

กระต่ายหยก
บน
ดวงจันทร์

หลินยู่อี๋ เขียน

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

“ท้องฟ้าตอนกลางคืนน่าน่ามองขึ้นเพราะมีดวงจันทร์
ชีวิตของอ้วนน่าอยู่ต่อไปก็เพราะมีดี้อยู่ด้วยกัน”

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

เรื่อง : หลินยู่ลี่ ภาพ : ญาณิศา ลิ้มเจริญ

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริงกึ่งแฟนตาซี สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๕๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักพิมพ์ Lacrona

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง มิถุนายน ๒๕๖๕

จำนวนหน้า ๒๖๘ หน้า

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร์ (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. อнуสรา ดีไหว้

อ. พิชญา นิลรุ่งรัตนนา

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ธนโชติ ก้อปปี 9 เซ็นเตอร์ ๑๖๕/๓-๔ ถนนสุขุมวิท ๒๑ (อโศก)

แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐๒-๒๖๑-๔๗๖๙

ติดต่อผู้เขียน ๐๘๐-๕๕๒-๐๑๘๘

Email: Linderellybooks@gmail.com

FB: Linderelly

IG: Linderelly

Youtube: Linderelly

Tiktok: Linderelly

Club House: Linderelly Club

คำนำ

ดวงจันทร์เป็นดาวบริวารดวงสำคัญของโลก แต่ดวงจันทร์ข้าง
นำพิศวงนัก ดวงจันทร์เป็นได้ทั้งสัญลักษณ์ทางความเชื่อและศาสนา
บางครั้งดวงจันทร์ก็อาจเป็นเหมือนตัวแทนของคนรัก ที่คอยเฝ้ามองลง
มาจากที่อันแสนไกลไปยังบุคคลผู้เป็นที่รัก เป็นเหมือนความรักอัน
ซื่อสัตย์มั่นคงที่อาจไม่มีวันได้มาบรรจบพบกันอีก ดังดวงจันทร์ไม่เคยลด
ระยะห่างจากดาวโลกได้เลย และในแง่นี้ดวงจันทร์ยังอาจเป็นเหมือน
ตัวแทนความรักที่เรามีให้ผู้เป็นที่รักซึ่งจากเราไปแบบไม่หวนคืน

“การสูญเสีย” เป็นสิ่งที่ยากจะทำใจยอมรับ แต่เราทุกคนต่าง
ต้องเผชิญหน้ากับมันสักวันหนึ่ง และหากการสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รัก
เกิดขึ้น เราจะดูแลหัวใจให้ก้าวผ่านมันไปได้อย่างไร จะต้องใช้เวลาตาม
หาหัวใจที่สูญหายนานสักเท่าไร จะต้องเยียวยาตัวเองด้วยวิธีไหน หัวใจที่
บอบช้ำจากการสูญเสียจึงจะกลับมาหายดี

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์ เล่มนี้เป็นเรื่องราวของลู่อิง สาว
น้อยชาวไทยเชื้อสายจีนผู้สูญเสียอากงไปอย่างกะทันหัน เธอไม่อาจทำใจ
ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น จึงขอพรจากเทพเจ้าให้ช่วยพาอากงกลับมา แต่สิ่งที่
เทพเจ้ามอบให้ กลับเป็นการเดินทางข้ามเวลาผ่านความฝัน ไปเรียนรู้
ชีวิตในอดีตของอากง ด้วยบรรดาสิ่งของที่เธอและอากงผูกพันร่วมกัน

เรื่องราวในหนังสือที่เกิดขึ้นเพียงไม่กี่วันจะช่วยให้เด็กสาวกอบกู้
หัวใจที่สูญหายคืนมาได้หรือไม่ การกลับไปรับรู้อดีตของอากงจะทำให้
เธอรังอากงให้อยู่ต่อไปได้ไหม ขอเชิญนักอ่านเดินทางข้ามเวลาแห่งการ
ผจญอารมณ์ร่วมไปกับลู่อิง ณ บัดนี้

เกร็ดความรู้คำศัพท์ภาษาจีน

คำเรียกญาติในภาษาจีนแต่จิ๋ว

อาว	=	คุณตา / พ่อของแม่
อาม่า	=	คุณยาย / แม่ของแม่
ป้า	=	พ่อ
หม่าม้า	=	แม่
ตัวอี้	=	พี่สาวคนโตของแม่
ไต้ยออี้	=	น้องสาวคนเล็กของแม่
ตัวกู่	=	พี่ชายคนโตของแม่
หยี่กู่	=	น้องชายคนที่สองของแม่
ซา กู่	=	น้องชายคนที่สามของแม่
ไต้ยู่กู่	=	น้องชายคนเล็กของแม่
เอี้ย	=	คำเรียกพี่ชาย
เจี	=	คำเรียกพี่สาว
เหล่าง	=	คุณตาทวด / พ่อของอาว
เหล่าม่า	=	คุณยายทวด / แม่ของอาว

เทียบสำเนียงภาษาจีน

ภาษาจีนแต่จิ๋ว	ภาษาจีนฮากกา (จีนแต้)	ความหมายในภาษาไทย
อ้อ	โหว	ฉัน
ลื้อ	หึ่ง	คุณ
อึ	กือ	เขา หรือ เธอ

สารบัญ

กระต่ายในความฝัน	๗
ลูกสาวของลูกสาว	๒๓
บ้านใหญ่	๓๓
หอมกลืนรูป	๔๓
กล่องเครื่องมือช่าง	๕๕
กระเป๋าสตางค์	๗๗
พระจันทร์แทนใจ	๑๑๑
ไม้แผ่นเล็ก	๑๒๗
เหล้ามา	๑๔๓
นาฬิกาข้อมือ	๑๖๕
รักไว้ในใจ	๑๘๗
ห้ามหันหลังกลับ	๒๑๑
ดอกไม้จันทร์	๒๓๓
กระต่ายหยกบนดวงจันทร์	๒๔๓

กระต่ายในความฝัน

“ทำไมเราเลิกไหว้พระจันทร์กันแล้วคะ” ฉันทถามอย่างสงสัย
เคี้ยวไข่เค็มในขนมไหว้พระจันทร์ไปกลางขณะรอฟังคำตอบ

“ตั้งแต่พวกฝรั่งขึ้นไปเหยียบดวงจันทร์ เทพเจ้าที่คอยคุ้มครอง
มนุษย์ ท่านก็ไม่พอใจหนีไปอยู่ในแดนสวรรค์กันหมด เราก็เลยเลิกไหว้
พระจันทร์กันลูก” อากงตอบ

“แล้วเมื่อก่อน เรารู้ได้ยังไงคะว่ามีเทพอยู่บนดวงจันทร์” ฉันยัง
สงสัย “มานั่งนี่มา กงจะเล่าให้ฟัง” อากงพูดกลางตบเบา ๆ ตรงที่วางมือ
บนเก้าอี้ไม้ตัวใหญ่แบบเอนหลังได้ เป็นอันรู้กันว่า ฉันกำลังจะได้ฟังเรื่อง
สนุก ก่อนแปร่งฟันแล้วไปนอน

“สมัยโบราณนานมาแล้ว เทพเจ้าบนสวรรค์ยังคงช่วยเหลือน
มนุษย์เราอยู่ไม่ห่าง มีโรคระบาดร้ายแรง ผู้คนล้มตายกันกองเท่าภูเขา

หลินยู่ลี่

เจ้าแม่ฉางเอ๋อ เทพธิดาแห่งดวงจันทร์ ทนเห็นมนุษย์ล้มตายต่อไปไม่ไหว เลยสั่งให้กระต่ายหยกตำยาวิเศษให้พร้อม แล้วแปลงกายเป็นหญิงสาว หน้าตางดงามลงไปรักษามนุษย์โลก กระต่ายหยกแปลงกายเป็นหญิงสาวเดินทางไปตามบ้านแต่ละหลัง รักษาผู้คนจนหายชั่วข้ามคืน ทุกบ้านที่กระต่ายหยกไปเยือนล้วนซาบซึ้งน้ำใจ อยากตอบแทนกระต่ายหยกด้วยแก้วแหวนเงินทอง แต่กระต่ายหยกกลับขอเพียงเสื้อผ้าของคนในบ้านหนึ่งชุดเท่านั้น

เมื่ออิทธิฤทธิ์ของหมอยาวิเศษรั่วลือไปทั่วทุกหนแห่ง ผู้คนก็อยากรู้ว่า หมอยาวิเศษคนนี้เป็นใคร แต่น่าแปลกที่ไม่มีใครรู้ตัวตนที่แท้จริงของหมอผู้นี้เลย หนูลู้ใหม่ว่าเพราะอะไร” อางกถาม ฉันสายหน้า

“เพราะกระต่ายหยกเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ไปตามเสื้อผ้าที่ชาวบ้านมอบให้ บางครั้งเมื่อสวมชุดของชายหนุ่มกระต่ายหยกก็แปลงกายเป็นคนหนุ่ม บางครั้งเมื่อสวมชุดของคนชรา ก็แปลงกายเป็นผู้เฒ่า บางครั้งก็เป็นเด็กตัวเล็ก ๆ และเป็นผู้หญิง กระต่ายหยกตระเวนรักษาผู้คน จนมนุษย์ทั่วทั้งแผ่นดินรอดพ้นจากภัยพิบัติโรคระบาดมาได้ จากนั้นกระต่ายหยกก็เดินทางกลับดวงจันทร์ไปอยู่กับเจ้าแม่ฉางเอ๋อตามเดิม

เมื่อผู้คนรู้ว่าแท้ที่จริงแล้ว กระต่ายหยกแปลงกายมาช่วยรักษาคนบนโลกก็พากันสรรเสริญ สร้างรูปปั้นกระต่ายหยกไว้บูชา และเริ่มกราบไหว้เจ้าแม่ฉางเอ๋อและกระต่ายหยกในวันไหว้พระจันทร์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา”

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

“กระต่ายหยกหน้าตาน่ารักไหมคะ” ฉันทาม พลังเคี้ยวไขเค็ม ผสมกับไส้หวานหอมของขนมไหว้พระจันทร์แสนอร่อยไปด้วย

“ขึ้นชื่อว่า ‘หยก’ ก็ต้องดีทั้งนั้นแหละลูก” ฉันทัมอย่างภูมิใจ เพราะชื่อภาษาจีนที่อากงตั้งให้ฉันแปลว่า ‘หยกสวย’

“มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับกระต่ายหยกเรื่องหนึ่งที่ก๋งเคยฟังตอนเด็ก ๆ ” อากงยิ้มอย่างอบอุ่น แล้วเล่าต่อว่า

“เมื่อนานมาแล้ว...” เสียงอากงค่อย ๆ จางหายไป... อากงเล่าต่อสิคะ หนูยังฟังไม่จบเลย แต่คล้ายว่าเสียงอากงนั้นแว่วมาจากที่ที่อยู่ไกลแสนไกล ไกลจนฉันไม่ได้ยินอะไรเลย

ตื๋อออออ ตื๋อออออออออ

แรงสั่นเป็นจังหวะของโทรศัพท์เคลื่อนที่ในมือ ทำให้ฉันตื่นจากความฝัน ‘นี่เราหลับไปตอนไหน ครูตีวถึงหน้าไหนแล้วเนี่ย แล้วใครโทรมา’ หน้าจอโทรศัพท์ขึ้นชื่อเจ้าของหมายเลขที่โทรเข้ามาว่า “แม่” ลึนเสียงจากปลายสาย ฉันรีบเก็บข้าวของเงียบ ๆ บอกลาเพื่อนเสียงเบา แล้วลุกจากที่นั่งให้ช้าและเงียบที่สุด เพื่อไม่ส่งเสียงรบกวนเพื่อนที่กำลังเรียนอยู่ เมื่อลุกยืนได้เต็มตัวฉันรีบเดินเร็วออกไปจากหอประชุม สถานที่เรียนกวดวิชาช่วงเย็นหลังเลิกเรียนแห่งนี้ ฉันต้องไปต่อแถวลงทะเบียนเรียนกับเพื่อนในรุ่นเดียวกันตั้งเป็นสัปดาห์แต่ตอนนี้มันไม่สำคัญอีกแล้ว

หลินยู่ลี่

ลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศนอกห้องสัมผัสใบหน้าทันทีที่ออก
พ้นประตูห้องประชุมกวดวิชา ตอนนีความเหนื่อยล้าจากการนั่งเรียนมา
ทั้งวันไม่อาจหยุดยั้งความกังวลในใจฉันได้ หลังฟังข่าวร้ายจากแม่เมื่อ
ว่า “อากงหกล้ม” แม่ตอนนี้อากงอยู่โรงพยาบาลแล้ว แต่ฉันไม่วางใจเลย
ซาคุที่ใช้งานมาสิบห้าปี พาฉันเคลื่อนผ่านเด็กวัยรุ่นอีกหลายคนที่ได้
สวนกันไปยังหอประชุม เมื่อก้าวผ่านพ้นประตูชั้นนอกสุด ก็เห็นคนวัย
เดียวกันมากมายต่อแถวรับเอกสารชุดสำหรับเรียนกวดวิชาที่เราเรียกว่า
‘ติวสอบ’

ชีวิตของฉัน ‘ลูหลิง’ เด็กผู้หญิงที่กำลังจะเป็นหญิงสาว แต่ละวัน
ใช้ชีวิตหมดไปกับการอ่านหนังสือสอบ เรียนกวดวิชาตั้งแต่เช้าจรดค่ำ
และเดินทางไปกลับระหว่างบ้านกับโรงเรียนเท่านั้น ฉันจำได้ว่าหลังการ
พยายามปรับตัวเข้ากับโรงเรียนใหม่เมื่อขึ้นชั้นมัธยม ฉันก็แทบไม่มีเวลา
ไปเที่ยวกับครอบครัวหรือใช้เวลาช่วงปิดเทอมที่บ้านของอากงกับอาม่า
อีกเลย

‘ลูหลิง’ ชื่อของฉันแปลว่า ‘สวยราวกับหยก’ และ ‘มีปัญญาเฉียบ
แหลม’ แต่ฉันคิดว่า ยิ่งโตขึ้นนับวันตัวฉันก็ยิ่งห่างไกลจากความหมาย
ของชื่อที่อากงตั้งให้ เด็กผู้หญิงผิวสีน้ำตาลผิวงว้าง ใบหน้ากลม เครื่องหน้า
ธรรมดาอย่างฉัน ห่างไกลจากคำว่า ‘สวยราวกับหยก’ มากโขทีเดียว และ
ยิ่งเรียนมากขึ้นเท่าไร ฉันก็ยิ่งรู้ว่าตัวเองมีความรู้้น้อยนิดเหลือเกิน จะ
บอกว่า ‘มีปัญญาเฉียบแหลม’ ยิ่งห่างชั้นมาก

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

ใจที่ลอยไปไกลขณะคิดเรื่องเหล่านี้ ทำให้นักชุ่มซำมระดับ
เหรียญทองอย่างฉันทะตุดล้มลงไปคุกเข่า ความเจ็บช้ำซาไปชั่วครู่ พอลุก
ไหวฉันทะตุดลุกขึ้นด้วยความอาย ออดคิดไม่ได้ว่า แล้วชายชราวัย ๗๗ ปีที่เฝ้า
ร่างกายอย่างหนักมาตลอดแบบอากงหกล้มแล้วจะเจ็บขนาดไหน
ยิ่งกว่านั้นฉันทะตุดมั่นใจมาตลอดว่าการหกล้มของผู้สูงอายุอาจหมายถึงชีวิต

ทันทีที่ฉันทะตุดมองเห็นร่างคุ่นเคยของแม่ ฉันทะตุดรีบสาวเท้าเข้าไปหา

“ไปกันเลยไหมคะ” ฉันทะตุดถามแม่อย่างร้อนใจ

“อากงอยู่กับหมอแล้ว อาม่าเฝ้าอยู่ ให้อยู่กับตัวอีกกำลังตามไป
เดี๋ยวหลังกินข้าวก่อน แล้วเราค่อยไปหาอากงกัน” แม่ตอบอย่างใจเย็น

“ไม่เป็นไรคะแม่ เดี๋ยวไปกินที่โรงพยาบาลได้ เรายังไปกันดีกว่า”

ฉันทะตุดเร่งเมื่อเห็นท่าทีใจเย็นของแม่

“อากงล้มได้ยังไงคะ ใครพาส่งโรงพยาบาล” ฉันทะตุดถามต่อ

“ก็แม่นี้แหละพาไปส่ง เดี่ยวแม่เล่าให้ฟัง เดินไปเรียกรถกันเถอะ”

แม่บอกพลางโอบไหล่ให้ฉันทะตุดเดินตาม

ตลอดทางบนรถแท็กซี่แม่เล่าให้ฟังว่าอากงหกล้ม เพราะเดินลง
บันไดพลาด ให้อยู่กับอากุงจะพาไปส่งโรงพยาบาลอากงก็ดื้อไม่ยอมไป
เพราะกลัวเสียเงิน จนน้อง ๆ แม่ต้องโทรไปบอกให้แม่กลางนมาล่อมให้
อากงยอมไปโรงพยาบาล ได้ฟังอย่างนั้นฉันทะตุดก็เบาใจว่า ถ้ายังมีแรงเถียง
ลูกแบบนี้แปลว่าอากงคงไม่เป็นอะไรมาก

นานแค่ไหนแล้วนะที่ฉันทะตุดไม่ได้เจออากง

หลินยู่ลี่

คงนานพอกับตำนานเรื่องกระต่ายบนดวงจันทร์ที่ช่างเลือนรางในความทรงจำของฉัน ตั้งแต่จำความได้ อากกับอาม่าเปรียบเสมือนพ่อแม่คนที่สองของฉัน เพราะแม่เป็นลูกสาวคนเดียวในตระกูลอากที่แต่งงานออกเรือนไป อากกับอาม่าจึงยินดีเสมอที่จะช่วยแม่เลี้ยงดูฉันและน้องตั้งแต่เกิด ตลอดชีวิตที่ผ่านมาลึบกว่าปีของฉันในครอบครัวคนจีนครอบครัวใหญ่ที่มีญาติเยอะแยะ อากเป็นคนเดียวเท่านั้นที่ยุติธรรมกับฉันเสมอท่ามกลางวัฒนธรรม ‘ลูกชายหลานชายคือพระเจ้า’ ของชาวจีน ทั้งที่อากเป็นคนจีนแต่ใจแท้ไม่มีเชื้อสายชาวไทยผสมเลย ทั้งเหล่างและเหล่ามาก็เป็นคนจีนแต่ใจที่ลงเรืออพยพหนีสงครามตั้งแต่ ๗๐-๘๐ ปีที่แล้วมาตั้งรกรากที่ประเทศไทย แต่อากก็รัก ‘ลูกสาวของลูกสาวคนกลาง’ ที่ไม่ได้สวยงามน่ารักหรือโดดเด่นเหมือนใครอย่างฉัน

ดูภายนอกอากเป็นคนที่ใครเห็นครั้งแรกอาจจะกลัวเกรง เพราะรูปร่างสูงใหญ่ ผิวแดงคล้ำแดงจากการทำงานหนักมาตั้งแต่หนุ่ม ตาใต้หางตาเฉียงขึ้นไปทางหางคิ้วแบบเครื่องหน้าชาวจีน เวลาพูดเสียงของอากก้องกังวานมีอำนาจ นิสัยทั้งดุทั้งเฉียบขาด ประกอบกับความเฉยเมยที่แสดงออกเสมอ ทำให้ลูกหลานหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปใกล้ ยิ่งอยู่ห่างอากเท่าไรยิ่งดี แต่ในมุมมองของหลานสาวคนสนิทที่อากเลี้ยงมาอย่างใกล้ชิด ฉันว่าอากเป็นคนพิถีพิถันในทุกเรื่องมากกว่า ทั้งเรื่องงาน เรื่องการใช้ชีวิตประจำวัน

อากชอบเรียกใช้ฉันเป็นประจำ ที่จริงตอนยังเล็กฉันกลัวอากเหมือนกัน แต่เรื่องเล็กน้อยอย่างการหยิบของใช้ในบ้านไปให้ หรือเรื่อง

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

ใหญ่สำหรับเด็กอย่างฉัน เช่น การวิ่งไปซื้อหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ที่แผงขายหนังสือพิมพ์ตอนเช้า ฉันยินดีทำให้อากงเสมอ เพราะทุกครั้งให้อากงเรียกใช้ ฉันสัมผัสได้ถึงความไว้วางใจให้อากงมีให้ ทำให้ฉันที่เป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็กจ้อย มีคุณค่าขึ้นทันทีในบ้านหลังใหญ่ของเรา ถึงอากงจะเจียบขมิ้นจนน่ากลัวสำหรับคนอื่น อาจจะพูดตรงไปตรงมาเสียงดังลั่นไปบ้าง แต่อากงเป็นคนเดียวที่เชื่อในตัวฉัน นั่นคือสิ่งที่ฉันสัมผัสได้ด้วยใจ ตั้งแต่เด็กจนโต

ทุกวันอากงตื่นตั้งแต่เช้ามีด พาอาม่าไปเดินเล่นซื้อของหรือจ่ายกับข้าวที่ตลาดละแวกบ้าน กลับมานั่งอ่านหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ กินข้าวเช้า และดูข่าวโทรทัศน์ภาษาไทยเพื่อตามให้ทันความเป็นไปของโลก ตอนเย็นอากงดูข่าวภาษาจีนจากช่องรายงานข่าวจีนเพื่อฟังข่าวสารจากจีนด้วย

ทุกเช้าเย็นตอนอากงอาบน้ำ ฟันห้องน้ำไม่เคยเปียกเลยขอบฝ่าม่านกันน้ำเลย อากงชอบใส่เสื้อสีเหลืองนวลลายสีน้ำตาลตัวโปรดเวลาไปเที่ยวหรือไปไหนมาไหน ตอนอยู่บ้านอากงนุ่งกางเกงสีฟ้าเทาสามส่วนมีเชือกผูกเอวหรือไม่ก็ผูกผ้าขาวม้าผืนเก่า บอกว่ามันนิ่มใส่สบายดี ไม่จำเป็นต้องซื้อใหม่ให้เปลืองเงิน อากงชอบใส่รองเท้าหนังมีดอกคาซินสีน้ำตาลคู่เก่าที่ซ่อมแล้วซ่อมอีก

ตั้งแต่เด็กจนโต ฉันเห็นอากงมีรองเท้าอยู่สามคู่ เวลารองเท้าคู่ที่ใส่เป็นประจำขาด อากงจะให้ชี้ย้อี้อาไปซ่อมที่ร้านรับซ่อมรองเท้าทำ

หลินยู่ลี่

ชอยบ้านเรา ไม่ใช่ใหม่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง แม่ตัวอี ลูกสาวคนโต พี่สาวของแม่ฉันท้องร้องแถมบังคับให้ซื้อใหม่อยู่ตลอด

ฉันจำได้ว่าครั้งหนึ่งมีตะขาบตัวเล็กเข้าไปอยู่ในรองเท้าอากง คงเพราะมันนี่มามากจริง ๆ ถ้าเป็นคนทั่วไปคงตกใจวิ่งหนี ยิ่งคนที่กลัวตะขาบคงขนลุกทำอะไรไม่ถูก แต่ไม่ใช่อากงของฉันทัน อากงใส่รองเท้าข้างที่มีตะขาบอย่างแรง ดันเท้าเข้าไปบดขยี้จนมันตายคารองเท้า แล้วค่อยเคาะมันออก เป็นวีรกรรมที่ไม่ควรและไม่อาจเลียนแบบอย่างยิ่ง ฉันทันจำเรื่องนี้ได้ฝังใจเพราะยื่นเป็นพยานการเสียชีวิตของตะขาบตัวนั้นจากบนบันไดที่หนีขึ้นไปยืนมอง

แมลงร้าย สัตว์มีพิษทุกชนิด ไม่ว่าจะตัวเล็กตัวใหญ่ อากงของฉันทันไม่เคยกลัวสักอย่าง ฉันทันกับน้องวิ่งกระเจิงร้องลั่นบ้านเวลาเจอแมลงสาบ สักตัว แต่อากงกับอาม่าไม่กลัว แค่อำมือบีบมันตายแล้วหยิบไปทิ้งหน้าตาเฉย สัตว์เลื้อยคลานแมลงมีพิษต่าง ๆ ล้วนเผชิญชะตากรรมแบบเดียวกัน แม่เล่าให้ฟังว่า บ้านหลังที่แม่เติบโตมาเป็นสมัยที่อากงมีบ้านอยู่ในตลาด ซึ่งมีสัตว์อันตรายน่ากลัวแทบทุกชนิดเข้ามาในบ้านบ่อย โดยเฉพาะหนูตัวโตที่ทุกคนในบ้านกลัวกันหมดแม้แต่อาม่า อากงจึงรับหน้าที่กำจัดมัน แต่ก่อนหนูเป็นสัตว์ที่กำจัดยาก เป็นพาหะนำโรค พวกมันขโมยกินอาหารในบ้าน กัดแทะข้าวของเครื่องใช้ ตลอดจนสินค้าในร้าน ทั้งเครื่องมือและอุปกรณ์ประยาจ ไม่เว้นแม้แต่ยางรถยนต์ และแพร์พันธุ์เร็วมาก ถ้าไม่จับให้ได้และไม่ทำให้ตาย มันจะรอดไปออกลูกออกหลานมาทำลายทุกสิ่งอีก อากงจึงต้องฆ่ามันด้วยวิธีที่คนสมัยนี้คงคิดว่า ‘สุดโหด’ แต่ก็เพื่อให้

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

มันใจว่ามันตายสนิทไม่มีวันมาเป็นอันตรารายกับลูก ๆ หรือสร้างความเสียหายได้ เช่น จับไปลวกน้ำร้อน ตีจนตาย หรือสับเป็นสองท่อน ฉันรู้ว่าแค่นี้ภาพหลายคนคงจนจนลูกและคิดว่าอาจโหดร้ายมาก แต่เพื่อลูกเหล่ามา (แม่ของอากง) และอามา อากงไม่เคยกลัวที่จะทำอะไรทั้งนั้น

อากงเป็นคนใจเด็ดและดุด่ามากตั้งแต่หนุ่มถึงวัยเกษียณ จนกระทั่งช่วงที่ฉันยังเด็ก ตอนนั้นอากงอายุประมาณ ๖๕ ปี หลังเกษียณจากการทำงานได้ไม่นานอากงป่วยหนักเป็นโรคหัวใจและโรคสะเก็ดเงิน จนต้องนอนโรงพยาบาลเป็นเวลานาน หลังออกจากโรงพยาบาลและหายป่วยหนักครั้งนั้น อากงเปลี่ยนไปเป็นคนละคน จากที่เคยขงขริ่มจริงจัง เสมอก็ผ่อนคลายความเครียดลง คุยเล่นกับลูกหลานมากขึ้นและเริ่มปล่อยวางสิ่งต่าง ๆ ช่วงที่อากงอยู่ห้องผู้ป่วยวิกฤต ฉันได้ไปเยี่ยมบ่อย เพราะแม่ต้องเอาของไปให้ใช้ย้อกับอามาที่คอยไปเฝ้า ทุกครั้งที่ฉันเดินเข้าห้องผู้ป่วยวิกฤตไปยืนมองดูอากงจากข้างเตียง ฉันเห็นอากงอ่อนแรง ดูเหนื่อยมาก ไม่เหมือนอากงผู้เข้มแข็งน่าเกรงขามที่ฉันรู้จัก เวลาเห็นอากงเป็นแบบนี้ใคร ๆ ต่างใจหาย บ่อยครั้งฉันเข้าไปดูขณะอากงหลับ เห็นบนหัวเตียงโรงพยาบาลมี 'ตู้' หรือเครื่องวางขับไล่สิ่งชั่วร้ายของชาวจีนที่อามาเอามาติดไว้เต็มไปหมด

หลังอากงออกจากโรงพยาบาล เราได้รู้ว่าที่อากงเล่าว่า มีชายผิวดำทมิฬและชายผิวขาวซีดตัวใหญ่ จับอากงล่ามโซ่เส้นเชือกลากไปตามทาง ซ้ายยังใช้เท้าเหยียบขยี้บนหลัง เอาเหล็กแหลมเสียบตามตัว จับไปลวกน้ำร้อน เหมือนที่อากงเคยฆ่าหนูและแมลงสาบสมัยอยู่บ้านเก่าใน

หลินยู่ลี่

ตลาดเบ๊ียบ ตอนนั้นอาจคิดว่าคงตายแน่ แต่พอรอดก็คิดได้เลยว่า “ชีวิตนี้สั้นนัก ถ้าไม่รีบทำความดี อยู่กับคนที่รัก สักวันเจ้ากรรมนายเวรมาเอาชีวิตไปคงเสียตายแยะ”

นับแต่นั้นอาจก็เริ่มคุยเล่น ยิ้มและหัวเราะกับทุกคน ยอมไปเที่ยวเมื่อพวกเขาชวน และยอมกินอาหารดี ๆ ที่ตัวอ้วนให้โดยไม่บ่นว่าเสียตายนเงิน ฉันทงจากก่อนหน้าจะไปหาอาจเฉพาะเวลาท่านเรียกใช้ก็เริ่มเข้าใกล้อาจเองมากขึ้น เข้าไปหาเรื่องคุยเล่นกับอาจ เล่าเรื่องราวเล็กน้อยในชีวิตประจำวันให้ฟัง เวลาฉันถูกคนในบ้านทำโทษหรือไม่ยอมให้ทำสิ่งที่อยากทำเพราะฉันเป็นผู้หญิง อาจงจะคอยให้กำลังใจและ ‘กางปีก’ ปกป้องฉันจากญาติผู้ใหญ่ที่ไม่ค่อยเป็นธรรมกับหลานสาวนัก

เมื่อยังเด็กฉันต้องย้ายบ้านย้ายโรงเรียนหลายครั้ง เพราะแม่รับราชการต้องย้ายที่ทำงานบ่อยเพื่อความก้าวหน้า ฉันต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนใหม่ตลอด เวลาที่มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนหรือมีปัญหาเรื่องโรงเรียน อาจงจะคอยสอนฉันให้อดทน ให้สร้างความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนด้วยการให้ใจ ไม่ใช่ให้สิ่งของที่เพื่อนต้องการ ทำให้ฉันได้พบเพื่อนดี และมีความทรงจำที่ดีในวัยเด็ก

ตอนที่ฉันเจาะหูครั้งแรกอาจเป็นคนเหลาก้านกระเทียมมาให้ใส่ จนแผลแห้งไม่อักเสบเลย ก้านกระเทียมคือแกนแข็งตรงกลางของหัวกระเทียมสดที่เอามาเหลาดด้วยมีดจนเล็กบาง ฉันไม่คิดว่าจะได้เห็นแกนกระเทียมจริง ๆ จนอาจงคอยเหลาให้ใส่ตั้งหลายอัน เพราะฉันทำหล่นหายบ่อย

กระดาษหยกบนดวงจันทร์

เวลาเราออกไปกินข้าวนอกบ้าน ฉันเป็นหลานคนเดียวที่ได้กินแก้มปลา อากงสอนว่า เวลาไปกินข้าวกับผู้ใหญ่ในบ้านอย่ากินแก้มปลา เพราะเป็นเนื้อส่วนดีที่สุดของปลา ควรเก็บไว้ให้ผู้อาวุโสที่สุตโนโต๊ะกิน พอฉันถามว่า “แล้วทำไมหนูกินได้” อากงไม่ตอบ คีบแก้มปลามาวางใส่จานฉันแล้วบอกว่า

“กินเถอะลูก”

สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้ที่ฉันได้รับจากอากง ทำให้ฉันรู้สึกที่ตัวเองเหมือนได้อยู่เหนือกว่าคนอื่นในบ้านนิดหน่อย มันอาจดูเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ทำให้ฉันอบอุ่นในหัวใจ คลายกังวลต่ออุปสรรคที่เผชิญได้ตลอดมา อาหารของอาม่าทำให้ฉันมีเรี่ยวแรงกายต่อสู้ปัญหา แต่คำพูดปลอบใจและวาทะชวนคิดจากคำแนะนำของอากงทำให้ฉันพบทางออกของปัญหา

คิดถึงอากงจัง...

น่าเสียดายที่พักหลังตั้งแต่เรียนชั้นมัธยม และชีวิตก้าวเข้าสู่ลู่วิ่งแห่งการสอบแข่งขันเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ฉันแทบไม่ได้ใช้เวลาร่วมกับอากงเลย ปิดเทอมก็ไม่เคยว่างเพราะต้องเรียนกวดวิชา ไม่รู้เหมือนกันว่านานแค่ไหนแล้วที่ฉันไม่ได้ฟังเรื่องราวชีวิตสนุก ๆ จากอากง คิดมาถึงตรงนี้ฉันอดยิ้มไม่ได้ เพราะนึกถึงคำพูดของอากงเมื่อตอนบ้านเรารวมตัวกันในวันปีใหม่นี้แล้วว่า

หลินยู่ลี่

“ลื้อจะเรียนเป็นจอหงวนเหรอก ไม่ต้องเรียนพิเศษแล้ว เลิกเรียนไม่ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยเหรอก เรียนของเอกชนนี่แหละ เดี่ยวอาจส่งลื้อเอง บอกป้ามาแล้วลื้อว่าอยู่เฉย ๆ กงมีวิธีของกง...” พุดจบ อากงก็ปรายตามองธนาคารประจำบ้านอย่างตัวอ๊ี้ ผู้กำลังนั่งกินงุ่นสบายใจ ไม่รู้ตัวเลยว่าตกเป็นเป้าหมายของอากง พวกเขาหัวเราะชอบใจข้อเสนอของอากง แต่ตอนนั้นันันันตอบไปว่า

“หนูไม่เอาเหรอก กง หนูจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเองให้ได้” ที่ตอบแบบนี้ไม่ใช่เพราะฉันอยากเป็นจอหงวน ฉันอยากเป็นหลานที่อากงภูมิใจต่างหาก ตอนนั้นฉันนึกภาพไกลไปถึงวันรับปริญญาบัตรว่า จะต้องม้ออากงกับอาม่ายื่นถ้วยรางวัลเคียงข้างฉันอย่างภาคภูมิใจ นั้นละถึงจะเป็นวันที่ฉันเรียนจบอย่างสมบูรณ์แบบ ฉันอยากให้อากงภูมิใจ หลานสาวคนนี้ อยากให้อากงคุยกับเพื่อนที่สมาคมแข่งตั้งอย่างสนุกสนาน ว่า หลานสาวคนนี้เก่งแค่ไหน

“ขอให้อากงกับอาม่าสุขภาพแข็งแรงจนถึงวันนั้นด้วยเถิด” นี่คือนั่งเดียวเท่านั้นที่ฉันขอในชีวิต หวังว่าคงไม่มากเกินไปสำหรับเด็กผู้หญิงธรรมดาที่ไม่เคยก่อปัญหาอะไรคนหนึ่ง

รถแท็กซี่เลี้ยวเข้าประตูทางเข้าโรงพยาบาล แล่นไปจอดหน้าประตูรับส่งผู้ป่วย ใจของฉันตอนนี้อยู่ที่ห้อง ๑๓๑๐-๕๙ แล้ว จึงรีบพาแม่ลงจากรถ เดินเร็ว ๆ ไปถึงห้องที่อากงอยู่ เมื่อเปิดประตูก้าวเข้าไปในห้องพักผู้ป่วย ฉันเห็นอากงนอนอยู่บนเตียง ดูโทรทัศน์ที่กำลังฉายข่าวในพระราชสำนัก อากงหันมายิ้มแล้วถามว่า “ไปไหนมาลูก”

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

อาม่ากำลังนั่งปอกข้าวตังไล่หรือสาธิตอยู่ข้างเตียง หันมาถามว่า “กินข้าวมารี๊ยง” ได้ฟังแค่นั้นความเหนื่อยจากการเรียนหายเป็นปลิดทิ้ง แรงกายแรงใจที่ไม่รู้ผู้ใดมาจากไหนทำให้ฉันร้องบอกอาม่าเหมือนทุกครั้งที่พบหน้าพวกท่านว่า

“หนูมาแล้ววว ไหนมีอะไรกินบ้าง หนูหิวจังเลย” พุดจบก็พุ่งตัวเข้าไปกอดอาม่าสลับกับกอดอากง จากนั้นฉันก็ใช้อภิสัทธาความเป็นหลานรัก กระโดดขึ้นไปนอนเบียดกับอากงบนเตียง เนื้อตัวของอากงอบอุ่นเหมือนเดิม ฉันเห็นพุงใหญ่กระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะหายใจแรงเบียดจากฉันทำให้อากงขยับเล็กน้อยแล้วถามฉันอย่างที่ชอบถามทุกครั้งว่า

“เป็นยังไงบ้างลูก ทำไมวันนี้มาได้ ไม่เรียนหนังสือหรือ”

“เรียนเสร็จแล้วคะ พรุ่งนี้มีเรียนต่ออีกวัน รอบนี้หนูตั้งใจเลยว่าต้องสอบติดให้ได้” พุดไปฉันก็รู้สึกผิดนิดหน่อย ที่ตอนนั่งเรียนตีวันนี้ฉันหลับฝันไปไกล

“ดีลูก ตั้งใจเรียน เรียนเก่ง ๆ จะได้สอบได้” อากงพุด

ฉันเริ่มเล่าเรื่องต่าง ๆ ของชีวิตช่วงนี้ให้อากงฟัง ทั้งเรื่องเพื่อนและเรื่องงานของโรงเรียนที่กำลังทำ เล่าไปได้สักพักตัวอากงก็เปิดประตูเข้ามา พอเห็นฉันทำตัวไม่สมกับเป็นกุลสตรีมารยาทงามอีกตามเคย ก็ดูทันทีว่า

“ขึ้นไปเบียดอากงทำไม นั่งตัวดี ลงมาเดี๋ยวนี้ ไม่มีสัมมาคารวะอะไรเลยแกเนี่ย” แน่นอนว่าฉันไม่ลงหรอก อากงอยู่ตรงนี้ทั้งคนใครจะ

หลินยู่ลี่

กล้าตีฉันล่ะ นึกแล้วฉันก็ลุกขึ้นนั่งดูข่าวโทรทัศน์พร้อมอากงหน้าตาเฉย
ตัวอี้ทำอะไรไม่ได้จึงเสียบไป หลังจากนั้นพวกเราก็นั่งกินข้าวด้วยกัน

อาหารคนป่วยที่โรงพยาบาลนำมาเสิร์ฟเป็นข้าวต้มหมูหยองกับ
ไข่เจียวจืด ๆ อากงกินไม่มากก็อิม บอกให้ฉันช่วยเอาไปกินต่อ ฉันว่าอาก
งน่าจะเจริญอาหารกว่านี้ถ้าเราเติมซีอิ้วให้สักหน่อย แต่อาม่าบอกว่า
ไม่ได้ ต้องกินแบบนี้ อากงยังไม่แข็งแรงต้องกินอาหารรสอ่อน

หลังอาหารพวกเรานอนดูโทรทัศน์กันต่อ อีกสักพักฟ้าก็มืด
อากงกับอาม่าบอกให้พวกเรากลับบ้าน แม่ ตัวอี้ กับอาม่าคุยกันว่า คีนี่
อาม่าจะนอนเฝ้าอากงเอง ให้ไชยอี้กลับไปเอาเสื้อผ้าของอาม่าที่บ้านมา
ให้ พຼ່ງนี้พวกเราค่อยมาใหม่

พอได้โอกาสฉันก็บอกลาอากง กอดและหอมแก้มอย่างละที่ ฉัน
บอกอากงว่า “เดี๋ยวนพຼ່ງนี้หนูมาใหม่ นะ กง รีบหายนะคะ” อากงตอบสั้น
ๆ ว่า “ดี ลูก พຼ່ງนี้ค่อยมาใหม่ กลับดี ๆ ” แล้วหันไปบอกตัวอี้ว่า
“ซัปรกติ ๆ นะลูก” ตัวอี้ตอบว่าพຼ່ງนี้จะมาใหม่เหมือนกัน และ
ถามอากงกับอาม่าว่าจะเอาอะไรใหม่ พຼ່ງนี้จะแวะซื้อเข้ามา ทั้งสองตอบ
แบบที่ตอบประจำว่า ไม่เอาอะไรทั้งนั้น มาตัวเปล่ากันก็พอ ตัวอี้ของฉัน
ไม่เคยมาหาอากงอาม่าแบบตัวเปล่าหรอก คำถามและคำตอบนี้เป็นแค่
บทสนทนาพอเป็นพิธีของบ้านเราเท่านั้น เพราะสุดท้ายตัวอี้จะแบกของ
กินมากมายชนิดที่เหลือกินถึงชาติหน้าได้เลย มาตุณให้อากงอาม่าเสมอ
เราทุกคนทยอยออกจากห้อง ฉันเดินออกเป็นคนสุดท้าย ก่อนปิดประตู

ฉันมองอากาศที่นอนอยู่บนเตียงอีกครั้ง อากาศยี้มให้ ฉันโบกมือไว ๆ ให้
พลาจพูดว่า

“บ้ายบายคะ กง มา” พูดจบก็ปิดประตู วิ่งตามแม่ ตัวอึดกับโซ้ยอึด
ไปตามทางเดินสีเขียวสะอาดของโรงพยาบาล ระหว่างนั่งรถกลับ พวกอึด
กับแม่หารื้อกันเรื่องย้ายอากาศไปอยู่ห้องพักผู้ป่วยที่ใหญ่กว่านี้ เพราะอาจ
มีญาติมาเยี่ยมเยียนและเราอยากนอนเฝ้าอาการอากาศ พวกผู้ใหญ่ถาม
กันว่าใครจะเป็นคนรอคุยกับหมอเรื่องอาการของอากาศวันพรุ่งนี้

ส่วนฉันนั่งฟังไปก็คิดว่า พรุ่งนี้คงต้องยกเลิกการไปเรียนกวดวิชา
ตอนเย็นเสียแล้ว ไปตีวแค่ช่วงเช้าก็น่าจะพอ จะได้ตามแม่ไปหาอากาศ
ตั้งแต่บ้ายเลย

กว่าเราจะถึงบ้านก็ตึกมาก ฉันยังมีการบ้านที่ต้องทำอีกหลาย
ข้อ จึงวางหนังสือเรียงบนโต๊ะ เปิดทางออกพยายามจะทำ แต่แล้วก็ต้อง
ปิด วันนี้เหนื่อยมากจริง ๆ การนอนพักน่าจะเป็นตัวเลือกที่หอมหวาน
ที่สุด คิดดังนั้นฉันก็ลุกเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำสวมนวดนอน เดินเข้าไป
ห้องนอนที่นอนรวมกับแม่และน้องชาย ที่นอนของฉันเป็นฟูกพับอยู่บน
พื้นข้างเตียง ฉันนั่งลงพื้นเริ่มปูที่นอน

อากาศเย็นจากเครื่องปรับอากาศในห้องทำให้ตาเริ่มปรือ เมื่อ
มองในความมืดฉันเห็นเงาร่างของแม่กับน้องชายนอนหลับสบายบน
เตียง เป็นภาพที่เห็นแล้วอุ่นใจ แม้จะเคยคิดอีกฉากมน้อยใจอยู่บ้างว่า
ทำไมต้องเป็นฉันที่นอนพื้นก็ตาม

หลินยู่ลี่

ฉันปูฟูกจัดหมอนและผ้าห่มเรียบร้อยกั๊กมัดตัวลงนอน ร่างกายที่เหนื่อยล้าได้พักผ่อนเสียที ฉันนอนมองเพดานห้องในความมืดจนเคลิ้มหลับไป ในใจคิดอะไรต่าง ๆ นานาหลายเรื่อง หนึ่งในนั้นคือ “ดีแล้วที่อากงไม่เป็นอะไรมาก”

ลูกสาวของลูกสาว

“ปัง!” เสียงบานประตูปิดดังลั่นกลางคำคืนอันเงียบสงบ ปลุกฉันให้เบิกตาตื่น นี่เราฝันไปรี เมื่อมองบนเตียงก็เห็นว่าแม่ไม่อยู่ อ้าว แม่ไปไหน ทำไมต้องรีบไปมืด ๆ แบบนี้ แต่ฉันยังไม่มีสติพอจะร้องถามอะไร ก็ผล็อยหลับไปอีกครั้งกับความเงียบสงบยามค่ำคืน

จากนั้นไม่นานก็รู้สึกวาง ๆ ว่าประตูห้องนอนเปิดอีกครั้ง คราวนี้ตามด้วยไฟทั้งห้องที่สว่างพริบกะทันหัน แบบนี้แปลว่าแม่กำลังปลุกให้ฉันกับน้องตื่น ฉันหยิตาเงยหน้ามองนาฬิกาที่บอกเวลาว่า ตอนนี่เกือบตีห้า พ้าสาวแล้วแต่ยังไม่สว่างพอ ไฟถนนยังคงเปิดอยู่เมื่อมองลงไปจากหน้าต่าง เมื่อวานแม่ไม่เห็นบอกเลยว่าเราจะเดินทางแต่เช้ามีดี

สีหน้านิ่งเฉยและอาการสงบอย่างน่าประหลาดของแม่ ทำให้ฉันเก็บคำถามทั้งหมดที่กำลังจะถามแล้วตั้งใจฟัง สายตาที่ตื่นตระหนก

หลินยูลี่

ระคนหวาดหวั่นผิตกับท่าที่สงบของแม่ทำให้ฉันกังวล แม่มองหน้าฉันกับ
น้องแล้วพูดว่า

“หลังกับหมิงตั้งใจฟังแม่พูดแล้วทำใจดี ๆ ” แม่เว้นหายใจ
เล็กน้อย แล้วพูดว่า

“อากาศเสียแล้วลูก”

ฉันได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศกำลังส่งไอเย็นออกมา
ทำให้ความรู้สึกหนาวเหน็บที่จู่โจมเข้ากุมจิตใจในวินาทีนั้นยิ่งทวีความ
เย็นยะเยียบขึ้นไปอีก

“ได้ยังไง...” นั่นฉันคิดในใจหรือว่าพูดออกไปแล้วกันแน่ สายตา
ของแม่ที่เหลือบมองฉัน เป็นคำตอบชัดเจนว่าฉันพูดสิ่งที่คิดออกไป

“เข้านี้แม่ต้องไปจัดการเรื่องเอกสารทั้งหมด หมิงไปโรงเรียนแล้ว
ตอนเย็นไปเจอแม่ที่วัดหัวลำโพง ขึ้นรถไฟฟ้าสถานีไหนจำได้นะลูก” แม่
พูดต่อ

“ส่วนหลัง เตี้ยวไปโรงพยาบาลกับแม่ ช่วยแม่กับพวกอี้ดูแล
อามา อามาน่าจะต้องการคนดูแล”

“ค่ะ” ฉันตอบ หมิงนั่งไปครู่หนึ่ง พยักหน้าตอบแล้วล้มตัวลงนอน
ต่อ แต่ฉันนอนไม่ลงแล้วละ...แม่ออกจากห้องไปงวนเก็บของที่สำคัญ
บางอย่าง เช่น เอกสารเกี่ยวกับการประกันชีวิตของอากาศ บัตรข้าราชการ
ของแม่ และเอกสารอื่น ส่วนฉันลุกขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เสร็จแล้วก็

นั่งรอแม่อยู่หน้าประตูบ้าน นี่เรากำลังจะไปไหนนะ อ้อ ใช่ ไปหาอากาศที่โรงพยาบาล เราต้องไปหาอากาศวันนี้อยู่แล้ว แต่...ไม่ใช่... ไม่ใช่แบบนี้สิ

พอเราออกเดินทางก็เป็นเวลาเช้าที่ทุกชีวิตเริ่มออกจากบ้านไปทำงานและไปเรียนหนังสือกัน เวลาเร่งด่วนแบบนี้ฉันกับแม่จำเป็นต้องนั่งรถมอเตอร์ไซด์เพื่อไปถึงโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด

ตลอดทางที่นั่งมอเตอร์ไซด์ สายลมพัดผ่านผิวหนังของฉัน กลิ่นอับเล็กน้อยจากหมวกกันน็อค กลิ่นควันจากรถร่วมทางมากมายบนถนน สิ่งเหล่านี้ดูไม่ต่างไปจากเมื่อวานแม้แต่น้อย แต่ทำไมในใจกลับรู้สึกคล้ายว่ามีบางอย่างขาดหายไป มีบางอย่างที่ไม่มีวันเหมือนเดิม...

รถจอดหน้าโรงพยาบาลตรงจุดเดิมที่เราลงเมื่อวาน แม่ลงรถแล้วรีบตรงเข้าไปจัดการเรื่องเอกสารทั้งหมด ฉันเดินตามแม่ไปติด ๆ เห็นอาม่านั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์พยาบาล พวกเขาหัวเราะและอาชีวะรวมถึงอาเสี้ยนครอง ลูกพี่ลูกน้องของฉัน ต่างยืนบ้างนั่งบ้างอยู่ที่นั่นครบทุกคน

อามาตุปกติดี

อามาไม่ร้องไห้เลย อากาของท่านสงบ นิ่ง คล้ายกับแค่มารอรับอากาศออกจากโรงพยาบาลและกลับบ้านด้วยกันเหมือนทุกครั้ง สายตาของอามาจับจ้องไปที่ลูก ๆ ซึ่งตอนนี้กำลังเดินไปมา เพื่อติดต่อเรื่องการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา จองสถานที่จัดงานศพ และจัดการเรื่องเอกสาร ฉันเดินไปนั่งข้างอามา แล้วเราก็นั่งเงียบงันด้วยกัน ไม่มีใครพูดอะไร ไม่มีคำพูดใดออกมา ครูหนึ่งแม่เดินมาบอกฉันว่า

หลินยู่ลี่

“หลังรอรับใบมรณะบัตรของอากงให้แม่หน่อยนะ แม่จะไปดูเขา พาอากงลงมา” ฉันพยักหน้า ลูกไปยื่นรอรับใบมรณะบัตรของอากง ตรงหน้าเคาน์เตอร์ที่มีกระจกกัน และมีช่องเล็กเปิดไว้ให้พอส่งยาและ เอกสารถึงคนที่มาติดต่อได้ พยาบาลฝั่งด้านหลังกระจกเดินเข้าเดินออก จากนั้นก็เดินเอากระดาษใบหนึ่งที่มีชื่ออากงยื่นให้ฉัน

“ญาติของอากง ‘ตั้งโหวปิก’ ไช่โหมะคะ” ไช่แล้ว ‘ตั้งโหวปิก’ หรือ ‘เงินเหี้ยปี้ (陈黑笔)’ ในภาษาจีนกลางที่แปลว่า ‘ดินสอสีดำ’ คือชื่อ อากงของฉัน

ฉันรีบพยักหน้าตอบ พยาบาลยิ้มแบบพยายามให้กำลังใจฉัน และส่งสายตาเศร้าปนสงสารเหลือบไปยังอามา ทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดใจลึก ๆ ฉันเป็นหลานอากงแท้ ๆ ยังไม่แสดงท่าทีอะไรเลย อามาและทุกคนในบ้านเราก็เหมือนกัน เราไม่จำเป็นต้องแสดงออกชัดเจนว่าเศร้าก็ได้ เวลาแบบนี้ต้องเข้มแข็งสิ แม้ไม่แน่ใจนักว่าฉันจะทำตัวเหมือนปกติได้ แต่ฉันก็ พยายามทำตัวปกติเหมือนที่อามาและผู้ใหญ่คนอื่นแสดงออก หวังว่าถ้า ฉันพยายามทำตัวปกติได้สำเร็จ หัวใจที่ว่างเปล่าคล้ายมีอะไรบางอย่าง สูญหายของฉันตอนนี้อาจจะกลับมาเป็นปกติได้บ้าง

ฉันกล่าวขอบคุณพยาบาล เพราะพยาบาลที่นี้น่ารักกับอามา อากงรวมถึงฉันมาโดยตลอด ฉันเดินกลับไปนั่งข้างอามา บรรจงอ่าน รายละเอียดในใบมรณะบัตรทั้งหมด

‘สาเหตุการตาย’... ‘ลำไส้อักเสบ’...

‘อายุ ๘๗ ปี’... ถูกต้อง ‘สัญชาติไทย’... ถูกต้อง

‘ปีเถาะ’... ซีม...

“ขวด กล้วย ไข่ เถาะ มะโรง ไข่แล้ว ปี่เถาะ คือปี่กระต่าย” ถูกต้อง
‘เวลาตีสองครึ่ง’... ‘วันที่วันนี้’ ... ถูกต้อง ... ‘ไล่ไปจนถึงช่องที่หก

‘จัดการศพโดย เผา’

เผาเหวอ ฉันคิดว่าต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ จึงหันไปถามอาม่า

“ม่า อากงจะให้เผาเหวอคะ เขาเขียนผิดหรือเปล่า” อาม่าส่าย
หน้าตอบแทบจะทันทีว่า

“ลื้อไม่ต้องยุ่ง ให้อาอู๋ อาเฮีย เขาจัดการ อากงเขาสั่งมาอย่างนี้
เป็นผู้หญิงอยู่เฉย ๆ อย่าวุ่นวายให้มาก” อีกครั้งที่ฉันเกิดมาเป็นผู้หญิงจึง
ถามไม่ได้ แต่แม่ให้ฉันรับหน้าที่ดูแลใบมรณะบัตร จะให้ผิดพลาดไม่ได้
หรอก คิดดังนั้นฉันก็มองหาคู่ตัวดี ตัดสินใจลูกไปถามให้กระจ่าง

“ตัวดี อากงให้เผาเหวอคะ ในนี้เขียนไว้แบบนี้” ตัวดีพี่สาวของ
แม่ฉันพยักหน้า

“ใช่ ถูกแล้ว ไปนั่งตรงนั้นกับอาม่าเถอะ” ตัวดีตัดบทแล้วหันไป
รับสายโทรศัพท์ “ไม่รู้ว่าคุณที่เดินถามเรื่องใบมรณะบัตรทำให้ใจของฉัน
สงบและลืมเรื่องสำคัญที่สุดของวันนี้ไปได้มากน้อยแค่ไหน แต่มันทำให้
รู้สึกว่าคุณได้มีส่วนทำอะไรสักอย่าง ได้มีเวลาชั่วขณะเพื่อลืมไปสักพักว่า
อากงไม่ได้อยู่กับเราตอนนี้อีกแล้ว จากที่นั่งรอเราจะเห็นประตูกระจก
ซุ้ม ๆ บานหนึ่งถัดจากเคาน์เตอร์พยาบาลและบันได หลังจากจัดการธุระ
เรื่องเอกสารเรียบร้อย ตัวดีให้ฉันและเฮียรอง ลูกชายของตัวกูหรือพี่ชาย
คนโตของแม่ ประคองอาม่าเดินไปทางประตูนั้นเพื่อไปหาอากง

หลินยู่ลี่

เมื่อเปิดประตู ฉันเห็นบันไดสามสี่ขั้นและทางเดินทอดยาวไปด้านหลัง สุดทางเดินนั้นมีห้องประกอบพิธีกรรมทางศาสนาซึ่งโรงพยาบาลจัดไว้ให้บริการ พอเดินไปถึงเราเห็นไช่ย้อหรือน้องสาวของแม่ยืนรออยู่ที่หน้าห้องเล็กห้องหนึ่ง

ห้องนั้นอยู่สุดทางเดิน มีประตูไม้ปิดอยู่ ไช่ย้อมองฉันและอาแม่ ในมือมีกระเป๋าพลาสติกใส ข้างในใส่เสื้อผ้าของอาแม่ที่ฉันคุ้นเคยหลายชุด มีทั้งรองเท้า ถุงเท้า ที่ฉันคิดว่าแปลกคือในกระเป๋านั้นมีด้ายสีขาวหลอดหนึ่งปักเข็มไว้ มีกึ่งทับทิมซึ่งมีใบติดอยู่พอสมควรหักมาจากหน้าบ้านของอาแม่ ทั้งยังมีดอกบัวอีกสามดอก เอกสารสีน้ำตาลสองสามของและซองสีขาวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเรียบ ๆ หนึ่งซอง สำหรับใส่เงินในงานอวมงคล

เมื่อทุกคนเดินมาถึงหน้าห้อง ไช่ย้อก็ให้ฉันกับตัวอ้อช่วยกันเย็บกระเป๋าเสื้อกางเกงของอาแม่ให้ปิดสนิท ฉันสงสัยแต่ไม่กล้าถามไช่ย้อ เพราะสีหน้าของไช่ย้อเหมือนคนไม่ได้นอนทั้งคืน ฉันได้แต่ปิดปากเงียบพอดีกับที่อาแม่กำชับว่า

“เย็บให้สนิทนะ ตรวจสอบกระเป๋ากางเกงอาแม่ด้วย ซองเล็กซองน้อยเย็บให้หมด คนตายห้ามมีกระเป๋า อาแม่จะได้ทั้งเงินทองไว้ให้ลูกหลาน” ปกติไช่ย้อมักจะมีปากเสียงกับอาแม่ตลอด จึงตอบอาแม่ทันทีว่า

“ป้าเสียก่อนเข้าก็ทิ้งไว้สามมือแล้วมา” ถ้าเป็นทุกครั้งทั้งคู่คงได้ทะเลาะกันสักยก แต่ครั้งนี้อาแม่ไม่ตอบอะไร

ฉันเคยได้ยินเรื่องนี้ของคนตายจากอาม่ากับอากงอยู่บ้าง เวลาตายของคนจีนนับเป็นการทิ้งโชคกลางไว้ให้ลูกหลาน เมื่อมีคนตาย ผู้คนจะถามกันว่าเหลืออาหารไว้ให้ลูกหลานกินกี่มื้อโดยนับจากเวลาที่เสียชีวิต ถ้าคนตายเสียตอนเช้าถึงก่อนเที่ยง เท่ากับเหลือมื้ออาหารที่เปรียบเสมือนโชคกลางไว้ให้ลูกหลานสองมื้อคือมื้อเที่ยงกับมื้อเย็น ถ้าเสียตอนกลางคืนหลังมื้อเย็น ก่อนเวลาเที่ยงคืน คือไม่เหลืออะไรให้ลูกหลานเลย ในกรณีของอากง ท่านเสียตอนตีสองนับว่าเป็นเวลาก่อนมื้อเช้าเท่ากับอากงเหลือโชคกลางไว้ให้ลูกหลานถึงสามมื้อ แต่ตอนนี้ฉันไม่อยากได้โชคกลางที่ว่ำนั้นเท่ากับการได้อยู่กับอากงเพิ่มอีกสักวัน

หลังจากที่เราเย็บกระเป๋าเสื้อกางเกงปิดสนิทเรียบร้อย พยาบาลที่เราคุ้นเคยก็ออกจากห้องที่เรานั่ง อาม่าเอาซองเงินให้พยาบาล แต่เธอปฏิเสธบอกว่า

“ไม่เป็นไรคะ อาม่า”

อาม่าตอบทันทีว่า “ไม่ได้ ไม่ได้ ลืต้องรับไว้ ขอบใจแทนอากงด้วยนะ” อาม่าพูดสีหน้าจริงจัง ทำให้รู้ทันทีว่าเป็นเรื่องที่จะเว้นไม่รับไม่ได้ พูดจสีหน้าพยาบาลที่ดูลำบากใจก็คลายกังวล

“ขอบคุณค่ะ อาม่า เสียใจด้วยนะค่ะ” พยาบาลพูด

“เสียใจอะไรกัน อากงก็ไปสบายแล้ว อ้าวสิยังลำบากอยู่” อาม่ายิ้มแล้วตบหลังมือของพยาบาลเบา ๆ พยาบาลเดินกลับไปได้สักพัก ถ้าแก่ร้านโรงศพและพระจีนที่ตัวอืดติดต่อเชิญมาทำพิธีให้อากงก็มาถึงพอดี พระท่านให้ตัวกูหรือพี่ชายของแม่ไปจุดธูปหนึ่งดอกบอกเทวดาฟ้าดินว่าให้ช่วยมาคุ้มครองวิญญาณของอากงไปสวรรค์ จากนั้นให้เราทุกคนจุด

รูปสามดอก คุณเข่าลงกับพื้น แล้วกราบศพของอากงที่หน้าห้องนั้น ประตูที่ปิดไม่สนิททำให้ฉันเห็นร่างอากงนอนสงบนิ่งอยู่บนเตียง สีหน้าของอากงเหมือนกับกำลังหลับเท่านั้น อากงตายแล้วจริงหรือ นี่คงเป็นเรื่องเข้าใจผิด อากงอาจจะแค่ฝันอย่างยาวนานอยู่ก็ได้ ฉันอยากให้อากงลุกขึ้นมาตอนนี้และอยากให้อากงเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิด มีใครลองปลุกอากงหรือยัง ก่อนจะพาอากงมาไว้ที่นี่

หลังจากเราไหว้อากงครบสี่ครั้ง พระให้เจ้าหน้าที่โรงศพเก็บรูปของเราลงในอ่างสีชาพร้อมกับใส่ใบทับทิมที่ไช่ยี่นำมาลงไปด้วย จากนั้นให้พวกเราทุกคนยืนเรียงกันตามลำดับศักดิ์ จากชายไปหญิง จากอาวุโสมากไปอาวุโสหน่อย ตัวกู้อยู่หัวแถว แม้เกิดเป็นลูกคนที่สองแต่เป็นลูกชายคนแรกจึงได้ลำดับศักดิ์ใหญ่ก่อนคนอื่น ส่วนตัวอี่แม่จะเป็นลูกคนแรกของอากงแต่เป็นลูกสาวก็ต้องยืนในลำดับศักดิ์รองลงมาจากหลานชายคนโต

ตั้งนั้นผู้ที่ยืนต่อจากตัวกู้อือหู่หรือน้องชายคนที่สองของแม่ ต่อด้วยซาถูและไช่ยี่กู หรือน้องชายของแม่คนที่สามและคนที่สี่ ตามด้วยอาเฮีย ซึ่งเป็นหลานชายคนโตของอากงแต่เปรียบเสมือนเป็นลูกชายคนเล็กสุด ลำดับศักดิ์ต่อจากนั้นตามมาด้วยตัวอี่ลูกสาวคนโต ไช่ยี่ลูกสาวคนสุดท้อง จากนั้นก็ปิดท้ายแถวด้วยลูกสะใภ้ของลูกชายทั้งหลาย แล้วจึงเป็นแม่ของฉัน ที่แม่จะเป็นลูกสาวอากง แต่แม่แต่งงานออกไปใช้นามสกุลคนอื่นจึงถือว่าเป็น 'ลูกนอก' หมายถึงลูกนอกตระกูล เมื่อลำดับศักดิ์ไล่เรียงมาจนถึงคนที่อยู่ห่างไกลอากงที่สุดอย่างฉัน พระกลับบอกว่าฉันเป็นลูกสาวของลูกสาวที่แต่งงานออกไปจากตระกูลแล้ว นับว่า

“หลานนอกเป็นคนอื่น คนที่ไม่เกี่ยวข้องให้รออยู่ข้างนอก”

แววตาทุกคนเฉยเมยเย็นชาเพราะชินกับธรรมเนียมเช่นนี้ แม้อกับ
อาม่าบอกให้ฉันทำตามธรรมเนียม แต่ธรรมเนียมนี้ไม่ยุติธรรมเลย นี่เป็น
ครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้บอกลาอากงที่ฉันรัก เป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้เห็น
หน้าอากงผู้เลี้ยงดูฉันมาอีกครั้ง ฉันไม่มีทางยอมหรือ อากงต้องไม่ยอม
แน่ ฉันรวบรวมความกล้าพูดออกไปว่า

“หลานนอกแต่หนูก็เป็นหลานนะคะ”

ทุกคนมองฉันด้วยสายตาดำหนิทันที และคาดโทษเหมือนฉัน
เป็นตัวปัญหา จากนั้นก็หันไปมองแม่ แม่ไม่พูดอะไร เพียงแต่มองหน้าฉัน
แล้วส่ายหน้า อาม่าก็เช่นกัน แม้อกับอาม่าจับแขนฉันลากให้ไปยืนข้างนอก
ห้อง แล้วเดินกลับเข้าไป ส่วนอาเฮียเดินมาแตะไหล่ให้กำลังใจฉันเบา ๆ
แต่แค่นั้นไม่ช่วยให้คำพูดแทงใจว่า ‘หลานนอก’ หรือ ‘คนอื่น’ หายไปจาก
ใจฉันเลย ฉันเป็นหลานนอกก็จริงแต่เป็นคนอื่นตรงไหน ฉันเป็นผู้หญิงแต่
ฉันเลือกเกิดไม่ได้ ถ้าเลือกได้ฉันก็อยากเป็นหลานชายคนแรกของอากง
เหมือนกัน ฉันได้แต่สงสัยว่า ใครเป็นคนคิดเหตุผลเชิงชวยแบบนี้ ฉันเป็น
หลานคนเดียวที่อากงเลี้ยงมาตั้งแต่เกิด ใครคือคนกำหนดโอกาสในการ
บอกลาบุคคลอันเป็นที่รักครั้งสุดท้ายของคนอื่นกัน ธรรมเนียมใจดำที่เอา

หลินยูลี่

เปรียบผู้หญิงในวัฒนธรรมจีนนั้นทำร้ายความรู้สึกของฉันครั้งแล้วครั้งเล่า นี่ก็เป็นอีกครั้งของความอยุติธรรมในชีวิตที่ฉันได้รับ สุดท้ายฉันทำได้แค่ ยืนรออยู่นอกห้อง ต้องคอยชะเง้อมองผ่านช่องประตูที่เปิดไม่สนิท แอบดูว่าเขาทำพิธีอย่างไร อาจเป็นอย่างไรบ้าง อาจยังเจ็บอยู่ไหม อาจจะรู้หรือเปล่าว่าฉันไม่ได้เข้าไปในห้อง ถ้าอาจยังอยู่ตรงนี้ ต้องบอกแน่ๆว่า 'อ้วนี่แหละ คนกำหนดธรรมเนียม' แล้วให้ฉันเข้าไปนั่งตรงนั้น... คนแรกข้างอากง

หนูกิดถึงอากงจัง

อากงยังไม่ได้เห็นหนูรับปริญญาเลย ยังไม่ได้เห็นวันที่หนูสอบ ตีตมมหาวิทยาลัยด้วยตัวหนูเองเลยนะ หนูตั้งใจเรียน อดหลับอดนอนแทบทุกวัน พยายามทำทุกอย่างให้ได้เท่ากับพี่น้องคนอื่นที่เขามีพร้อมทั้งเงิน ทั้งโอกาส มีพร้อมทั้งพ่อแม่ที่คอยช่วยนำทางให้ ทำไมโลกนี้ไม่เคยยุติธรรมกับหนูเลยสักครั้ง ในเมื่อมีอากงเท่านั้นที่สวรรค์ประทานมาให้ ช่วยอยู่เคียงข้างชีวิตหนู ทำไมโชคชะตาถึงใจร้ายพาอากงไปจากหนูเร็วขนาดนี้ ไม่มีอะไรยุติธรรมเลย...

三 บ้านใหญ่

“爹你养我大 我养你老”

“เตี้ยลื้อฉื่ออ้วตัว...อ้วฉื่อลื้อเฮลา”

ช่องประตูที่เปิดไม่สนิท ทำให้ฉันเห็นพิธีที่กำลังดำเนินไป อากูอา อี้และเฮียรับผ้าสีขาวจากเจ้าหน้าที่ไปลูบใบหน้าของอากงเบา ๆ จากนั้น ก็เซ็ดที่แขนและมีมือจุดละสามครั้ง แล้วเข้าแถวเรียงกันบ้วนข้าว เต้าหู้และ น้ำตาลทรายแดงให้อากงตามลำดับศักดิ์ ซึ่งไม่ได้นับรวมฉันอยู่ในนั้น พร้อมพูดภาษาจีนที่ฉันแปลได้ง่าย ๆ ว่า

“พ่อเลี้ยงลูกจนเติบโตใหญ่...ลูกเลี้ยงพ่อจนแก่ชรา”

หลินยู่ลี่

“กงล้อจี๋อ้วตัว...อ้วล้อเหล่า” ฉันได้แต่พูดพึมพำกับตัวเองและหวังว่าอากงจะได้ยินเสียงของฉัน เพราะอากงได้ยินฉันเสมอ ฉันก็ควรมีโอกาสได้พูดประโยคนี้กับอากง

หลังจากบ้วนข้าวบ้วนขนม ทุกคนก็ทยอยบ้วนน้ำให้อากงและพูดเป็นภาษาจีนแต่จี้วว่า ให้อากงทำใจให้สบายแล้วไปไหว้พระบนสวรรค์นะ ตอนนั้นฉันสังเกตว่า นัยน์ตาของทุกคนที่ฟังภาษาจีนออกอย่างแม่และไช่ยี้เริ่มมีน้ำตาเริ่มขึ้นมา แต่พิธีนี้ห้ามไม่ให้มีน้ำตาหยดลงบนร่างของอากงเด็ดขาด ไม่งั้นอากงจะมีห้วงและเดินทางไปสู่ภพภูมิหน้าไม่ราบรื่น

แม้กับไช่ยี้รีบเดินออกจากห้องทันทีหลังเสร็จพิธี คนอื่นมีท่าที่เหมือนปกติดี ถ้าแก่ร้านขายโลงศพให้คนยกโลง หรือ “ตัวฉู” ซึ่งแปลว่า “บ้านใหญ่” ของอากงเข้ามาวางไว้ บ้านใหญ่ของอากงไม่ใช่โลงแบบจีนที่มีลักษณะเป็นหีบไม้โค้งมน แต่เป็นโลงศพสี่เหลี่ยมสีขาวธรรมดา มีลวดลายกนกประดับ เพราะอากงสั่งเสียให้เราเผาร่างท่าน...

เมื่อโลงศพมาถึงห้อง พิธีก็ดำเนินต่อ พระจีนให้ตัวกู๋ทำพิธีทำความสะอาดโลง จากนั้นก็ทำพิธีพาอากงเข้า ‘บ้านใหญ่’ ด้วยการเซ่นขนมไหว้ กระดาษเงินกระดาษทอง และดวงแช่จี๋ อาม่าบอกว่ามันคล้ายกับใบเบิกทางของวิญญาณ ฉันคิดว่ามันคงคล้ายวีซ่าหรือหนังสือเดินทางข้ามประเทศที่เราใช้ผ่านประเทศละมั้ง แล้วเจ้าหน้าที่ก็ยกฝาโลงมาเตรียมปิด

“หอซี้เข้ากั๋วเอี้ยะจ้อซุง แกมั้งเฮงอ้วงบ่วงนี้ซุง โหงวต้อเซียงท้วงซุกกั๋วจู่ ซี้เจ็กเมียงเซียงหลักเทียงบุง...” เสียงกลอนภาษาจีนที่เจ้าหน้าที่

กล่าวอวยพรลูกหลานดังในหัวของฉัน ซึ่งฉันแปลได้คร่าว ๆ เกี่ยวกับความกตัญญูที่ดูแลพ่อแม่จะทำให้พวกเราเจริญรุ่งเรือง ฉันไม่มีสมาธิพอจะฟังเนื้อหาที่เหลือ

ฉันไม่รู้ว่ายืนอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหนและเกิดอะไรขึ้นรอบตัวบ้าง รู้เพียงแต่อาจเหมือนแค่หลับฝันเท่านั้น อาจคล้ายกับกำลังนอนยิ้มอยู่ทุกคนพว้างของอาจลงไปในโลงขนาดพอดีตัว จากนั้นก็พาโลงขึ้นรถตู้สีขาวของเจ้าหน้าที่ ขาของฉันที่ก้าวขึ้นรถตามไปถูกห้ามไว้ด้วยเสียงอามา

“อาหลิง ลงมานี่ ทำอะไร เกะกะจริง ๆ ซี้ซี้ว ลงมานี่” อามาดูเสียงเข้มจริงจัง ฉันเพิ่งได้สติหันมองไปรอบ ๆ แล้วรีบลงมายืนข้างรถ แม่สั่งให้ฉันขึ้นรถไปกับโซ้ยอีเดินทางตามทุกคนไปวัดหัวลำโพง ซึ่งแม่และซาอู๋จวงศาลาไว้ ฉันเดินตามโซ้ยอีไปที่รถ ก่อนปิดประตูฉันหันไปมองรถตู้คันที่พาอาจไปอีกครึ่ง

“开车 คุยเขี่ย”

สิ้นเสียงภาษาจีนของเจ้าหน้าที่ ซึ่งแปลว่า “ออกรถ” รถทุกคันก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากโรงพยาบาลพร้อมกัน ตลอดทางทุกคนนั่งเงียบ ไม่มีใครพูดอะไร ไม่มีใครร้องไห้ ไม่มีใครถามกันว่าอยากกินอะไรไหม หรือแม้แต่คุยกันว่าเรากำลังไปที่ไหน ฉันคิดว่าโซ้ยอีคงรู้จักทางดี และทุกคนคงไม่อยากกินอะไรตอนนี้ อามานั่งเงียบ ดูสงบ ทำให้ฉันนึกสงสัยว่าอามาไม่เสียใจบ้างหรือ หรืออามาทำใจได้แล้วกันแน่

หลินยูลี่

เป็นไปได้ไหมที่อากงอาจจะยังอยู่ที่ไหนสักแห่ง อากงอาจจะแค่หลับลึกอยู่ในโลงไม้สีขาวหลังนั้น มันจะมีวิธีทำให้อากงฟื้นขึ้นมาอีกไหม ถ้าหมอช่วยอะไรไม่ได้ จะมีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้สักวิธีหรือเปล่า หรือน่าจะมีใครสักคนที่อาจช่วยได้ รดยังคงเคลื่อนต่อไป

น่าแปลกที่วันนี้รถไม่ติดเลย แม้เรากำลังขับรถอยู่ในย่านเศรษฐกิจของกรุงเทพฯ ต้นไม้ต้นแล้วต้นเล่า รถคันแล้วคันเล่า ผ่านสายตาของฉันไป หมูเมฆที่ลอยอยู่เหนือทุกสิ่งบนผืนดิน ทำให้นักสงสัยมีใครซ่อนตัวอยู่บนนั้นไหม มีใครเห็นบ้างไหมว่า บ้านของเราจะไม่พร้อมจะเสียอากงไป

รถของโช้ยอึ๊ขับลงจากสะพาน เปิดไฟเลี้ยวเพื่อขอทางเข้าวัดลานจอดรถของวัดกว้างใหญ่แต่มีรถจอดอยู่เต็มไปหมด ทำให้ฉันนึกสงสัยว่าเจ้าของรถทุกคันในลานจอดรถนี้ กำลังรู้สึกที่หัวใจสูญหายไปเหมือนกับฉันไหม ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ ฉันคงคิดว่า วัดนี้ช่างศักดิ์สิทธิ์ดีแท้ถึงมีคนมากมายมากกราบไหว้แน่นขนัด มาวันนี้ฉันรู้แล้วว่า ไม่ได้มีเพียงคนที่มาขอพรให้สมหวังตั้งใจเท่านั้น แต่มีคนที่ภาวนาให้หัวใจที่สูญหายกลับคืนที่เดิมด้วย

เราจอดรถที่ศาลาหลังใหญ่สุดของวัด เพื่อพาอาม่าลงจากรถก่อน จากนั้นโช้ยอึ๊ขับออกไปหาที่จอด ฉันประคองอาม่าเดินเข้าไปในศาลาหลังใหญ่ด้วยกัน แม้กับโช้ยอึ๊รออยู่ก่อนแล้ว เขี่ยเอาเก้าอี้พลาสติกสีแดงสดมาให้อาม่านั่งรอ

“到了 入寺门” “เก่าเหลี่ยว ยีบหวัดมิ่ง”

เสียงของเจ้าหน้าที่ตั้งมาจากหน้าศาลาแจ้งว่า “มาถึงวัดแล้ว”
อากงมาถึงวัดแล้ว ฉันรีบลงจากศาลาตามไปดู เจ้าหน้าที่ชายรูปร่างสูง
ใหญ่แข็งแรงสี่คนช่วยกันนำโลงของอากงลงจากรถ แยกเข้าไปวางใน
ศาลาที่แทนด้านหน้า ฉันเดินตามเข้าไปก็เห็น ‘บ้านใหญ่’ ของอากงมี
ผ้าลูกไม้ลวดลายสวยงามคลุมไว้

ทุกคนยังคงทำพิธีเกี่ยวกับการเคลื่อนโลงที่อากงนอนอยู่กันต่อ
ส่วนฉันไปนั่งพับ “คอกซี่” หรือกระดาษเงินกระดาษทองทั้งเล็กทั้งใหญ่
และเร่งพับ “อวงแซ่จี้” หรือกระดาษสีเหลืองพิมพ์ทศวดมณฑ์เป็น
ตัวอักษรจีนสีแดงเข้ม เพื่อให้อากงใช้สวดระหว่างเดินทางไปสวรรค์

หน้าที่การพับกระดาษเหล่านี้เป็นหน้าที่ยิ่งใหญ่สำหรับลูกหลาน
เพราะจำนวนของคอกซี่และอวงแซ่จี้แสดงถึงความมั่งคั่งของพวกเรา
อาม่าบอกอย่างนั้น ฉันไม่ค่อยแน่ใจนักว่าความมั่งคั่งสามารถนับได้
จากจำนวนหรือปริมาณของกระดาษ แต่ฉันตั้งใจพับให้สวยและเยอะ
ที่สุดเพื่ออากง

ระหว่างตั้งหน้าตั้งตาพับกระดาษ ฉันสังเกตว่ามีคนมาช่วยพับ
เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ มีอาซีมที่ฉันไม่รู้จัก อายุน่าจะมากกว่าอาม่าและอากง
ทั้งยังมีอาไกว อาอี้ อาตู้ อาเฮีย ลูกพี่ลูกน้องที่ปีหนึ่งเจอกันครั้ง มา

หลินยู่ลี่

ช่วยพับและชวอนฉันทันคุย ฉันได้แต่ยิ้ม ไม่พูดคุยอะไรมากเหมือนทุกครั้ง ฉันไม่อยากให้ใครมาปลอบหรือพูดอะไรทำนองว่าอาจไม่อยู่แล้วในตอนนี้

พอฉันหันหลังเพื่อลุกไปเข้าห้องน้ำ ก็เห็นว่าฟ้าเริ่มมืดแล้ว บรรยากาศนอกศาลาราวกับอาบเคลือบด้วยสีน้ำเงินเข้ม บอกให้รู้ว่าเวลาล่วงเลยมาจนเย็นมาก รอบข้างมีผู้คนมากมายนั่งเรียงกันตามเก้าอี้ที่จัดไว้แน่นศาลา อาเฮียคนโตและน้องชายของฉันก็มาถึงแล้ว หลานผู้ชายกำลังยกเก้าอี้มาเพิ่ม

โซ้ยอีเรียกฉันให้ไปไหว้ญาติผู้ใหญ่ ตามธรรมเนียมของคนจีนอย่างเรา เจอหน้ากันครั้งแรกก็ถามถึงเรื่องผลการเรียนและการสอบเข้ามหาวิทยาลัยก่อนเรื่องอื่นใด ฉันต้องบั่นหน้ายิ้มรับทุก ‘กระสุนคำถาม’ ที่สาดเข้ามาอย่างไม่ปราณี ฉันได้แต่เก็บความรู้สึกซุนเคืองใจไว้ พยายามคิดว่าคนถามคงเป็นห่วง หรือไม่เขาอาจจะเคยถูกถามแบบนี้มาก่อน จนชินกับการพูดโดยไม่ดูสถานการณ์และไม่คิดถึงใจคนฟัง

แขกมากมายที่มานงานแม้จะเพิ่งรู้จักแต่ก็ไม่ละเลยที่จะมางานทันที อากงเคยสอนฉันว่า “งานแต่งงานไม่ไปไม่เป็นไร แต่งแล้วแต่งอีกได้ แต่งงานศพตายแล้วจะตายอีกไม่มี” อากงจึงไม่เคยเว้นการไปงานศพของคนรู้จักเลยสักงาน บางครั้งยังเป็นเจ้าภาพให้งานคนอื่นด้วย เหตุนี้จึงทำให้งานศพอากงวันแรกคนมากันจนเก้าอี้ไม่มีพอให้นั่ง

อีกสาเหตุหนึ่งที่ฉันคิดว่าทำให้คนมางานมากมาย คงเป็นเพราะตั้งแต่หนุ่มๆจนแก่ อากงทำการค้ามีผู้นับหน้าถือตามาก เพราะอากงเป็นคนจริงใจ พูดคำไหนคำนั้น ทำอะไรทำจริง ช่วยใครช่วยจนถึงที่สุด ผู้คน

นับถือในความดีและเห็นอากงเป็นเสมือนพ่อ พี่ชาย และเพื่อนตาย จึง
หลังไหลกันมาบอกลาอากงเป็นครั้งสุดท้าย

เมื่อฉันกลับจากห้องน้ำ คณะพระสงฆ์เริ่มเดินเข้ามานั่งบนยก
พื้นหน้าโถงศาลา อาอี้อากู้อาม่าแม่ และพี่น้องทุกคนเริ่มเข้าไปนั่งเรียง
กันตามลำดับศักดิ์อีกครั้ง ะไรกัน แคนั่งฟังพระสวดก็ต้องนั่งตามลำดับ
ศักดิ์ในตระกูลเหวอ สายตาของฉันมองไปยังจุดที่อากงนอนอยู่อีกครั้ง ถ้า
นี่เป็นความฝัน มันนานเกินไปแล้ว ฉันอยากตื่น...ตอนนี้เลย

ฉันเดินเข้าไปนั่งข้างเสี้ยหวังว่าแผ่นหลังกว้างของเสี้ยจะช่วยบัง
ร่างกลม ๆ ของฉันได้ แต่ไม่พ้นสายตาของอาม่าอยู่ดี

“อาหลัง ลือไปนั่งหลังสุด” อาม่าพูดจบทุกคนก็หันขวับมามอง
ฉัน

“อย่าให้คนอื่นรอลูก มานั่งข้างหลังแม่ตรงนี้ ถัดจากน้อง” แม่ชี้
ให้ฉันไปนั่งถัดจากน้องชายของฉันอีกที ซึ่งคือตำแหน่งที่อยู่ท้ายสุด

ฉันไม่พูดอะไรแต่ก็ไม่ขยับเช่นกัน เรื่องพิธีเมื่อตอนเช้าฉันคิดว่า
แค่นั้นมากพอแล้วสำหรับฉันในวันนี้ ฉันแค่อยากนั่งฟังพระสวดใกล้อากง

“หลัง อาม่าบอกให้ไปนั่งข้างหลังไง” เสี้ยพูดสมทบ

“เป็นผู้หญิงอย่าดื้อให้มากนัก หัดฟังผู้ใหญ่พูดบ้าง” ไช่ยี่พูดต่อ

“หัดอ่านอนซอนง่ายหน่อย เขยิบไปเร็ว” ตั่วกู่พูดอีกคน ได้...

ฉันเขยิบก็ได้ แต่นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะอดทนกับอะไรแบบนี้

“อากงคงตามใจจนเคยตัว”

หลินยู่ลี่

ขณะกำลังคลานผ่านทุกคนไปนั่งข้างหลัง ฉันได้ยินประโยค
คุ้นเคยแบบนี้ในสถานการณ์ที่ไม่ทันตั้งตัว ฉันนั่งลงในที่ที่ควรนั่ง ยกมือ
ขึ้นพนม แล้วพระก็เริ่มสวด

อาமாหันไปพูดกับแขกประมาณว่าลูกหลานเยอะต้องจัดที่นั่งกัน
นาน เราเริ่มฟังบทสวดที่พระสวดให้อากง ฉันฟังไม่ออกหรือกว่าพระท่าน
สวดอะไร

ในหัวของฉันตอนนี้มีแต่คำพูดว่า ‘อากงคงตามใจจนเคยตัว’ อากง
ตามใจฉัน เรื่องนั้นถูกต้อง ปกติแล้วฉันไม่เคยโกรธเวลาได้ยินคำพูดนี้
แต่ในวันนี้ วันที่ไม่ปกติแม้แต่แต่น้อย แม้ทุกคนพยายามทำให้มันดูปกติมาก
แค่ไหนก็ตาม ฉันโกรธ ตั้งแต่เด็กจนโต ฉันพยายามทำตัว ‘ปกติ’ กับความ
ไม่ปกติในครอบครัวคนจีน พยายามทำให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับและเข้ากับ
คนปกติทั้งหลายในบ้าน มาตอนนี้ฉันรู้แล้วว่า น่าจะเป็นฉันต่างหากที่
เป็นคน ‘ปกติ’

พอคนที่กับความรู้สึกที่ว่าฉันไม่เคยดีพอสำหรับใคร พอคนที่กับความ
พยายามที่ฉันพิสูจน์ให้เห็นว่า เป็นหลานสาวก็ไม่ด้อยไปกว่า
หลานชาย ฉันไม่จำเป็นต้องพิสูจน์อะไรให้ใครเห็นทั้งนั้น เพราะคนที่ฉัน
อยากให้เห็นความสำเร็จไม่ได้อยู่ตรงนี้เพื่อรอดูฉันแล้ว

ออกไปให้หมด ออกไปจากชีวิตฉัน ความรู้สึกหดหู่ หัวใจที่ไม่
เคยมีใครมาเติมเต็ม พวกผู้ใหญ่ที่มีแต่ความคาดหวัง แต่ไม่เคยมอบ
ความหวังให้ ฉันไม่อยากอยู่ตรงนี้เพื่อใครสักคนอีกแล้ว

มือเย็นของน้องชายเขย่าไหล่ฉันเบา ๆ บอกว่า

“เจ้ ลูกได้แล้ว อามาบอกให้ไปเสิร์ฟน้ำแขกก่อนกลับบ้าน”

ฉันพยักหน้ารับ บอกเสร็จน้องชายกับเฮียก็เดินไปนั่งเก้าอี้แขก
หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาคนละเครื่อง จากนั้นก็ก้มหน้าก้มตา
ใช้นิ้วไถหน้าจอโทรศัพท์ไปเรื่อย ๆ

ฉันถือถาดเสิร์ฟน้ำ มองพวกเขาอยู่จิตใจแล้วเดินไปถามไฉยอ้อ
ว่ามีถาดอีกไหม อ้อตอบว่าถาดวางอยู่หลังถึงน้ำหลายอัน ฉันจึงเดินไปหา
พวกเฮียและน้องชาย พูดว่า

“เฮีย ทุกคน ช่วยกันเสิร์ฟน้ำแขกหน่อยได้ไหม อย่าเพิ่งเล่น
โทรศัพท์สิ” หลานชายของอากงทั้งหมดมองหน้าฉัน แล้วก็ก้มหน้าเล่น
โทรศัพท์มือถือต่อ พวกเขาพูดอย่างไม่รู้สึกละไรว่า

“หลังแจกไป ดีแล้ว” เมื่อพูดจบ ฉันเดินผละออกไปเอาน้ำมาเติม
ใส่ถาดอย่างหมดความอดทน ไม่รู้ตัวเลยว่ากระทะแก้วน้ำพลาสติกที่
บอบบางแรงเค้น จนเมื่อฉันทำตกแตกไปแก้วหนึ่งเสียงดัง “พลັก!” ทุก
คนบริเวณนั้นหันมามองฉัน

“อาหลิง มานี่” อาม่าเรียก ฉันวางถาด เดินเข้าไปหาอาม่า

“ลื้อเป็นอะไร กระทะทำไม อย่าทำตัวมีปัญหาให้มากนัก หัด
อายุคนที่มาวันนี้บ้าง ตอนนี่คนอื่นเขาก็...”

“อาม่า ทำไมไม่ไปว่าหลานชายที่ไม่ทำอะไรเลยบ้าง หนูแคว่วาง
แก้วน้ำแรงไปหน่อย อาม่าเรียกหนูมาดู แบบนี้เิงอากงถึงต้องตามใจหนู
ชดเชยที่อาม่าชอบลำเอียง รักแต่หลานชาย!” อาม่านิ่งไปทันที

ฉันพูดโพล่งตามที่ใจคิดเพราะโมโหมาก แต่ก็สมควรกับที่ฉันเจอ
มาตลอด

หลินยู่ลี่

ฉันไม่ทันสังเกตว่าแม่ยืนอยู่ใกล้อำมา แม่เดินเข้ามา...แล้วตบ

แก้มฉัน

เพียะ!

四 หอมกลิ่นธูป

ความเจ็บปวดชานไปทั่วแก้มซ้ายจนชา ทำให้ถึงกับอึ้งพูดไม่ออก สีหน้าแมก็ดูตกใจไม่แพ้กัน ไม่รู้ว่าตั้งแต่เกิดมาจนถึงวันนี้ฉันทำอะไรผิดนัก แม่ถึงได้รุนแรงกับฉันแบบนี้ เพราะฉันทำตัวเง่เงิ่นไปหรือ เพราะไม่มีอาการคุ้มครองฉันแล้วใช่ไหม หรือเพราะเมื่อกี้ฉันพูดแบบนี้กับอามา ซึ่งไม่สมควรทำก็จริง แต่ฉันทำผิดร้ายแรงนักหรือ ถ้าคนที่ยื่นเตียงอามา ตรงนี้คือน้องชายฉัน จะถูกแม่ตบหน้าแบบนี้ไหม คงไม่หรอก เพราะอามาไม่มีวันเรียกน้องมาตุตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ

ฉันต้องออกไปจากตรงนี้ ใครจะมองยังงี้ก็ช่างหัวมันแล้ว! ดั่งใจคิด เท่าก้าวพาฉันออกจากศาลาไปหน้าวัดทันที ฉันวิ่งเต็มแรงเท่าที่ขาทั้งคู่จะพาไปให้พ้นจากบ้านที่เป็นเหมือนลู่วิ่งแข่ง และครอบครัวที่เป็น

หลินยูลี่

เหมือนโรงเพาะพันธุ์ม้าสายเลือดดีแห่งนี้ ยืนรอรถโดยสารไม่นานฉันก็ก้าวขึ้นรถเมลล์สาย ๑๘๐ ตรงกลับบ้านทันที โชคดีเหลือเกินที่มีเงินเหลืออยู่ในกระเป๋ากระป๋องบ้าง แสงไฟสีเหลืองเข้มหน้ารถเมลล์สาดกระทบถนนและบ้านเรือนเห็นเป็นสีส้ม ทั้งยังส่องให้เห็นต้นไม้ตามทางเสาไฟฟ้า บ้านช่องและร้านค้าที่ปิดสนิท เมืองหลวงกำลังเตรียมเข้าสู่ความมืดมืดเงียบสงบในยามราตรีแล้ว แต่จิตใจของฉันนี่สิที่ไม่อาจสงบลง

ถ้าอากาศอยู่ด้วยตอนนี้ก็คงดี ฉันคงไม่ถูกดูว่าตบตีแบบที่โดนวันนี้ ไมสิ ฉันคงไม่เป็นแบบที่เป็นวันนี้ ฉันคงอดทนกับเรื่องไม่ยุติธรรมจากญาติพี่น้องต่อไปได้อีกสักหน่อย เพราะรู้ว่าทุกอย่างจะดีขึ้นถ้าอากาศรู้แค่ฉันวิ่งไปนั่งข้างอากาศก็ไม่มีใครกล้าทำอะไรแล้ว แค่อากาศอยู่ตรงนั้น ฉันคงไม่ต้องเดินไปเรียกพวกหลานชายทั้งหลายให้ช่วยงานด้วยซ้ำ ถ้าอากาศอยู่ด้วย อาม่าก็คงไม่เรียกฉันไปดู่ว่า แม่ก็คงไม่...

ความจริงก็คือ ไม่มีอะไรหรือใครจะมาช่วยฉันจากเรื่องพวกนี้อีกแล้ว ตอนนี้อากาศอยู่ที่ไหน ถ้าเราเจอกันเหมือนเดิมไม่ได้อีก เราจะเจอกันแบบอื่นได้หรือเปล่า อากาศคะ...แค่ส่งสัญญาณบอกหนูสักนิดเถิด หนูจะต้องสังเกตเห็นมันแน่ อากาศช่วยบอกหนูที่ว่าหนูควรจะทำอย่างไรต่อไป

รถเมลล์เคลื่อนตัวช้าลง แล้วจอดที่จุดหมายปลายทางของฉัน “บ้านของอากาศ” สถานที่ซึ่งฉันไม่ได้มาใช้เวลาช่วงปิดเทอมมานานแล้ว นับตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยม

ฉันก้าวลงจากรถเมล์ เดินเข้าซอยอันคุ้นเคยไปหยุดยืนที่หน้าบ้านของอางซึ่งเป็นอาคารพาณิชย์สองห้องติดกันสูงสี่ชั้น ประตูเหล็กยัดและประตูบังตาปิดสนิท ไฟหน้าบ้านที่คงเปิดทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืนยังให้แสงสว่างบนทางเดินมืด ๆ ในซอย อางอาม่ามักบอกเราให้เปิดไฟหน้าบ้านไว้ ไม่ใช่เพื่อความปลอดภัยของคนในบ้านแต่เพื่อความปลอดภัยของคน queen ผ่านไปมาในซอยด้วย อางกับอาม่ามักคิดเผื่อคนอื่นเสมอ

อาคารพาณิชย์หลังใหญ่สูงสี่ชั้นนี้ อางสร้างหลังจากลูก ๆ โตพอจะเลี้ยงตัวเองได้แล้ว และอางวางมือจากกิจการร้านขายเบตเตอร์เพื่อให้ตัวเองกับอาม่าอยู่ และให้เป็นที่พึ่งพิงของลูกในยามลำบาก ซึ่งตอนนี้มันเป็นที่พึ่งสุดท้ายของหลานอย่างฉันด้วย ฉันหยิบกุญแจบ้านดอกที่ยังไม่เคยใช้เลยออกมาไขประตูบ้านฝั่งซ้ายมือ กุญแจนี้ฉันพกไว้ตลอดนับตั้งแต่อางให้ตอนที่ครอบครัวของฉันย้ายออกจากบ้านอาง อางบอกว่ากลับมาเมื่อไรใช้กุญแจดอกนี้ไขเข้าบ้านได้เสมอ วันนี้ฉันได้ใช้มันแล้วจริง ๆ

ตืด ตืด

แม่คงโทรมาแน่ ไม่อยากรับเลย

แต่ฉันหวังมากไป ใช้อีต้างหากที่โทรมา จะโทรมาว่าอะไรอีกละ ฉันถอนใจเฮือกใหญ่แล้วกดรับสาย

“ฮัลโหล หลัง ตอนนี้อยู่ไหน” ปลายสายถาม

ฉันไม่อยากตอบด้วยซ้ำ

“ถ้ากลับไปบ้านอากง ช่วยเอาเอกสารของสี่ขาวลายดอกไม้ สีชมพูเขียวในลิ้นชักใต้เตียงห้องอากงมาให้ฉันหน่อยนะ แล้วก็เอานาฬิกา ของอากงบนโต๊ะหมุ่มาให้ด้วย เอามาพวงนี้นะ วันนี้ก็กลับดึก อาม่าจะ รอคนจุดธูปที่จะมาเผ่าธูปให้เราก่อน คืนนี้ธูปหน้ารูปถ่ายอากงจะดับ ไม่ได้ เดี่ยวอากงหาทางมาวัดไม้เจอ” ไช่ยี่พูดต่อ

“อย่าไปถือสาแม่กับอาม่านักเลย วันนี้เรื่องมันวุ่นวาย หลิงก็ไม่ว่าง เวลา ต้องหัดดูบ้างสิว่าตอนไหนควรอดทนบ้าง พวกกันแค่นี้ก่อนนะ อี้ต้อง ว่างแล้ว อย่าลืมหัดลอกประตูบ้านดี ๆ ด้วยละ” พุดจบสายก็ตัดไป นี่เป็น ห่วงฉันหรือแค่อยากไ้ใช้งานกันแน่ แต่เอาเถอะถึงอย่างไรพวงนี้ฉันก็ต้อง ไปงาน และวันนี้ฉันยังไม่อยากกลับบ้านไปหาแม่ พวงนี้ถ้าแม่ตำหนิฉัน จะบอกว่ามาเอาของให้ไช่ยี่นี่แหละ คิดข้อแก้ตัวได้ดังนั้น ฉันก็เดินเข้า บ้านและล็อกประตูตามที่ไช่ยี่เตือน

ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ณ ชั้นหนึ่งของบ้าน แก้วอี้ที่อากงชอบนั่ง เป็นเพื่อนอาม่ายังคงวางอยู่ เติงที่อาม่านอนจัดเก็บเป็นระเบียบและ สะอาดเรียบร้อย โทรทัศน์ที่เอียงหน้าจอหันไปทางซ้ายทิศที่มีเตียงอาม่า ทำให้รู้ทันทีว่าใครคือคนสำคัญของห้องนี้ ชั้นหนึ่งนี้เดิมเคยโล่งเป็นที่ จอดรถ เหมือนที่โล่งหลังประตูรั้วฝั่งขวา แต่อากงกับลูกปรับปรุงและ ตกแต่งเพิ่มเติมให้กลายเป็นห้องพักอาศัยแบบมีห้องน้ำในตัว เพื่อให้ อาม่าอยู่ได้สบายหลังจากผ่าตัดหัวใจ เพราะไม่ต้องขึ้นบันไดหลายชั้น ส่วนอากงยังคงอยู่ที่ชั้นสองของบ้านเหมือนเดิม ที่นี่ยังมีไช่ยี่กับหฺยี่กุ่พัก อยู่ชั้นสามและสี่ตามลำดับ ห้องใหม่ของอาม่ากลายเป็นห้องรวมตัวแห่ง

ใหม่ของลูกหลานที่มาเยี่ยม หลังห้องอามามีประตูอีกบาน เมื่อเปิดจะเห็นบันไดขึ้นชั้นลอย ชั้นสองของอาง และชั้นอื่น

ฉันเดินทะลุผ่านห้องที่ต่อเติมใหม่ของอามา ผ่านเตียงนอนห้องน้ำตรงไปหลังห้อง เดิมก่อนสร้างห้องอามาบริเวณด้านหลังนี้เชื่อมกับที่จอดรถของบ้านซึ่งเข้าจากประตูรั้วฝั่งขวามือ เมื่อก้าวออกพ้นประตูห้องอามา ฉันรู้สึกแปลกใจนิดหน่อยที่มองไม่เห็น “ตี่จู่เอี้ยะ” หรือศาลเจ้าที่ในบ้านตามความเชื่อชาวจีน ปกติจะตั้งติดกับพื้นบ้านเพราะท่านเป็นเทพเจ้าแห่งผืนแผ่นดิน เมื่อไม่เห็นตี่จู่เอี้ยะที่กึ่งกลางผนังชั้นหนึ่ง ฉันเห็นเพียง “บึงเก่ากง” เทพเจ้าผู้คุ้มครองชาวจีนโพ้นทะเลของอางอามาซึ่งตั้งอยู่บนตี่จู่เอี้ยะเท่านั้น ต่อเมื่อเพ่งสายตาดู ๆ จึงรู้ว่ามันเป็นเพราะหลอดไฟของตี่จู่เอี้ยะดับ ฉันเดินกลับเข้าไปในห้องอามา หาถ่านไฟฉายขนาดสามเอสองก้อนสำหรับเปลี่ยนใส่ไฟหน้าตี่จู่เอี้ยะ แล้วเดินออกไป

เอ๊ะ ไฟกลับมาติดแล้ว

ฉันรู้สึกเย็นวาบ ขนแขนลุกชันโดยไม่รู้สาเหตุ แต่ทำใจดีสู้เสือหรือสู้ตัวอะไรสักอย่างที่มองไม่เห็น ฉันเติบโตในบ้านนี้ตั้งแต่เด็ก สิ่งศักดิ์สิทธิ์คงไม่แก่งัดฉันในวันที่โชคชะตาเล่นตลกหรือก่อกวน อาจจะไม่ไหว ไฟเลยดับแล้วติดขึ้นมาเองก็ได้ เมื่อทำใจกล้าขึ้นฉันก็เดินเข้าไปดูตี่จู่เอี้ยะใกล้ ๆ เมื่อกำถ่านไฟฉายแนวจนชุ่มเหงื่อ อางเคยเล่าให้ฟังว่า ตี่จู่เอี้ยะและบึงเก่ากง เปรียบเสมือนผู้เฒ่าผู้แก่ของบ้านและเจ้าแห่งผืนดิน ในบริเวณที่เราอาศัยอยู่ ท่านจะช่วยปกป้องคุ้มครองเราเสมอ

หลินยู่ลี่

ชาวจีนโพ้นทะเลอย่างเราไม่มีเทพเจ้าคอยตามมาคุ้มครองจากเมืองจีน จะมีก็แต่ 'ตี่จู๋กง' ซึ่งสถิตอยู่ในตี่จู๋เอี๊ยะและปึงเถ่ากงนี่แหละ ที่คอยคุ้มครองเราให้ปลอดภัยในแผ่นดินใหม่ เราต้องกราบไหว้ท่าน เสมือนผู้ใหญ่ในบ้านทุกเดือน บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบ้านให้ท่าน รับรู้ ท่านจะได้ช่วยดูแลให้ทุกอย่างเรียบร้อย ถ้าอย่างนั้น ท่านคงไม่จึ ร้ายกับฉันนัก ในเมื่อท่านคอยดูแลอากง อาม่า ฉัน และทุกคนในบ้านนี้ มาโดยตลอด ขณะฉันก้มลงวางถ่านไฟฉายก้อนใหม่ไว้ใกล้กระถางใส่ ดอกไม้ด้านซ้ายของตี่จู๋เอี๊ยะ ก็เหลือบไปเห็นรูปใหม่ที่ยังไม่ได้จุดตก กระจายเกลื่อน อากงไม่ชอบใจแน่ถ้าบริเวณรอบตี่จู๋เอี๊ยะเลอะเทอะไม่ เป็นระเบียบ ฉันค่อย ๆ เก็บรูปที่หล่นกระจายใส่ของพลาสติกใสสีแดงซึ่ง วางอยู่ข้างกระถาง รูปพวกนี้ทำให้ฉันคิดถึงตอนเป็นเด็ก ตอนนั้นฉันไม่ กล้าปักธูปที่ยังติดไฟตรงกลางกระถาง เพราะกลัวเศษขี้ธู้อาจจะร่วงโดนมือ ขี้ธู้อุ่น ๆ ทั้งเจ็บทั้งแสบ ถ้าโดนผิวของฉันจะบวมแดงเป็นรอย ความกลัวเจ็บทำให้รีรอลังเลอยู่นานกว่าจะปักธูปลงในกระถางได้ เวลา ใครเห็นท่าทางเก๋ ๆ กัง ๆ ในการปักธูปของฉันก็จะฉวยรูปไปจากมือสาย หน้านับว่า

“แค่ปักธูปยังไม่รอด”

ครั้งหนึ่งในวันเซ็งเม้งที่สุสานเหล่าม่า หรือแม่ของอากง ฉันต้อง ปักธูปลงในเนื้อพักหั่นท่อนตามขวางแทนกระถางธูป ซึ่งสร้างปัญหาให้ ฉันมากเพราะเนื้อพักหนานิ่ม

ฉันจะปักธูปเอียง ๆ เหมือนเวลาปักใส่กระดาษ ค่อย ๆ ดันให้มันตั้งตรงแล้วรีบชักมือออกก็ไม่ได้ วันนั้นฉันถือธูปอยู่นาน จนเริ่มไหม้กุดลงเรื่อย ๆ สักพักหนึ่งเมื่ออากาศไหว้เสร็จ ฉันคิดว่าได้โอกาสเอาตัวรอดเหมือนทุกครั้งคือจะขอให้อากาศปักให้ แต่อากาศกลับยื่นธูปในมือท่านมาให้ฉันและบอกว่า 'เอาไปปักให้กงที่ลูก' จากนั้นก็ยื่นธูป ฉันกลัวและละล้าละลังอีกตามเคย เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นฉันยังปักธูปไม่ได้สักทีอากาศก็บอกว่า "ปักลงไปตรง ๆ เร็ว ๆ และมั่นคงลูก การปักธูปให้ตรงทำให้ชีวิตราบรื่น มั่นคง ปักเอียง ๆ จะล้มแหล่ไม่ล้มแหล่ชีวิตก็จะเป็นแบบนี้เหมือนกัน" ฉันมองอากาศอย่างขอความช่วยเหลือ แต่อากาศไม่ช่วยแล้วพูดต่อไปว่า

"เคาะซี่เค้าธูปลงกับพื้น ปักลงไปตรง ๆ แล้วรีบชักมือออกมาซี่เค้าแค่นี้ทำอะไรชีวิตเราไม่ได้ แคเจ็บ บัดเบา ๆ ก็หาย ชีวิตไม่มีอะไรยากทั้งนั้น เรื่องยากในชีวิตของคนเรา กลัวคนที่มีความหวัง แค่นั้นใจที่จะทำลี้ก็ทำสำเร็จไปครั้งหนึ่งแล้ว จำไว้ลูก" พูดจบ อากาศก็เดินผ่านหลังของฉันไปช้า ๆ ไปดูโซ่กุญแจและลูกหลานเตรียมเผาศพกระดาษให้เหล่าหมาเหตุการณ์วันแข็งเม้งในครั้งนั้น ทำให้ฉันสามารถปักธูปด้วยตัวเองได้เป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นอีกหลายเรื่องในชีวิตของฉันก็มักจะผ่านครั้งแรกที่ยากลำบากและน่ากลัวมาได้เพราะคำที่อากาศสอน

世上无难事，只怕有心人。

ชื่อช่างอุหนานชื่อ จื่อฝ่าโยวชินเหิน

"โลกนี้ไม่มีอะไรยาก เรื่องยาก ๆ กลัวคนที่มีความหวัง"

หลินยู่ลี่

เมื่อนึกถึงคำสอนนี้ของอาทงในวันที่ยากล้มเลิกสิ่งที่กำลังทำ หรืออยากหนีจากความจริงยามเผชิญหน้ากับอุปสรรค มันทำให้ฉันพยายามอดทนที่จะทำต่อไปเรื่อย ๆ จนสิ่งที่ทำอยู่บรรลุนำมาซึ่งความสำเร็จ เรื่องนั้นจะยากแค่ไหน แต่ต่อจากนี้ไม่มีอาทงอยู่ด้วยแล้ว อุปสรรคในครั้งนี้นั้นช่างดูยากเย็นเกินกว่าอุปสรรคครั้งไหนในชีวิต ต่อจากนี้ฉันจะเป็นอย่างไรก็สุดรู้ แค่วันแรกที่อาทงไม่อยู่ก็ถูกแม่ตบหน้าแล้ว กว่าจจะรู้ตัว เพราะไม่ทันสังเกต ฉันก็ไม่มีใครคอยรักคอยปกป้องฉันอีกแล้ว ความรู้สึกตอนนั้นคล้ายกับฉันยืนอยู่ท่ามกลางแดดร้อนและพายุฝนโดยไร้ร่มเงาของแม่ใหญ่ที่คุ้นเคย...

ขณะเก็บรูปเข้าของฉันก็เกิดความคิดบางอย่าง แม้จะดูเป็นไปได้ยาก แต่คงเสียตายมากหากไม่ได้ลองดู หากครั้งนี้ฉันขอพรให้ที่जूเอี้ยะและปิงเถ่ากงช่วยให้อาทงกลับมาหาฉัน เหมือนที่ท่านช่วยให้อาณิชาคดีและสอบได้ ใครจะรู้ว่าฉันอาจได้เจออาทงอีกครั้ง หรืออย่างน้อยฉันอาจได้คุยกับอาทงอีกสักหน่อย จะให้แลกเวลาทั้งหมดต่อจากนี้เพื่อให้อาทงกลับมาหาพวกเราอีกครั้งฉันก็ยอม ฉันหยิบรูปเจ็ดดอกจากซองขึ้นมาบรรจงจุดทีละดอกอย่างตั้งใจ

“เหล่าเอี้ยะบ้อห่อ หลินยู่ลี่ หลานของอาทงตั้งโหวปิกนะคะ...” ฉันพนมมือ บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้แก่บรรพบุรุษ จากนั้นก็ขอพรด้วยจิตใจมุ่งมั่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“สุดท้ายนี้หนูไม่ขอให้สมารถในการเรียน ไม่ขอให้สอบได้หรือขอให้ทุกคนภูมิใจในตัวหนูเหมือนทุกครั้ง แต่ครั้งนี้...” น้ำอุ่น ๆ ไหลจากตาทั้งสองข้าง ผ่านผิวแก้มไปบรรจบที่คางของฉัน

“ครั้งนี้ หนูอยากขอให้ท่านทำให้หนูเชื่ออีกสักครั้งว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง ขอให้หนูได้เจออากาศอีกสักครั้งได้ไหมคะ แล้วหนูไม่ขออะไรอีกเลย หนูจะทำทุกอย่างด้วยตัวเองอย่างสุดความสามารถและยอมรับผลของมัน แต่ครั้งนี้เท่านั้น ขอให้หนูได้เชื่ออีกสักครั้งว่าท่านและเทพเจ้าทั้งมวลกำลังฟังหนูอยู่” ฉันพูดเสียงกั่นสะอื้นท่ามกลางความมืดและความเงียบสงัดของบ้านหลังใหญ่ที่ไม่มีใครได้ยิน ฉันไม่รู้ว่่าสิ่งที่ทำอยู่นี้จะช่วยให้อากงฟื้นมาได้อย่างไร แต่หากยังมีความหวัง ฉันจะไม่ละทิ้งมันโดยง่าย

เวลาผ่านไปนาน บริเวณหลังห้องอาภาที่ชั้นหนึ่งสว่างด้วยไฟจากตู้जूเอียะและบั้งเถ้ากงเช่นเดิม ขณะที่ทางเดินมืดสนิท ความเงียบของยามค่ำย่ำเตือนฉันว่าความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของฉันไม่มีทางเกิดขึ้น ปาฏิหาริย์ไม่เคยมีจริง นี่คือโลกแห่งความจริง นางฟ้าเทวดาเทพเจ้าเป็นแค่นิทาน ฉันควรเลิกเป็นเด็กได้แล้ว ควรเลิกเชื่อเรื่องเทพบนดวงจันทร์ เทพคุ้มครองบ้าน และนางฟ้าผู้พิทักษ์ดอกไม้โบยน้ำเสียที่

ไม่มีอะไรเป็นจริงหรอก การกลับมาของอากงก็เหมือนกัน...

ฉันชอบร่างที่เหนื่อยและเปลี้ยเต็มที เดินขึ้นบันไดไปชั้นสองของบ้าน บันไดที่สมัยเด็กฉันจะวิ่งขึ้นไปอย่างรวดเร็วพร้อมร้องตะโกนเสียงดังว่า “อากง หลังหลิงมาแล้วววว” จากนั้นอากงก็จะตอบเสมอว่า

“ตัวล้างตู้เย็นของอ้วมาแล้ว ไหนดูซิ” แล้วก็กางแขนให้ฉันกอดฟุงกลม ๆ ถามว่าฉันสบายดีไหม วันนี้ความเงียบจากตัวฉันเองและเสียงสังัดจากคนที่มักจะทำตอบรับเสียงทักของฉัน ทำให้หัวใจเจ็บปวดจนมีน้ำ

ไปหมด จากนั้นไปการรื้อฟื้นขึ้นบันไดจะไร้ความหมาย ตู๋เย็นและห้องนั่งเล่นหรือแม้แต่ห้องครัวจะไม่มีอากงอีกต่อไป

เมื่อก้าวพ้นบันไดชั้นสุดท้ายเข้าชั้นสองที่อากงอยู่ ฉันเปิดสวิทช์ไฟเหม่อมองโต๊ะห่มแบบจีนเป็นไม้สักสีน้ำตาลเข้มตั้งอยู่กลางห้อง เห็นข้าวของเครื่องใช้ของอากงยังวางอยู่บนโต๊ะด้านหนึ่ง เหมือนอากงแค่อยู่ในห้องน้ำ หรือในห้องนอน ไม่ได้ออกจากบ้านนี้ไปไหน แก้อ้อไม่เอนหลังที่อากงชอบนั่ง หมอนหนุนหลัง รีโมทโทรทัศน์และถ้วยน้ำชายังคงอยู่ที่เดิมในบริเวณห้องนั่งเล่น ฉันค่อย ๆ พิจารณาห้องชั้นนี้อย่างที่มันเป็นและเคยเป็น แล้วเดินเข้าห้องนอนของอากงอย่างเหนื่อยล้ากายใจ พยายามหาซองเอกสารสีขาวที่ใส่ยี่ฉวนให้ช่วยหา ต่อมาก็เดินออกไปนอกห้องนอนเพื่อหานาฬิกาข้อมือของอากงไปให้ไช่ยกู่ นำแปลกที่นาฬิกาข้อมือซึ่งปกติอยู่รวมกับกระเป๋าเงินของอากงกลับไม่อยู่ที่โต๊ะห่มไม้สัก ฉันหาเท่าไรก็ไม่พบ มันอาจจะอยู่ที่ห้องของอาม่าชั้นหนึ่งก็ได้

ฉันเปิดประตูคั่นระหว่างชั้นลอยกับบันไดทางลงชั้นหนึ่ง ทันทีที่ผลัดบานประตู กลิ่นหอมละมุนก็โชยมาราวกับดอกไม้หอมหลายชนิดกระจายกลิ่นฟุ้งมารวมกัน เป็นกลิ่นที่ฉันรู้สึกคุ้นเคยเหลือเกิน... มันคือ "กลิ่นธูป" ลอยมาจากที่ใดสักแห่งในบ้าน แปลกจริง เมื่อที่ตอนที่เก็บธูปใส่ถุง ฉันจุดแค่ไม่กี่ดอกทำไมกลิ่นจึงหอมกระจายไปทั่วเหมือนกับกลิ่นธูปในวันไหว้เจ้าใหญ่แบบนี้ ฉันค่อย ๆ เดินลงบันไดที่ละชั้น พลังรู้สึกว่าร่างกายเบาหวิวอ่อนแรง จับพลันนั้นเมื่อก้าวลงไปยืนบนบันไดชั้นสุดท้ายเข้าชั้นหนึ่ง ความรู้สึกง่วงนอนอย่างหนักก็ถาโถมมาทันที

ฉันรู้สึกแปลกตาทนถ้อจนลึ้มแทบไม่ได้ วันนี้ฉันไม่ได้หลับ
ไม่ได้นอนมาตั้งแต่ตีห้าก็สมควรจะง่วง เวลาผ่านไปหลายชั่วโมงแล้วนับ
จากเช้าเรื่องอาก กลิ่นรูปหอมแรงขึ้นเรื่อย ๆ แต่น่าแปลกที่กลิ่นนี้ไม่ทำ
ให้แสบจมูกอย่างที่ชอบเป็น ฉันตัดสินใจแบบง่วง ๆ ว่าควรเดินไปดูที่ตู้
เสื้อผ้าอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย ฉันไม่ได้สร้างหายนะอะไร
เพิ่มในวันนี้ เท้าของฉันก้าวไปอย่างไม่ทันระวังจึงปะทะของบางอย่างเต็ม
แรง

โธ้ย! กล่องอะไรเนี่ย

เมื่อก้มมองก็เห็นกล่องเครื่องมือเหล็กทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีตัว
ล็อกกับหูจับสีดำ สภาพเก่าขึ้นสนิม ฉันเขย่งเท้าเจ้ากรรมที่เดินเตะมัน
เต็มเปาถอยหลังออกมาดูกล่องนั้น เมื่อเงาร่างของฉันเลิกบังแสงไฟจากตู้
ตู้เสื้อผ้า ก็ส่องให้เห็นกล่องนั้นชัด ฉันรู้ทันทีว่ามันคือ “กล่องเครื่องมือช่าง”
ของอาก แรงเตะเต็มเท้าทำเอาเล็บนิ้วโป้งเท้าแทบขบ เจ็บขนาดนั้นฉัน
ค่อยหายใจหาย่ง สติเริ่มคืนมา ฉันก้มลงไปคะเนดูน้ำหนักกล่องว้ายกไหวไหม
แล้วเกร็งแขนยกมันไปวางหน้าตู้เสื้อผ้า ฉันนั่งลงเปิดดูว่าของข้างใน
เรียบร้อยดีไหม ในกล่องมีเครื่องมือจุกจิกที่อากใช้ซ่อมแซมข้าวของใน
บ้านเป็นประจำ ทุกอย่างยังอยู่ดี

พอได้เห็นพวกเครื่องมือต่าง ๆ ยังอยู่ดีฉันก็สบายใจ ฉันยังเห็น
สิ่งที่คาดไม่ถึงคือ ตุ๊กตาผ้ามารูโกะ รูปเด็กผู้หญิงหน้าตาซุกซนสวม
กระโปรงสีเขียวสดใส ซึ่งฉันห้อยติดกระเป๋านักเรียนเป็นประจำเมื่อยังเด็ก
แต่มารูโกะพังบอยเพราะฉันถูกเพื่อนแกล้ง อากจึงเอาไปซ่อมให้ฉัน ซ่อม

หลินยูลี่

แล้วซ่อมอีก เมื่อปีสองปีก่อน กระป๋องเค็ยมีสีแดงของตุ๊กตาเป็ยจนขาด ตะขอกำมปุ้เงินที่คล้องตุ๊กตาไว้กับกระเป่าเริ่มจับไม่สนิท อากงจึงให้ฉันเอามาซ่อมที่บ้านนี้ บอกว่าครั้งหน้าที่มาอากงค่อยเอาคืน วันนี้มันอยู่ในสภาพเก่าแต่ไม่ชำรุดตรงไหนเลย และยังคงอยู่ในกล่องเครื่องมือของอากง ตุ๊กตานุ่มนิ่มแบบนี้ช่างไม่เข้ากับกล่องเครื่องมือช่างที่ดูแข็งแรงบึกบึน แต่อากงก็เก็บมันไว้ อากงชอบบอกฉันเสมอว่า “จะคนหรือสิ่งของ เวลาทำพังเราก็อ้อมมัน ทุกอย่างในชีวิตของเราซ่อมได้ทั้งนั้น เราต้องเรียนรู้วิธีซ่อมและรักษาให้ดี” การได้เปิดดูกล่องเครื่องมือช่างทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่า ต่อจากนี้บ้านจะเป็นบ้านหรือเปล่า บ้านที่ไม่มีอากงคอยดูแลรักษาให้ทุกอย่างดีเหมือนใหม่ และบ้านที่ไม่มี ‘กาวใจ’ คอยเชื่อมหัวใจของลูกหลานให้เป็นหนึ่งเดียว

คิดได้เท่านี้ อยู่ ๆ ฉันก็วงงจนอย่างหนักจนไม่อาจควบคุมตัวให้นิ่งหลังตรงได้อีกแล้ว ภาพรอบข้างเริ่มเบลออกไปหมด ฉันบังคับตัวเองให้ลุกขึ้นหรือล้มตาไม่ได้ กลิ่นหอมของธูปทำให้ฉันเคลิบเคลิ้มสติเริ่มเลือนราง ฉันพยายามเหลียวหน้าไปมองตู้जूเอี้ยะ ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือเปล่า ภาพที่ฉันเห็นคือตู้जूกำลังยิ้มให้ฉันราวกับว่าท่านมีชีวิต ทันใดนั้นภาพรอบกายก็พลันดับลง...

五

กล่องเครื่องมือช่าง

กลิ่นหอมของธูปจางไปแล้ว ฉันค่อย ๆ ลืมตาขึ้นรับรู้ภาพของห้องที่ไม่คุ้นตาเลย ฉันกำลังยืนอยู่ในห้องเล็ก พื้นห้องเป็นไม้กระดานเก่าผนังและประตูห้องก็เป็นไม้เก่า ในห้องมีมุ้งกางอยู่หลังหนึ่งขนาดไม่ใหญ่เลย เมื่อเพ่งตามองในมุ้ง ฉันตกใจที่เห็นเด็กชายคนหนึ่งดูเหมือนอายุน้อยกว่าฉันมากนอนอิงอยู่ข้างหญิงสาวร่างบางคนหนึ่ง เด็กคนนี้น่าจะอายุราวเจ็ดปีเห็นจะได้ กำลังงัวเงียแล้วลืมตามองมาทางฉัน ข้างหลังเขาเป็นเด็กชายอีกคนที่น่าจะอายุไล่เลี่ยกันแต่ตัวโตกว่า ถัดจากเด็กชายตัวโตเป็นเด็กผู้หญิงอีกสองคน คลับคล้ายคลับคลาว่าน่าจะอายุพอ ๆ กับฉัน ทั้งหมดนอนเบียดกันอยู่ในมุ้งหลังแคบนั้น ทันใดนั้นเด็กชายตัวเล็กก็ลุกขึ้น มองตรงมาที่ฉัน นี่เขาเห็นฉันหรือ

“ไม่ต้องตกใจนะ พี่ไม่ใช่ขโมย อย่าเพิ่งร้องนะ พี่จะออกไปเดี๋ยวนี้” ฉันพูดเสียงไม่เบาหนักอย่างร้อนรนหวังว่าจะไม่เกิดเรื่องใหญ่โต

หลินยู่ลี่

แต่ดูเหมือนเด็กชายไม่ได้ยิน เขาเอามือขยี้ตา ลูกออกจากมุ้งอย่างเงียบ
เงียบ เดินตรงมาหาฉันแต่มองผ่านฉันไป เขาเดินไปเปิดหน้าต่างบาน
แคบสองบานของห้องซึ่งอยู่ข้างหลังฉัน แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องเข้ามา
พร้อมไออุ่นทำให้เห็นข้าวของในห้อง หมอนและผ้าห่มสี่ซีตฉาง ถังน้ำ ตู้
ไม้เล็กเหมือนตู้กับข้าวตัวหนึ่ง โต๊ะญี่ปุ่นเก่า ๆ ตัวหนึ่ง เด็กชายเดินผ่าน
ฉันไปเฉย ๆ เขาไม่เห็นฉันนี่ ฉันยังไม่วางใจจึงก้าวถอยหลังگرد แล้ว
ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ทำสะดุดอะไรบางอย่าง เมื่อก้มลงมองก็เห็นว่าเป็น
กล่องเหล็กหน้าตาคล้ายกล่องเครื่องมือของอากาศแต่สภาพใหม่กว่ามาก

คราวนี้หญิงสาวร่างบางในมุ้งพลิกตัวตื่นแล้วลุกขึ้นเลิกมุ้ง
ออกมาบ้าง เด็กคนอื่นก็เริ่มตื่นและทยอยลุกขึ้นแล้วเหมือนกัน แต่ไม่รู้
ทำไมฉันถึงรู้สึกสนใจเด็กน้อยคนแรกเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะเมื่อมองดู
นาน ๆ เขาดูท่าทางเรียบร้อยเกินกว่าเด็กวัยเจ็ดขวบทั่วไป บุคลิกเหมือน
โตกว่าวัยมาก เมื่อเปิดหน้าต่างเสร็จ ฉันเห็นเขาเดินกลับไปช่วยผู้หญิงซึ่ง
น่าจะเป็นแม่ พับผ้าห่ม เก็บมุ้ง เก็บหมอน และพับเสื่ออย่างเรียบร้อย
ในขณะที่เด็กชายและหญิงอีกสามคนก็ตื่นขึ้นจัดการตัวเองเช่นกัน

ปัง ปัง ปัง

เสียงทุบประตูดังจากด้านนอก เด็กผู้ชายที่โตกว่าวิ่งไปเปิดประตู
ฉันยืนมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเลิกระแวงเพราะเหมือนทุกคนมองไม่
เห็นฉัน ประตูเปิดออกเผยให้เห็นชายหนุ่มท่าทางคล่องแคล่วคนหนึ่งสวม
เสื้อคอจีนนุ่งกางเกงขาก๊วยเก่า ๆ ไซ้ฟ่อของเด็กหรือเปล่านะ เขาพูด

ภาษาจีนแต่จู้ด้วยเสียงแหบและเร่รืกับกับเด็กชายตัวโต ซึ่งฉันพอจะจับใจความได้ว่า ถ้าแก่ที่โรงสืออยากหาจับกังเพิ่มไปช่วยขนของ เด็กชายตัวโตพยักหน้าและชูสองนิ้วบอกว่าไปได้ น่าจะหมายถึงเขากับใครอีกคน ชายคนนี้น่าจะไม่ใช่พ่อของเด็ก เพราะเขาแค่มองเข้ามาและเอ่ยทักทายหญิงสาวในห้องแล้วรีบจากไป เดี่ยวเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงซึ่งน่าจะเป็นเขาทุบประตูบ้านถัดไปที่อยู่ติดกันมาก

มองผ่านหน้าต่างออกไปฉันเห็นว่าบ้านหลังนี้อยู่ติดกับคลอง ที่หลังบ้านมีซานไม้ยื่นออกมาจากตัวบ้านพอให้เป็นที่ซักผ้า ตากผ้าและอาบน้ำได้ มีโถงตั้งอยู่สองใบ ราวไม้ไผ่ที่พาดอยู่มีเสื่อผ้าเก่าตากอยู่ไม่กี่ตัว ผ้าที่ตากโบกพริ้วตามสายลม อากาศเย็นสดชื่นเกินกว่าจะเป็นสถานที่ในเมืองหรือแม้แต่ต่างจังหวัดในยุคของฉัน

แม่ของเด็กทั้งสองคนล้างหน้าล้างตาที่หลังบ้าน เสร็จก็หยิบเสื่อออกจิ้นสีเข้มและกางเกงขา กว้างจากราวไม้ไผ่มาลัดเปลี่ยน รวบผมเป็นมวยไว้ที่ท้ายทอย

เด็กทั้งสองคนต่างก็ออกมาที่ซานบ้าน รับผิดชอบต่อในโถงล้างหน้าแปรงฟัน สวมเสื่อผ้า เด็กผู้หญิงคนโตเดินกลับเข้าไปในห้องหยิบอาหารออกจากตู้กับข้าวไม้เล็ก ๆ เหมือนเตรียมอาหารเข้าให้ทุกคน เด็กผู้ชายทั้งสองคนเมื่อสวมเสื่อสีกรมท่ามุ่งกางเกงขา สั้นแล้วก็ตามแม่ออกไป ส่วนเด็กผู้หญิงอีกคนเก็บที่นอนของตัวเอง แล้วเข้าไปช่วยเด็กหญิงที่โตกว่าเตรียมอาหาร

เมื่อเห็นเด็กชายตัวเล็กออกไปแล้ว ฉันยืนนั่งอยู่ชั่วขณะ ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อ และเพิ่งจะนึกพบว่าฉันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร จำได้ว่าก่อน

หน้าฉันกำลังนั่งจ้องกล่องเครื่องมือของอากงอยู่หน้าตู้เสื้อผ้าที่บ้านของอากงนี่นา ทำไมฉันมาอยู่ในห้องนี้ได้ และทำไมเหมือนคนที่นี่มองไม่เห็นฉันเลย คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก สุดท้ายฉันคิดว่าสิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้คือฉันต้องออกไปจากที่นี่ และหาทางกลับบ้านให้ได้

นึกได้แล้วฉันก็ตรงไปประตูไม้หน้าบ้านที่เปิดอยู่แล้วก้าวออกไปแต่จับปล้นที่ฉันก้าวพ้นประตู สภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปมาอย่างรวดเร็วจนตาลาย ฉันทนไม่ไหวต้องรีบหลบตา

เมื่อลืมตาขึ้นก็เห็นว่าฉันกำลังยืนอยู่หน้ากล่องเหล็กที่หน้าตาค้ายกล่องเครื่องมือช่างของอากงอีกนั่นเอง แต่คราวนี้ฉันอยู่ในห้องกับหญิงสาวร่างบางคนเดิมผู้น่าจะเป็นแม่ของเด็กหลายคนนั้นเวลานี้เมื่อพิจารณาดูดี ๆ เธอไม่ได้รูปร่างบอบบางอย่างที่ฉันคิด ไหลของเธอกว้างกว่าหญิงสาวทั่วไป เธอกำลังนั่งอยู่หน้ากล่องเครื่องมือช่างใบนั้น และมีท่าที่เหมือนมองไม่เห็นฉัน เธอเปิดฝากล่องช้า ๆ ฉันรีบมองว่าในกล่องมีอะไรเพราะอยากรู้เช่นกัน เมื่อฝากล่องเปิดกว้างฉันเห็นแต่กระป๋องเหล็กทรงกระบอกใบหนึ่งอยู่ในนั้น หญิงสาวหยิบกระป๋องเหล็กขึ้นมาเปิด ในนั้นมีเงินปึกบางม้วนหนึ่ง

หญิงสาวดึงธนบัตรปึกนั้นออกมาคลีนับ ฉันแปลกใจมากเมื่อเห็นชัดว่าสี ขนาด และรูปบนธนบัตรนั้น ต่างจากแบบที่ฉันใช้อยู่มาก เพราะรูปบนธนบัตรเป็นรูปของยุคกษัตริย์ที่ฉันรู้จักยามไปทัศนศึกษาที่โรงเรียนที่พิพิธภัณฑ์เหรียญกษาปณ์นุรักษ์ นั่นคือรูปของพระเจ้าอู่หัวรัชกาลที่ ๘

ฉันอยู่ที่ไหนกันนี้ ฉันย้อนยุคมาอยู่เวลาไหน เมื่อพยายามคำนวณด้วยสมองที่ไม่ค่อยถนัดคณิตศาสตร์เท่าไร ฉันน่าจะย้อนเวลามาอยู่ในช่วงหกสิบถึงเจ็ดสิบกว่าปีก่อนยุคสมัยของฉัน ยุคที่อาจมั่งคั่งเหลือเฟือ ฟังว่าคนจีนโพ้นทะเลอย่างต้นตระกูลของเราหนีภัยคอมมิวนิสต์และสงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่สองในประเทศจีนมาตั้งรกรากที่ไทย เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่โลกรู้จักสงครามโลกครั้งที่สอง

ฉันตื่นตะลึงที่ตัวเองย้อนเวลามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรไม่รู้ หนูก็แว่วเสียงหญิงสาวพูดอะไรบางอย่าง จึงรีบคุมสติตั้งใจฟัง เธอกำลังพูดภาษาจีนเรียกลูกคนใดคนหนึ่ง ชื่อของลูกที่หญิงสาวเรียก ทำให้หัวใจของฉันหล่นไปอยู่ที่ตามตุ่มอีกครั้ง

“อาปิกเอ๋ย อาปิก ไล่ ไล่”

(อาปิก มานี้เร็ว)

‘อาปิก’ ชื่อของอาปิกนี้ ไซ่อาปิกของฉันหรือ สิ้นเสียงเรียกก็มีเด็กชายตัวเล็กที่ฉันเห็นเมื่อครู่วิ่งเข้ามาหาหญิงสาว แต่บัดนี้เด็กชายเติบโตขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย

“อ้าวตาบอดแล้ว ม้า” อาปิกบอกแม่เป็นภาษาจีนแต่จิว เขาถือกระดาษแผ่นหนึ่งมาด้วย กำลังชี้ให้แม่ดูอย่างตกใจ ได้ฟังฉันก็แน่ใจทันทีว่าเขาคืออาปิกจริง ๆ เพราะประโยคที่เขาเพิ่งพูดคือคำพูดเดียวกับที่อาปิกเคยเล่าชีวิตตัวเองเมื่อครั้งยังเด็กให้ฉันฟัง ว่าสมัยเด็ก ๆ อาปิกเรียนจบแค่ชั้นประถมสอง แล้วต้องเลิกเรียนเพื่อไปทำงานช่วยแม่หาเงิน เป็นลูกมือ

หลินยู่ลี่

ช่างที่โรงงานทำหม้อ กะทะ และเครื่องครัว ก่อนจะโดนแก้แค้น อากง จึงขอเหล่าแม่กลับไปเรียนอีกครั้งเพื่ออ่านหนังสือให้ออก สมัยนั้นค่าส่งลูกเรียนหนังสือแพงมากเหลือเกินสำหรับแม่เลี้ยงเดี่ยวชาวจีนโพ้นทะเลอย่างเหล่าแม่ของฉินผู้มิได้ลูกถึงสี่คน แม่เหล่าแม่สมัยยังสาวทำงานสารพัดหาเข้ากินค่า ทั้งเป็นจับกัง เลี้ยงเบ็ด ทำข้าวเลี้ยงหมู แต่การเงินของครอบครัวก็ช่างผืดเคือง การจะหาค่าเทอมให้ลูกสักคนเทอมละหนึ่งร้อยบาท ซึ่งเทียบได้ราวห้าพันบาทในสมัยฉิน (ในยุครัชกาลที่ ๘ ทองคำหนักหนึ่งบาท ราคาสิ่ร้อยบาท แต่ยุคของฉิน ทองคำหนักหนึ่งบาท ราคาเกินสองหมื่นบาท) เป็นเรื่องที่แทบเป็นไปได้ไม่ได้เลย เมื่อได้เรียนน้อยอากงจึงอ่านหนังสือไม่ออก พอไปทำงานก็ถูกแก้แค้นเงิน เพราะอ่านสัญญาจ้างไม่ออกตอนเขยขึ้นกระดาศให้อ่าน ด้วยความที่ยังเด็กอากงไม่รู้เรื่องว่ามันคืออะไร คิดว่าตาตัวเองผิดปกติ จึงวิ่งกลับบ้านมาบอกเหล่าแม่ว่าตัวเองตาบอด เหมือนกับที่เด็กชายชื่อปิกคนนั้นบอกแม่ไม่มีผิด

“ข้าเลี้ยง (ลำบากแล้ว) ลูกชายอ้วตาบอด ใครทำลื้อ บอกรมา ใครทำ” หญิงสาวซึ่งหากเดาไม่ผิดก็คือเหล่าแม่ของฉิน รีบร้อนวางกระป๋องเงินร้องถามลูกชายคนเล็กอย่างตกใจ พลังลูกคำไปหน้าอย่างหวังใย

“ลื้อเห็นอ้วหรือเปล่า” เหล่าแม่ถามอากง

“เห็น ม้า แต่อ้วไม่รู้ตัวพวกนี้อ่านว่าอะไร” อापิกหรืออากงของฉินตอบพลงยกกระดาศในมือให้เหล่าแม่ดู

“ข้าอา (ลำบากแล้ว)” เหล่าแม่อุทานเพราะสงสารและเวทนาลูกชาย นางมองเงินในกระป๋องอย่างตัดสินใจเด็ดขาด หยิบธนบัตรใบละสิบ

และยี่สิบบาทออกมานับแล้วนับอีกว่าครบหนึ่งร้อยบาท ม้วนเป็นแท่งยาว แล้วมัดเยียดใส่มือของเด็กชายตัวน้อยหรืออากงของฉัน พูดว่า

“ลื้อเอาเงินนี้ไปเข้าโรงเรียน นี่เป็นเงินเก็บของเรา ไปเรียนหนังสือ ตั้งใจเรียน อ่านเขียนให้ออก” เหล่ามาพูดจบอากงก็พูดต่อว่า

“ม่า ลื้อต้องเป็นคนพาอ้วไปเข้าโรงเรียน” อากงพูดพลาง ประคองเงินที่อยู่ในมือคืนกลับให้เหล่ามา เมื่อพูดกันจบเหล่ามากับอากงก็แต่งตัวอย่างดีที่สุดเท่าที่มี เพื่อไปสมัครเรียนที่โรงเรียนแถวบ้านกันเดี๋ยวนั้น เพราะเวลาบ่ายอย่างนี้โรงเรียนยังเปิดอยู่ ขณะพวกเขาเดินออกจากบ้าน ฉันพยายามเดินตามอีก แต่แล้วเมื่อก้าวพ้นประตูบ้าน สภาพแวดล้อมก็หมุนเปลี่ยนเวียนวนอย่างรวดเร็วอีกจนฉันต้องรีบหลับตา

คราวนี้เมื่อลืมตา ฉันเห็นตัวเองกำลังนั่งเก้าอี้ในห้องเรียนไม้เก่า ๆ ที่ดูย้อนยุคเหมือนเคยเห็นในหนังไทยสักเรื่อง หน้าห้องเป็นกระดานไม้สีเขี้ยว มีชอล์กสีขาวแท่งกุดหลายแท่งกองอยู่ที่ขอบกระดานซึ่งทำยื่นออกมาให้วางแปรงลบกระดานกับวางชอล์ก โต๊ะเรียนเป็นโต๊ะไม้เก่า ยาวพอจะให้เด็กนั่งได้โต๊ะละสามคน เก้าอี้เป็นม้านั่งไม้กระดานยาวเท่ากับโต๊ะ ห้องเรียนนี้มีหน้าต่างหลายบานเปิดกว้าง ไม่มีพัดลม

เด็ก ๆ กำลังเล่นกันเสียงดังเจี๊ยวจ๊าว ฉันคิดว่าน่าจะเป็นเวลาพักระหว่างคาบเรียนกระมัง ทันใดนั้นมีเด็กคนหนึ่งซึ่งโตกว่าเด็กคนอื่นในห้องนี้ ถูกคุณครูดึงหูลากเข้ามา เขายกกล่องเหล็กท่าทางหนักอึ้งมาด้วย ในกล่องคงใส่ของไว้มากกว่ากล่องดินสอและสมุด เสื้อผ้าของเขาเก่า

หลินยูลี่

ปอน ดูไม่ค่อยสะอาด ไม่สวมรองเท้า ครูลากเขาไปที่โต๊ะครูหน้าห้องเรียน เด็กทุกคนในห้องรีบวิ่งกลับไปนั่งที่ ก้มหน้างู้ด ฉันได้ยินครูพูดว่า

“เรียนไม่รู้จักรเรียน จะขายของขายอะไรไปขายข้างนอกนูน วัน ๆ เอาแต่ทำเรื่องไม่เป็นเรื่อง อายุขนาดนี้ถึงเรียนยังตามเพื่อนไม่ทัน” เมื่อฉันฟังพิจารณาเด็กคนนั้นดี ๆ อ้าว ตีน้อยผิวขาวหน้าจิ้นคนนั้นก็คือ อากงนั่นเอง

“แต่ผมไม่ได้ทำอะไรผิด” เด็กชายตอบ เขามองหน้าครูตรง ๆ

ผัวะ!

เด็กชายถูกตบศีรษะอย่างแรงจนทรุดฮวบลงพื้น เด็กคนอื่นยิ่งเงียบ อะไรกัน! ฉันไม่ทันตั้งตัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เมื่อเห็นอากงถูกตบศีรษะก็นึกได้ทันทีว่าจากเหตุการณ์นี้คือต้นเหตุตอนที่อากงสูญเสียการได้ยินของหูซ้ายไปกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ฉันก้าวเท้าเข้าไปหาครูคนนั้นอย่างโกรธจัด แล้วก็จุกคิดขึ้นได้ว่าที่นี่ไม่มีใครมองเห็นฉัน ความโมโหทำให้ฉันพยายามใช้แรงกายและแรงสมาธิทั้งหมดผลักของรอบตัวออก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เก้าอี้ไม่ขยับเลยสักนิด

ฉันเห็นอากงในวัยสิบสามปี อุ้มกล่องเหล็กวิ่งออกจากห้องเรียน ฉันไม่ได้หันกลับไปมองครูใจร้ายคนนั้นอีก รีบวิ่งตามอากงไป แต่วินาทีที่จะก้าวผ่านประตูฉันก็กลัวว่าอากงไม่ได้อยู่ในเวลานี้เหมือนเดิม แต่ถึงอย่างนั้น ไม่ลองก็ไม่รู้ ครั้งนี้ฉันตัดสินใจจะลองวิ่งผ่านประตู แล้วหันตาวิ่งสุดแรง เมื่อล้มตาก็เห็นว่าฉันออกมาอยู่หน้าห้องเรียนในโรงเรียนได้ จึง

รีบวิ่งตามหาอากาศตัวน้อย แผลงที่ครั้งนี้ฉันเดินผ่านประตูได้หมดทุกบาน โดยไม่ย้ายสถานที่ ฉันแปลกใจแม้คิดว่าเหตุผลจนลี้มดูทางว่าฉันเดินข้ามถนนตามอากงรถก็เล่นผ่านตัวฉันไป ถ้าเป็นความจริงฉันคงตายไปแล้ว นี่คงเป็นความฝัน

อากงหอบกล่องเหล็กวิ่งเข้าตลาดจนไปถึงเรือนแถวชั้นเดียวหลังเล็ก มีคนเดินเข้าออกซวักไซ่ว อากงเดินไปถึงหน้าห้องที่มีประตูไม้แบบบานเพี้ยมเปิดประตูเข้าไป ฉันเดินตามเข้าไปติด ๆ เห็นเหล่าม่าในวัยสาวกำลังทำกับข้าวบนเตาถ่านอยู่หลังบ้านตรงชานไม้ กลิ่นอาหารหอมพุ่งไปถึงหน้าบ้าน อากงวางกล่องเหล็กลงกับพื้นแล้วเปิดฝา ในนั้นมีกระดาษขาวปึกบางมัดรวมกันปึกหนึ่งแทนสมุด กระดาษนี้คือด้านหลังปฏิทินแขวนผนังที่ไม่ได้พิมพ์อะไรไว้จึงใช้ขีดเขียนได้ ที่แผ่นหน้าสุดตรงมุมขวาล่างเขียนว่า ‘ตั้งโอปิก’ ซึ่งเป็นชื่อของอากง ในกล่องยังมีดินสอหนึ่งแท่ง ลูกอม ขนมหจำนวนหนึ่ง มีกระป๋องเหล็กทรงกระบอกซึ่งน่าจะเอาไว้ใส่เงิน นอกจากนี้ยังมีอุปกรณ์เครื่องมือช่าง อย่างไขควง ตะไบ น็อต คีมหนีบ และคีมปากแหลมอยู่ด้วย อากงแบกกล่องนี้ไปโรงเรียน ไปทำงานและแบกกลับบ้าน ใบหน้ายังแดงจากร่อยรอยที่ครูทำร้าย

เหล่าม่าถามอากงเป็นภาษาจีนที่แปลเป็นไทยได้ว่า

“กลับมาแล้วเหรอ กินข้าวรียัง” อากงไม่ได้หันไปตอบ เหล่าม่าจึงเรียกซ้ำอีกครั้ง

“อาปิก ลื้อกินข้าวรียัง โอหยยา หูลื้อไปโดนอะไรมา” เหล่าม่าถามอย่างตกใจมากเมื่อหันไปดูแล้วเห็นเลือดไหลออกจากหูซ้ายของลูกชาย อากงยกมือปิดหูไว้ แต่เหล่าม่าพยายามดึงออก

หลินยู่ลี่

“ใครดีลื้อ ครูตีไซ้ใหม่” อากงสายหน้า

“บอกอ้วมา ไม่งั้นลื้อจะโดนตีเอง” เหล่ามาพูด

“ครู” อากงพูด

“ลื้อไปทำอะไรผิด แล้วทำไมเขาตีแบบนี้” เหล่ามาถาม

อากงไม่ตอบ

“อ้วจะไปคุยกับอี้ให้รู้เรื่อง ลื้อมาด้วย มานี้” เหล่ามาจูงอากง

แต่อากงขัดขืน พยายามสะบัดมือเหล่ามา

“อ้วเรียนรู้อะไร อ่านหนังสือออกแล้ว พรุ่งนี้อ้วจะไปทำงานที่โรงไม้ อ้วเลิกเรียนแล้ว ม้า อย่าไปมีเรื่องเลย ตำรวจเขาไม่เข้าข้างคนจีนอย่างเราหรอก” อากงพูดจบก็รีบวิ่งออกไปข้างนอก ฉันทมองเหล่ามาที่โกรธแค้นครูที่รังแกอากง เนื่องจากอากงเป็นเด็กไม่มีทางสู้ ไม่มีพ่อ แม่พูดภาษาไทยไม่ค่อยได้ จะฟ้องตำรวจเอาเรื่องกับใครเขา คนในยุคนั้นก็ดูเหมือนไม่ค่อยเข้าข้างคนจีนอพยพ พ่อของอากง หรือเหล่ากของฉันทติดฝิ่นที่เข้ามาระบาดในสมัยนั้นจนเสียผู้เสียคน ไม่ทำงานไม่ดูแลครอบครัว ผลกระทบจากการค้าฝิ่นเถื่อนในช่วงปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ทำให้หลายครอบครัวต้องบ้านแตกสาแหรกขาด ลูกต้องกำพร้าพ่อแม่ สามีภรรยาทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกายกัน ครอบครัวของอากงก็เป็นหนึ่งในนั้น เหล่ากเป็นคุณชายคนที่สี่ของตระกูลคนรวยในจีนที่ข้ามน้ำข้ามทะเลมาเพราะกฎหมายจีนสั่งให้มีลูกคนเดียวซึ่งสมัยนั้นหลายครอบครัวต้องบ้านแตกสาแหรกขาด เพราะหนีเอาชีวิตรอดจากกฎหมายควบคุมประชากรฉบับนี้เช่นกัน เมื่อมาถึงไทยก็ถูกจับคลุมถุงชนให้แต่งงานกับเหล่ามา ก่อนจะติดฝิ่นเหล่ากเป็นคนฉลาดมาก สามารถหาเงินได้วันละหลายร้อยบาท แต่เมื่อยาเสพติด

ติดเข้าครอบงำ ชีวิตที่มั่นคงและลูกเมียกลายเป็นเรื่องรองจากการหาเงิน มาเสพฝัน เหล่ามามีแยกทางกับเหล่ากงเพราะไม่อยากถูกทำร้ายร่างกาย และไม่อยากให้เหล่ากงทำร้ายลูก จึงจำใจอดทนเลี้ยงลูกด้วยตัวคนเดียว

อาจงเคยเล่าให้ฉันฟังว่าครั้งยังเด็กมาก ๆ อาจงยังหาเงินไม่ได้ ต้องกินน้ำข้าวเป็นอาหาร อาจงตัดสินใจเดินไปขอเงินเหล่ากง แต่ถูกเตะ ตกค้อนน้ำเกือบเอาชีวิตไม่รอด โชคดีที่เหล่ามามีและคนแถวนั้นช่วยขึ้นมาได้ ทัน นับแต่นั้นอาจงก็ตัดขาดจากเหล่ากงโดยสมบูรณ์ ไม่คิดจะพึ่งพาผู้ เป็นพ่ออีกเลย และเริ่มยืนบนลำแข้งของตัวเองตั้งแต่อายุเจ็ดแปดขวบ

ฉันไม่คิดว่าบนโลกจะมีคนที่ชีวิตน่าสงสารเช่นนี้และที่สำคัญคือ เป็นอาจงของตนเอง ตอนฟังอาจงเล่าฉันเคยรู้สึกโมโหเหล่ากง แต่เมื่อ ได้มาเห็นชีวิตอันยากลำบากของอาจงด้วยตาตัวเอง ฉันกลับรู้สึกสงสาร ปนคับแค้นใจแทนอาจงกับเหล่ามามากกว่า ใจหนึ่งฉันโกรธตัวเองที่ช่วย อะไรไม่ได้เลย ได้แต่ยื่นดูความเป็นไป อีกใจหนึ่งก็เสียใจกับชีวิตที่อาภัพ ของอาจง ฉันหลับตาลงแล้วเดินข้ามผ่านประตูอีกครั้งเพราะอยากออกไป สูดอากาศบริสุทธิ์

แต่แล้วเมื่อลืมตาขึ้นฉันก็ตื่นตาตื่นใจกับฉากที่เห็น ถ้าเดาไม่ผิด ที่ที่ฉันอยู่ตอนนี้คือโรงไม้แน่ ๆ กลิ่นไม้และน้ำยาเคลือบไม้ลอยฟุ้งไปทั่ว แสงแดดอ่อนที่ส่องผ่านประตูและหลังคาสังกะสีของโรงงาน ทำให้พอ เห็นแผ่นไม้หลากหลายขนาดวางซ้อนกันเป็นภูเขาสูง มีไม้ที่ยังไม่ได้ตัด ยังไม่ได้ขัดให้เป็นรูปเป็นร่าง นอกจากนี้ยังมีแท่นเจาะไม้อีกหลายแท่น อุปกรณ์เลื่อยไม้ อุปกรณ์ขัดเงาไม้ เครื่องขัดกระดาษทราย ฟองน้ำ ผ้า หลายแบบพับซ้อนไว้สูงเท่ากับตัวฉัน ว่าแต่ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ ฉัน

เหลียวมองไปรอบตัว ไม่มีใครอยู่ในโรงไม้สักคนเดียว มันคงเข้าเกินไป เพราะแดดค่อย ๆ สว่างขึ้น

ฉันมองหาอะไรสักอย่างที่พอจะให้คำตอบแก่ฉันได้ว่าทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ แล้วฉันก็เห็นกล่องเครื่องมือช่างของอากงวางอยู่ข้างโต๊ะไม้สักสีน้ำตาลเข้ม มีแบบร่างสำหรับทำเฟอร์นิเจอร์วางซ้อนอยู่หลายแผ่น กล่องเครื่องมือช่างกล่องเดิมที่เคยเป็นกล่องใส่เงินของเหล้าม่าดูไม่ต่างไปจากครั้งแรกที่เห็นในบ้านไม้เท่าใดนัก แต่ดูมีรอยขีดข่วนมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อกวาดตามอง ฉันยังไม่เห็นอากงอยู่ตรงไหนในที่นี่เลย ฉันลองเดินออกไปดูรอบบริเวณโรงไม้ ก็เห็นเด็กวัยเริ่มเป็นหนุ่มคนหนึ่งกำลังก้มลงหยิบอะไรบางอย่างข้างถังขยะ แถวนี่ไม่มีใครนอกจากเขา ฉันจึงตัดสินใจเดินเข้าไปสังเกตใกล้ ๆ เขาน่าจะอยู่ในวัยใกล้เคียงกับฉัน เขาก็มองเก็บหนังสือพิมพ์ที่น้ำจะมีคนทิ้งไว้ แล้วเดินไปนั่งอ่านที่ขอบประตูเข้าโรงไม้

เมื่อเด็กชายวัยรุ่นคนนั้นเงยหน้าขึ้นจากการอ่านหนังสือพิมพ์ ฉันตกใจจนผลลออกทานว่า ซากูมาที่นี่ได้อย่างไร เพราะหน้าตาของเขาช่างเหมือนซากูหรือน้องชายคนที่สามของแม่มาก แต่เมื่อพิจารณาดี ๆ ฉันไม่แน่ใจว่าเด็กหนุ่มคนนี่คือซากูหรือไช่กู่กันแน่ หรือเขาเป็นแค่คนหน้าเหมือน เพราะเค้าหน้าของเด็กหนุ่มละม้ายคล้ายคลึงทั้งซากูและไช่กู่ ดีที่เด็กชายไม่ได้ยินเสียงและมองไม่เห็นฉัน

ฉันเห็นเขาตั้งหน้าตั้งตาพยายามอ่านออกเสียงข่าวในหนังสือพิมพ์อย่างขมุกขมน จึ้ยยืนฟังอย่างสงสัย แล้วเพิ่งเข้าใจว่าเขากำลังพยายามฝึกออกเสียงภาษาไทยตามคำในข่าวนั้นเอง

“อาปิก ลือมาแล้วหรือ มาเปิดร้านก่อนอ้าวทุกวันนี้อีก หน่อยเป็นเจ้าแก่ได้แล้วมั้ง” อาแปะร่างท้วมท่าทางภูมิฐานคนหนึ่งเดินมา ทักทายเด็กหนุ่มวัยรุ่น ฉันแทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง และอยากหัวเราะให้ ความบังเอิญนี้ อาภู่สองคนเล็กของฉันหน้าเหมือนอากงอย่างกับแคะ ขนาดฉันผู้เป็นหลานยังสับสนบ่อย ๆ ไม่คิดเลยว่าพอได้เห็นอากงในวัย แรกหนุ่มซึ่งอ่อนกว่าพวกอาภู่ไม่มาก จะเหมือนที่แม่และพวกอ๊อเคยพูดกัน ว่าหน้าตาของพวกอาภู่เหมือนอากงตอนหนุ่มเปียบ อากงในวัยเดียวกับ ฉันรีบหยิบหนังสือพิมพ์ยับย่นที่กำลังฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทย ลูกชิ้นพูด ภาษาจีนแคะตอบเจ้าแก่ แม่อากงเป็นคนจีนแต่จี๊วแต่รอบบ้านที่อากงอยู่ มีแต่คนจีนแคะ ถ้าจะอยู่รอดได้ต้องพูดภาษาแคะได้ อากงจึงพูดได้ทั้ง ภาษาจีนแคะและภาษาจีนแต่จี๊ว

“สวัสดิ์ครับเจ้าแก่ วันนี้จะให้อ้าวทำอะไร” อากงพูด

“ตามอ้าวมา วันนี้อ้าวจะสอนเรื่องสุดท้ายแล้ว” อากงตามเจ้าแก่ เข้าไปด้านในโรงไม้ ฉันเดินตามเข้าไปด้วย แล้วก็เห็นอากงเปิดกล่อง เครื่องมือที่บัดนี้ไม่มีปีกกระดาษ ขนม ลูกอม กระจังเงินหรือดินสออีก แล้ว มีแต่อุปกรณ์เครื่องมือทำงานช่างไม้ ทั้งเลื่อยลอบ เลื่อยฉลุ ค้อนหงอน ไม้บรรทัดเหล็ก ตลับเมตร และไขควงสีเหลืองกับคีมสีแดงที่ ฉันเห็นจนคุ้นเคยในกล่องของอากงซึ่งอยู่ในยุคของฉัน ฉันตื่นเต้นมากที่ ได้เห็นพวกมันในสภาพใหม่เอี่ยมเหมือนเพิ่งซื้อมาเมื่อวาน อากงกำลัง เลื่อยไม้พลาญพูดคุยกับเจ้าแก่ ฉันเดาว่าเจ้าแก่คนนี้น่าจะเป็นนายช่างมี ฝีมือเรื่องงานไม้ผู้มีพระคุณกับอากง ท่าทางพวกเขาจะทำงานด้วยกัน นาน

ฉันจึงเดินเล่นเตร่ไปในโรงไม้ จนเดินวนกลับมามองดูวันเดือนปีบนหนังสือพิมพ์ฉบับย่นที่อากงซุกไว้หลังกล่องเครื่องมือ ปี พ.ศ. ๒๔๙๘ เท่ากับ ๖๐ ปีก่อนยุคที่ฉันอยู่ใน พ.ศ. ๒๕๕๘ จันตอนนี้อากงอายุเท่าไร คงจะลืบลืมหาคำนวณได้ยากทีเดียวกับฉันเลย แต่เด็กวัยรุ่นอย่างอากงไม่ได้หมกมุ่นกับการติวสอบเข้ามหาวิทยาลัยเหมือนฉัน ซึ่งใช้เวลาแทบทั้งชีวิตหมดไปกับการเรียนและท่องหนังสือ อย่างว่าแต่หาเงินด้วยตัวเองได้แบบอากงเลย ทำกับข้าวง่าย ๆ กินเองยังแทบไม่รอด เมื่อมาเห็นอากงทำงานหนักตั้งแต่เล็ก ฉันเพิ่งรู้ว่าโชคดีแค่ไหน ที่แต่ละวันฉันได้นั่งเรียนหนังสือในห้องปรับอากาศ ตื่นนอนมาก็มีกับข้าวพร้อมกินตลอดเวลา หนังสือพิมพ์ฉบับนี้เห็นแล้วทำให้ฉันนึกถึงหนังสือพิมพ์ที่วิ่งไปซื้อให้อากงทุกเช้า อากงชอบอ่านหนังสือพิมพ์มาก บอกว่ามันทำให้เรารู้ว่าโลกไปถึงไหนแล้ว ตอนยังเล็กฉันอยากลองอ่านหนังสือพิมพ์บ้าง แต่ไม่เข้าใจว่าข้อความในวงเล็บที่บอกว่า “(อ่านต่อหน้า ๑๒)” คืออะไร พอถาม อากง ข้าแล้วสอนว่า ให้ดูเลขบอกลำดับหน้ากระดาษที่มุมขวาบนของแต่ละหน้า ถ้าอยากอ่านข่าวที่เราสนใจให้จับต้องเปิดไปหน้าที่วงเล็บบอกเพื่ออ่านข่าวที่เหลือในหน้านั้น อากงยังสอนอีกว่าเนื้อหาข่าวมีการแบ่งกรอบไว้เฉพาะเรื่อง หนังสือพิมพ์แต่ละหน้ามีพื้นที่กว้างจึงนำเสนอข่าวได้หลายเรื่องให้คนอ่านเลือกเอง เมื่อเปิดไปหน้าที่วงเล็บบอกให้อ่านต่อ เราต้องอ่านข่าวเรื่องที่กำลังติดตามในกรอบเฉพาะของเรื่องนั้น จึงต้องสังเกตให้ดีว่าข่าวที่เราชอบอยู่กรอบไหนในแต่ละหน้า ฉันจึงรู้จักวิธีอ่านหนังสือพิมพ์เพราะอากง

นับแต่นั้นฉันเริ่มอ่านโน่นอ่านนี่ไปเรื่อยจนติดนิสัยชอบอ่านหนังสือและชอบการอ่านหนังสือพิมพ์ต่อจากอากง หน้าโปรดของฉันคือหน้าดูดวงกับหน้าการ์ตูน อากงเคยบอกว่าฝึกพูดภาษาไทยจากการอ่านหนังสือพิมพ์ที่คนเขาทิ้งแล้ว สมัยเด็กอากงต้องใช้เงินอย่างกระหืดกระห่ม

จากที่เห็นอากงยินดีเรียนรู้อ่านที่เก่าแก่สอน ฉันจึงเข้าใจว่าอากงเป็นคนชอบเรียนรู้ชอบลองของใหม่อยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาชีพ ความรู้ทั่วไป หรืออาหาร

ครั้งหนึ่งฉันกับตัวอ้อพูดคุยเล่นกันด้วยภาษาไทยคำภาษาอังกฤษคำ แต่อากงเข้าใจสิ่งที่เราพูด พวกเราทิ้งมาก ฉันถามอากงว่ารู้ได้อย่างไรว่าภาษาอังกฤษคำนี้คำนั้นแปลว่าอะไร อากงบอกว่า เวลาดูหนังฝรั่ง เขาพูดครั้งหนึ่งก็จำไว้ พอเขาพูดคำเดิม ๆ ลิบครั้ง ก็จำได้เอง วิธีเรียนภาษาของอากงคงคล้ายกับตอนอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทยที่อากงพยายามอ่านออกเสียง

เมื่อคิดดูแล้วหากเหตุการณ์ที่ฉันเห็นในวันนี้คือเรื่องจริงในอดีตอย่างที่อากงเคยเล่า ต่อให้มันเป็นเพียงเศษเสี้ยวความจริงในความฝันสุดแสนประหลาดของฉัน ฉันก็รู้สึกโชคดีมากที่ได้มาพบเห็นและสัมผัสมันด้วยตัวเอง

ฉันเดินดูสิ่งของในโรงไม้ต่อไปเรื่อย สลับกับแะวนไปดูสิ่งที่อากงกำลังเรียนจากเก่าแก่ พอดูสภาพในโรงไม้ทั้งหมดแล้วจึงรู้ว่า ที่แท้ที่นี่เป็นโรงทำเฟอร์นิเจอร์ไม้เข้าเดือยนี้เอง

หลินยูลี่

“อาปิก หลังจากนี้ฉันลื้อคิดจะทำอะไรต่อ” เจ้าแกถามอาก พอดีกับที่ฉันเดินเข้าใกล้ไปดูสิ่งๆที่พวกเขาทำ

“อ๊วยยังไม่รู้เลย ตอนนี้นำกำลังลองหัดขับรถของเพื่อน เผื่อจะหาเงินเพิ่มได้น้อย เจ้าแก” อากตอบ

“แล้วไม่คิดจะหาเมียมีลูกเต้าเราอะ หนูม ๆ อย่างลื้อ อ๊วยคิดว่าคงไปเปิดร้านของตัวเองหาเมียสักคนไม่ยากน่า” เจ้าแกพูด

“โอ๊ย ยังหรรอกเจ้าแก ตอนนีบ้านอ๊วย อาเฮียอาเจีแต่งงานหมดแล้ว เดียวหามาอีกก็ได้ฮู้มหลาน อ๊วยอยู่ดูแลแม่ หาเงินเก็บไปก่อน” อากตอบ

“อย่าช้านา เดียวมีลูกโตไม่ทันใช้” เจ้าแกกระเช้า อากหัวเราะเสียงเบาแล้วยิ้มตอบ

“พุงนี้คืออยมาทำใหม่ อาปิก อ๊วยมีงานแต่งงานต้องไปตอนเย็น ผากลื้อปิดโรงไม้กับร้านข้างหน้าให้อ๊วยด้วยนะ เก็บให้มันเรียบร้อยนา ไฟอะไรดูให้ดี” เจ้าแกมองนาฬิกาแล้วพูด อากหันไปมองนาฬิกาเรือนใหญ่บนผนังที่แขวนอยู่เหนือประตูโรงไม้เช่นกันแล้วรับปากเจ้าแก

เจ้าแกเดินออกจากโรงไม้ไปทางหน้าร้านซึ่งชายเฟอร์นิเจอร์ไม้ ส่วนอากก็เริ่มเก็บข้าวของ ปิดสวิตซ์เครื่องจักรต่าง ๆ และปิดสวิตซ์ไฟเพดาน แต่ฉันเห็นว่าอากลืมปิดสวิตซ์ไฟปลั๊กพ่วงตัวหนึ่งที่อยู่หลังกองไม้และภูเขาเศษผ้าที่เหลือจากการทำเฟอร์นิเจอร์

อากกวาดตาสำรวจรอบโรงไม้ แล้วเดินขึ้นไปชั้นลอยซึ่งเป็นสำนักงานเพื่อตรวจดูความเรียบร้อยด้วย เมื่อเห็นอากเดินขึ้นบันไดลับ

ตาไปฉันก็กระวนกระวาย ทำอย่างไรดีละ สวิตช์ไฟปลั๊กพวงนั้นสำคัญ
ใหม่

ฉันลองพยายามกดปิดดูแต่ไม่เป็นผล ไม่ได้การ ฉันต้องลองอีกที
อย่างน้อยการมาที่นี้ของ ฉันต้องทำอะไรได้มากกว่าแค่มาดู ฉันตั้งใจสงบ
พยายามรวบรวมสมาธิสูงสุดความสามารถ แล้วกดนิ้วโป้งทั้งสองข้างลงที่
สวิตช์พร้อมกัน

ความมหัศจรรย์เกิดขึ้น! ฉันปิดมันได้! ฉันปิดมันได้! ฉันพยายาม
ลองดึงสายไฟเพื่อถอดปลั๊กดูบ้าง พยายามใช้แรงดึงปลั๊กออก แต่ไม่
ส่งผลอะไรเลย เมื่อฟังสติอย่างหนักฉันทำได้เพียงจับสิ่งของ แต่ไม่มีแรง
มากพอจะกระทำให้ส่งผลต่อสิ่งนั้น ถ้าฉัน เมื่อคืนที่ฉันปิดสวิตช์ได้นับเป็น
พัฒนาการอันสำคัญ ฉันมองเห็นอากลงมาจากชั้นลอยตอนไหนไม่รู้
กำลังเดินกลับมาตรวจตรงสวิตช์ที่ฉันเพิ่งปิดอีกรอบ เมื่อเห็นว่าปลั๊กไฟ
พวงยังเสียบอยู่ อากก็รีบถอดปลั๊ก อากงรอบคอบไม่เคยเปลี่ยน

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยหมดแล้วจริง ๆ อากในวัยหนุ่มจึง
ยกกล่องเครื่องมือเหล็กขึ้นอย่างมั่นคงด้วยกล้ามเนื้อที่เพิ่มขึ้นกว่าตอน
เป็นเด็กน้อย แล้วเดินออกจากโรงไม้ไป ฉันรีบเดินตามอาก แต่ทันทีที่
ก้าวพ้นประตู ฉันก็วิ่งเวียนจนต้องรีบหันกลับตา

เมื่อลืมตาขึ้นก็เห็นว่ากำลังนั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับในรถยนต์
คันหนึ่ง การเดินทางอย่างขับพลันที่เกิดขึ้นบ่อยเมื่อก้าวข้ามประตูเช่นนี้
ทำให้ฉันคลื่นไส้พอสมควร จึงเอนหลังหายใจยาว ๆ โชคดีที่รถกำลังติด
ไฟแดง แต่ว่า...ฉันอยู่ในรถของใคร ฉันเหลียวมองฝั่งคนขับ ก็เห็นอากที่

หลินยูลี่

ตอนนี้เป็นชายหนุ่มเต็มตัว โตกว่าฉันหลายปี น่าจะอายุราวสิบเก้าถึงยี่สิบเห็นจะได้

อาจงขับรถได้แล้วหรือนี่ ฉันเหลียวมองสำรวจไปรอบรถ แล้วมองภาพรถที่สะท้อนอยู่ในกระจกข้าง ก็เห็นวารถคันนี้เป็นยี่ห้อออสตินสี่บรรณสีเงินซึ่งมันเหมือนรถคันที่อาจงใช้อยู่ในยุคของฉันแต่ใหม่กว่ามาก สองข้างถนนเป็นร้านค้าแบบโบราณ ประตูร้านค้าส่วนใหญ่เป็นบานเพี้ยมไม้ ผู้คนแต่งกายด้วยชุดแบบวินเทจในสายตาฉัน ผู้หญิงสวมกระโปรงยาวทรงเอ เน้นเอวคอดกิ่ว บ้างก็แต่งกายด้วยเสื้อคอบัวแขนตุ๊กตาและถุงผ้าขึ้น ผู้ชายสวมเสื้อคอจีนติดกระดุมหน้า ถุงกางเกงขายาว บางคนก็สวมกางเกงขาสีส่วน บ้างก็ผูกผ้าขาวม้านั่งเข้าร้าน

ทั้งร้านค้า บ้านเรือนและการแต่งกายของคนที่นี่คล้ายกับที่ฉันเคยเห็นในย่านตลาดโบราณและพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์กรุงเทพฯ แต่ผู้คนที่ฉันเห็นไม่ใช่หุ่นขี้ผึ้ง พวกเขามีชีวิตจริง พวกมันเดินจับจ่ายซื้อของ พูดคุยกัน ยิ้มแย้มแจ่มใส ถนนยุคนี้มีเกาะกลางถนนใหญ่มากพอให้เด็กหลายคนวิ่งเล่นได้ เมื่อเทียบกับเกาะกลางถนนสมัยปัจจุบันของฉันแล้วมันดูเล็กแคบไปเลย

อาจงรถขับรถไปเรื่อย จนกระทั่งเห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ริมทาง เขาแต่งตัวดูดีด้วยชุดแบบเป็นทางการสีเทาผูกเนกไทสีเข้ม สวมหมวกโบว์เลอร์ทรงกลมสีดำตัดขอบสีเทา เขาโบกให้รถอาจงจอด คนรู้จักของอาจงหรือ ท่าทางเป็นผู้ดีมีอันจะกิน อาจงจอดรถไขว้กระจกลงฟังเขา

“ไปท่าเรือ” ชายคนนั้นพูด

“ไปครับ ขึ้นมาเลย” อากงตอบเหมือนคนขับแท็กซี่ในสมัยของ
ฉัน ชายแต่งตัวดีเปิดประตูรถขึ้นนั่งที่เบาะหลัง อากงชวนเขาคุยด้วย
ภาษาไทยที่พูดไม่ค่อยชัดนัก ได้ความว่าชายคนนี้กำลังเดินทางไปดู
สินค้าที่ทำเรือ เขาไม่ได้รับมาก คุยไปคุยมาสองคนก็เริ่มถูกรอค

อากงเล่าให้ชายคนนี้ฟังว่า เพิ่งมาขับแท็กซี่เพราะคิดอยากมีคู่
แท็กซี่เป็นของตัวเอง ตอนนี้อยู่กำลังหาผู้ทางอยู่ ทั้งคู่คุยกันตลอดทางจนไป
ถึงที่หมาย ก็ตกลงราคาค่าโดยสาร ชายคนนั้นจ่ายค่ารถ อวยพรให้อากง
โชคดีแล้วลงไป

อากงเคลื่อนรถออกไปหาผู้โดยสารต่อ ฉันมองท้องถนนแล้วเริ่ม
สงสัยว่าทำไมฉันถึงมาอยู่ในยุคของอากงได้ตั้งนาน แล้วจะต้องอยู่อีก
นานแค่ไหน ยังไม่ทันได้คิดหาคำตอบ กลิ่นหอมของรูปปริศนาที่ฉันเคย
ได้กลิ่นก็โหมมาระทบจุกอีกครั่ง

ฉันขมลุกชูทั้งแขนเพราะในรถยนต์แบบนี้ ไม่น่าจะมีกลิ่นรูปได้
นอกเสียจากในรถไม่ได้มีแค่เรา ที่แปลกคือกลิ่นรูปนี้ยิ่งสูดดมก็ยิ่งรู้สึก
เคลิบเคลิ้ม เป็นกลิ่นรูปหอมไม่แสบจุกเหมือนเวลาได้กลิ่นรูปวันไหว้เจ้า
ฉันเหลียวมองหาที่มาของกลิ่น แต่ทันใดนั้น

อากงขับรถเข้าเทียบข้างทาง แล้วหยิบหวีในกระเป๋าเสื้อเชิ้ต
ขึ้นมาแต่งผมให้เข้าทรง เปิดประตูเดินอ้อมไปหลังรถแล้วเปิดฝากระป๋อง
ท้าย ฉันเขยิบตัวผ่านที่นั่งคนขับลงจากรถไปด้วยเพราะเปิดประตูเองไม่
น่าจะได้ อยากรู้ว่าอากงจะทำอะไร เมื่อเดินไปท้ายรถก็เห็นกล่อง
เครื่องมือช่างกล่องเดิมของอากงเปิดอยู่ เมื่อก็ก้อากงเปิดมันหยิบอุปกรณ์

ซ่อมรถออกมา เดินไปเปิดฝาประโพรงหน้ารถเพื่อซ่อมอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเครื่องยนต์

ฉันมองไปรอบบริเวณที่อากงจอดรถ ตลอดสองข้างทางมีร้านค้ามากมาย ทั้งร้านขายอะไหล่รถทุกชนิด ร้านกาแฟ ร้านขายไอ้กั ถัดจากรถของอากงไม่กี่ไกลมีร้านขายยาจีนเปิดอยู่ ฉันเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ แล้วเข้าไปข้างใน ร้านขายยานี้ดูเหมือนในพิพิธภัณฑ์นิทรรศน์โกสินทร์และร้านขายยาสมุนไพรจีนแถวเยาวราชไม่มีผิด แต่ร้านนี้จ่ายยาได้จริง ของในร้านมองด้วยสายตาคนนอกอย่างฉันดูไม่รู้เลยว่าอะไรอยู่ตรงไหน เพราะตัวยามากมายเก็บที่กำแพงลึนซั๊กไม้ยับย้อยตลอดทั้งกำแพง ตัวยาบางชนิดยังบรรจุขวดเล็กขวดน้อยเก็บอยู่ในตู้ บรรจุในไหก็มี ตามพื้นด้านหน้าตู้ก็มีไหและขวดใส่ยาเรียงรายมากมาย

ฉันเดินตามชายคนหนึ่งที่ซื้อยาออกมาจากร้าน ก็เห็นว่าอากงไม่ได้อยู่ที่รถแล้ว ฝาประโพรงหน้าปิดเรียบร้อย รถม่าจะซ่อมเสร็จแล้ว ฉันกวาดตามองไปก็เห็นอากงกำลังเดินไปตามริมถนนเข้าร้านโชห่วยแห่งหนึ่ง ฉันเดินตามเข้าไปดู ก็เห็นอากงกำลังเลือกถ่านไฟฉาย

ร้านโชห่วยนี้มีทั้งขนม อุปกรณ์ของใช้ในบ้านชิ้นเล็กชิ้นน้อย และสารพัดสินค้า ร้านนี้ไม่ได้ขายของเฉพาะอย่างเหมือนร้านในสมัยที่ฉันอยู่ มีตู้เหล็กแช่เครื่องดื่มเย็นซึ่งน่าสนใจมาก มันเป็นตัวเย็นลักษณะคล้ายโต๊ะทำการบ้านของฉัน คือด้านบนเป็นตัวสี่เหลี่ยมมีช่องประตูเลื่อนเปิดปิดซ้ายขวา ตู้แช่ด้านล่างยื่นออกมาคล้ายโต๊ะเขียนหนังสือ แต่เป็นถังเหล็กมีแผ่นเหล็กบางเป็นบานเลื่อนเปิดปิดซ้ายขวาเช่นกัน ข้างล่างบานเลื่อนเป็นถังน้ำแข็ง ฉันมองดูสินค้ามากมายที่แขวนห้อยไว้กับเพดานร้าน ร้าน

นี้ขายข้าวสารด้วย บรรจุนในกระสอบปานขนาดใหญ่ ม้วนปากกระสอบ
เปิดไว้ ใส่ถ้วยไม้ไว้ตวงข้าวขาย

ฉันไม่เคยเห็นร้านขายของแบบนี้เลยในยุคสมัยของฉัน อาจเป็น
เพราะฉันอยู่ในเมืองหลวงอันทันสมัยก็ได้ ไม่แน่ว่าตามต่างจังหวัดยังมี
ร้านแบบนี้เหลืออยู่บ้างไหม ถ้าจะให้เทียบร้านโชห่วยในยุคอาภัพกับยุค
ของฉัน ก็คงเหมือนร้านสะดวกซื้อติดแอร์เปิดตลอดคืนที่ตั้งอยู่เกือบทั่ว
ทุกมุมเมืองซึ่งมีสินค้าครบจักรวาล

เมื่อมองออกไปหน้าร้านก็เห็นอาแปะคนหนึ่ง เดินหาบป๊อ
อะลูมิเนียมใส่ขนมปังกรอบสอดไส้สัปรดรูปดอกไม้ ขนมปังขาไก่ ขนมปัง
กรอบรูปตัวอักษรเอปี้ซี และขนมชนิดอื่นอีกหลายอย่าง ฉันได้กลิ่นขนม
หอม ๆ ก็นึกจินตนาการว่ารสชาติคงหวานลิ้น ฉันคิดว่าจะขอหยิบชิม
ขนมในบ๊อบสักหน่อย ถ้าฉันเพิ่งสมาธิให้หยิบได้นะ

ขณะที่ไม่ทันระวังก็มีแมวสีขาตัวหนึ่งกระโดดมาตรงหน้าฉัน ตา
ของมันเป็นสีฟ้าใส สวย ขนขาวสะอาด คงมีใครถนอมนี้เลี้ยงไว้ น่าแปลกที่
มันไม่มีปลอกคอ มันมองฉันเหมือนเห็นตัวฉันชัดเจน และมองคล้ายกับ
ว่ารู้จักฉันมานานแสนนาน ฉันตกใจวูบ แมวตัวนี้ทำให้ฉันนึกถึงกลิ่นหอม
ของรูป เพราะทันทีที่มันปรากฏตัว กลิ่นรูปหอมก็โชยมาสู่อจมูกอีกครั้ง ฉัน
สังหรณ์ใจว่าหากเดินตามแมวสีขาตัวนี้ อาจพบที่มาของกลิ่นรูปปริศนา
ก็ได้ ฉันจึงตามมันแล้วเดินเข้าไปใกล้ เจ้าแมวขยับเท้าออกวิ่ง แล้ว
กระโจนแผ่ลิ้นขึ้นรั้วปูนข้างโรงรับจำนำซึ่งอยู่ติดกับร้านขายยา ฉันวิ่งไป
ตามแนวรั้วปูนหวังจะให้ทันเจ้าแมวขนปุยสีขาละเอียด แต่สายตา

หลินยู่ลี่

เหลือบไปเห็นอากงปิดฝาท้ายกระบะโปรงรด กำลังเดินไปที่ประตูคนขับ ฉันจึงจำใจวิ่งกลับไปขึ้นรถเพราะกลัวจะคลาดกับอากง

เมื่อฉันขึ้นนั่งในรถ เห็นอากงเสียบกุญแจเพื่อสตาร์ทรถเรียบร้อยแล้ว ฉันจึงหันไปดึงเข็มขัดนิรภัยเตรียมจะคาดด้วยความเคยชิน ลืมนึกไปเลยว่าฉันหยิบสิ่งของที่นี่ไม่ได้ พอหันไปทางคนขับฉันก็เห็นอากงกำลังเหลียวไปมองริมถนน เหมือนจ้องอะไรสักอย่างหรือใครบางคน ด้วยแววตาที่ฉันคุ้นเคยเหมือนเคยเห็นอากงมองใครแบบนั้นมาก่อน ทันใดนั้น ในช่วงพริบตา ก่อนที่ฉันจะหันไปมองบ้าง ภาพทุกอย่างกลับเลื่อนรางดับวูบลง

六

กระเป๋าสตางค์

“หลังเอ๊ย หลัง หลังลุก ตื่นได้แล้ว เข้าแล้ว มานอนอะไรตรงนี้
ทำไมไม่ไปนอนในห้องละลูกเอ๊ย” เสียงโซ้ยอึปลุกให้ตื่น ฉันรู้สึกเหมือน
ตัวเองยังไม่ได้หลับเลย แต่ก็ไม่วู้สึกง่วงหรืออ่อนเพลียอย่างที่ควรจะเป็น
ฉันงัวเงียลุกขึ้น

อ้าว...ฉันมานอนอยู่บนเก้าอี้ไม้เอนหลังของอากงที่ชั้นสองได้
อย่างไร งุนงงอยู่บ้างที่เห็นตัวเองยังสวมเสื้อผ้าชุดเมื่อวานคือเสื้อสีดำ
กระโปรงขาว วันนั้นวันอะไร ฉันนอนหลับไปนานแค่ไหน นี่ฉันฝันไปหรือ อาก
งยังอยู่ที่บ้านใช่ไหม ไม่ได้มีใครตายใช่หรือเปล่า ถ้ามันเป็นแค่ความฝัน
ฉันก็รู้สึกโล่งใจจริง ๆ เพราะช่างเป็นฝันร้ายที่ยาวนานมาก

“อึมานานหรือยังคะ แล้วอากงละคะ” ฉันถามอย่างลังเล
ทั้งหมดที่ฉันเห็นและรับรู้ก่อนหน้านี้คือความฝันใช่ไหม อากงยังอยู่กับฉัน
ใช่ไหม แน่แล้ว ฉันคงจะแค่ฝันร้ายว่าอากงจากไป ก็กลืนยาซึ่งเป็นกลืน

หลินยูลี่

ประจำตัวของอากยังติดบนเก้าอี้ไม่อยู่เลย ฉันแค่ผ่นไปแน่ ๆ เพื่อใจจริงเรา ฉันไม่รู้จะใช้คำไหนมาบรรยายความดีใจที่รู้ว่าเรื่องบ่าบอที่เกิดขึ้นที่โรงพยาบาลหรือที่วัดเป็นแค่ความฝัน ฉันรีบลุกขึ้นเดินไปห้องนอนของอากซึ่งอยู่ถัดจากห้องนั่งเล่นทันที

“เดี๋ยว หลัง จะไปไหน ขึ้นไปหาเสื้อผ้าอ้อมที่ใส่ได้สักชุด แล้วรีบไปอาบน้ำ อีกับอามาจะรอข้างล่าง เร็วหน่อยนะ อามาอยากรีบไป อ้อมผ้าเช็ดตัวอยู่ตู้ริมขวาสุดนะ” ใช้อ้อมตะโกนไล่หลัง

ขณะฉันเดินขึ้นบันไดไปชั้นสามอย่างลืมตัว พลังคิดว่าอามาจะไปไหน ไปสมาคมตระกูลล้อ ตระกูลของอามาหรือ ถึงได้ไม่รออาก อามาชอบไปเจอเพื่อนที่สมาคม เพราะสมัยก่อนเราไม่มีโทรศัพท์มือถือที่สามารถติดต่อกันได้ทุกเมื่อที่ต้องการ

การไปพบปะกันที่สมาคมทุกวันหยุดจึงเป็นทางหนึ่งในการรักษาความสัมพันธ์ของเครือญาติและคนในตระกูลให้ยั่งยืน ฉันคิดว่านอกจากเรื่องกระชับความสัมพันธ์แล้ว น่าจะเป็นเพราะคนจีนสมัยก่อนอยู่กันอย่างยากลำบากเพราะเป็นผู้มาอาศัยแผ่นดินคนอื่น การเกาะกลุ่มกันไว้ทำให้สามารถอยู่รอดปลอดภัยในต่างเมืองได้มากที่สุด

สงสัยฉันต้องเข้าห้องไปตามอากให้ไปส่งอามาด้วยกันแล้ว ใจฉันลิ่งโลดเหมือนมีกระต่ายมาเต้นระบำในอก ฉันวิ่งไปถึงประตูห้องนอนอากในชั่วอึดใจ แล้วผลักประตูเข้าไป

อากไม่อยู่

ใจของฉันเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ

“อ้อ อากงละคะ อากงอยู่ไหน” ฉันรีบวิ่งลงบันไดตามโซ้ย้อลงมาที่
ชั้นหนึ่งของบ้าน

“หลิง” โซ้ย้อถอนใจ มองฉันด้วยสายตาเห็นใจระคนเหนื่อย
หน่าย

“มีสติหน่อย เมื่อวานเราเพิ่งจัดงานศพอากงวันแรกจำได้ไหม
วันนี้เราก็กต้องไปวัดแต่เช้า เพราะอะไร ๆ ยังไม่เรียบร้อยเลย วันนี้เรา
เปลี่ยนพ่อครัว ต้องไปดูว่าเขาจะมาก็โง่ง โหนจะกระดาษเงินกระดาษ
ทอง คอซี อวงแซ่จีที่ยังพับได้ไม่มากอีก” คำตอบของโซ้ย้อทำให้ฉันนิ่งงัน

“คะ” หัวใจของฉันเหมือนลูกโป่งที่พองโตแล้วถูกเข็มเจาะแตก
ในวินาทีถัดมา ฉันตอบรับโซ้ย้อสั้น ๆ เดินขึ้นบันไดไปชั้นสามหยิบเสื้อผ้า
ของโซ้ย้อมาชุดหนึ่ง เปิดตู้หยิบผ้าเช็ดตัวแบบสติไม่อยู่กับตัวนัก สมอง
พยายามไล่เรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ถ้าอากงจากไปแล้วจริง สิ่งที่เกิดกับฉันขณะหลับคงเกิดขึ้น
หลังจากฉันทะเลาะกับแม่และอามาที่วัด ฉันหนีกลับมาบ้านอากง แล้วก็
จุดธูปบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบ้านกับตู่จู่เทพเจ้าที่สถิตอยู่ในตู่จู่เอี้ยะ
และขอพร ฉันได้กลิ่นธูป เดินสะดุดกล่องเครื่องมือช่างของอากง

แล้วหลังจากนั้น...คือ...ความฝันเหวอ ฝันที่ช่างยาวนาน จำได้
ว่าก่อนตื่นฉันนั่งบนรถอากง ได้กลิ่นธูป เห็นร้านขายยา เห็นแมวสีขาว
ภาพในหัวเริ่มเรียงลำดับสับสนวุ่นวาย แต่ฉันเริ่มตระหนักแล้วว่าที่ฉันมี
ตัวตนอยู่ตอนนี้คือความจริง สิ่งที่เกิดก่อนหน้านี้เป็นความฝัน ซึ่งยังไม่รู้
ว่าเกิดได้อย่างไร

ฉันรีบอาบน้ำแต่งตัวด้วยชุดกระโปรงลูกไม้สีดำพอดีเข้าของใช้ยี่ห้อเสร็จแล้วเดินไปหยิบเอกสารที่ใช่ยี่ห้อฝากให้หาเมื่อคืน ซึ่งอยู่ในห้องนอนอากง แต่พอเข้าไปในห้องก็เห็นว่าใช่ยี่ห้อหยิบไปแล้ว จึงเดินลงบันไดไปชั้นล่าง พลังความคิดไปว่าเหมือนยังมีอะไรอีกอย่างที่ดั่งทำแต่ลืมไปสนิท ขณะที่เดินก็คิดอีกว่าก่อนหลับไปเมื่อคืน ถ้าจำไม่ผิด ฉันนั่งอยู่หน้าตู้जूเอี๊ยะนี่นา ทำไมตอนตื่นถึงไปนอนบนเก้าอี้ไม้เอนหลังของอากง ใครเป็นคนพาฉันขึ้นไปนอนที่ชั้นสอง ใช่ยี่ห้อ... ไม่น่าใช่ เพราะตัวเท่าฉันไม่น่าจะคู้มฉันขึ้นบันไดไหว อามา... ยิ่งไม่มีทางเป็นไปได้

เมื่อคืนไม่มีใครอยู่บ้านเลยนอกจากฉัน เมื่อคิดหาคำตอบไม่ได้ฉันตัดสินใจเดินไปที่ตู้जूเอี๊ยะ ก้มลงมองตู้जूงอย่างเกรง ๆ เมื่อคืนคลับคล้ายคลับคลาว่าฉันเห็นท่านยี่มให้ มองดูตอนนี้ท่านก็ยี่มอยู่นะ เพียงแต่เมื่อคืนฉันจำได้ว่าเห็นสีหน้าแวตาท่านจาวกับมีชีวิตขึ้นมาจริง ๆ เอ... นี่ฉันซักจะไม่มีสติแล้วนะ รูปปั้นอะไรจะมีชีวิตได้ ฉันพยายามบัดความคิดฟุ้งซ่านออก รีบเดินเข้าไปในห้องนอนอามา

ทันทีที่เปิดประตูหลังห้อง ฉันเห็นอามา กำลังหยิบไม้เท้าที่ข้างประตูหน้าบ้านและอี่ห้อของจะออกไปขึ้นรถ อามา มองฉันแล้วส่ายหัว บ่นแบบที่ชอบบ่นฉันว่าเป็นสาวเป็นนางนอนจนตะวันเลยกั้นแล้วก็ยังไม่ตื่น จากนั้นอามาเดินออกไปหน้าบ้านรออี่เคลื่อรถมาเทียบรั้ว แน่นอน ฉันไม่ใช่หลานชายสุดที่รักนี่ ทำอะไรก็ไม่ถูกใจ ไม่เข้าตาอามาสักอย่าง

ฉันควบคุมสติให้ใจเย็น เดินตรวจสอบสวิตซ์ไฟชั้นล่างทั้งชั้น เหมือนที่อากงทำทุกครั้งก่อนออกจากบ้าน ปิดประตูห้อง จากนั้นก็ปิดประตูบังตาและประตูเหล็กยึดล็อกกุญแจให้แน่นหนา แล้วเดินไปขึ้นรถ

ฝั่งที่นั่งข้างคนขับ อากาศวันนี้ค่อนข้างร้อน แดดส่องกระทบหลังคาบ้าน ฝั่งตรงข้ามในซอยที่เป็นอาคารพาณิชย์เช่นเดียวกัน วันนี้ซอยดูเงียบกว่าปกติ ไม่ค่อยมีเด็กออกมาวิ่งเล่นอาจเพราะเป็นวันกลางสัปดาห์

ใช้ยี่สิบรถซ้ำ ๆ ไปตามทางที่คุ้นเคย คือซอยหลักซึ่งเป็นถนนเส้นใหญ่กว่าซอยเล็กซอยน้อยแถวนั้น แถวบ้านอาม่าอาจทุกซอยโยงยี่ ทะลุถึงกันได้หมด ฉันรู้ดีเพราะตอนเป็นเด็กเดินเล่นขี่จักรยานแถวนี้เสมอ “อาหลิง” เสียงอาม่าเรียกทำให้ฉันเลิกเหม่อลอยออกนอกหน้าต่าง

“ลื้อโตแล้วนะ ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า แม่ลื้อเหน้อยนะ เลี้ยงลื้อกับอาหลิงมานาน อย่าทำให้แม่ทุกซี้ใจ อี๊วก็ไม่วู้จะอยู่ไปอีกกี่ปี ลื้อโตได้แล้ว” อาม่าพูด ฉันเงิบเพราะไม่อยากตอบ ไม่อยากคุยกับใคร อาม่ารักแต่หลิงน้องชายฉัน ไม่เห็นเคยรักฉันบ้างเลย มีอะไรก็ว่าแต่ฉันคนเดียว

ฉันลอบมองอาม่าทางกระจกมองหลังในรถ เห็นสีหน้าอาม่าไม่เหมือนทุกครั้ง ที่เวลาดูว่าฉันแล้วอาม่าจะมองค้อนแล้วบ่นต่อเป็นภาษาจีนจนพอใจจึงหยุด วันนี้อาม่ามองออกไปนอกหน้าต่างรถ สีหน้าเรียบเฉย เหมือนลื้อ ไม่เหมือนท่าทีของอาม่าแบบที่ฉันคุ้นเคย

ภาพนั้นทำเอาฉันใจหายโมโหอาม่าไม่ลง จะว่าไปแล้ว ฉันไม่เห็นอาม่าร้องไห้เลยตั้งแต่เมื่อวาน อาม่าดูสงบกว่าที่ฉันคิดและอยากไปถึงงานศพให้เร็วที่สุดเท่าที่ไปได้ คงอยากไปต้อนรับญาติสนิทมิตรสหายมากมายที่ร่วมใจกันมาไว้อาลัยอาวรณ์อย่างคับคั่ง

หลินยูลี่

ฉันคิดว่าบรรยากาศแสนเศร้าและการรวมญาติมิตรในงานศพ อาจไม่ได้มุ่งหวังเพื่อให้ผู้วายชนม์รับรู้ แต่งานศพจัดขึ้นเพื่อปลอบใจและประวิงเวลาให้คนที่ยังอยู่ได้ทำใจอีกสักพักเพื่ออำลาผู้จากไป

ฉันหันไปมองนอกหน้าต่างรถอีกครั้ง ให้สิ่งต่าง ๆ ผ่านสายตาไปเรื่อย ทั้งสองข้างถนนที่มีรถราคับคั่ง ร้านค้า ตึกสูงระฟ้า ภาพเหล่านั้นแม้มองผาด ๆ ก็อดทำให้นึกถึงภาพในฝันที่เพิ่งเห็นมาไม่ได้ เมืองหลวงของเราในยุคที่อากยังหนุ่มมีร้านค้าบ้านเรือนเป็นอาคารสูงเพียงหนึ่งหรือสองชั้น รถบนถนนมีน้อยแทบนับคันได้

คิดมาถึงตรงนี้ฉันยังสงสัยจริง ๆ ว่าตอนที่ฉันกลับมา อากกำลังมองอะไรหรือมองใครที่ริมถนน อยากรู้จริงว่าตอนนี้อากทำอะไร กำลังมองดูพวกเราอยู่แถวใกล้ ๆ นี้ หรือยังอยู่ในความฝันสุดแสนประหลาดนั้นของฉัน

รถเราแล่นผ่านประตูวัดเข้าไปถึงลานจอดรถ ไซ้ยี่ขับเลยไปแวะส่งอาม่าที่ศาลาสวดศพอาก บอกให้ฉันลงไปช่วยพุงอาม่าเข้าไปในศาลาก่อน ฉันทำตาม เมื่อเข้าไปประคอง อาม่าจับแขนของฉันแน่นแล้วพูดว่า

“พูดจาให้ดีกับแม่ลื้อด้วย” ฉันไม่เข้าใจว่าฉันทำผิดอะไรจึงต้องแก้ตัวด้วยการพูดดีกับแม่ ในเมื่อฉันเป็นคนที่ถูกตบตี มีหน้าซ้ำเรื่องที่ฉันพูดก็ไม่เกินความจริงสักนิด

เมื่อเดินเข้าไปในศาลาก็เห็นเหล่าภูหรือน้องชายของอาม่า เห็นอาอี่อาอู๋ทั้งหลายซึ่งเป็นลูกของเหล่าภู มาช่วยงานศพอากอย่างแข็งขัน

ไฉ่ยี่อื่บอกว่าเป็นเพราะสมัยอากาศยังหนาว ได้ช่วยเหลือเหล่ากู่หลายเรื่อง เหล่ากู่จึงนับถืออากาศไม่เหมือนเป็นพี่ชายแต่นับถือตั้งพี่ชาย

ฉันทมองไปรอบศาลาเห็นแม่คุยกับเจ้าหน้าที่วัดอยู่แถวถังน้ำ แม่หันมามองเห็นฉันทพอดี จึงรีบหันไปจบการสนทนากับเจ้าหน้าที่ แล้วเดินมาหาฉันท

“เมื่อคืนไปอยู่ไหน” แม่รีบถาม

“บ้านอากาศ” ฉันทสวนกลับอย่างทะนง

“วันนี้กลับไปนอนบ้าน ชวงนี่อย่าไปรบกวนอาม่ากับไฉ่ยี่อื่ เขาต้องตื่นกันแต่เช้า” แม่พูดต่อน้ำเสียงและท่าทีดูอ่อนลงกว่าที่ฉันทคาดไว้

“อาทิตยนี้หนูขอไปนอนบ้านอาม่าคะ ยังไงหนูก็ไม่มีเรียนพิเศษ ทั้งภาษาจีนและติวสอบเข้าจนกว่างานอากาศจะจบ หนูจะไม่ทำให้อาม่ากับไฉ่ยี่อื่ลำบาก หนูจะไม่ตื่นสาย หนูมีกุญแจเข้าออกบ้านเองได้ หนูจะมาหาอากาศพร้อมไฉ่ยี่อื่ แม่ไม่ต้องเป็นห่วง”

โชคดีจริงที่เหล่าซือหรือครูสอนพิเศษภาษาจีนของฉันทเข้าใจว่าฉันทสนิทกับอากาศมาก และรู้ว่าการสูญเสียครั้งนี้ฉันททำใจยาก เหล่าซือจึงยอมให้หยุดเรียน ทั้งที่ปกติเป็นเรื่องที่แทบเป็นไปได้ เพราะการเรียนภาษาจีนต้องเรียนอย่างต่อเนื่อง

อีกเหตุผลคือตอนนี้ฉันทยังไม่อยากกลับบ้านไปอยู่กับแม่ และฉันทยังไม่หายสงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นในฝันเมื่อคืน

พอเรียบเรียงความคิดเข้าที่ฉันทก็นึกขึ้นมาได้ว่า สิ่งที่ต้องทำอีกอย่างที่บ้านอากาศ คือต้องหามาพิกาข้อมือของอากาศให้ไฉ่ยี่อื่ แต่เมื่อคืน

ฉันหาไม่เจอ ดีแล้วที่ขอแม่อยู่บ้านอามาต่อ ตอนนี้นั้นสงสัยจริงว่านาฬิกา
ข้อมือของอากงอยู่ไหน ปกติอากงถอดมันวางไว้กับของใช้ประจำวัน

“ไปอยู่เป็นเพื่อนอามาสองสามวันก็ดี แต่อย่านานเกินไปลูก
เกรงใจซัยอี้บ้าง” แม่ยอมง่ายตายจนฉันรู้สึกผิดคาด แหม...กำลังเตรียม
จะเอาเรื่องนาฬิกาให้ซัยอู่เป็นข้ออ้างอยู่พอดี

“ขอบคุณค่ะ” ฉันตอบ บ้านเราเวลามีเรื่องทะเลาะกันหรือมี
ปัญหา เรามักจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเราเก็บจำความรู้สึก
แท้จริงไว้ในใจ แล้วใช้คำว่า “ไม่เป็นไร” กลบเกลื่อน ครั้งนี้ก็เช่นกัน ไม่รู้
ละว่าใครผิดใครถูก แต่ต้องไม่มีใครพูดอะไร

งานศพวันนี้ดำเนินไปเหมือนวันแรก แต่มีความพร้อมมากขึ้น
งานจึงจัดได้สมบูรณ์แบบขึ้น ทั้งมีพวงหรีดแขวนเต็มศาลาจนล้น ต้องให้
เจ้าหน้าที่ยกพวงหรีดที่ยังทยอยส่งมาขึ้นไปแขวนซ้อนแถวข้างบนเพิ่ม มี
ข้าวต้มกุ่มงู๋ไช่ซัยอู่เลี้ยงแขกจนอึดหน้า เป็นอาหารเลี้ยงที่อร่อยเพราะ
เพราะเพื่อนอากงที่เปิดภัตตาคารลงมือทำด้วยตัวเอง

ไหนจะเก้าอี้ที่ต้องขนมาเสริมเพิ่มแถวไม่หยุดจนลามออกไป
นอกหลังคาศาลา ข้อนี้สร้างความกังวลให้แม่กับพี่น้องพอสมควร เพราะ
ศาลาที่เราจัดงานนี้กว้างขวางที่สุดในวัดแล้ว แต่ยังจัดเก้าอี้นั่งไม่พอ
รับแขก ต้องขอเก้าอี้มาเสริม ทุกคนกลัวว่าถ้าฝนตกจะรับรองแขกที่มา
งานได้ไม่ตีพ้อ เราจึงได้แต่ภาวนาขอให้งานอีกห้าวันที่เหลือผ่านไปอย่าง
ราบรื่น

พิธีสวดศพวันที่สองนี้ ฉันยังต้องไปนั่งอยู่ปลายสุดของแถวญาติ
พี่น้องในตระกูล แต่วันนี้ฉันไม่มีเวลามาคิดน้อยใจ เพราะในหัวคิดแต่

เรื่องนาฬิกาข้อมือของอากงที่หายไป และสิ่งของหรือบุคคลปริศนาที่อากงหันไปมองด้วยสายตา 'แบบนั้น'

สายตาที่เป็นประกายวิบวาวและอบอุ่นในเวลาเดียวกัน ใครกันคือคนที่อากงมองแบบนั้น ฉันคิดไปคิดมาก็มั่นใจว่าต้องเป็น "ใคร" มากกว่า "อะไร" แน่ ๆ กว่าที่จะรู้ตัวอีกทีพระก็สวดจบแล้ว ฉันรู้สึกผิบนิดหนอยที่ไม่ตั้งใจฟังเลย แต่หวังว่าอากงจะเข้าใจเด็กอยู่ไม่สุขไม่คอยมีสมาธิอย่างฉัน

วันนี้มีเรื่องต่างจากวันแรก ซึ่งทำให้พวกเราเตรียมตัวกันอย่างถูกต้อง คือบ้านเราไปแจ้งสมาคมแข่งตั้งซึ่งเป็นสมาคมประจำตระกูลแห่งของอากงว่าอากงเสีย ทางสมาคมจึงส่งผู้กั้นฉากมาประดับหน้าศพในงาน และส่งเจ้าหน้าที่มาช่วยจัดการพิธีเคารพศพของอากงให้เหมาะสม เนื่องจากขั้นตอนในการทำพิธีศพของชาวจีนแต่จิ๋วหรือที่เรียกกันว่าวงเด็ก มีขั้นตอนซับซ้อนถึงหกขั้นตอนใหญ่ และมีรายละเอียดย่อยแต่ละขั้นตอนมากมาย การมีคนนำพิธีจึงดีกว่าจัดกันเอง

พิธีเคารพศพอากงมีจุดที่น่าสนใจคือ นอกจากพวกเราต้องเข้าแถวตามลำดับศักดิ์ในตระกูลแล้ว ยังแบ่งแถวเป็นแถวผู้ชายอยู่ขวากับแถวผู้หญิงอยู่ซ้าย

เจ้าภาพของงานวันนี้จะร่วมพิธีเคารพศพด้วย เจ้าหน้าที่ของสมาคมจัดการจัดรูปให้เจ้าภาพสามคนผู้นั่งฟังสวดอยู่แถวหน้า แล้วจัดงานใส่ผลไม้ กระดาษเงินกระดาษทองที่พับแล้ว ใส่ถาดให้เจ้าภาพคนที่สี่กับห้าถือไว้ไหว้ เจ้าภาพทั้งห้าคนเป็นผู้เคารพอากงก่อนจากนั้นเจ้าหน้าที่ก็จะพูดภาษาจีนแต่จิ๋วว่า

หลินยฺวี่

“一叩首 อิกเข่าชี้่ว”

เจ้าภาพเคารพครั้งที่หนึ่ง

“二叩首 หยี่เข่าชี้่ว”

เจ้าภาพเคารพครั้งที่สอง

“三叩首 ซัมเข่าชี้่ว”

เจ้าภาพเคารพครั้งที่สาม

ต่อมาเจ้าหน้าที่ให้พวกเรายืนสงบนิ่ง ๓๐ วินาทีเพื่อระลึกถึงอา
งแล้วบอกว่า

“孝子 คำจื่อ 叩谢 คำเสี่ย”

ลูกหลานขอคำนับเพื่อขอบพระคุณ

นั่นคือการให้ลูกหลานทำความเคารพแขกทุกคนผู้มาร่วมงาน
และก้มหัวคำนับเพื่อแสดงการขอบคุณหนึ่งครั้ง จากนั้นเจ้าหน้าที่ให้พวก
เราไปจุดธูปไหว้พระที่ห้องพระข้างรูปถ่ายอากงคนละสามดอก ให้จุดธูป
ไหว้อากงอีกดอกหนึ่ง แล้วกราบสี่ครั้งเป็นอันจบพิธีวันนี้

หลังพิธีเคารพศพจบ แหกก็ทยอยกลับบ้าน ทุกคนกล่าวลากัน ส่วนมากจะเดินไปรับปากกับอาม่าว่าพรุ่งนี้จะมาใหม่ บ้างก็ถามว่าจัดงานอีกกี่วัน บ้างก็บอกว่าขาดเหลืออะไรให้บอกทันที

อาจงทำการค้าหลายอย่าง ทั้งเปิดร้านขายเบตเตอรี ทำอู่แท็กซี่ ทำบ่อปลา เป็นช่างไม้และมีอีกหลายอย่างที่ฉันไม่รู้ แต่การค้าคงไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ผู้คนหลั่งไหลกันมาไว้อาศัยมากขนาดนี้ ฉันคิดว่าเป็นเพราะสิ่งดี ๆ ที่อาจงเคยทำไว้มากกว่า แต่จะทำมากน้อยหรือมีเรื่องราวเป็นอย่างไรฉันไม่อาจรู้ ถ้ามีโอกาสสักครั้งดีไม่น้อย หากคืนนี้ฉันได้หลับฝันต่อคงดีทีเดียว อะไรบางอย่างตั้งใจให้ฉันรู้สักว่าที่จูงงคงช่วยได้ คืนนี้ฉันจะบอกเรื่องราวต่าง ๆ ให้ที่จูงงฟัง เผื่อท่านจะเมตตาฉันอีกครั้ง

เมื่อทุกคนในบ้านจะแยกย้ายกันกลับ แม่เข้ามาทำซบฉันว่าให้ดูแลอาม่าดี ๆ พรุ่งนี้ต้องตื่นเร็ว มาที่วัดแต่เช้า อย่าให้ใครต้องปลุกฉันรับปากแม่เสียงเบา พอเห็นแม่ยอมแพ้ง่ายดาย ฉันก็รู้สึกผิดในใจอยู่เหมือนกันที่ทำให้แม่โกรธ แม้เรื่องที่ฉันพูดเป็นความจริง แต่มั่นอาจจะไม่ใช่เวลาที่ฉันควรพูดออกไป

ฉันคิดพลางเดินตามอาม่าไปขึ้นรถซึ่งใช้ยี่สิบมารับที่ศาลาช่วยประคองอาม่าขึ้นรถ แล้วก่อนที่ฉันจะเปิดประตูขึ้นไปนั่งบ้าง รถของอากูซิบมาจอดพอดี ฉันหันไปมองแม่ที่ขึ้นรถใช้ยี่สิบกลับบ้านไปพร้อมน้องชายของฉันด้วยความรู้สึกผิดแต่ยังคงน้อยใจ

วันนี้ใช้ยี่สิบกับอาม่ากลับเร็วกว่าเมื่อก่อน เพราะไม่ต้องรอคนมาเฝ้ากระถางธูปแล้ว ตามความเชื่อของคนจีน ธูปที่จุดไว้เปรียบเสมือนประทีปนำทางดวงวิญญาณ ต้องจุดธูปไว้ทั้งวันทั้งคืนตลอดเวลาที่จัด

งานศพ สมัยก่อนชาวจีนที่ร่ำรวยมักให้บ่าวรับใช้เป็นผู้จุดและเผาศูบตลอดเวลา สำหรับคนที่ไม่มีอันจะกินก็ต้องผลัดกันนอนเฝ้าไม่ให้สุบดับ

ในปัจจุบันคนที่คอยเผาศูบไม่ให้ดับคือคนที่เราว่าจ้างจากวัด ไม่เพียงเท่านั้นรูปในปัจจุบันยังพัฒนาให้ไว้ควัน จุดได้นานขึ้น ช่วยให้ผู้ที่เผาศูบทำงานลำบากน้อยลง เมื่อเราจ้างคนดูแลสุบไว้ตั้งแต่เมื่อวานวันนี้จึงวางใจได้ หลังจากไช่ยี่ซำบรถออกจากวัดได้ไม่นาน อาม่าก็หลับทันที คงเป็นเพราะเหนื่อยจากการพูดคุยกับญาติมิตรที่ไม่ได้พบกันมานาน และอาม่าไม่ได้นอนกลางวันเหมือนปกติ

แปลกที่เห็นอาม่าเป็นแบบนี้ฉันกลับรู้สึกสบายใจ สบายใจที่อาม่าเหนื่อยจนหลับ เหนื่อยจนไม่มีแรงเถิดฉัน เพราะอาจหมายความว่าช่วงเวลาที่ไม่มีความอยู่เคียงข้างแล้วแบบนี้ อาม่าจะเหนื่อยจนลืมความเศร้าและความเหงาไปบ้าง

รถแล่นไปเรื่อย แสงไฟจากตึกสูง บ้ายโฆษณา บ้ายบอกทาง หรือจากห้างสรรพสินค้าในเมือง ทำให้ท้องฟ้ามืดมิดไม่เงียบเหงา ใจของฉันตอนนี้ลอยไปถึงหน้าบ้านอากงแล้ว

ทันทีที่ไช่ยี่จ้อจรถเรียบบร้อย ก็ชวนอาม่าผู้ตื่นแล้วลงไปเดินกินทับทิมมาใส่ในขันที่มีน้ำอยู่เกือบเต็ม บอกให้ฉันเอามืออึกน้ำนั้นล้างหน้า อาม่าบอกว่ามันช่วยชำระล้างสิ่งไม่ดีซึ่งเราเจอที่วัดวันนี้ หลังจากพวกเราล้างหน้ากันเรียบบร้อยก็แยกย้ายกันไปอาบน้ำ

ฉันเดินขึ้นมาอาบน้ำที่ชั้นสองของบ้านด้วยความเคยชิน เดิมอากงอาม่าอยู่ด้วยกันที่ชั้นสอง ชั้นนี้จึงมีทุกอย่าง ทั้งห้องน้ำ ห้องนอน ห้องครัว และมีห้องนั่งเล่นซึ่งเป็นจุดรวมตัวของคนในบ้าน ส่วนชั้นสาม

และสี่เป็นห้องส่วนตัวของลูกทั้งเจ็ดคน แต่น่าเสียดายที่หลังจากสร้างบ้านเสร็จเรียบร้อย ลูกหลายคนแยกย้ายออกไปแต่งงานมีครอบครัว บ้านนี้จึงเหลือเพียงอาม่าอาจงรวมถึงหี้กู่และไช่ยี่ที่ไม่ได้แต่งงาน สมัยเด็กฉันคุ้นเคยกับชั้นสองของบ้านเป็นพิเศษเพราะเราอาศัยอยู่ชั้นนี้เป็นหลัก พอโตมาฉันก็แวะมาอยู่บ้างในช่วงวันหยุดยาวและช่วงปีใหม่ จึงมีเสื้อผ้าที่งั้วใส่ให้ชุด

คืนนี้ฉันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใส่ชุดนอนเก่าของตัวเองเรียบร้อยแล้วลงมาชั้นล่างเพื่อนอนกับอาม่า เมื่อเห็นอาม่ากับไช่ยี่นอนหลับสนิทแล้ว ก็อดใจไม่ได้ที่จะคลานข้อสงสัยเมื่อคืน ฉันยื่นมองจนแน่ใจว่าทั้งคู่หลับจริง จึงค่อย ๆ ย่องออกจากห้อง เดินไปหยุดอยู่หน้าตู้เสื้อผ้าและปึงเป้ากางอีกครั้ง ฉันนั่งลงหยิบรูปจากซองเดียวกับที่จุดเมื่อวาน ก่อนจูดฉันอดสงสัยไม่ได้จึงลองดมดูรูป ปรากฏว่าแสบจมูกมาก ไม่เห็นจะได้กลิ่นหอมอย่างที่ฉันกลิ่นเมื่อคืนเลย

ต้องลองจุดอีกครั้ง

ฉันคิดพลางจุดธูปในมือ บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ตุ้กู่กงเทพเจ้าแห่งผืนดินผู้คุ้มครองบ้านเราให้ฟังในใจ แล้วอธิษฐานอย่างแน่วแน่อีกครั้งว่า

“ขอให้นูได้พบอากงอีกสักครั้งนะคะ หากหนูไม่ได้แค่นี้ไปและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ณ ที่แห่งนี้มีอยู่จริง โปรดเมตตาหนูด้วยเถิด” พุดจบฉันค่อย ๆ ลืมตา หวังอย่างยิ่งว่าจะเห็นสิ่งรอบตัวเปลี่ยนไปโดยฉับพลัน แต่เมื่อ

หลินยูลี่

ลืมนึกเห็นว่ายังอยู่ที่ชั้นหนึ่งของบ้านหน้าตึ่จู่เอี๊ยะเหมือนเดิม ฉันลองหลับตาแล้วลืมนึกอีกครั้งแต่ทุกอย่างก็ไม่เปลี่ยนแปลง ฉันลองอีกหลายครั้ง ทุกสิ่งก็ยังคงเป็นสถานที่ที่ฉันคุ้นเคยตั้งแต่เด็ก

หรือว่าฉันต้องนั่งหรือนอนหน้าตึ่จู่เอี๊ยะ ฉันพยายามฟื้นความจำว่าทำอะไรเมื่อคืน ตอนนั้นฉันเดินลงมาชั้นหนึ่งแล้วรู้สึกง่วง น่าจะหลับตรงหน้าตึ่จู่เอี๊ยะนี่ละ ฉันจึงทรุดตัวลงกับพื้นแล้วลองนอน แม้จะเริ่มง่วงแต่พอลืมนึกทุกอย่างก็เป็นปัจจุบัน ไม่เหมือนเมื่อคืนเลย

ฉันชักสงสัยว่าตัวเองมานอนทำอะไรตรงนี้ไม่เห็นเข้าท่าเลย มันก็แค่ความฝัน เพราะฉันคิดถึงอาทิงมากจนเพ้อเจ้อไปไกล สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงไหมยากจะตอบ แต่การที่ฉันพยายามนอน พยายามหลับตา หรือจุกจุกแล้วล้วนไม่เป็นผล นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะตอบว่าอิทธิฤทธิ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงไหม

ฉันควรจะขึ้นไปนอน

นั่นละคือสิ่งที่ฉันควรทำก่อนพູ່งนี้จะตื่นสาย ฉันเดินกลับขึ้นไปชั้นสอง เข้าไปในห้องนอนเก่าของอาทิงมาเพื่อเอาหมอนกับผ้าห่มลงไปนอนที่ชั้นล่าง

ขณะเดินผ่านโຕະหຸ່ມกลางชั้นสอง ฉันก็นึกถึงนาฬิกาข้อมือของอาทิงที่ไข้ยู่เฝือกให้หาขึ้นมาได้ จึงลองหาจนทั่วโຕະหຸ່ມซึ่งอาจมັกวางของใช้อย่างเครื่องช่วยฟังและโทรศัพท์ไว้ ฉันหาในห้องนอนและลิ้นชักข้างเก้าอี้ไม้เอนหลังของอาทิงแต่ก็ยังไม่พบนาฬิกา คิดว่าพູ່งนี้เข้า

จะตื่นมาหาให้ชั้ยกู้อีกครั้ง แต่แล้วสายตาของฉันแลเห็นกระเป่าสตาจค์
หนึ่งสีน้ำตาลใบเก่าที่แสนจะอวบอ้วนของอากบนโต๊ะหมุน

หากไม่นับเจ้าของแล้ว ฉันคือคนหนึ่งที่คุ้นเคยกับมันดี เพราะอาก
มักวานให้ฉันหยิบเงินหรือกุญแจบ้านที่ซ่อนไว้ในช่องลับของกระเป่าให้
เสมอ ฉันลูบกระเป่าด้วยความรู้สึกคิดถึงเจ้าของมัน ฉันเปิดกระเป่า
สตาจค์อากออกช้า ๆ มันมีสามทบพับเข้าหากัน ปีกซ้ายมือมีช่องใส่บัตร
ช่องธนบัตร มีกระเป่าเล็กแบบกระดุมเปิดปิดสำหรับใส่เหรียญ หรือซ่อน
กุญแจบ้านได้สองสามดอก พับกลางมีช่องใส่บัตรหลายช่องเช่นกันแต่ว่า
มีช่องลับซ่อนอยู่ด้านในด้วย ปกติฉันไม่เคยเปิดดูเพราะไม่เคยมีเวลาได้
สังเกตอย่างละเอียด

ปีกขวามือเป็นช่องใส่รูปถ่ายที่เย็บพลาสติกใสแบบนิ่มไว้ ในนั้น
มีรูปภาพหญิงสาวคนหนึ่ง ใบหน้ารูปไข่ ตากลมโตสुकใสราวกับกวางน้อย
แม้เป็นภาพขาวดำก็เดาได้ว่าเธอคงจะชาวผุดผ่อง ผมหยักศกของเธอถัก
เปียเก็บสองข้างอย่างเรียบร้อย รูปนี้ดูแล้วสดชื่นสบายตา คงสร้างความ
ชื่นใจให้คนที่เก็บมันไว้ไม่น้อย หากสังเกตให้ดีจะเห็นว่าหลังรูปนั้นมีภาพ
ซ่อนอยู่อีกสองใบ ซึ่งก็เป็นรูปของหญิงสาวคนเดิมในวัยต่างกัน

ขณะกำลังจะเลื่อนภาพออกมาดู วัตถุสี่เหลี่ยมขนาดเล็กก็ร่วง
จากกระเป่าลงพื้นแล้วหายไป ฉันก้มมองหาว่ามันตกไปอยู่ที่ไหน ทันใด
นั่นเอง กลิ่นธูปที่หอมราวดอกไม้ก็โชยอ้อยอิงมาอีกครั้ง ฉันขนลุกเกรียว
มองไปรอบข้างสองข้างซึ่งเงียบสงบ กำกระเป่าสตาจค์ในมือไว้แน่น ก้มมอง
หาของที่ตกใต้โต๊ะอีกครั้งจนพบ

หลินยูลี่

สิ่งที่ตกอยู่บนพื้นใต้โต๊ะหมอนคือแผ่นไม้สีน้ำตาลแผ่นเล็ก มีตัวอักษรและตัวเลขเขียนด้วยปากกาเคมีสีน้ำเงิน เมื่อพิจารณาให้ดีก็อ่านได้ว่าแผ่นไม้นี้จดบันทึกชื่อและวันเดือนปีของอะไรบางอย่างไว้ด้วยลายมือที่บรรจงเขียนอย่างสวยงาม ฉันคิดจะไล่อ่านทีละบรรทัดให้ละเอียด แต่ยังไม่ทันเริ่มเฟ้งสายตาอ่านบรรทัดแรก ก็รู้สึกว่เปลือกตาข้างหน้กอึ้ง รู้สึกง่วงงุน แล้วภาพรอบตัวก็เลือนรางมิดดับไป

ฉันลืมตาขึ้นก็รีบเหลียวมองรอบตัว เห็นตึกกรมบ้านช่องสองชั้น และตึกแถวไม้เรียงรายตลอดสองข้างถนน ถนนลาดยางมีฝั่งละหนึ่งเลน และมีเกาะกลางถนนกว้างพอจะขึ้นไปวิ่งเล่นได้

พอหยุดมองตรงหน้าก็เห็นว่าฉันยืนอยู่หน้าร้านเล็ก ๆ ขายกระเป๋าทรง มองเข้าไปในร้านเห็นอาแปะคนหนึ่งอายุราวสี่สิบถึงห้าสิบปี เขานั่งอยู่หลังโต๊ะโซวลิ้นค้าซึ่งมีกระเป๋าทรงหลายใบวางอยู่ ข้างหลังเขาน่าจะเป็นโต๊ะทำงานผลิตเครื่องหนัง ฉันเห็นมีอุปกรณ์ทำเครื่องหนังหลายอย่าง เช่น ค้อนตอกหนัง เขียงรองดอก เข็มเจาะหนังขนาดใหญ่ เศษแผ่นหนัง เข็มกับด้ายเทียนเย็บหนัง เมื่อพินิจดูกระเป๋าทรงวางขาย ฉันเห็นว่าทำแบบคล้ายกันต่างที่สีส้นและขนาด ทันใดนั้น ฉันก็สะดุดตากระเป๋าทรงใบหนึ่งที่ภายนอกดูคล้ายกระเป๋าสตางค์ของอาทงทั้งสี รูปทรง และขนาด เพียงแต่ของอาทงผ่านการใช้งานจนหนังมันเงา ส่วนกระเป๋าทรงใบนี้ดูดีดำนเหมือนหนังใหม่

เมื่อตอนสายตากร้านเครื่องหนังร้านเล็กนี่ไปสังเกตร้านค้าใกล้เคียง ก็เห็นซ้ายมือเป็นร้านขายของชำ ขวามือมีร้านหมอพันรวมถึงร้านขายยา

“อันนี้เท่าไหร่ เฮีย” เสียงใครบางคนที่ฉันคุ้นเคยดังขึ้นด้านหลัง

“อันไหน อาตี” เสียงของเจ้าของร้านซึ่งฉันไม่เคยได้ยินตอบ

ฉันหันไปตามเสียง ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งอายุราวสิบเก้าถึงยี่สิบปี รูปร่างสูงใหญ่กำลังก้มหน้าก้มตาเลือกกระเป๋าหนังบนแผง เขาคืออากงในวัยเดียวกับตอนที่ฉันนั่งรถด้วย ฉันได้พบอากงอีกครั้งแล้วจริง ๆ ฉันเดินเข้าไปยืนใกล้อากงที่แผงขายกระเป๋า มั่นใจว่าไม่มีใครมองเห็น

อากงหยิบกระเป๋าต๋างคี่ใบสีน้ำตาลเข้มสวดยขึ้นมอล้ายกับสนใจซื้อ ส่วนใบที่คล้ายกระเป๋าอากงที่ฉันรู้จักยังวางที่เดิม อาจเป็นเพราะมันอยู่ริมแผงจึงไม่สะดุดตา ฉันพยายามชี้พยายามสะกิดบอกให้อากงเห็นว่าใบนี้ที่อยู่ตรงริมมันดีกว่า แต่อากงไม่สนใจ เปิดกระเป๋าสีน้ำตาลใบนั้นสำรวจทั้งข้างนอกข้างใน

ฉันกลัวอากงจะไม่เลือกซื้อกระเป๋าต๋างคี่ใบที่อากงใช้จนถึงยุคของฉัน จึงพยายามรวบรวมสมาธิไปที่มือปิดพวงกุญแจหนังที่วางอยู่เหนือกระเป๋าใบริมสุดให้ตก ครั้งนี้ฉันขยับสิ่งของได้ง่ายกว่าครั้งที่พยายามปิดสวิตซ์ไฟ แคคิดว่าอยากทำอะไร ตั้งสติรวมสมาธิ เฟ่งพลังไปที่มือแล้วยกปิด พวงกุญแจก็ตกลงมาอย่างง่ายดาย

พวงกุญแจตกกระทบแผงกระเป๋าแล้วกระดอนลงพื้น อากงวางกระเป๋าใบสวดยนั้น ก้มลงช่วยเจ้าของร้านเก็บขึ้นมาแล้วแหวนที่เดิม

หลินยูลี่

จากนั้นอากงหยิบกระเป๋าสตางค์ใบที่ฉฉานแสนคุ้นเคยและถูกชะตาขึ้นมาดู พอเปิดกระเป๋าดูช่องต่าง ๆ อากงก็ยิ้มพอใจ เเงหน้ามองเจ้าของร้าน

“เลือกได้ดีนะ อาตี โบนี้อ้าวใช้เวลาทำนานเหมือนกันกว่าจะทำช่องใส่เหรียญได้” เจ้าของร้านบอก

“ใบนี้เท่าไร? เสีย” อากงถาม ทั้งคู่ตกลงราคากัน แล้วอากงหยิบเงินจำนวนหนึ่งจากกระเป๋ากางเกงจ่ายค่ากระเป๋าสตางค์ใบนั้น ฉฉานไม่อยากจะมั่นช่างอยู่กับอากงอย่างยืดยาวหลายสิบปีขนาดนี้ เพราะตอนที่อากงเปิดดูในกระเป๋าก็รู้ว่าคือใบเดียวกับที่ฉฉานรู้จัก แค่ดูใหม่เฉี่ยมไม่มีรอยเย็บซ่อมตามมุมกระเป๋า

อากงเดินออกจากร้าน ฉฉานรีบเดินตามแต่เหลียวกลับไปดูร้านขายกระเป๋าอีกครั้ง เมื่อมองจากระยะห่าง ร้านค้าบริเวณนี้ดูสงบเป็นกันเองทุกร้าน คล้ายว่าทุกคนรู้จักกัน ล้วนเป็นลูกค้าประจำ แทบไม่มีลูกค้าจรเลย

อากงเดินไปเปิดประตูขึ้นรถสี่บรรจบเงินคันเดิม ฉฉานเร่งเดินตามไปติด ๆ แล้วแทรกตัวผ่านอากงขึ้นรถข้ามไปเบาะข้างคนขับ พอนั่งปุ๊บฉฉานก็รู้สึกคุ้นเคยกันสถานการณ์ขึ้นมาจากที่ เมื่อสังเกตอากงอย่างละเอียดก็เห็นว่าสวมชุดเดียวกับความฝันครั้งที่ฉฉานย้อนเวลามา ซ้ำอากงแสดงกิริยาคคล้ายกับความฝันครั้งก่อนทุกอย่าง ตั้งแต่เก็บกระเป๋าสตางค์ใส่กระเป๋ากางเกง ยกถุงโถเลี้ยงที่แขวนไว้ขึ้นมาดูดู สตาร์ทรถ แล้วหันไปมองบางอย่างริมถนนฝั่งซ้ายมือ

ฉฉานรีบหันไปมองตามสายตาอากง อยากเห็นต้นเหตุแห่งแววตาเป็นประกาย แล้วก็เห็นสาวน้อยแรกเข้าวัยสาวคนหนึ่ง อายุประมาณ

๑๖-๑๗ ปี ร่างผอมบาง สูงราว ๑๖๐ เซนติเมตร เกินกว่ามาตรฐานหญิงไทยทั่วไป ผมหักศกถักเปียเก็บสองข้าง ผิวขาวผุดผ่อง ใบหน้ารูปไข่ไร้เครื่องสำอาง ดวงตากลมโต ริมฝีปากสีชมพูคล้ำยกลีบกุหลาบ คิ้วโก่งได้รูป เธอสวมชุดกระโปรงคอปกเชิ้ตแขนล่ำ สีม่วงอมชมพู ปักลายดอกไม้สีม่วงเข้มกระจุ้มกระจิมตรงชายกระโปรง

ฉันสังเกตการแต่งกายของสตรีผู้นี้ว่าช่างคล้ายชุดตัวละครในละครโทรทัศน์แนวย้อนยุคที่ฉายหลังข่าว ฉันเพิ่งเคยเห็นชัดเจนว่ามันสวยงามแค่ไหน ไม่รู้เป็นเพราะหญิงสาวผู้สวมชุด ช่วยขับเน้นให้ชุดกระโปรงนี้งามเด่นขึ้นด้วยหรือเปล่า

ฉันได้สติจากการตะลึงมองตาค้าง ก็หันไปมองอากาศ เห็นมองหญิงสาวคนนั้นไม่วางตาแววตาแสดงความชื่นชมประทับใจอย่างเปิดเผย จนใครที่มานั่งตรงนี้เหมือนฉันบอกได้ทันทีว่า ชายหนุ่มคนนี้ตกหลุมรักหญิงสาวชุดม่วงอมชมพูคนนี้เข้าแล้ว เมื่ออากาศเริ่มคุมสติได้ก็เคลื่อนรถไปข้างหน้าเล็กน้อย เอนตัวชะโงกหน้าออกทางหน้าต่างฝั่งข้างคนขับ ร้องทักหญิงสาวร่างบางว่า

“สวยดีครับ”

หญิงสาวเงย ฉันดูท่าอากงคง “แห้ว” ตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่มจีบ

“คุณครับ ไปไหนหรือครับ” อากงถามอีกครั้งให้หญิงสาวรู้ว่าตนรับจ้างขับรถ

“ไปโรงเรียนสารพัดช่างสี่พระยาคะ ไปไหมคะ เท้าไหร” หญิงสาวถาม น้ำเสียงของเธอสดใสน่ารักเหมือนใบหน้าไม่มีผิด

หลินยูลี่

“ผมคิดไม่แพงหรอกครับ คุณเคยไปเท่าไรผมรับเท่านั้น” อากงตอบ ฉันทัดใจว่าอากงอารมณ์ดีใช่เล่นเหมือนกันนะเนี่ย เห็นเงียบ ๆ แบบนี้

หญิงสาวนั่งคิดครุ่นเดียวก็ก่อนเปิดประตูขึ้นนั่งเบาะหลัง

“ช่วยขับเร็วหน่อยนะคะ ฉันทายแล้ว ปกติฉันไม่ขึ้นรถรับจ้างหรอกค่ะ แต่วันนี้จำเป็น รบกวนช่วยไปเส้นทางที่เร็วหน่อยนะค่ะ” หญิงสาวพูด

อากงขับรถออกไป ตลอดทางชวนหญิงสาวสนทนาเล็กน้อย สิ่งที่พูดคุยกันทำให้รู้ว่าหญิงสาวคนนี้ก็กำลังเรียนโรงเรียนสารพัดช่าง ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนงานอาชีพและงานฝีมือให้สตรี ฉันทายได้ยืนอามาเล่าเหมือนกันว่าโรงเรียนสารพัดช่างในสมัยก่อนเป็นสถานศึกษาเพื่อประกอบวิชาชีพไว้ทำมาหากิน ปัจจุบันหลายแห่งเปลี่ยนชื่อจากโรงเรียนเป็นวิทยาลัยกันหมดแล้ว เมื่อรถไปจอดหน้าโรงเรียน หญิงสาวเปิดประตูไปถือหยิบเงินค่าโดยสารส่งให้อากง แต่อากงพูดว่า

“ไม่เป็นไรครับ คุณรีบเข้าไปเรียนเถอะ แค่นี้ได้ขับรถให้คุณก็ดีแล้ว หวังว่าถ้ามีเวลาเราคงได้พบกันอีก” อากงพูดเสียงเรียบ

ฉันไม่รู้ว่าหญิงสาวคิดอย่างไร แต่ฟังอากงพูดแล้วหัวใจฉันระรัวอย่างตื่นเต้น นี่คือวิธีจับกันของคนสมัยก่อนหรือ อากงน่าจะถามชื่อหรือขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอ หรืออะไรไว้หน่อยนะ ไม่งั้นจะพบกันอีกได้ยังไงเร็วเข้าสิถึง ฉันทลุ่นในใจจนลืมนึกว่า ถ้าอากงลงเอยกับหญิงคนนี้ก็อาจจะไม่ได้พบอามาของฉัน

คิดได้ฉันจึงหยุดเชียร์ทันที แม้นใจไม่อยากให้อ่างพลาดจากหญิงสาวคนนี้ เพราะรู้สึกถูกชะตาเธอตั้งแต่แรกเห็นราวกับเคยคุ้นกันมาก่อน แต่ทุกอย่างขึ้นอยู่กับทั้งคู่ ฉันทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งเอาใจช่วยสุดท้ายหญิงสาวทำหน้าที่ ประกอบกับตื่นตื่นเพราะกำลังรีบ เธอพูดว่า

“คุณคะ ทำมาหากินก็ต้องรับเงินสิคะ ฉันไม่นั่งรถใครฟรีนะ ถ้าคุณไม่รับเงิน ฉันจะวางไว้ตรงนี้” หญิงสาวตอบ เห็นสวายน่ารักแบบนี้เธอดูช่ย้อยแฮะ

“ก็ได้ ขอขอบคุณครับ ฉันหวังว่าถ้ามีวาสนาเราคงจะได้พบกันอีก” อ่างยังไม่หยุดมีความหวัง ฉันเริ่มหมั่นได้ อยากรู้จริงๆว่ากับอามาของฉันจะแสดงความหวานอย่างนี้หรือเปล่า ชักจะโกรธแทนอามาขึ้นมาตจิด ๆ

หญิงสาวรีบเปิดประตูลงไป อ่างขับรถออกไป อมยิ้มอย่างมีความสุข แวะรับผู้โดยสารและชวนคุยสนทนาไปเรื่อย ๆ พอพระอาทิตย์เคลื่อนไปทางทิศตะวันตก ท้องฟ้าเป็นสีชมพูอมส้ม อ่างก็ขับมาส่งผู้โดยสารหนึ่งที่ชอยใกล้โรงเรียนที่ส่งผู้หญิงชุดสีม่วงอมชมพูเมื่อเช้า

เมื่อขับออกจากชอยแล้วอ่างงวนรถหาที่จอด จากนั้นจอดรถลงไปที่กินข้าว อ่างเดินตรงไปร้านก๋วยเตี๋ยวร้านหนึ่ง สั่งเส้นใหญ่น้ำใสเครื่องใน ถั่วแระเจ้าของร้านยิ้มให้อ่างทันทีที่เห็นหน้า แล้วชวนคุยสารทุกข์สุขดิบ คล้ายว่าเป็นคนคุ้นเคยกันดี

เมื่อชามก๋วยเตี๋ยวยกมาเสิร์ฟ ฉันรู้สึกหิวตามอ่างทันที เพราะก๋วยเตี๋ยวสมัยก่อนชามใหญ่กว่ายุคของฉันมาก เครื่องปรุงก็ให้เยอะ สิ่งที่ทำให้ฉันอดยิ้มไม่ได้คืออ่างยังคงชอบกินก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นใหญ่ไปจนถึง

อายุเจ็ดสิบ ซ่างเป็นคนชอบอะไรแล้วไม่เคยเปลี่ยนใจง่าย ๆ ฉันทิดนินสัยนี้มาจากอากงเต็มตัว

เมื่อกินใกล้หมด อากงลุกเดินไปหน้าร้านจะสั่งอีกชาม แต่ด้วยความบังเอิญหรือโชคชะตาฟ้าเป็นใจที่สุดรู้ หญิงสาวคนเมื่อเช้าเดินมาถึงร้านพอดี เธอมากับผู้หญิงอีกสองคนที่น่าจะเป็นเพื่อนกัน พวกเธอกำลังจะสั่งก๋วยเตี๋ยว อากงตกใจ มองหญิงสาวคนนั้นแล้วรีบยิ้มให้ เธอเองก็มองหน้าอากงแล้วยิ้มตอบบาง ๆ แบบมีมารยาท แววดตาทั้งคู่ต่างแสดงความตกใจที่พบกัน

หญิงสาวทั้งสามสั่งก๋วยเตี๋ยวเสร็จก็เดินเข้ามาในร้าน นั่งโต๊ะไม่ไกลจากโต๊ะของอากง อากงพูดบางอย่างกับเจ้าของร้านแล้วเดินกลับมาที่โต๊ะ ก้มหน้าก้มตากินก๋วยเตี๋ยวที่เหลือ ต่อด้วยชามใหม่ที่ยกมาเสิร์ฟ

กินเสร็จอากงก็ลุกขึ้นยืน หันไปทางโต๊ะของหญิงสาวชุดกระโปรงสีม่วงอมชมพู ก้มหัวให้นิดหนึ่ง ฉันทันไปมองเธอก็เห็นแววตาตกใจระคนขวยเขิน เพื่อนของเธอพากันหัวเราะคิกคัก เมื่อเห็นอากงหันไปเตรียมออกจากร้าน เพื่อนคนหนึ่งของหญิงสาวพูดเสียงดังแบบตั้งใจให้ได้ยินว่า

“หล่อนชื่อเสียมหยอง... ล้อเสียมหยอง ขอขอบคุณมากนะคะ... โอ้ย โอ้ย อย่าหยิกสิ ล้อไม่บอก อี้วก็ช่วยไ้” เสียงอะอะดังขึ้นทันทีหลังจากการแนะนำตัวแทนกัน อากงเหลียวไปมองแล้วรีบหันหน้าไปมอยิ้ม เพราะได้ชื่อหญิงสาวคนสวยแล้ว

คนที่หัวใจสิงโลดยิ่งกว่าอากงหลายเท่าก็คือฉันทัน เพราะ “ล้อเสียมหยอง” หรือ 罗暹娘 คือผู้หญิงคนเดียวบนโลกที่ช่วยแม่เลี้ยงฉันทัน

กับน้องมาตั้งแต่เกิด เธอคืออาม่าของตัวเอง ฉันยืนตะลึงอยู่กลางร้าน กว้างเดี่ยว ไม่อยากเชื่อสายตาไม่อยากเชื่อหูตัวเอง อาม่าสมัยยังสาวสวย ขนาดนี้เลยหรือ ฉันนึกกว่าที่อาจกับอาม่าเคยบอกว่าอาม่าสวยมากเป็นเรื่องไม่มาตลอด แม้จะเคยเห็นภาพถ่ายขาวดำสมัยอาม่ายังสาวมาบ้าง แต่ไม่คิดว่าเมื่อได้มาเห็นตัวจริง ความสวยใสน่ารักของอาม่าจะตรึงใจคนที่พบเห็นได้ขนาดนี้

อาม่าวัยสาวที่ฉันเห็นตอนนี้แสนสดใสน่ารัก ไม่เหมือนอาม่าผู้เคร่งครัดธรรมเนียมพูดจาโผงผางแบบที่ฉันรู้จักเลย ฉันยืนมองอาม่ากับเพื่อนสลัดกับมองตามอากง เมื่อเห็นอากงเดินเลี้ยวออกจากร้าน กว้างเดี่ยวฉันก็รีบตามไป แต่ทว่าทันทีที่ก้าวเท้าพ้นประตูร้าน ทุกอย่างก็พลันเปลี่ยนไปเป็นภาพสลับสนปนเปจนต้องรีบหลับตาลงอีกแล้ว

เมื่อลืมตาขึ้น ฉันกวาดสายตามองรอบตัว เห็นว่ากำลังยืนต่อจากผู้คนที่กำลังเข้าแถวยาวเหยียดเพื่อซื้ออะโรบองอย่าง ฉันยืนอยู่ด้านนอกอาคารสูงมีป้ายโฆษณาภาพยนตร์ขนาดใหญ่ประดับอยู่ ด้านข้างของฉันมีชายหนุ่มคนหนึ่ง เมื่อพิจารณาก็คืออากง แต่ตอนนี้ดูเปลี่ยนไป ฉันสังเกตว่าทรงผมกับเสื้อผ้าต่างไป วันนี้อากงนุ่งกางเกงขาวสีกกรมท่าสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีครีมไข่ไก่ ดูสุขภาพเรียบร้อยเป็นผู้ใหญ่ขึ้น

อากงกำลังเปิดกระเป๋าตังค์ใบที่ฉันคุ้น นับธนบัตรที่มีจำนวนมากในนั้น ที่น่าตื่นตันทันกว่าธนบัตรปีกหนา คือบัดนี้ในกระเป๋าตังค์มีรูปถ่ายของหญิงสาวใบหน้ารูปไข่ ดวงตากลมโต ถักเปียสองข้าง เสียบบ่อย เรียบร้อยแล้ว ฉันอยากรู้เหลือเกินว่าอาม่าสวมชุดสีอะไรถ่ายรูป ชุดจริงจะสวยแค่ไหน เพราะรูปถ่ายขาวดำทำให้เดาได้เพียงว่าคงเป็นเสื้อสีอ่อน

ฉันเงยหน้ามองรอบข้าง ก็เห็นหญิงสาวร่างสูงโปร่งคนหนึ่งดู สะดุดต้ายิ่งกว่าใคร พอเพ่งดูให้ชัดก็รู้ว่าเป็นอามาเสียมหยองของฉัน นั่นเอง ตอนนี่ดูเป็นสาวสวยผุดผาดขึ้นมากผิวนวลตา ใบหน้าขาวนวลไร้ เครื่องสำอางรับกับริมฝีปากอมชมพูและแก้มนวลที่มีเลือดฝาด เมื่อ ดวงตากลมโตสุกใสเป็นประกายประสานกับรอยยิ้ม ก็ดูมีเสน่ห์จนยากจะ ละสายตา วันนี้อามาสวมชุดกระโปรงปกเข้ตแขนล้าสีขาวสะอาดตา ดู งามบริสุทธิ์น่าทะนุถนอม การเปลี่ยนแปลงที่ดูงามแบบผู้ใหญ่ขึ้นของ อามา ทำให้ฉันรู้ทันทีว่าช่วงเวลาที่ยี่สองรู้จักกัน พาอามาผ่านพ้นวัยสาว น้อยชุดกระโปรงสีม่วงอมชมพูมานานแล้ว

อามายืนมองผู้คน บางขณะก็พยักหน้าขยับปากเหมือนตอบรับ การสนทนากับเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนข้างกัน พวกเธอยืนอยู่บริเวณโถง ทางเข้าห้องฉายภาพยนตร์ บนผนังเหนือประตูทางเข้ามีตัวอักษรขนาดใหญ่ เรียงกันอ่านได้ว่า “เฉลิมบุรี” โรงภาพยนตร์แห่งนี้ต่างจากในยุคสมัย ของฉันมาก มันเป็นอาคารปูนสูงสามชั้นโดดเด่นกว่าร้านค้าทั่วไป ดู ใหญ่โตโอโถง ฉันคิดว่าแปลกที่โรงภาพยนตร์ไม่ได้อยู่ในห้างสรรพสินค้า แต่ตั้งอยู่เอกเทศริมถนนสายหลักของเมือง

รอบโรงภาพยนตร์มีผู้คนเดินขวักไขว่ รถราแล่นสัญจรไปมา ร้านค้า ภัตตาคารจีน และร้านขายอาหารตั้งเรียงรายแวดล้อม เป็น บรรยากาศคึกคักน่าตื่นตาตื่นใจ เมื่อขึ้นบันไดอาคารโรงภาพยนตร์ จะ เห็นเคาน์เตอร์ยาวมีกระจกกันเรียงกันเป็นช่องให้พนักงานนั่งขายตั๋ว

อากกำลังเข้าแถวรอซื้อตั๋วอยู่หน้าเคาน์เตอร์ ประตูเข้าห้องฉาย ภาพยนตร์บานใหญ่เปิดอ้ากว้าง มีพนักงานตรวจตั๋วสวมชุดทักซิโดและ

สวมถุงมือรอรับผู้ชมอยู่กลางประตู ด้านในห้องฉายหนังมีดจนแทบไม่เห็นอะไร นอกจากแสงไฟฉายสองดวงส่องเป็นลำโหวไปมา น่าจะเป็นแสงไฟฉายของเจ้าหน้าที่ส่องทางส่งคนดูเข้าที่นั่น

ในที่สุดอากงก็ถือตัวสามใบเดินไปหาหญิงสาวทั้งสอง กล่าวโอภาปราศรัยทักทายกันเรียบร้อยทั้งสามก็เดินเข้าห้องฉายหนัง ฉันเดินตามเข้าไปพลางนึกถึงเรื่องที่อาม่าเคยเล่าให้ฟังว่า

สมัยก่อนเวลาไปเที่ยวที่ไหนกับอากง อาม่าจะต้องหาเพื่อนไปด้วยคนหนึ่งเสมอ เพราะผู้หญิงสมัยก่อนต้องไว้ตัว ระมัดระวังทำที่ยามอยู่กับชายหนุ่ม จะไปเที่ยวแค่สองต่อสองกับผู้ชายไม่ได้เป็นอันขาด ตอนนั้นฉันอยากเอามือปิดหูเพราะเบื่อหน่ายการฟังอาม่า 'เทศนา' หลังจากรู้ว่าฉันไปเที่ยวกับเพื่อนสนิทผู้ชายสามคน ซึ่งอาม่าถือเป็นเรื่องไม่ดีไม่งามอย่างยิ่ง

ยุคสมัยเปลี่ยนไปทำให้ชายหญิงมีความเท่าเทียมกัน ยุคของฉันผู้หญิงได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งที่ผู้ชายทำได้ และผู้ชายก็ได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งที่ผู้หญิงทำได้ การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศจะไปเพียงสองคนหรือกี่คน หากเป็นมิตรภาพอันบริสุทธิ์ใจก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ตอนนั้นฉันนั่งหุทวนลมฟังอาม่า ไม่ใส่ใจที่อาม่าบอกเลย เพราะไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนจึงไปเที่ยวด้วยกันไม่ได้ และทำไมเพศหญิงถึงมีปัญหานักในการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ

แต่ตอนนี้ ณ จุดที่วิญญูณ จิตใจ หรือดวงจิตในความฝันของฉันได้เห็นภาพสังคมให้ยุคสมัยของอาม่า ฉันไม่เห็นมีใครเดินทางด้วยกันเพียงสองคนเลย แม้แต่ผู้หญิงก็ไม่ทำ บางครั้งอาจมีผู้ชายที่เดินทางตาม

หลินยูลี่

ลำพังบ้าง แต่ฉันเห็นนับคนได้ การไปไหนมาไหนสมัยก่อนช่างมีธรรมเนียมเคร่งครัดรัดกุม เมื่อได้มาเห็นด้วยตาตัวเองฉันก็เห็นด้วยว่าการที่ชายหนุ่มให้เกียรติหญิงสาวที่พวกเขาชื่นชอบ ช่างดูเรียบร้อยงดงาม

หากเอาสภาพสังคมทั้งสองยุคมารวมกันแล้วหารให้ลงตัวได้ โลกคงน่าอยู่ไม่น้อย หากทุกยุคสมัยผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพที่จะตัดสินใจและทำอะไรด้วยตัวเอง หากทุกยุคสมัยทั้งเพศชาย เพศหญิง หรือเพศอื่นต่างอยู่ร่วมกันด้วยความเคารพเข้าใจซึ่งกันและกันก็คงดี

การได้เห็นภาพสังคมยุคก่อนเช่นนี้ ฉันก็ย้อนคิดไปว่ายุคของฉัน ผู้คนที่มีความรักออกจะแห่งแล้งน้ำใจ มักรักถึงแต่ตัวเอง สิ่งที่ควรทำเพื่อให้ความรักยั่งยืนก็ดูเหมือนขาดแคลนไปหน่อย นั่นก็คือ ความอดทน และเวลา

หลังดูหนังจบอย่างเพลิดเพลิน อากง อาม่าและเพื่อนของอาม่าเดินไปขึ้นรถสิบล้อเงินคันเดิมของอากง ฉันขึ้นตามไปด้วย อากงขับรถไปส่งเพื่อนของอาม่าก่อนจากนั้นก็ขับรถไปส่งอาม่า เมื่อนั่งกันสองคน ทั้งคู่พูดคุยหยอกล้อกันแต่ค่อนข้างเกรงใจกันเล่น ๆ ตลอดทาง บรรยากาศที่คุยกันเหมือนเพื่อนสนิทและมักจะหัวเราะให้กันในเรื่องไร้สาระ

ฉันนั่งเท้าแขนฟังทั้งคู่อยู่ที่เบาะหลังแบบที่ชอบทำตอนฉันเป็นเด็ก สมัยที่อากงอาม่ายังไปรับที่โรงเรียน แล้วน้ำตาก็เอ่อคลอตาเล็กน้อย ช่วงเวลานี้ทำให้ฉันรู้ว่าแม้เวลาผ่านไปนานกว่าห้าสิบปี อากงกับอาม่าก็ยังคงเป็นเหมือนช่วงแรกที่พบกัน ถึงพวกเขาจะหยอกล้อกันบ้าง เถียงกันบ้าง ต่อกปากต่อคำแบบไม่ยอมลดทอนกันตลอดเวลา แต่ล้วนเป็นไปด้วยความเอ็นดูและห่วงใยกันและกัน ฉันรู้สึกคิดถึงทั้งอากงและ

อามาในยุคของฉันทื่นมาจับใจ แล้วก็เพิ่งรู้ว่าทั้งคู่เจียบไปแล้ว กำลังมอง
ภาพสองข้างทาง เหมือนกำลังตีมด้ากับช่วงเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันลำพัง
สองต่อสองซึ่งหาได้ยากยิ่ง

ท้องฟ้ากำลังเปลี่ยนเป็นสีเหลืองส้มอมชมพูแสนอบอุ่นคล้าย
ยามเย็นของวันที่ทั้งสองพบกันครั้งแรก ยามนี้คือช่วงเวลาแสนพิเศษที่
พระอาทิตย์ค่อยต่ำลงเพื่อบอกลาท้องฟ้าและหมู่เมฆ เป็นช่วงเวลาก่อน
พระจันทร์จะอำปากหาอย่างวังงุนเพื่อเริ่มทักทายหมู่ดาว

ขับรถไปพักหนึ่งอากงก็จอดรถที่ริมบ้านไม้หลังใหญ่ อามาหัน
มากล่าวขอบคุณ แต่ก่อนที่อามาจะลงจากรถอากงเรียกอามาไว้แล้วพูด
ว่า

“ปีนี้ลื้ออายุสิบแปดแล้วไซ้ใหม่” อากงถามแววดตามุ่งมั่น

“ไซ้” อามาตอบ

“ตอนนี้อ้วมีอู่แท็กซีของตัวเองแล้ว ถึงจะยังไม่ได้รวยพอที่จะทำ
ให้ลื้อสุขสบาย แต่ลื้อจะรังเกียจไหม ถ้าให้อ้วได้ดูแลลื้อต่อจากนี้ อ้วคิด
จะให้ผู้ใหญ่มาสู้อ”

อามาตกใจมองอากง ฉันทกใจยิ่งกว่าเพราะช่างบังเอิญมาอยู่ใน
ฉากที่คงไม่มีใครในโลกนี้ได้เห็น ฉันทนั่งจิกเบาะรถแน่นใจคอยลุ้นระทึกกับ
ทั้งคู่ ฉันทจ้องหน้าอามาสลับกับอากงเพราะไม่อยากรพลาดอะไรแม้แต่นิด
เดียว

อามาหน้าหนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วก็อมยิ้ม ซึ่งไม่ช่วยให้ฉันทใจเด่นรัว
น้อยลง และคิดว่าอากงก็เช่นกัน แต่เห็นแบบนี้สีหน้าจริงจังของอากง

ผ่อนคลายลงบ้าง แต่ยังไม่ทันพูดอะไรต่อ อาม่าม้มปากแล้วเอ่ยทำลายความเงิบเสียงเบาว่า

“ถ้าครั้งนี้เสียไม่ให้อีกละ ลือคิดจะทำยังไง” คำตอบพร้อมคำถามของอาม่าแบบนี้ทำให้ฉันอึ้ง เพราะสมองไม่รู้จะสรรหาคำตอบอย่างไรให้ดีพอ ได้แต่ลุ้นระทึกใจยิ่งเต็นแรงมองอากงอย่างเอาใจช่วย

อากงเงิบไปครู่ใหญ่ เสมองท้องฟ้านอกหน้าต่างรถซึ่งบัดนี้แม้ยังมีแสงทองของยามอาทิตย์อัสดงอยู่บ้าง แต่แสงจาง ๆ นั้นไม่พอจะกลบแสงจันทร์สว่างซึ่งกำลังเริ่มอวดโฉมยามใกล้ค่ำคืน

“ลือเห็นดวงจันทร์บนนั้นไหม” อากงถาม ฉันสงสัยจึงมองฟ้าตาม

อาม่าพยักหน้าตอบ

“ท้องฟ้าตอนกลางคืนน่าน่ามองขึ้นเพราะมีดวงจันทร์ ซีวิตของอ๊วน่าอยู่ต่อไปเพราะมีลืออยู่ด้วยกัน อ๊วนจะเอ่ยปากขอลืออย่างนี้ไปทุกปี จนกว่าอาเตี้ยลือจะเห็นใจ ลือวางใจเถอะ” อากงพูดด้วยแววตาอบอุ่น มันคงที่ทำให้รู้ว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ฉันรู้จักแววตาแบบนี้ดี

ทุกครั้งที่ใครก็ตามในบ้านพบปัญหา อากงจะบอกทางออกและมองเราด้วยแววตาที่เราสัมผัสได้ทันทีว่า ต่อจากนี้โลกจะปลอดภัยสำหรับเรา ทุกอย่างจะเรียบร้อยและไม่มีใครทำร้ายเราได้ แต่แววตายามอากงมองอาม่าครั้งนี้พิเศษยิ่งกว่าทุกครั้งที่ผมเคยเห็น ครั้งนี้มันทวีความอบอุ่นและทรงพลังยิ่งกว่าครั้งไหน อาม่าสบตาอากงนิ่งนานด้วยแววตาซาบซึ้งใจแล้วยิ้มบาง ๆ ตอบว่า

“คะ” จากนั้นอาม่าเปิดประตูลงจากรถเดินเข้าบ้าน อากงยังคงมองตามจนประตูบ้านปิดลง ฉันทงเองก็มองตาม อะไรกันเนี่ย “คะ” ในที่นี้หมายถึง “แต่งคะ” ไซ้ใหม่ ได้โปรดไซ้เถอะ

อากงนั่งนิ่งอยู่ในรถคู่อใหญ่ สุดท้ายก็ยืมแล้วขับรถออกไป อากงยืมไปตลอดทางที่ยังฮัมเพลงจ๊วงจินแบบที่ชอบทำเวลารู้สึกคร่ำครึมคร่ำใจ ฉันทงบดลึ้มใจไม่ได้เมื่อเพิ่งประจักษ์ว่า แท้จริงแล้วแววดตาแห่งความรัก ความอบอุ่นที่ลูกหลานอย่างพวกฉันทงได้รับจากอากงอาม่า เป็นเลี้ยงเด็กน้อยแห่งความรู้สึกมหาศาลที่อากงมีให้อาม่า

อากงขับรถบนถนนใหญ่อยู่ไม่นานก็เข้าซอยเล็กซอยหนึ่ง เลี้ยวเข้าไปในลานจอดรถขนาดที่พอให้รถจอดได้สี่ห้าคัน มีชายคนหนึ่งเดินตามมาจากประตูทางเข้า

“อาปิก ไปไหนมา ม้าลื้อถามหาอยู่” ชายคนนั้นเป็นหนุ่มผิวเข้ม สวมเสื้อแขนยาวสีขาวนุ่งกางเกงขายาวสีดำ เขายกถังใส่อะไหล่รถเข้ามาทักอากง

“ฮื้อ ฮื้อ ขอขอบคุณครับ เฮีย” อากงตอบ รีบยกถังนั่นเอง แล้วถามต่อว่า

“กินข้าวรึยัง เฮีย”

“ยังเลย” ชายหนุ่มผิวเข้มตอบ

“ไป เฮีย ไปบ้านอ้ว วันนี้อ้วมีข้าวดีต้องฉลองกันหน่อย” อากงชวน

“อาปิก อะไรกัน เรื่องอะไรเล่ามาให้หมด”

หลินยูลี่

“อาภา อ้าวจะแต่งเมียแล้ว” อากงตอบลพลงยิ้มแบบที่ฉันไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เห็น ยากนักที่จะเห็นอากงยิ้มจนตาที่เป็นรูปสระอิ ทำให้รู้ทันทีว่าเรื่องนี้คือเรื่องดีต่อหัวใจจริง ๆ

“ฮ่า ไอนี้มันไม่เบา ล้อเล่นเรื่องอะไรของลื้อ แล้วจะแต่งกับใคร ไข่ลูกสาวคนสวยของหลงจู๋โรงสีรีเปล่า คิดให้ดีนา ลื้อเลี้ยงอีไหวหรือ” ชายหนุ่มผิวเข้มถาม เพราะลูกสาวหลงจู๋หรือลูกสาวผู้จัดการโรงสี ดูจะรำรวยมีฐานะดีกว่าคนขับแท็กซี่ หรือลูกคนทำงานเขี้ยวหมูอย่างอากงมากโข แม่เหล่าน่าไม่ได้ทำอาชีพนี้แล้วเมื่อลูกโตขึ้น แต่ความลำบากในชีวิตตอนนี้ก็ยังไม่ได้หมดไป

“ไม่ไหวก็ต้องไหว เฮีย อ้าวจะหาทางทำให้อีมีความสุข” อากงยิ้มตอบ ชายหนุ่มผิวเข้มที่ชื่ออาภาและตัวฉันอดยิ้มตามไม่ได้ เมื่อเห็นว่าอากงมุงมุ่นและมีความสุขแค่นั้น

“แล้วเฮียเป็นยังไง นายฝรั่งอีมีงานใหม่วันนี้” อากงถาม

“ไม่เท่าไรหรอก อาปิก พอให้อยู่ได้ไปอีกวัน” อาภาตอบ สีหน้าค่อนข้างกังวล

“ไม่เป็นไร เฮีย ไปกินข้าวกัน เดี่ยวพ่วงนี้ก็ดีขึ้น อยู่วันชนะวัน” อากงให้กำลังใจ

ทั้งสองเดินคุยกันไปถึงเรือนแถวไม้ขนาดเล็กบ้านหลังเดิมของอากง ฉันเดินตามไปด้วย แม้ตอนนี้พี่น้องจะเติบโตขึ้นแต่งงานมีอาชีพเป็นของตัวเองแล้ว แต่อากงกับเหล่าน่ายังอาศัยที่นี่เพราะเหล่าน่าคุ้นเคย

เมื่อก้าวเข้าบ้าน ฉันอดกลั้นหายใจไม่ได้เพราะลุ่นว่าจะยังได้อยู่ที่เดิมหรือเปล่า แต่แล้วทุกอย่างยังคงดำเนินต่อไปราวกับว่าเรื่องราวยัง

ไม่จบลงเท่านี้ เมื่อเข้าไปข้างในบ้าน ฉันก็พบกับเหล่ามาซึ่งบัดนี้เป็นหญิงวัยกลางคน กำลังวางกับข้าวตั้งโต๊ะอยู่พอดี มีชิงฉ่ายหรือผักผัดเปรี้ยวหวานและผัดผักนึ่ง เมื่อเห็นลูกชายมากับเพื่อนก็รีบเรียกให้นั่ง กูลูกจอกตักข้าวต้มให้ เหล่ามาวางไข่เค็มผ่าครึ่งใส่ชามของอาเภาและอาอง กถามทั้งสองคนว่า

“ลื้อเจียะปี่บวย ไล้ ไล้ อาปิกลื้อไปหยิบช้อน อาเภาลื้อวางของก่อน มานั่งกินมา”

ชาวไทยเชื้อสายจีนแบบอากงอามาเมื่อเจอหน้ากันมักจะถามด้วยคำว่า ‘เจียะปี่บวย’ แปลว่า ‘กินข้าวหรือยัง’ เหมือนที่เหล่ามาถามเสมอ ฉันว่าคงเป็นเพราะยุคสร้างเนื้อสร้างตัวอันยากลำบากของชาวจีนทำให้เรื่องหาอาหารเลี้ยงปากท้องเป็นเรื่องสำคัญก่อนเรื่องอื่น เช่น สุขภาพหรือลมฟ้าอากาศ ฉันเองคุ้นเคยกับคำถามนี้ รู้สึกว่ามันแสดงความห่วงใย เมื่อมีใครถามทันทีที่เดินเข้าบ้านจะให้ความรู้สึกที่ฉันถึงบ้านแล้วทุกครั้ง

เมื่อกินข้าวเสร็จอาเภาก็ขอตัวกลับบ้าน อากงเดินไปส่งอาเภาแล้วกลับเข้ามานั่งคุยกับเหล่ามาเรื่องการไปสู่ขอคนรัก

“อาปิก ลื้อคิดให้ตีนา เมื่อปีก่อนลื้อไปขออีที่นิงแล้ว เตียอีก็บอก ว่าไม่ให้แต่งเพราะเรายากจน พุดคนละภาษา ลูกหลงจู้อีเป็นลูกสาวคนโต เป็นคนจีนแคะ อีจะเอาลูกชายคนเล็ก คนจีนแต่จิวอย่างลื้อเป็นลูกเขยเหรอ ไปขอแล้วเขาไม่ยอมรับอีกอาเภาอะ อาปิก” เหล่ามาหัวง

“อีไม่รับอีวก็จะไปขออีก ม้า อีวจะทำให้หลงจูเห็นวอีเลี้ยงลูกสาวอีได้ ตอนนีอีวมีทุกอย่างพร้อมแล้ว” อากงตอบอย่างมุ่งมั่น เหล่าม่าจึงถอนใจ ไม่คัดค้านการตัดสินใจของลูกและรับปากว่าจะไปสูขอให้อีกครั้ง

ฉันจำได้ว่าอากงอามาเคยเล่าให้ฟังวอากงไปสูขออามาหลายครั้ง แต่เหล่ากงไม่ยอมยกให้เพราะอามาเป็นทั้งลูกสาวคนโตที่เหล่ากงรักมาก ทั้งหาเงินเก่งเป็นกำลังสำคัญของบ้าน และตอนอากงไปสูขอครั้งแรกอามายังอายุน้อย แต่อากงพยายามทำทุกวิถีทางให้เหล่ากงไวใจจนได้ โชคดีที่อากงเป็นคนจีนแต่จีวผู้เติบโตท่ามกลางเพื่อนบ้านที่เป็นคนจีนแคะ จึงสามารถพูดทั้งภาษาจีนแคะและแต่จีวได้คล่องแคล่ว

ข้อนี้ทำให้อากงมีแต่มนำหนุ่มคนอื่นที่จีบอามามากโข ถึงอย่างนั้นลำดับชั้นในครอบครัวของอากงทำให้เหล่ากงเป็นหวังวาลูกสาวแต่งงานไปจะลำบาก เพราะอามาจะกลายเป็นลูกสะใภ้คนเล็กของบ้าน อากงซึ่งแปลว่ามีฐานะต่ำที่สุดในบ้าน

ดังนั้นในการสูไปขอครั้งสุดท้าย เหล่ากงให้อากงสัญญาหนักแน่นวจะไม่ให้อามาต้องลำบากแบกข้าวหมู ทำงานใช้แรงงานหรือทำงานบ้านอะไรทั้งนั้น เพราะอามายังอายุน้อยทำอะไรไม่ค่อยเป็น และอากงเป็นคนเลือกอามาเอง เหล่ากงยังชู้อามาเพราะความเป็นห่วงด้วยว่าเลือกแต่งงานกับอากงเอง จงอย่าโทษใครทีหลัง ผู้ชายร่ำรวยดี ๆ ทีเหล่ากงเลือกให้อามาไม่ยอมแต่งงานด้วยเหล่ากงก็ไม่ขัดใจ โชคดีที่เหล่ากงเป็นคนหัวสมัยใหม่กว่าคนในยุคเดียวกัน อามาและอากงจึงรอดจากวัฒนธรรมการจับคลุมถุงชนของชาวจีนมาได้

ฉันมองเหล่ามาผู้มีสีหน้าลำบากใจ และมองอากงผู้มองเหล่ามาด้วยความรู้สึกผิดแต่ก็อยากทำตามหัวใจปรารถนา แต่ฉันไม่กังวลเลย เพราะรู้ว่าครั้งนี้อากงจะสุขสำเร็จ อากงอาจจะมีลูกหลานมากมายที่สนองตอบความรักที่ทั้งท่านสองมีให้ฉันเหลือ ด้วยการรักพวกท่านตอบแทน

คิดดูแล้วคนสมัยก่อนช่างลำบากน่าสงสารไม่น้อย เพราะพวกเขาต้องใคร่ครวญค่านึงเรื่องการใช้ชีวิตหลายเรื่อง ไม่ใช่แค่ฐานะทางการเงินเท่านั้นที่ปิดกั้นอิสระทางการคิดการกระทำ แต่ยังมีเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา พื้นเพครอบครัว ตำแหน่งความสำคัญในบ้าน และอย่างอื่นอีกมาก ฉันเพิ่งรู้ว่าโชคดีแค่ไหนที่เกิดในยุคที่กำแพงเหล่านี้แทบจะสลายไปเกือบหมดแล้ว

เมื่อไม่กังวลใจเรื่องนี้อากงคุยกับเหล่ามา ฉันจึงลุกไปเดินดูรอบบ้าน เพราะอยากรู้ว่ามีอะไรเปลี่ยนไปจากที่เคยเห็นเมื่อครั้งที่ฉันย้อนเวลามาบ้าง

แล้วฉันก็เห็นนกหงส์หยกเผือกสีขาวตัวเล็กน่ารักตัวหนึ่ง เกาะอยู่ที่ขอบหน้าต่างห้องที่เคยเป็นห้องนอนซึ่งอยู่ด้านในสุดของบ้าน และสถานที่แห่งแรกที่ฉันได้พบเห็นตั้งแต่มาอยู่ฝั่งประหลาดนี้ มันมองฉันดวงตาใสซื่อ เขียงคองน้อย ๆ เหมือนชวนให้ฉันเดินเข้าไปใกล้อีกนิด

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ประตูห้องนอน สายตาก็เหลือบไปเห็นตุ๊กเตี้ยะสีแดงขนาดเล็กตั้งชิดผนังหน้าห้องนอนหันออกไปทางหน้าบ้าน ได้กลิ่นหอมของธูปที่เพิ่งจุดลอยมาสัมผัสผ้านประสาทย่างชัดเจน

หลินยู่ลี่

รู้ตัวอีกที่เจ้านกน้อยที่เกาะอยู่ริมหน้าต่างก็กระพือปีกบินหนีไป
ฉันรีบก้าวเท้าผ่านประตูห้องนอนหมายจะตามไปดู แต่ฉับพลันนั้นภาพ
ทั้งหมดก็เลือนรางแล้วดับวูบลง

七

พระจันทร์แทนใจ

ฉันลืมตาตื่นขึ้นมา ก็รู้ว่านอนอยู่บนเก้าอี้ไม้เอนหลังของอาก
ร่างกายรู้สึกเมื่อยล้า ในมือกำกระเป๋าตังค์ไว้แน่น แดดอ่อน ๆ ที่ส่อง
ผ่านหน้าต่างไปกระทบตู้ไม้กับโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่น ทำให้รู้ว่าเป็นเวลา
เช้าแล้ว ฉันกังวลใจทันทีว่าตื่นสายหรือเปล่า จึงรีบลุกวางกระเป๋าตังค์
ของอากไว้ที่เก้าอี้บนโต๊ะหมุน รีบวิ่งเร็วลงไปชั้นล่าง

พอฉันเปิดประตูเข้าไปดูว่าอากกับโซ้ยอีทำอะไรกันอยู่ ก็ใจ
หายเมื่อเห็นว่าทั้งสองไม่อยู่แล้ว น่าจะออกไปงานศพโดยไม่รอฉัน เมื่อ
มองนาฬิกาข้อมือมันกำลังบอกเวลาบ่ายโมงตรง แย่ละ ฉันต้อง 'โดนสวด
ชุดใหญ่' แน่ เพราะนอกจาก 'นอนกินบ้านกินเมือง' แล้วยังไปช่วยงานศพ
สายอีก แต่กระนั้นความรู้สึกผิดที่ตื่นสายยังน้อยกว่าความดีใจที่ได้พบอาก
อีกครั้งเมื่อคืน

หลินยูลี่

ฉันเปิดประตูหลังห้องอำมาที่ชั้นล่าง เดินเข้าไปหยิบส้มใน ตะกร้าผลไม้ข้างตู้เย็นมาเปลี่ยนส้มในจานที่วางถวายตั้งดูเื่อยะให้เป็นชุด ใหม่เพื่อขอบคุณที่ท่านเมตตา รับประทานไปอาบน้ำแต่งตัวที่ชั้นสอง สวม เสื้อยืดสีดำกางเกงขายาวสีดำของไช่ยี่ แล้วรับประทานลงไปชั้นล่าง

ฉันตรวจจนแน่ใจว่าประตูบ้านปิดสนิทดี จึงเก็บกุญแจใส่ กระเป๋าสะพายข้างของฉัน เดินออกจากซอยไปขึ้นรถจักรยานยนต์ ออกไปถนนใหญ่เพื่ออรอดเมลล์

เวลาบ่ายแบบนี้ขึ้นรถเมลล์ไปไหนสบายหน่อยเพราะไม่ต้องเบียด คนเหมือนในเวลาเร่งด่วน เมื่อขึ้นรถได้แล้วฉันเลือกที่นั่งริมหน้าต่าง หยิบ เงินเตรียมไว้จ่ายค่าโดยสารแก่บาทแล้วหยิบหูฟังขึ้นเสียบโทรศัพท์มือถือ เปิดเพลงฟัง

รถเมลล์แบบไม่ติดแอร์ทำให้ลมพัดผ่านหน้าต่างต้องโบหน้าและ เส้นผมของฉัน ประกอบกับเพลงในโทรศัพท์ที่บังเอิญสุ่มเปิดเป็นเพลง “พระจันทร์แทนใจ” ของ เต็งลิ้งฉวิน นักร้องจีนชื่อดังยุคสามสิบปีที่แล้ว ซึ่ง อากงอำมาชอบมาก สร้างบรรยากาศให้ฉันหวนคิดถึงช่วงเวลาดี ๆ ของ อากงกับอำมา ที่เพิ่งพบในความฝันอันคล้ายความจริงของฉัน

เมื่อร้องและดนตรีไพเราะที่บรรเลงเข้ามา ทำให้แม้ทัศนียภาพที่ แลเห็นคือคอนโดมิเนียมและตึกสูงระฟ้าเรียงรายหนาแน่น ก็ไม่อาจ กระทบภาพแห่งความสุขในฝันนั้นที่ยังตราตรึงใจฉัน

ฉันปล่อยสมองให้แปลเพลงท่อนที่ชอบอย่างรวดเร็ว

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

“你问我爱你有多深

เธอถามว่า ฉันรักเธอแค่ไหน

我爱你有几斤

ฉันรักเธอเท่าไร

我的情不移

หัวใจของฉันไม่เปลี่ยนแปลง

我的爱不变

ความรักของฉันไม่เปลี่ยนแปลง

月亮代表我的心

ดวงจันทร์จะเป็นตัวแทนหัวใจของฉัน”

เพลงบางเพลงคล้ายแต่งมาเพื่อให้ใครบางคน สำหรับฉันคิดว่า ตั้งแต่วันนี้ เพลงนี้คงมีเพื่อมอบให้ความรักที่อากงมีต่ออาม่าอย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เวลาฉันชอบเพลงไหนจะกดฟังซ้ำวนไปเรื่อยจนกว่าจะเบื่อ ดังนั้นพอรู้ตัวอีกทีรถเมล์ก็แวะจอดตรงป้ายหน้าวัดที่เราจัดงานศพให้อากง ฉันรีบผุดลุกลงจากรถ รีบเดินไปศาลาหลังใหญ่สุดในวัด เมื่อไปถึงก็ สวัสดิ์บรรดาผู้ใหญ่ในงาน ญาติ และมิตรสหายของอากง แล้วถามหา งานที่ฉันพอจะช่วยได้

อาม่าสั่งให้ฉันไปแจกฐูปแก่แขกผู้มาเคารพศพ ขณะเดินสวน กับชายอื่นในศาลา ฉันรีบบอกว่า

“อ๊ี้ เมื่อเข้าหูขอโทษที่ตื่นสายนะคะ” ฉันพูด

หลินยูลี่

“ไม่เป็นไรหรอก แล้วหลังไปนอนบนเก้าอี้ทำไม ทำไมไม่ไปนอนในห้องอาอาม่าให้ดี หลังยังกำกระเป๋าสตางค์อากงไว้แน่นด้วยนะ” ไช่ยอ้อตอบ มองฉันสายตาห่วงใย

“เมื่อคืนได้นอนรีเพล่า” อี้ถามต่อ

“นอนค่ะ” ฉันก้มหน้าตอบเพราะไม่ชินกับความห่วงใยจากคนอื่นที่ไม่ใช่อาอากง ดูเหมือนไช่ยอ้อพยายามเข้าใจฉันที่สุดในช่วงเวลานี้ อาจเป็นเพราะไช่ยอ้อเป็นคนหนึ่งที่ช่วยแม่เลี้ยงดูฉัน รู้ว่าฉันสนิทกับอาอากงยิ่งกว่าใคร แต่ที่ไช่ยอ้อไม่รู้คือฉันไม่ได้โศกเศร้ากับการจากไปของอาอากงมากอย่างที่คิด เพราะฉันได้พบอาอากงในความฝัน ซึ่งดียิ่งกว่าอะไรทั้งหมด แม้เห็นว่าไช่ยอ้อเข้าใจผิดว่าฉันเศร้ามาก แต่ฉันไม่แก้ความเข้าใจนั้น เพราะไม่อยากให้ใครรู้เรื่องที่ฝันเห็นอาอากง ฉันจะได้อยู่ในฝันนานขึ้นอีกหน่อยถึงแม้ตัวอาอากงจะไม่อยู่กับเรา แต่ฉันยังได้อยู่กับอาอากงในความฝันเท่านั้น ก็เพียงพอแล้ว ฉันอยากให้มันเป็นแบบนี้ต่อไป

วันที่สามงานศพคึกคักมาก คนมากันเต็มศาลาจนเป็นอีกวันที่เก้าอี้นั่งไม่พอ ฉันตื่นตื่นที่เพื่อนสนิทมาร่วมงานด้วย ทุกคนเข้ามาถอดฉันบอกว่า “รีบกลับไปเรียนนะ หลังไม่อยู่พวกเราเหงามากเหมือนขาดอะไรไป” ฟังแล้วใจที่เศร้าและห่อเหี่ยวของฉันก็เหมือนมีน้ำมาขโหลมให้ชุ่มชื้น ฉันพาเพื่อนไปนั่งแล้วก็ลอบสังเกตว่าอาอาม่าเป็นอย่างไรบ้าง มีคนรู้จักมากมายมาทักทายพูดคุยกับอาอาม่าไม่หยุด ก่อนงานจะเริ่ม แม้อาม่าไม่ยิ้มแย้มเวลาเจอคนอย่างที่เคยเป็น แต่ฉันว่ากาารได้พบคนรู้จัก ได้การปลอบโยน ได้กำลังใจจากพวกเขาในวันที่คนสำคัญในชีวิตเราจากไป มัน

คงเป็นเหมือนน้ำหล่อเลี้ยงจิตใจ และเป็นเครื่องย้ำเตือนว่ายังมีคนที่รัก และห่วงใยเราอยู่

ตอนพระหยุดพักสวด ฉันเดินไปยกถาดอาหารช่วยเสิร์ฟข้าวต้ม ปลากระพงร้อน ๆ ให้แขก กลิ่นข้าวต้มหอมฟุ้งไปทั้งงาน น้ำซุปรหอมหวาน เนื้อปลาชิ้นหนาและนุ่มแทบละลายในปาก การจัดงานทุกอย่างในวันนี้ ทำให้ผู้คนชื่นชมว่างานศพออกจะเป็นงานที่จัดดีที่สุดในงานหนึ่ง

วันนี้มีเรื่องที่ทำให้ฉันและคนในงานตกใจ คือมีอาแปะคนหนึ่ง อายุคงรุ่นราวคราวเดียวกับอากง เมื่อไหว้เคารพศพเสร็จแล้วก็ไปยื่น ร้องให้ตัวโยนเหมือนเด็กตรงหน้ารูปถ่ายของอากง

น้ำตาชายชราที่ไหลอย่างสุดกลั้น ทำให้ฉันซึ่งแจกฐนไปให้แขกจุด กราบศพทำอะไรไม่ถูก จะเข้าไปปลอบก็ไม่กล้าเพราะฉันเด็กคราวหลาน จะเรียกใครให้มาช่วยปลอบก็กลัวชายชราจะอาาย ฉันจึงส่งสัญญาณให้ แม่ช่วยที แม่มองฉันกับอาแปะแล้วลุกไปเรียกลูกของอาแปะ พอดีกับที่ ฉันได้ยินอาแปะพูดว่า

“อาปิกอา อาปิก อาปิก” น้ำเสียงของเขาถ่ายทอดความเสียใจ ชัดเจนยิ่งกว่าถ้อยคำ ฉันสงสารจับใจ ต่อมาจึงทราบจากซ้ายอึกับแม่ว่า ท่านเป็นเพื่อนเล่นของอากงตั้งแต่สมัยเด็ก นับถืออากงเหมือนพี่ชายแท้ ๆ ลูกของท่านทุกคนล้วนให้อากงตั้งชื่อให้ เวลามีปัญหาหรือมีเรื่องทุกซี้ใจ อากงกับอาแปะต่างคอยช่วยเหลือกันตลอด พอฟังแบบนี้ฉันยิ่งเข้าใจความเสียใจของอาแปะที่เพื่อนสนิทจากไป

เมื่อย้อนมองตัวเอง หากฉันมีชีวิตอยู่ถึงวันที่เพื่อนสนิทตายจาก ไปก่อน ก็คงเคืองคว่างไม่ต่างจากอาแปะในวันนี้ มิตรดีเป็นลากอัน

หลินยูลี่

ประเสริฐ แต่การจะมีมิตรดีไม่ใช่เรื่องง่ายเลย อากงชอบสอนฉันว่าทุกสิ่ง
ในชีวิตเปรียบได้กับการปลูกต้นไม้ แล้วกล่าวสุภาษิตจีนให้ฉันฟังว่า

ถ้าปลูก “ความซื่อสัตย์” จะได้ “ความไว้วางใจ”

ถ้าปลูก “ความดี” ก็ต้องได้ “มิตรแท้” และ “สหาย”

ถ้าปลูก “ความถ่อมตัว” ก็จะออกผลเป็น “ความยิ่งใหญ่”

ถ้าปลูก “ความเพียร” ก็จะได้ “ชัยชนะ”

ถ้าปลูก “ความหวัง” ก็อาจจะได้พบ “ปาฏิหาริย์”

แต่อย่าลืมว่า ความดีเกิดผิดที่จะเหยียดเขา

ตอนเป็นเด็กฉันแค่ชอบท่องจำประโยคพวกนี้ เพราะฟังสนุกว่า
ปลูกอะไรจะได้อะไร แต่ในวันนี้นั้นฉันตระหนักแล้วว่าสุภาษิตที่อากงเคย
สอน ทำให้ฉันได้พบทั้งมิตรแท้และปาฏิหาริย์แล้วจริง ๆ จากการได้เห็น
อาแปะมิตรรักของอากง และจากการที่ฉันได้ฝันอย่างแสนสุขใจ

เมื่อพระสวดจบและพวกเราทำพิธีเคารพศพเหมือนในวันที่สอง
แล้ว ทุกคนต่างรำลាក់กัน แยกส่วนมากเดินมาบอกอาม่าว่าให้เข้มแข็ง
พรุ่งนี้จะมาใหม่ อาม่า ทุกคนในบ้าน รวมถึงฉัน ซาบซึ่งใจพวกเขามาก

วันนี้ทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทางมากขึ้น เราจึงกลับบ้านได้เร็วกว่า
สองวันแรกอย่างอ่อนล้า งานศพยังจัดต่อไปอีกสี่วัน เราต้องตุนแรงไว้ให้ดี
เมื่อถึงบ้าน อาม่าให้ฉันลงไปเต็ดใบทับทิมจากต้นหน้าบ้านมาลายน้ำ
แล้วล้างหน้า ตอนที่ฉันจะเอาขึ้นไปล้าง อาม่าพูดกับชาย้อีว่า

“หมวยเล็กเอ๋ย กงเต็กอาป้าคุยกันเรียบริ้อยวัยยัง จัดให้ตี ๆ เตรียมของให้เรียบริ้อยนา วันสำคัญ อย่าให้มีอะไรผิดพลาด”

“รู้แล้ว ม้า แจ้จัดการหมดแล้ว” อี้ตอบอาม่าว่าไม่ต้องห่วงเพราะตัวอี้เป็นคนคอยดูแลเรื่องนี้อย่างดี

“บอกเด็ก ๆ ด้วยว่าห้ามทำอะไรเด็ดขาด เดี่ยวจะยุ่งกันไปใหญ่ เสื้อผ้าสีอะไรเตรียมให้พอดีนะ” อาม่ากำชับ

“อาหลิง วันกงเต็กลื้ออย่าตื่นนะ ทำตัวเรียบริ้อยหน้อยนะลูก ตอนที่เดินขึ้นสะพานในพิธีกงเต็กอย่าหันหลัง หน้าตาล้างให้สะอาด ห้ามแต่งหน้าทาปาก รู้ไหม” อาม่าหันมาบอกฉันบ้าง

“คะ อาม่า แต่ทำไมตอนขึ้นสะพานห้ามหันหลังคะ” ฉันสงสัย เพราะฟังดูไม่เป็นเหตุเป็นผลกันเลย ตอนเดินขึ้นสะพานเกี่ยวอะไรกับการห้ามหันหลังด้วยละ ถ้าหันหลังแล้วจะเห็นผีเหมือนเวลาก้มมองลอดหว่างขาตอนกลางคืนนั่นหรือ

“อาม่าบอกลื้อก็ทำตาม ในพิธีกงเต็กเวลาเดินขึ้นสะพานถ้าลื้อหันหลังวิญญาณคนตายจะรู้ตัวแล้วเป็นห่วงลื้อ อี้จะไม่ไปเกิด อากงของลื้อจะวนเวียนอยู่กับเราที่นี่ ไม่ได้ไปชดใช้กรรม ไม่ได้ไปอยู่บนสวรรค์กับเง็กเซียน เก็กซิมกันพอดี ที่เราทำบุญให้เจ็ดวันจะสูญเปล่าหมด” อาม่าตอปปนป่นไปด้วย

“ถ้าอากงอยู่กับเราที่นี่ก็ดีนี่คะ ไปอยู่บนสวรรค์คนเดียวจะมีความสุขได้ยังไง” ฉันพูดสิ่งที่คิด

“มาย่ำ (หยุดพูด) พูดอะไรของลื้อ ปากเสียจริง อาม่าบอกลื้อก็ทำตาม เข้าใจไหม ถ้าไม่ได้ไปเกิดใครจะมีความสุข คุณก๋งก็ไม่ล่าย สู้ไป

รอเจอกันทีเดียวนบนสวรรค์เลยดีกว่าไหม ให้หากงลื้อไปอยู่สบาย ๆ เฝ้า
เจ็กเซียนบนสวรรค์บ้าง อีล้ามากมาทั้งชีวิตแล้ว” อาม่าพูดจบ ฉันเงยบ
ทันทึ เพราะในความฝันที่ย้อนอดีตไป ฉันได้เห็นด้วยตาตัวเองแล้วว่าอา
กงล้ามากขนาดไหน อาม่ากำชับซ้ายอื้เรื่องจัดของในพิธีงเด็กวันพຸงนี้
ให้เรียบร้อยอีกที แล้วไล่ให้ทุกคนไปอาบน้่านอน ฉันขึ้นชั้นสองไปอาบน้่า
และเตรียมชุดสำหรับวันพຸงนี้เสร็จสรรพ ค่อย ๆ ย่องลงไปห้องนอน
อาม่าชั้นหนึ่งเพื่อดูว่าทุกคนหลับสนิทหรือยัง

เมื่อเห็นว่าทุกคนหลับแล้ว ฉันค่อย ๆ เลื่อนบานประตูเปิดและ
ปิดอย่างเบาที่สุด เดินไปหยิบธูปจุดตั้งใจว่าจะขอพรอีกครั้งให้ได้เจออา
กงอีก ฉันสังเกตว่าวันก่อนหลังจากจุดธูปแล้วข้ามเวลาไปพบอากง ของ
ขึ้นสุดท้ายที่ถืออยู่ในมือจะอยู่ในความฝันของฉันไปตลอดจนต้น ครังนี้
ฉันอยากย้อนเวลาไปกับกระเป๋าสตางค์อากงเหมือนฝันครั้งล้าสุด เพราะ
ยังไม่ได้เห็นวันที่อากงไปสู้ออาม่าเลย

ฉันตั้งจิตอธิษฐาน ปักธูปลงกระถางอย่างมั่นคง รอยยิ้มของตื้
กงทำให้ฉันอุ่นใจและมั่นใจว่าท่านจะให้โอกาสฉันพบอากงอีก จุดธูป
เสร็จฉันตรงกลับขึ้นไปชั้นสองของบ้าน เปิดไฟสื้ลมที่ผนังให้แสงสลัว
เตรียมตัวนอนในห้องนั่งเล่นเพราะวันนี้อากาศเย็นสบาย แค่เปิดพัดลม
นอนบนโซฟาข้างเก้าอี้ไม้ของอากงก็คงหลับได้ไม่ยาก ฉันเดินไปหยิบ
กระเป๋าสตางค์หนังสีน้ำตาลเก่าของอากงที่โต๊ะไม้หมุนแบบจีนซึ่งตั้งอยู่
กลางบ้าน แล้วไปนั่งบนโซฟาข้างเก้าอี้ไม้เอนหลัง กำกระเป๋าสตางค์ไว้
แน่น คราวนี้ขอให้หนูได้พบและได้พูดกับอากงด้วยเถอะคะ ขอให้หนูได้
เตือนอากงว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอให้การพบกันของเราไม่สูญเปล่า

สิ้นคำขอพร กลิ่นดอกไม้หอมละมุนของรูปก็ลอยมาสัมผัสผ้านาน
ประสาธ ฉันยิ้มมุมปากน้อย ๆ อย่างสมหวัง หัวใจของฉันก็คงยิ้มกว้าง
ด้วยเหมือนกัน ฉันปล่อยให้ตัวเองให้ตกอยู่ในภวังค์ความมั่งงุ่นที่เข้าครอบงำ
ความตั้งใจจะให้ตัวเองผ่นต่อจากเวลาครั้งก่อนพอติดบพอดิ ทำให้สติของ
ฉันเลือนรางลงทีละน้อยอย่างนุ่มนวลกว่าครั้งใดที่ผ่านมา

เมื่อรู้สึกตัวอีกที ฉันลืมตาขึ้นที่ละนิด จนมองเห็นภาพตรงหน้า
ชัดเจนเป็นภาพตึกแถวไม้สูงสามชั้น บ้านนี้เป็นบ้านหลังเก่าของอากง
อาม่า บ้านที่แม่ของฉันกับอาอู๋ อาอี๋ เติบโตขึ้นมา มันเป็นที่ร้านขาย
แบตเตอรี่ ร้านซ่อมเครื่องยนต์ เปลี่ยนอะไหล่ ปะยาง ของอากง เพียงแต่
ตอนนี้มันดูโล่งโปร่งตา ใหม่ และสะอาดกว่าที่ฉันเคยเห็น

ฉันยืนอยู่หน้าบ้าน มองประตูเหล็กยึดที่ม้วนขึ้นหมดทั้งบานและ
ประตูบังตาที่ผลึกเปิดกว้างชิดผนัง เผยให้เห็นข้างในบ้าน พื้นหินขัดเงาสี
เทา ใต้ไม้บานกระจกขนาดใหญ่กินพื้นที่เต็มกำแพงส่วนหน้าที่เป็นร้าน
ขายแบตเตอรี่ แบ่งเป็นชั้นวางอุปกรณ์สำหรับซ่อมรถตั้งขนานไปกับผนัง
ห้อง ยังเห็นถังทรงกลม ก่องและอะไหล่เครื่องยนต์มากมายวางเรียงราย
มองถัดจากตู้ต่ำลงมา มีเครื่องเติมลมล้อรถยนต์ ตู้เหล็กอเนกประสงค์
ยางรถยนต์หลายเส้น ล้อรถอีกหลายแบบเรียงซ้อนกันเป็นชั้น ใกล้กับตู้
เหล็กที่อยู่ถัดจากตู้กระจกไม้ มีถังน้ำกลั่นเรียงกันอยู่ติดกับแบตเตอรี่
รถยนต์หลายชนิด

เมื่อมองเข้าไปตรง ๆ จะเห็นมีตู้ตู้เอี๊ยะตั้งอยู่ชิดกลางผนังหัน
ออกประตูหน้าบ้าน ซ้ายมือข้างตู้ตู้เอี๊ยะมีโต๊ะเหล็กตัวหนึ่งซึ่งยังอยู่ยืนยง
มาจนถึงยุคที่ฉันเกิด ฉันจำได้ดีว่าเป็นโต๊ะสำหรับเก็บเงินทอนให้ลูกค้า

หลินยูลี่

ด้านขวาของตู้जूเอี๊ยะเป็นประตูกันด้วยม่านมู่ลี่ทอเป็นเส้นบางไม่ให้คนเดินผ่านมองเห็นด้านใน

หากเปิดมู่ลี่เข้าไปเป็นส่วนที่อยู่อาศัยของบ้านทอดยาวลึกเข้าไปอีก ถัดจากมู่ลี่คือส่วนกลางบ้านเป็นพื้นที่ซักผ้า ห้องน้ำ มุมซิดผนังหลังห้องมีบันไดไม้ขึ้นไปชั้นบนซึ่งเป็นห้องนอนของอางกามา แม่ บรรดาอีและอาทุทุกคน เดินลึกเข้าไปอีกจะเห็นช่องประตูเปิดโล่งไว้บานประตูส่วนนี้พื้นที่ไม่ใหญ่ไม่เล็กเกินไป เป็นห้องครัว มีโต๊ะหินให้ทุกคนในบ้านนั่งกินข้าวด้วยกัน ตรงนี้มีเพดานสูงถึงหลังคา เห็นหลังคาสังกะสีปูสลับกับแผ่นหลังคาลอนโปร่งแสง ตอนเช้าแสงสว่างธรรมชาติส่องลงมาจนไม่ต้องเปิดไฟ เพื่อช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย ส่วนลึกสุดของบ้านที่ติดกับห้องครัวเป็นห้องนอนใหญ่ของเหล่ามา

ขณะเดินดูบ้านที่แทบจะเหมือนเดิมทุกประการกับบ้านหลังเก่าของอางกามาที่ฉัน น้องและพวกเฮียเคยวิ่งเล่นตอนเด็ก ฉันไม่นึกมาก่อนว่าความเป็นไปในอดีตของมันจะใหม่สะอาดสะอ้านแบบนี้ ฉันแปลกใจเล็กน้อยที่ไม่เห็นผู้คนหรือสิ่งมีชีวิตใดในบ้านเลย เมื่อฉุ่ใจคิดได้ดังนั้นก็เดินออกไปดูข้างนอก แต่ก็เจียบเจียบ ไม่มีรถแล่นบนถนนแม้แต่คันเดียว ฉันรู้สึกถึงสายตาใครบางคนจ้องมองด้านหลัง เมื่อหันไปก็พบเพียงตู้जूก่าลิ่งนั่งอยู่ในตู้जूเอี๊ยะของบ้าน อะไรบางอย่างคลใจให้ฉันเดินเข้าไปใกล้ ได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของธูปที่จุดอยู่ ฉันนั่งลงคุกเข่าหน้าตู้जूเอี๊ยะแล้วสังเกตเห็นกระเป๋าสตางค์หนังสีน้ำตาลใบเก่าของอางตกอยู่ข้างกระถางธูป ฉันเอื้อมมือจะหยิบขึ้นมาเปิดดู เมื่อมือสัมผัสกับกระเป๋าสตางค์

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

ก็เหลือบเห็นกลอนภาษาจีนบนกระถางรูปที่ฉันจำไว้มาแปลเป็น
ภาษาไทยได้ว่า

ผู้ใดในโลกนี้ล้วนสูญเสียบ

เคยคุ้นเคลียดลอคคล้องต่างแยกย้าย

ล้วนโดดเดี่ยวเอกาในยามตาย

เกิดเดียวตายล้วนแตกหน่อมาผู้เดียว

ผู้ใดในโลกนี้มีอาจฝัน

แม้อยากฟื้นคืนชีพให้พลิกผัน

เอาชีวะแลกชีวิตคนผูกพัน

ก็มีอาจสกัดกั้นซึ่งความตาย

หากผู้ใดเทพจันทรามาเมตตาช่วย

จงฉกฉวยพรล้ำค่าที่หาได้

จงดื่มด่ำเรียนรู้ต้นจรตปลาย

ค้นความหมายของชีวิตร้อยเรื่องราว

เมื่อผู้ใดดื่มด่ำรสแห่งชีวิต

พิชิตทุกข์ใต้ท้องฟ้าที่ไร้อาว

เป็นสุขได้ตั้งเจ้ากระต่ายขาว

ย่อมพบแสงจันทร์สทาวในใจตน

หลินยูลี่

“มีอาจสกดักันซึ่งความตาย” แต่ฉันได้พรแสวงพิเศษของการย้อนเวลามาหาอากาศตอนมีชีวิตนะ ทำไมฉันจะสกดักันความตายไม่ได้ละ คอยดูเถอะ! ครั้งที่แล้วฉันทำพวกกุญแจตกได้ ครั้งนี้ฉันอาจจะหยิบปากกาขึ้นมาเขียนข้อความให้อากาศอ่านก็ได้ มันต้องมีสักทางสิ! หากเทพเจ้าแห่งดวงจันทร์หรือตี่จู่กงเมตตาฉัน ขอให้ฉันได้พยายามอีกสักนิดเถอะ ฉันหยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นเปิดดูข้างใน คาดว่าจะเห็นของสำคัญของอากาศอย่างที่คุ้นเคย

แต่ฉันเห็นแผ่นไม้เล็กจิ๋วสีน้ำตาลเข้มเก่า ๆ ขนาดพอดีของใส่บัตรยื่นพื้นขอบออกมา จึงหยิบดูอย่างสนใจ ทันทีที่สัมผัสแผ่นไม้จิ๋วนั้นฉันปลันฉันก็เห็นคนมากมายเดินขวักไขว่ไปมาในบ้านอากาศ

กลิ่นหอมของธูปยั้งอบอวลกรุ่นอยู่แต่จางลงกว่าเมื่อครู่มาก สภาพในบ้านดูสวยงาม ประดับสีแดงเจิดจ้าสดใสราวกับกำลังมีงานมงคล ในบ้านมีผู้คนสวมชุดพิธีการแบบจีนโบราณดูหรูหราฟุ้งเฟ้อ แขกร่วมงานผู้ชายทุกคนทั้งสูงวัยและชายหนุ่มต่างสวมชุดทักซิโด้หรือสูทสีดำ สีครีมสีน้ำเงินยื่นรวมกัน

ชุดกระโปรงของหญิงสาวที่ยืนอยู่รอบตัวฉัน ตัดด้วยผ้าลูกไม้ลายละเอียดประณีตงดงาม เครื่องประดับตามคอและข้อมือของพวกเธอทำให้รู้ว่า ณ ที่แห่งนี้กำลังมีพิธีการสำคัญ โต๊ะกลมแบบจีนและเก้าอี้มากมายจัดไว้ทั้งในบ้านและบริเวณหน้าบ้าน

“อาเสียมหยของอีโชคดีนะ ผัวอีมีร้านค้ามีธุรกิจของตัวเอง” ฉันได้ยินเสียงหญิงสาวที่ยืนอยู่กับกลุ่มเพื่อนเธอพูด

“ลื้อไปอยู่ไหนมา ร้านนี้โอวปิก ผัวของอาเสียมหยงอีเฟิงขายรถในคู่ของตัวเองมาซื้อปี่นี้เองแล้วก็จัดงานแต่งเลย สงสัยกลัวไม่มีหน้ามิตากับเขาแล้วพ่อตาจะไม่เอา” หญิงสาวในชุดกระโปรงเขียวอีกคนพูดแทรก ปากดีจริงแม่คุณ ฉันคิดในใจ

“ยังไงเสียมหยงอีก็โชคดีมากนะ แต่งกับคนแบบนี้ได้ดิบได้ดีแล้ว มางานมงคลพูดแต่เรื่องดีเถอะ” หญิงสาวผู้ดูอาวุโสกว่าเล็กน้อยพูด

“อาเจี ลื้อไม่ต้องพูดหรอก ลื้อน่าจะยังไม่มีใครเหมือนอ้าว มัวแต่ดีใจกับคนอื่นระวังเถอะจะไม่ได้ดีใจกับตัวเอง” ‘นางร้าย’ ในชุดกระโปรงเขียวยังไม่ยอมหยุด แต่ข้อมูลที่หล่อนบอกเรื่องอาการของชายรถในคู่เพื่อซื้อบ้านและแต่งงานก็ไม่ผิดจากที่ฉันเคยฟังผู้ใหญ่เล่า เสียงหญิงสาวในงานพูดคุยกันทำให้ฉันรู้ว่ากำลังอยู่ในงานแต่งงานซึ่งจัดที่บ้านอาองามาตั้งนั้นงานนี้เป็นของใครไม่ได้นอกจาก...

ยังไม่ทันคิดอะไรต่อ ฉันเห็นทุกคนหันไปมองประตูมู่ลี่จึงหันมองตาม กรอบบานประตุนั้นบัดนี้ตกแต่งสวยงามด้วยผ้าสีแดงประดับดอกไม้สดชื่น เจ้าสาวเจ้าบ่าวเดินออกมาพอดี วันนี้อาองงของฉันในวัยยี่สิบสามอย่างยี่สิบสี่ปี สวมชุดสูทเจ้าบ่าวสีดำ ไหล่กว้างและร่างสูงทำให้อาองงดูหล่อเท่ยิ่งกว่าที่ฉันเคยจินตนาการตามเรื่องเล่าของอามา ตาดีของอาองงยิ้มตามริมฝีปากจนเป็นรูปสระอิ ผมหวีจัดทรงเรียบแบล้ ทำให้วันนี้อาองงไม่เหลือเค้าของช่างไม้หรือคนขับแท็กซี่เลย

อาจเพราะตอนนี้อาองงถือว่าเป็นทั้งเจ้าของคู่แท็กซี่และเจ้าแกร้าน “泰源 ไท่่วง” หรือ “ไทยยนต์” ร้านขายแบตเตอรี่รถยนต์ที่ฉันคุ้นเคยเรียบริ้อยแล้ว อาองงขายรถแท็กซี่หลายคันเพื่อซื้อบ้านและสร้าง

หลินยูลี่

กิจกรรมนี้ให้อาม่าอยู่อย่างสุขสบาย ตามคำสัญญาที่ให้เหล่ากงว่าจะทำให้อาม่ามีความสุขที่สุด วันนี้ไม่ต้องบอกกล่าวอะไร แค่เห็นหน้าเจ้าสาวเจ้าบ่าวคนทั้งงานก็รู้ว่าอาม่ามีความสุขน่าอิจฉาแค่ไหน อากงเองก็มีความสุขไม่น้อยกว่ากัน

ถึงแม้เจ้าบ่าวจะหล่อดูดีชวนมองเป็นพิเศษแล้วในวันนี้ แต่ทุกคนที่มาร่วมงานไม่มีใครละลายตาจากเจ้าสาวได้เลย วันนี้อาม่าในวัยสิบแปดปีเพิ่งแตกเนื้อสาวสะพรั่ง สวยเปล่งปลั่งงามหยดย้อยดั่งภาพเขียนพู่กันจีน ความงามที่เห็นทำให้ผู้คนตะลึงมอง

ดวงหน้าเรียวรูปไข่รับกับดวงตากลมโต เข้ากันกับคิ้วโก่งและจมูกโด่งได้รูป แก้มมีเลือดฝาดอมชมพู ริมฝีปากบางสวยเคลือบสีชมพูอมแดงเพียงบางเบา ทรงผมเกล้าสูงเผยให้เห็นลำคอนวลระหงชวนสัมผัสยิ่งกว่านั้นชุดแต่งงานที่อาม่าสวมวันนี้ขับให้ผิวขาวเนียนละเอียดดั่งนํ้านมดูเนียนผุดผาด ชุดกระโปรงแขนงุดยาวคลุมเข่าสีชมพูอ่อนละมุนทำให้ดูน่าทะนุถนอม ชุดนี้เข้ากับรองเท้าส้นเข็มและพัดสีแดงในมือของอาม่ามาก

ฉันเองก็ตกตะลึงในความงามเปล่งปลั่งของอาม่าเช่นกัน ไม่คาดคิดเลยว่าจะมีโอกาสได้เห็น แม้จะพลาดช่วงที่อากงให้ผู้ใหญ่ไปสูชอ อาม่า แต่การได้เห็นภาพประวัติศาสตร์ของครอบครัววันนี้เกินกว่าที่ขอไว้มาก ก่อนหน้านี้จากรูปถ่ายแต่งงานแบบชาวคำที่ตั้งบนโต๊ะข้างเตียงในห้องนอนอากง ฉันเข้าใจว่าชุดแต่งงานอาม่าเป็นสีเขียวมาตลอด วันนี้ฉันรู้แล้วว่า เป็นสีชมพูอ่อน

อาจกับอาม่าเดินขอบคุณแขกผู้มาร่วมงาน ฉันทื่นมอง
บรรยากาศอยู่ข้างโต๊ะจีนโต๊ะหนึ่ง เห็นอาจคอยเดินประคองอาม่า
ตลอดเวลา และคอยเหลียวหาเมื่ออาม่าคลาดสายตา ความรักที่
แสดงออกเช่นนี้ทำให้ใครเห็นก็อิจฉา ทำให้ฉันภูมิใจที่มีอาจเป็นอาจ
ของฉัน และมีอาม่าเป็นอาม่าของฉัน พวกเขาคือคู่แต่งงานแห่งยุคคณ
ฤชนที่เกิตรักกันเองและพยายามแหวกมันประเพณีของคนจีนซึ่งขวาง
กั้นคนหนุ่มสาวต่างฐานะ

บรรยากาศความสุขขณะนี้ทำให้ฉันลืมเรื่องสำคัญที่ต้องทำเสีย
สนิท พอนึกได้รีบกำมอมมือตัวเองเห็นว่ายังถือแผ่นไม้จากกระเป๋าสตางค์
อาจไว้ แผ่นไม้เล็กจ๋วนี้ที่จริงควรมีข้อความวันเดือนปีของอะไรบางอย่าง
เขียนไว้ บัดนี้กลับใหม่เอี่ยมวางเปล่ากว่าที่ฉันจำได้ เอ...หรือนี่จะเป็น
สัญญาบางอย่าง

ทำไมครั้งนี้ฉันถือแผ่นไม้ไว้กับตัวได้ละ มีใครเห็นมันลอยไปลอย
มาเหมือนผีถือของในหนังหรือเปล่า ฉันทยกแผ่นไม้โบกไปมา ปรากฏว่า
ตามโต๊ะจีนสามถึงสี่โต๊ะที่ผู้คนสังสรรค์กัน ไม่มีใครสังเกตเห็นฉันหรือแผ่น
ไม้เลย ฉันเดินไปโบกมันตามโต๊ะต่าง ๆ อย่างสนุก ไล่จากโต๊ะในบ้าน
ออกไปถึงหน้าบ้าน

สักพักเมื่อหันไปมองหาอาจอาม่าก็ไม่เห็นว่าอยู่นอกบ้านแล้ว
ฉันรีบเดินผ่านบรรดาแขกจะเข้าไปในบ้าน เพราะมองเข้าไปเห็นทั้งสอง
คุกเข่าอยู่หน้าเหล่าอาม่า ผู้กำลังลูบหลังอาม่าพลางอวยพรให้มีชีวิตที่ดี ฉันท
อยากเข้าไปฟังใกล้อีกนิดจึงก้าวข้ามผ่านประตูอย่างลึบคิดว่ามันอาจพา
ฉันออกจากเหตุการณ์นี้

หลินยู่ลี่

ฤทธิ์ความอัศจรรย์ของการข้ามผ่านประตูนั้นไวกว่าความคิดฉัน
พอก้าวผ่านประตูคั่นระหว่างหน้าบ้านกับกลางบ้าน ฉันก็เข้าสู่บ้านอัน
ว่างเปล่าไร้ผู้คน ฉันตกใจจนสะดุดเท้าตัวเองล้มลงไปกองพื้น

八

ไม้แผ่นเล็ก

แม่สมัยเด็กฉันเคยมาเล่นที่บ้านหลังเก่าของอากงบ่อย ตอนที่
มันกลายเป็นบ้านของตัวกู้อุชชายนคนโตผู้รับกิจการต่อจากอากงแล้ว แต่
ฉันไม่เคยอยู่จนมีดคำเช่นวันนี้ ความมืดและความเงียบส่งดยามคำคืน
ทำให้ฉันนึกกลัวและนึกถึงคืนที่มีข่าวร้ายเรื่องอากงขึ้นมา

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงทุบประตูเหล็กยึดตั้งรั้วมาจากหน้าบ้าน เวลานี้ประตูบังตา
ปิดไว้แน่นหนาแปลว่าร้านปิดแล้ว แต่เสียงทุบประตูก็ดังไม่หยุด

ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากชั้นบนลงมาถึงบันไดที่กลางบ้าน แล้ว
เห็นอาม่ารีบเดินลงมา ตรงไปที่ประตูบังตาตะโกนว่า

“ใครคะ ร้านยังไม่เปิดนะคะ”

“อาเสี้ยมหยอง อี้วเอง อาภา” มีเสียงห่มของชายคนหนึ่งตอบ จากอีกฝั่งประตู

“อาภา เสี้ยมีอะไร โอวปิกละ” อาม่าตอบพลางรีบเปิดประตูทั้งสองชั้น เชิญให้อาภาหรือเสี้ยภาเข้ามา เขาคือชายหนุ่มผิวเข้มเพื่อนอากซึ่งฉันเคยเห็นที่อู่แท็กซี่เมื่อคราวก่อน สีหน้าดูรู้สนใจมาก ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมอาม่าจึงถามอาภาเรื่องอาก

“อาปิกอี่ปลดภัยดี กำลังตามมา ตอนนีเوارรถไปตรวจดูว่า อุปรกรณในรถยังอยู่ครบรีเปล่า อี้ให้อี้วเอานี้มาให้ลื้อก่อน บอกว่าลื้ออู้ว่า ต้องทำยังง” อาภายื่นกระเป๋าใส่ตางค์ของอากให้อาม่า

“สรุปเรื่องมันยังง ทำไมหายไปนานเกือบเดือน เรื่องมันร้ายแรง มากรี โจรเอารถเราไปถึงไหน” อาม่าถามรว

“ลื้อค่อยถามผัวลื้อเองเถอะ อีบอกวารีจัดการเรื่องนี้ก่อน เดี่ยว อีมาเล่าให้ฟัง” อาภาตัดบท ฉันพยายามเดาเหตุการณ์เพราะไม่รู้อะไร มาก่อน ไม่เคยได้ยินจากอากอาม่าเล่าเลยว่าเคยถูกโจรขโมยรถ

“เดี๋ยวลื้อต้องรีบไป เข้านี้นายฝรั่งอี่มีงาน อี้วไม่อยู่หลายวันเดี๋ยวลื้อจะโกรธเอา หมดเวรหมดกรรมแล้วนะ ต่อจากนี้พวกลื้อจะทำยังงต่อไป ก็ขอให้อราบรีน” อาภาพูดก่อนลากลับ อาม่าเปิดกระเป๋าใส่ตางค์เห็นเบอร์โทรศัพท์ที่อากจดไว้บนกระดาษเสียบใส่ซองธนบัตร ก็รีบตรงไปที่โต๊ะเหล็กข้างตู้जूเอี้ยะ ยกหูโทรศัพท์บ้านหมุนเบอร์ในกระดาษทันที

ฉันตื่นเต้นเพราะเคยเห็นโทรศัพท์บ้านย่อนยุคแบบนี้ในพิพิธภัณฑ์หรือในละครโทรทัศน์แนวย่อนยุค แต่ไม่เคยเห็นใครใช้งานจริง

มาก่อน โทรศัพท์นั้นรูปทรงคล้ายกล่องสี่เหลี่ยม มีหน้าปัดเป็นแป้นกลม
เจาะรูขนาดพอดีนิ้วแสดงตัวเลข ๐ ถึง ๙ ให้จิ้มหมุน

“สวัสดิ์ค่า เสีย อาปิกให้อิวโทรมาว่าอิพร้อมแล้ว วันนี้เข้ามาดูได้
เลยคะ” อาม่าพูดกับปลายสาย

ฉันกำลังเดาว่าคนทางนั้นตอบว่าจะไร อาม่าก็พูดว่า

“คะ...คะ...อีกกลับมาแล้วคะ เสีย ปลอดภัยดีคะ อีวกลุ่มใจอยู่
หลายวันเลย คะ ไซ้คะ ทั้งแก้คันเลยคะ เสียพาคนมาช่วยดูก็ได้คะ
ขอบคุณนะคะ เย็นนี้เข้ามาได้เลย สวัสดิ์คะ เสีย”

อาม่าวางสายแล้วถอนใจเฮือกใหญ่ ยกมือลูบหน้าท้องเบา ๆ สี
หน้าโล่งใจ ทำเอาฉันที่หายใจไม่ทั่วท้องอยู่นานรู้สึกผ่อนคลายตามไป
ด้วย

“อาเสียมหยอง มีอะไร ไครมา” เหล่ามาเดินมาถามที่ประตู

“อาปิกกลับมาแล้ว ม้า เตียวอีวจะไปหาอิที่อยู่รถ” อาม่าตอบ

“หม้อ! หม้อ! หม้อ! (ไม่ได้!) กำลังท้องกำลังไส้ อย่าใจร้อน รออิ
มาก็ได้” เหล่ามาร้องห้าม ยังไม่ทันขาดคำ คนที่พูดถึงก็ปรากฏตัว อากง
เดินเข้ามาเนื้อตัวมอมแมม นวดเคราไม่ได้โกน

“เป็นยังไงบ้าง ไปตามรถถึงไหน ทำไมนานขนาดนี้” อาม่าถาม

“โอใจที่มันตีหัวอาซุง ขับรถไปถึงลาวนูน ไซคี่ที่อาเภามีพรรค
พวกที่ชายแดนเลยดักจับมัน แล้วเอารถกลับมาได้ ไม่นั่งถูกถอดชิ้นส่วน
กลับมาแต่ซากแล้ว” อากงเล่า

“ช่วงนี้ใครขับแท็กซี่ลำบากกันทั้งนั้น เจ้าของอู่อ่างเราก็ลำบาก
โจรขโมยแท็กซี่มันซุ่ม โหนดหลงจะบังคับให้ขึ้นทะเบียนรถแท็กซี่อีก เสีย

ตั้งค้ต่อค้ันตั้งหลายบาท ลื้อโทรหาอาเฮียตามทีอื้อบออกหรือยัง” อากงถามอาม่า

“โทรเรียบร้อยแล้ว เย็นนี้้อีจะมาประเมินราคา ลื้อจะขายหมดเลยเหวอ” อาม่าถาม

“อืม อื้อว่าทำอู่ต่อไปลำบาก คนทีเซารถไปซ้บก็เสียงถูกใจรปลัน โชคดีทีครั้งน้ันมันจับคนมัดไว้เอาไปแต่รถ ถ้ามันเอาชีวิตคน อื้อไม่รู้จะหาทีไหนไปค้ันครอบครัวอี้ ไหนจะต้อเสียค่าซ้ันทะเบียนรถอีก เราเก็บเงินไว้ทำอย่างอื่นดีกว่า เก็บไว้ให้ลื้อให้ลูกก็ยังดี” อากงตอบ อาม่าพยักหน้า

ฉันเริ่มปะติดปะต่อเหตุการณ์ได้ว่า ลูกน้องของอากงในอู่ถูกใจรทำร้ายแล้วขโมยแท๊กซีไป อากงกับอาเภาก็ไปตามแท๊กซีจนถึงชายแดนประเทศลาว เพิ่งได้รถคืนมา ดีทีไม่มีใครบาดเจ็บร้ายแรงหรือเสียชีวิต

“แล้วลื้อเป็นยังงั๋บ้าง” อากงถามอาม่า

“อื้อสบายดีทุกอย่าง ม้าลื้อก็สบายดี ไม่ต้องห่วง ลูกเราก้สบายดี” อาม่าตอบ

“แล้วอาหยุนอยู่ไหน นอนอยู่ข้างบนเหวอ” อากงถามคำถามทีทำใหฉันตกใจตาโต ‘อาหยุน’ หรือ ‘ตัวอี้’ เป็นพี่สาวของแม่ฉัน ตัวอี้เกิดแล้วหรือนี้

“ใช่ ลื้อซ้ันไปดูลูกสิ เดียวอื้อทำกับข้าวให้ ม้า...กลับไปนอนเถอะพอตื่นแล้วลื้อจะกินอะไร เดียวอื้อออกไปซื้อให้” อาม่าบอกทั้งสองคน เหล่ามาพยักหน้าอึม บอกว่ากินอะไรก็ได้ ส่วนอากงรีบเดินซ้ันซ้ันบน ทิ้งกระเป๋าสตางค์ไว้ทีโต๊ะเหล็ก ฉันพอเข้าใจเงื่อนไขของการอยู่ทีน้แล้วว่ต้อคอยอยู่ใกล้กับสิ่งของทีฉันถือก่อนย้ายข้ามเวลาเสมอ

ดังนั้นแม่อยากเห็นตัวอีต่อนเป็นเด็กมากแค่ไหน แต่ฉันคิดว่าในอนาคตอันใกล้ก็คงได้เห็น จึงไม่รีบร้อนเดินตามออกไปชั้นบน ฉันกลับกำแผ่นไม้ในมือแน่น เดินตรงไปประตูซึ่งมีมู่ลี่บัง แล้วหลับตาก้าวเท้าผ่านธรณีประตู หวังว่าจะเห็นชีวิตจากต่อไปของอากงอาม่า

เมื่อลืมนตา ฉันยืนอยู่หน้าห้องสีขาวที่มีประตูกระจกบานใหญ่เหนือประตูมีป้าย “ห้องผ่าตัดฉุกเฉิน” ติดอยู่ เมื่อมองไปอีกด้านเห็นทางเดินทอดยาว และห้องพักหลายห้องเรียงกัน เฟอร์นิเจอร์โดยรอบทั้งเก้าอี้ไม่มีพนัก ขอบหน้าต่าง ประตู ล้วนเป็นไม้ ที่นี้บรรยายภาคคล้ายเป็นโรงพยาบาล

เมื่อเดินออกไปจากหน้าห้องฉุกเฉินแล้วสำรวจรอบ ๆ ก็เห็นว่าอาคารสีขาวหม่นแห่งนี้มีความสูงสี่ชั้น ดูไม่ทันสมัยเหมือนโรงพยาบาลในยุคของฉันที่ชาวสว้างสะอาดตาและมีเทคโนโลยีครบครัน ฉันเดินกลับไปที่หน้าห้องฉุกเฉินอีกครั้งเพื่อหาคำตอบว่าทำไมฉันมาอยู่ที่นี่

“หมอ ลูกกับเมียผมเป็นยังไงบ้างครับ” เสียงอากงที่ฉันคุ้นเคยดังมาจากมุมหนึ่งขณะฉันเดินเลี้ยวหน้าเคาน์เตอร์พยาบาลเพื่อไปห้องฉุกเฉิน ฉันเร่งฝีเท้ารีบก้าวไปใกล้เพื่อฟังบทสนทนา

“หมอเสียใจด้วยนะครับ เด็กไม่รอด แต่แม่ปลอดภัยดี เดี่ยวพอย้ายคนไข้ไปห้องพักรฟื้นแล้วเชิญเยี่ยมได้ครับ” คุณหมอดูมีอายุ รูปร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อกาวน์สีขาว แจ่มขำร้ายแก่อากง ฉันเพิ่งมาอยู่ในเหตุการณ์ ‘ไม่เข้าใจว่า ‘เด็กไม่รอด’ ได้อย่างไรเพราะลูกทุกคนของอากงอายุไล่ ๆ กัน และเกิดมาปลอดภัยครบสามสิบสองดี หรือว่าคนในห้องผ่าตัดนั้นไม่ใช่อาม่า ‘ต่อมจินตนาการ’ ของฉันเริ่มทำงานอย่างแข็งขัน

หลินยู่ลี่

บุรุษพยาบาลสองคนเข็นเตียงผู้ป่วยออกมาจากห้องผ่าตัด ฉันอยู่หน้าห้องอยู่แล้ว รีบสาวเท้าเข้าไปดูหน้าให้ชัด เพื่อพิสูจน์ว่าจินตนาการของฉันเป็นจริงไหม พอเห็นใบหน้าขาวซีดของอามาก็โล่งใจว่าผู้คลอดคืออามาของฉัน แต่ก็แปลกใจทันทีว่าทำไมเด็กจึงไม่รอด

“ลูกอ้วนละ ตามไปดูลูกสิ อีอยู่ไหน” อามาพูดทันทีเมื่อได้สติ ตอนนี้อามาอยู่ในห้องพักคนไข้เดี่ยวแล้ว

อากงเงียบ เหล่าม่าเพิ่งเข้ามาในห้องรีบเดินมาแตะไหล่อากงพูดว่า

“ลื้อไปจัดการเรื่องลูกของลื้อเถอะ เดียวอ้วนคุยกับอีเอง” อากงบีบมืออามา แล้วเดินออกจากห้อง

“อาเลี่ยมหยอง ลูกลื้อเขามีบุญมาแค่นี้ละ เราไม่มีบุญได้เลี้ยงอีอีเลยอยู่กับเราไม่ได้แล้ว อีไปอยู่ในที่ที่ดีกว่า ลื้อควรดีใจกับอีนะ” เหล่าม่าค่อย ๆ พูดปลอบ

“อะไรกัน ม้า ลูกอ้วนอยู่ไหน” อามาถาม

“อีไม่รอด แต่ลื้อยังอยู่ อาปิก อาหยูนยังอยู่ ลื้อฟังอ้วนพูดให้ดี ชีวิตคนเรามีบุญมาเท่าไหน เราก็อยู่ด้วยกันได้เท่านั้น คนที่ยังมีบุญมีกรรมต้องใช้ก็ต้องอยู่ใช้กันต่อไป ชีวิตคนเรามีเกิดก็มีตาย ลื้อยังสาว อาปิกยังหนุ่ม ลื้อเข้าใจที่อ้วนพูดใช่ไหม มีชีวิตอยู่ต่อไปเถอะลูก แค่ว่าให้เราได้อุ้มท้องก็เป็นบุญของเรากับเขาแล้ว” เหล่าม้ายิ้มอย่างอ่อนโยน ทรวดนึ่งแก้อีข้างเตียงแล้วพูดต่อไปว่า

“ไว้ลื้อหายดีแล้วเรากลับบ้านกัน อาปิกอีไปทำหน้าที่พ่อของอาผ่องเหมือนที่ลื้อได้ทำหน้าที่แม่ไปแล้ว หลับพักผ่อนเถอะ หากมีบุญต่อ

กันอีกคงได้กลับมาเกิดเป็นลูกอีก” ฉันเข้าใจว่า ‘อาผ่อง’ น่าจะเป็นชื่อเด็ก

“ม้า อีเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง” อาม่าถาม ถ้าเป็นผู้หญิงจะเสียใจน้อยกว่าหรือเปล่านะ ฉันอดสงสัยไม่ได้

“ผู้หญิง” เหล่ามาตอบ แทนที่จะโกรธฉันกลับโล่งใจที่เด็กไม่ใช่ผู้ชาย เพราะแบบนี้อาม่าคงไม่เสียใจเท่าไร แต่ผิดคาด อาม่าพยักหน้าแล้วหลับตา น้ำตารินล้นลงหน้าราวกับเขื่อนทะลัก อาม่าร้องจนเพ็ญหลับไป

ฉันยืนมองอาม่าหลับด้วยความสงสารจับใจ ผสมผสานกับความรู้สึกผิดกับความคิดของตัวเอง ที่คิดว่าอาม่าไม่รักลูกสาวหรือหลานสาว เพราะผู้ให้กำเนิดย่อมรักลูกหลานของตัวเอง ฉันยืนล่ำน้ำึกผิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วนึกคิดได้ว่าอยากตามไปดูอากงบ้างว่าเป็นอย่างไร

ฉันเปิดประตูห้องพักคนไข้ออกไปเห็นอากงนั่งยอง ๆ อยู่ริมประตู สีหน้าสลดหดหู่ราวกับได้ยินทุกอย่างที่เหล่ามาคุยกัน ฉันเห็นอากงพยายามรวบรวมใจ เขามือขี้ตาแล้วลุกขึ้นยืนช้า ๆ เดินไปทางห้องคลอดเพื่อติดต่อบุคลากร แต่ฉันไม่ได้เดินตามไป

รถสั๊กพักฉันเห็นอากงอุ้มร่างทารกน้อยแนบอก เดินไปเอารถที่ลานจอดรถของโรงพยาบาล ฉันรีบเดินตามไปและรีบขึ้นรถตอนอากงเปิดประตูทิ้งไว้ระหว่างไปหาของที่ท้ายรถ รถขับออกไปตามทางจนถึงในวัดใกล้บ้านของอากง อากงนิมนต์พระท่านหนึ่งมาประกอบพิธีทางศาสนาแบบรวบรัดมีสัปเหร่อคนหนึ่งเดินตามพระมาห่าง ๆ ฉันยืนอยู่ตรงนั้นด้วยเมื่อพระสวดจบ อากงกอดร่างทารกแนบอกอุ้มไปท้ายรถ ป้ายเขมาจากที่

หลินยูลี่

ลูบจากท่อไอเสียบนต้นขาเด็ก จากนั้นก็อุ้มร่างน้อย ๆ เดินหายไปทางป่า
ช้าหลังวัดพร้อมกับสัปเหร่อผิวเข้มร่างเล็ก

เมื่ออากงกลับมาที่รถ ฉันเข้าไปนั่งตาม อากงขึ้นรถแล้วขับออก
จากวัดไปเรื่อย ๆ ฉันนั่งอยู่เบาะข้างเห็นสีหน้าอากงเรียบเฉยแต่มีอกำ
พวงมาลัยแน่น อากงขับรถไปอย่างไร้จุดหมายนานหลายชั่วโมง ตกดึกจึง
ขับไปโรงพยาบาล

เมื่อจอดรถแล้วอากงเดินเรื่องข้าเงื่องหงอยไปห้องพักฟื้นคนไข้
เดินวนไปวนมาหน้าห้องอยู่พักใหญ่ แล้วเดินออกไปนอกโรงพยาบาลซื้อ
กล้วยเดี่ยวถุงหนึ่ง เดินกลับไปเคาะประตูเปิดเข้าไปในห้อง อาม่านอนอยู่
บนเตียงแต่ยังไม่หลับหันมามองอากง ยิ้มให้ แล้วถามว่า

“เป็นยังไงบ้าง”

“อ้าวจัดการส่งอีเรียบร้อยแล้ว อีไปอยู่กับเทพบนสวรรค์แล้ว” อาก
งตอบเสียงเบา

“ดีแล้ว... อาม่าลื้อออกไปเข้าห้องน้ำเดี๋ยวก็กลับ คืนนี้ลื้อบอก
ให้อาเตี้ยกับอาม่าของอ้าวไปรับอาหยุนไปนอนค้างที่บ้าน พรุ่งนี้เรารีบ
กลับไปรับอีกัน” อาม่าพูด

“อืม... ลื้อไหวไหม อยู่โรงพยาบาลอีกคืนดีไหม” อากงถาม

“ไม่เอา เก็บเงินไว้ซื้อข้าวกินดีกว่า ลื้อไม่ต้องเสียใจนะ อีไป
สบายแล้ว” อาม่าปลอบอย่างคนใจแข็ง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ตัวเองยังร้องไห้
จนหลับไป ตอนนั้นก็ปลอบใจอากงได้แล้ว ฉันสะเทือนใจจนรู้สึกเหมือน
น้ำอุ่น ๆ เอ่อรินขอบตา อากงวางข้อศอกข้างหนึ่งเท้าหัวเตี้ยงเอามือ
ประคองหน้า พยักหน้านิดหนึ่งตอบอาม่า

“อย่าเศร้าไปเลย ลี้ออยากมีลูกหลายคน เดี่ยวเราค่อยมีใหม่ละ”
อาม่าพูด อากงหัวเราะเสียงเบา ยิ้มให้อาม่าอย่างอ่อนโยน ยกมืออีกข้าง
ลูบใบหน้าที่เห็นน้อยอ่อนของอาม่า

ฉันกลืนน้ำตาไม่อยู่ทันที ที่ผ่านมาฉันรู้ว่าอากงรักอาม่ามาก
แต่ฉันไม่เคยคิดว่า อาม่าผู้หญิงตัวเล็กดูบอบบางจะเข้มแข็งและมีพลัง
คิดบวกมากมายขนาดนี้ อาม่าทำให้อากงยิ้มได้แม้ในวันที่ทั้งคู่ต่างมี
น้ำตา

ฉันตัดสินใจเดินออกจากห้อง เพราะอยากให้พวกท่านอยู่
ด้วยกันตามลำพังแม้พวกท่านมองไม่เห็นฉัน และเพราะว่าตัวฉันเองไม่
เข้มแข็งพอจะทนเห็นเรื่องเศร้ามากไปกว่านี้

แต่ก็...

เสียงของบางอย่างตกพื้น เสียงนั้นน่าจะมาจากตัวฉันเอง ฉัน
ตกใจยิ่งกว่าทุกคนในห้อง เพราะแผ่นไม้เล็กที่ถือติดมือตลอดเวลา ร่วง
ตกได้ถูกจังหวะพอดีกับที่เหล่ามาเปิดประตูเข้ามา

“อาปิก ลี้อกินข้าวรึยัง นี่กับข้าว ม้าออกไปซื้อก๋วยเตี๋ยวเจ้าที่อยู่
ในซอยข้าง ๆ โรงพยาบาลมาให้ลื้อกับเมีย เอาไป เอาไป” อากงรับอาหาร
จากมือเหล่ามา ก็มองพื้นเห็นแผ่นไม้ตกอยู่ แล้วเสงยหน้ามองเพดาน
ฉันหายใจไม่ทั่วท้องเพราะกลัวคนอื่นจะเห็นว่าฉันแอบฟัง ก็มองตามอากง
แต่เหมือนอาม่าและอากงรวมถึงเหล่ามา มองไม่เห็นฉัน

หลินยูลี่

อากงก้มหยิบแผ่นไม้ชิ้นเล็กนั้นขึ้นมา โยนขึ้นตรง ๆ แล้วกางมือรับเพื่อกะน้ำหนัก แล้วเก็บมันใส่กระเป๋ากางเกง จากนั้นอากงเดินที่มุมกินอาหาร จัดข้าวใส่จานที่ซอเยิมพยาบาลมา ฉันรีบถลันออกจากห้องพักไปทางประตูที่เหล่าน้าเปิดค้างไว้เพราะตกใจ ไม่รู้ว่าอากงเห็นและเก็บไม้แผ่นนั้นได้อย่างไร

ความลนลานทำให้ฉันลืมไปอีกแล้วว่าทันทีที่ข้ามประตูทุกอย่างรอบตัวจะเปลี่ยนไป ฉับพลันนั้นฉันก็กลับไปอยู่ในร้านขายแบตเตอรี่ บ้านหลังเก่าของอากงอามา แต่ตอนนี้ฉันเห็นอุปกรณ์เปลี่ยนแบตเตอรี่รถยนต์และเครื่องมือซ่อมรถมากมายจัดวางเต็มพื้นที่ส่วนหน้าร้าน ที่กำแพงฝั่งซ้ายมีโต๊ะวางอุปกรณ์กับเครื่องมือช่าง ข้างโต๊ะนั้นฉันเห็นอากงกำลังนั่งยอง ๆ สำรวจยางในล้อรถยนต์เส้นหนึ่งอย่างละเอียดลออ ฉันมองหารถเจ้าของยางที่ริมถนนหน้าร้าน ก็เห็นรถยนต์สี่ล้อจอดอยู่คันเดียวที่ริมถนน ล้อรถข้างหนึ่งหายไป แสดงว่ายางเส้นนั้นมีปัญหาจึงไปอยู่ในมืออากง

อากงเอาผ้าเช็ดยางทั้งเส้นจนหมดฝุ่น ยกถังใส่น้ำมาแล้วกดยางจนมิดน้ำ ฉันเดินเข้าไปดูระยะประชิด เห็นฟองอากาศผุดขึ้นจากหน้ายางจุดหนึ่งเป็นรูเล็กจนมองแทบไม่เห็น อากงรีบเอาเข็มปักไว้เพื่อบอกตำแหน่งที่ยางรั่ว ยกยางขึ้นแขวนท่อนไม้ซึ่งยื่นออกจากข้างโต๊ะ แล้วเดินไปหลังบ้าน

ฉันพิจารณาข้าวของบนโต๊ะวางอุปกรณ์ตัวนี้ เห็นมีแท่นเหล็กซึ่งบีบอัดแผ่นเหล็กหนาขึ้นบนล่างให้ประกบกันได้ บังคับระยะห่างระหว่างแผ่นเหล็กหนาด้วยเสาเกลียวติดวงล้อหมุน ขวามือของแท่นเหล็กมี

กระดาษหยกบนดวงจันทร์

กระบอกใส่น้ำ แช่ตะเกียบไม้ที่ตีปลายให้แตก ทางซ้ายมือมีตะไบเหล็ก ขนาดเพื่องัดมันฝรั่งวางอยู่ ถัดไปอีกมุมทางซ้าย มีกาน้ำชาทรงสูง กับแก้วสเตนเลสใส่น้ำแข็ง มีถ้วยชาอุ่นถ้วยเล็กชุดหนึ่งวางไว้ด้วย

อาภางเดินออกมาจากหลังบ้าน มีผ้าขาวม้าพาดบ่า อยู่ในชุดพร้อมทำงานหนัก เดินไปยกยางที่จะปะวางข้างแท่นเหล็ก ดึงเข็มที่ปักไว้ ออก หยิบตะไบเหล็กอันเชื่องตะไบเนื้ออย่างบางส่วนออกจนเห็นรอยบุ๋ม เปิดลิ้นชักโต๊ะหยิบเส้นยางดำแบนเส้นหนึ่งออกมาวัดแล้วตัด วางแผ่นยางชิ้นเล็กนั้นทับรอยบุ๋ม เสียบปลั๊กแท่นเหล็กแล้วเปิดสวิตช์

อาภางหมุนวงล้อเลื่อนแผ่นเหล็กขึ้นบนให้อากาศเข้า อย่างรวดเร็ว ที่มีแผ่นยางประกบอยู่วางบนแท่นเหล็กชิ้นล่าง หมุนวงล้อให้แท่นเหล็กแผ่นบนบีบอัดเส้นยางให้ติดแน่นสนิทกับตัวยางด้วยความร้อน

เมื่อแผ่นยางแนบสนิทกันแน่นหนา อาภางก็ปิดสวิตช์เดินไปเทน้ำชาใส่แก้วสเตนเลสที่มีน้ำแข็ง ยกดื่มหลายอีก

อาภางนั่งเก้าอี้ไม้กลม เปิดกระเป๋าสะตางค์ดึงแผ่นไม้ชิ้นเล็กที่ฉันทิ้งไว้ก่อนออกมา ฉับรับชยับเข้าไปใกล้เพื่อดูว่าบนไม้เขียนอะไร

月云 21 ม.ค. 06

文福 12 ก.พ. 09

月水 18 มี.ย. 10

หลินยูลี่

อากงลูปแผ่นไม้เบา ๆ แล้วเก็บใส่กระเป๋าสตางค์ ฉันรู้ว่าตัวหนังสือจีนพวกนั้นเป็นชื่อคน แม้ไม่รู้ว่าสองชื่อบนเป็นชื่อใคร แต่ชื่อสุดท้ายและวันเดือนปีนั้นฉันรู้จักดี มันคือชื่อและวันเดือนปีเกิดแม่ฉันเอง ถ้าทั้งสองชื่อบนน่าจะเป็นชื่อตัวอีและตัวกุ พี่สาวและพี่ชายคนโตของแม่ ไม้แผ่นเล็กนั้นก็คือแผ่นไม้ที่อากงจดชื่อและวันเกิดของลูกทุกคนไว้ ฉันไม่คิดมาก่อนว่าจะมีของแบบนี้ในกระเป๋าสตางค์ผู้ชายที่ภายนอกดูต้นเข้มงวดอย่างอากง มันอยู่กับอากงมาตั้งแต่ก่อนอากงจะเข้าไอซียูและเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

แม้ฉันตื่นเต้นที่เห็นข้อความลับบนแผ่นไม้ซึ่งไม่เคยมีใครได้เห็น แต่ก็ไม่ตื่นเต้นเท่ากับการรู้ว่า เวลานี้แม่ของฉันเกิดแล้ว ฉันรีบสำรวจรอบบ้านเผื่อจะเห็นอะไรเปลี่ยนไปมากกว่านี้ แต่ไม่มีใครอยู่อย่างเคย อากงเดินไปที่แท่นเหล็ก หยิบตะเกียบไม้ในกระป๋องน้ำขึ้นสะบัดใส่แท่นเหล็ก อันร้อนระอุ ทันทีที่สัมผัสเหล็กร้อนน้ำก็แตกตัวเป็นเม็ดกระเด็นออก อากงพยักหน้านิดหนึ่งกับตัวเองว่าความร้อนช่วยสมานแผ่นยางกับเนื้อยางแล้ว จากนั้นก็หมุนวงล้ออำแท่นเหล็กยกยางออกมาตรวจดูความเรียบร้อย

เคร่ง! เคร่ง!

เสียงกระป๋องหรือของบางอย่างตกดังจากหลังบ้าน อากงรีบยกยางไปแขวนท่อนไม้ เร่งเท้าเดินไปดู ฉันเดินตามอากงไปติด ๆ ก็เห็นอาม่าซึ่งตอนนี้งำลังท้องนูนเพราะตั้งครรภ์ ทำกระป๋องนมผงสำหรับ

ทารกตกพื้น พยายามจะก้มเก็บแต่ก้มไม่สะดวก เพราะนอกจากท้องแล้ว มีข้อข้างหนึ่งข้อมืดเล็กตัวเล็กผิวขาวอมชมพูอยู่ด้วย

“มา อ้วเก็บเอง” อากงห้ามไม่ให้อำมาก้ม หยิบกระป๋องนมผง ขึ้นมา

“หกมัย ป้า” อำมาถามสีหน้ากังวลปนเสียดาย

“ไม่หก ฝายังปิดอยู่ เดี่ยวอ้วขงนมให้ลูกเอง ลื้อไปนั่งเถอะ”

อากงพูด

“ถ้าหกละเสียดายแยะ นมอะไรกินไปกินมาแพงยิ่งกว่าทอง” อำมาบ่น ฉันคิดว่าอำมาอาจจะเริ่มมีนิสัยขี้นตั้งแต่ช่วงเลี้ยงลูกหลายคนกระมัง เด็กตัวเล็กที่อำมาอุ้มอายุน่าจะเกือบหนึ่งขวบตื่นขึ้น ฉันตกใจตาโตเมื่อแม่หนูหันมามองหน้าฉันแล้วหัวเราะ ยัยหนูตัวแค่นี้มองเห็นฉัน ทั้งที่ไม่มีใครเห็นมาตลอด! ฉันรีบยกมืออุ้มปากให้เด็กน้อยหยุดหัวเราะก่อนที่ใครจะผิดสังเกต

“ดูทำเข้า ตื่นมาจะได้กินนมก็หัวเราะใหญ่ โอ...อาซุ่ย เดียวได้กินนมแล้วนะ อาป้าซงอู่เห็นมัย” อำมาชวนเด็กน้อยคุยพลางอุ้มโยกไปมา อาซุ่ย! ‘แม่ของฉัน’ โอ้โฮ ตอนเด็กรักษาขนาดนี้เซียวหรือ ไม่คิดเลยว่าพอโตจนเป็นแม่ของฉันจะกลายเป็น ‘คุณแม่ยักษ์’ ที่พร้อม ‘เหยียบ’ ฉันตลอดเวลา

“ลื้ออยู่นิ่ง ๆ อาเสียมหยอง เพิ่งหายจากเป็นหัดเดี๋ยวอาการจะหนักอีก” อากงทำเสียงดุ

“อ้วดีตื่นแล้ว ฝืนเริ่มจางแล้ว กลัวแต่ลูกในท้อง ไม่รู้จะเป็นยังไง” อำมาหน้าเศร้าลางทันควัน อากงก็น้ำเคียดขึ้น ระหว่างเขย่าขวดนม

หลินยูลี่

“เป็นยังไงเราก็จะเลี้ยงเขาให้ดีที่สุด” อากงพูด

“เป็นเพราะอ้าวแท้ ๆ” อาม่าพูด

“ไม่เป็นไร เดี่ยวเราไปหาหมอลูกถามว่าต้องทำยังไงบ้าง ทุกอย่างต้องมีทางออก เานี้ ลื้อให้นมลูกแล้วนอนพักเถอะ เดี่ยวอ้าวออกไปดูลูกค้าก่อน” อากงปลอบขณะยื่นขวดนมให้ อากงเป็นผู้ชายหัวสมัยใหม่กว่าคนในยุคของท่าน เพราะอากงทำงานขายของและบริการหน้าร้าน ขณะเดียวกันก็ช่วยแบ่งเบางานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ ของอาม่าด้วย

ฉันนั่งข้างอาม่า ดูแม่ตีมนมจนหมดขวด พลางคิดไปถึงสิ่งที่อากงกับอาม่าพูด หยิกข์ของฉัน (น้องชายแม่) เกิดมาหุนหวก เพราะตอนท้องอาม่าเป็นโรคหัดเยอรมันซึ่งระบาดมากสมัยก่อน คนที่ป่วยเป็นโรคนี้ส่วนมากคือหญิงสาววัยรุ่น

อาม่าคือหนึ่งในผู้โชคร้ายที่ติดหัดขณะตั้งครรภ์ ผู้ใหญ่ที่ติดหัดอาจมีอาการป่วยห้ำถึงเจ็ดวัน แล้วแต่ความแข็งแรงของร่างกาย แต่สำหรับเด็กในท้องแปลว่าต้องพิการตลอดชีวิต การแพทย์เมื่อหกสิบปีก่อนนับว่าดีมาก เมื่อรู้ว่าเด็กพิการตั้งแต่อยู่ในครรภ์ พ่อแม่เลือกจะทำแท้งได้ แต่อากงกับอาม่ากลับเลือกเลี้ยงอากูให้เติบโตใหญ่

การแพทย์และวิทยาศาสตร์กับความเชื่อทางศาสนาสวนทางกัน ตั้งแต่ยุคของอาม่าแล้วก็จริง แต่นอกจากความเชื่อเรื่องเวรกรรมหรือบาปบุญทางศาสนาแล้ว ฉันคิดว่าสิ่งที่มีชัยเหนือความสงสัยลังเลใด ๆ คือความเป็นพ่อเป็นแม่ของคนเรา ที่ทำให้ตัดสินใจมอบชีวิตให้ลูกต่อไป

คนแต่ละยุคสมัยมีมุมมองแตกต่างกัน หากเป็นยุคของฉันที่คนต้องการความสมบูรณ์แบบแทบทุกด้าน อากู้น้องชายแม่อาจได้จากไป

อย่างสงบ ไม่ต้องเติบโตมาแข่งขันกับผู้อื่นอย่างยากลำบาก ฉันคิดไปคิดมาก็ไม่รู้ว่าคนยุคไหนใจร้ายกว่ากันแน่ คนยุคอามาที่ให้คุณเกิดมามีชีวิตทั้งที่ไม่สมบูรณ์แบบ หรือคนยุคฉันที่ไม่ยอมให้คุณเกิดมาเพราะกลัวความไม่สมบูรณ์จะทำให้คุณลำบากภายหลัง

แม้แต่ความรักของพ่อแม่ก็แตกต่างกันตามยุคสมัย ฉันเองเมื่อได้เห็นโลกทั้งสองยุคก็หาคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุดให้เรื่องนี้ไม่ได้ อาจเป็นเพราะว่าความรักซับซ้อน ด้วยมีจุดมุ่งหมายแห่งการทำให้คนที่เรารักมีความสุข ดังนั้นเมื่อพ่อแม่ทั้งสองยุคต่างประสงค์ดีต่อลูก การจะให้ตัดสินผูกมัดแก่ทางเลือกของฝ่ายใดคงตัดสินยาก

ฉันหันไปมองแม่ในวัยทารกเกือบหนึ่งขวบ หลับตาพริ้มอย่างมีความสุขเพราะกินอิ่มและได้รับไออุ่นจากอามา แล้วก็นึกถึงสิ่งที่ฉันทำกับแม่ในงานศพออกงวันแรก อากงรักแม่มาก อามาเองก็รักแม่มาก ทำไมแม่จะไม่เสียใจกับการจากไปของอากงและทำไมแม่จะไม่ปกป้องอามาละสิ่งที่ฉันทำโดยไม่นึกถึงจิตใจแม่ไม่ใช่เรื่องดีเลย

หากเรารักใครสักคนเราก็ควรหวังให้เขาได้พบความสุข แล้วฉันเคยทำให้แม่มีความสุขบ้างหรือยัง ฉันเริ่มไม่แน่ใจ แม่อาจจะเคยมีความสุขจริง ๆ แค่วิชาเรียนนี้เป็นเด็กทารก ยามที่ได้กินนมจนอิ่มอยู่ในอ้อมอกอบอุ่นของอามาก็ได้

คิดแล้วฉันก็อยากกลับบ้านไปขอโทษแม่ขึ้นมาทันที ก่อนหน้านี้นั้นขอโทษแค่ปาก แต่ตอนนี้ฉันเริ่มสำนึกถึงสิ่งที่ทำขึ้นมาจริง ๆ แล้ว

หลินยู่ลี่

ฉันตั้งใจเดินผ่านประตูกันครัวกับสวนกลางบ้าน หวังเต็มที่จะ
ได้กลับไปในยุคของฉัน แต่ทันทีที่ก้าวผ่านประตูฉันก็ยังคงอยู่ที่บ้านอากง
เหมือนเดิม ไม่ได้กลับไปสู่โลกของฉัน

九 เหล่าน่า

ฉันลืมตาขึ้นเห็นว่าเวลาเปลี่ยนจากตอนเช้าเป็นตอนกลางวันแล้ว เพราะแสงอาทิตย์ที่เคยส่องผ่านหลังศาลอนไสยามนี้กลับกลายเป็นแสงสว่างนวลของดวงจันทร์

“อาปิก อาปิก อาปิก” ฉันได้เสียงของเหล่าน่าซึ่งบัดนี้เป็นเสียงคล้ายหญิงชราร้องเรียกอาก ฉันสำรวจรอบห้องครัวที่ยืนอยู่ก็เห็นกระเป๋าเดินทางและกระเป๋าสัมภาระมากมายตั้งอยู่ในห้องครัว

ตึ่ง!

ตึ่ง!

เสียงตีเท้าอากวิ่งลงบันไดอย่างร้อนใจทันทีที่ได้ยินเสียงเหล่าน่า อากวิ่งถลันผ่านชั้นเข้าไปห้องนอนเหล่าน่า

“มีอะไร ม่า มีอะไร อ้าวอยู่นี่” อากร้อง

หลินยูลี่

“อ๊วเป็นอะไรไม่รู้ อ๊วซั๊บไม่ได้ อ๊วเป็นอะไร” เหล่ามาคร่ำครวญ อาม่าวิ่งตามอากงลงบันไดมา ฉนยีนมองอย่างหวาดหวั่นอยู่หน้า ห้องนอนเหล่ามา เพราะบรรยากาศและสีหน้าทุกคนบอกว่าเรื่องราว กำลังเกิดขึ้น

“เสียมหยอง ลื้อโทรตามหมอเร็ว อาม่าซั๊บตัวไม่ได้” สิ้นเสียง อากงสั่ง อาม่ารีบเดินไปหน้าบ้านโทรศัพท์หาหมอ ฉนเปลอเดินตามไป โดยอัตโนมัติแม้ไม่รู้อาจจะช่วยอะไรได้ พอเดินเข้าส่วนกลางบ้าน ฉนเห็น เด็กเจ็ดคนในวัยไล่เรียงกันกำลังยืนบ้างนั่งบ้างเกาะบันไดมองตามอาม่า เดินไปหน้าบ้าน ฉนอดตื่นเต้นไม่ได้เมื่อเห็นตัวอ๊ว ตัวอ๊วกำลังอยู่ในช่วง วัยรุ่นตอนต้น เห็นแม่ หยี่กู่ ไช่ยอี่ ซากู่และไช่ยูกู่อยู่ในช่วงวัยประถม ทั้ง เจ็ดคนล้วนผิวขาวหน้าตาน่ารักแบบดี ๆ หมวย ๆ สีหน้าทุกคนตอนนี้ดู หวาดหวั่นกังวลไม่ต่างจากฉน

“หมอมาแล้ว” เสียงอาม่าตะโกนดังจากหน้าบ้าน แล้วก็เห็น อาม่ารีบเดินนำหมอไปหลังบ้าน เด็กทั้งเจ็ดคนวิ่งตามไป แต่อาม่าหันไป ห้าม สั่งให้กลับขึ้นไปข้างบน ไม่งั้นจะโดนฟาดคนละที จึงเหลือแต่ฉนเดิน ตามอาม่าไป แต่ฉนหยุดอยู่แค่น้ำประตูปะตูไม่กล้าเข้าไปในห้องเหล่ามา

เวลาผ่านไปพักใหญ่ หมอเดินออกมาจากห้องพร้อมอากงอาม่า ฉนยืนยึดตัวขึ้นอย่างตื่นตัวพร้อมฟังบทสนทนา

“เป็นยังไงบ้าง หมอ แม่อ๊วเป็นอะไร” อากงถาม

“อาปิก อี๊วเสียใจด้วยนะ อาการที่แม่ลือเป็นเขาเรียกว่าอัมพาต เป็นภาวะหลอดเลือดในสมองแตกทำให้ร่างกายขยับไม่ได้ ตอนนี้อย่างไม่มี หมอฝรั่งที่ไหนรักษาอาการแบบนี้” หมออธิบาย

“เป็นไปได้อย่างไรครับหมอ ม้าอี๊วแข็งแรงมาก ไม่เคยเป็นอะไรเลย อยู่ดี ๆ จะเป็นแบบนี้ได้อย่างไร” อากงสงสัย

“ของแบบนี้มันอยู่ข้างในตัว เรามองไม่เห็น ความเครียดกับสุขภาพร่างกายที่เสื่อมถอยทำให้ร่างกายภายในเกิดภาวะไม่สมดุล อี๊วเสียใจด้วยจริง ๆ อาปิก ถ้ามีหมอดี อี๊วจะรีบมาบอกให้ลือพาไปรักษา” หมอตอบ

“ครับ ขอขอบคุณมากครับหมอ รีบมาบอกทันทีเลยนะหมอ อี๊วจะพาม้าไปรักษา” อากงตอบ

หลังจากส่งหมอที่หน้าบ้าน อาม่ากับอากงก็เข้าไปอธิบายให้เหล่าม้าฟังว่าเกิดอะไรขึ้น เหล่าม้าร้องไห้กล่าวโทษโชคชะตาที่กลั่นแกล้งที่แค้นนี้เหล่าม้าและเพื่อนฝูงวัยเดียวกันกำลังจะกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดของตัวเองที่เมืองจีน หลังจากไม่ได้กลับไปนานกว่าห้าสิบปี

“ม้า ไม่ต้องห่วง ลือต้องหาย อี๊วจะพาไปหมอดี ๆ ไม่ต้องกลัวนะ ม้า เดี่ยวลือหายเราค่อยไปกันเองก็ได้” อากงให้คำมั่นสัญญา

เหล่าม้าร้องไห้กับอาม่าจนเหนื่อยหลับไป อากงเดินออกจากห้องไปหน้าร้าน อาม่าเดินตามไปโดยปิดประตูห้องไว้ ฉันเดินตามหลัง อาม่าจะไปหน้าร้านด้วย แต่ทันทีที่อาม่าผ่านประตูคั่นกลางบ้านกับหน้าร้าน ฉันสังเกตเห็นเด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งวิ่งจากมุมบันไดไปหลังบ้าน จึงเดินตามเด็กหญิงกลับไป เด็กน้อยคนนี้น่าจะเป็นช้อยี๊วของฉัน ช้อยี๊วเกาะ

ประตูห้องเข่งเก้าอี้ในพันขอบไม้และมองในห้องเหล่านำผ่านบานมุ้งลวด
ครึ่งบนของประตู

เวลาใช้ยี่เหลียวไปดูทางหน้าร้าน ฉันสังเกตเห็นว่าแววตาเธอ
ข้างสงสัยและอยากรู้อยากเห็น ฉันเองก็สงสัยการกระทำของเธอจึงเดิน
ตามลงไปยืนดูใกล้ ๆ เด็กหญิงเหลียวไปมองทางหน้าบ้านหนหนึ่ง แล้ว
ค่อย ๆ แง้มประตูแทรกผ่านเข้าไปดูเหล่านำ เมื่อเห็นว่าเหล่านำนอนหลับ
แล้ว เด็กหญิงรีบเปิดประตู ปิดเบา ๆ แล้ววิ่งกลับไปที่บ้านได้

“หมวยเล็ก เดียวก็โดนม้าตีหรือก ขึ้นมานี่เลย” เด็กสาวตัวโต
กว่าซึ่งน่าจะเป็นตัวอื้อ ป้าคนโตของฉันดูเสียงไม่เบานัก ฉันยังเห็นเด็ก
น้อยหน้าหมวยอีกคนยืนขมวดคิ้วอยู่ข้างเธอ...น่าจะเป็นแม่ของฉัน

“รู้แล้ว รีบขึ้นไปสิ เดียวม้าเห็นโดนตีหมดทุกคนพอดี” ใช้ยี่ร้อง
สั่งเบา ๆ ทั้งสามสาวรีบวิ่งเข่งเท้ากลับขึ้นไปห้องไม้ขนาดเล็กชั้นบน

ฉันมองตามอย่างเอ็นดู แล้วเดินไปหน้าร้านเห็นประตูเหล็กปิด
อยู่ สัมผัสได้ทันทีว่าบรรยากาศมีทั้งความเครียดและความเงียบ
ครอบคลุม

“ต่อจากนี้อ้าวจะดูแลอาม่าเอง ลี้อไม่ต้องห่วง” อาม่าพูด

“ลื้อจะไหวหรือ ทั้งลูก ทั้งร้าน ทั้งงานบ้าน แล้วก็มีอ้าวอีก”

อากงท้วง

“แต่เราไม่มีเงินมากขนาดจ้างคนมาดูแลนะ อะไรทำได้เราก็กทำ
กันไป ประหยัดเงินไว้รักษาม้า ไว้ให้ลูกเรียนดีกว่า” อาม่าพูด

“ทำไมถึงซีซ่าขนาดนี้” อากงรำพึงอย่างหมดแรงถึงความลำบาก
ที่เหล่านำและครอบครัวต้องเจอ

“เราต้องสู้ ล้อจำได้ไหม ล้อบอกตัวเอง ลูกเรายังเล็ก จะยอมแพ้ไม่ได้” อาม่าปลอบ

อากงเงียบไปสักพักก็พูดขึ้นว่า

“เดี๋ยวอีวจะโทรบอกอาอีเพื่อนฝูงของอาม่า บอกข่าวพวกอีวาม่าไปเมืองจีนด้วยไม่ได้แล้ว ส่วนล้อไปรี้อกระเป่าจัดข้าวของมามาเข้าที่เดิม ต่อจากนี้เราจะหาทางรักษาให้อาม่าหายดี แล้วค่อยไปเมืองจีนด้วยกัน” อากงบอก อาม่าพยักหน้ายิ้มให้ ทั้งสองสบตาให้กำลังใจกันเงียบ ๆ อากงเองพยายามยิ้มทว่าหัวใจคงเหนื่อยล้ากับเรื่องที่เกิดขึ้น

อาม่าเดินกลับไปห้องครัว ฉันเดินตามไป เห็นตัวอียืนอยู่ที่บันได อาม่าหันไปบอกตัวอีว่า

“มาลูก มาช่วยมามาเก็บของอาม่า แล้วเรียกน้องลงมาที่บ้านไต่ให้หมด” ตัวอีพยักหน้าอย่างว่าง่ายเดินตามอาม่าไปห้องเหล้ามา ฉันเองก็เดินตาม แต่แล้วทันทีที่ก้าวผ่านประตูห้องครัวสภาพโดยรอบก็เปลี่ยนไปอีก ฉันเริ่มปวดหัวกับการเปลี่ยนสถานที่เปลี่ยนเวลาหลายครั้งติดกันโดยที่ยังไม่อาจกลับไปสู่เวลาของฉันได้

คราวนี้พอลืมตา ฉันกำลังอยู่หน้าร้านของอากง เห็นอาม่าต้อนรับลูกค้า ๆ ขึ้นทำยรถกระบะสีแดงของอากงคล้ายกำลังต้อนรับฝูงลูกเปิด ฉันไม่รู้ว่าตอนนี้ทุกคนจะไปไหน แต่การขึ้นนั่งหลังรถกระบะเป็นสิ่งที่แม่เคยห้ามฉันเด็ดขาด ในเมื่อตอนนี้ไม่มีใครเห็น ฉันจึงถือโอกาสขึ้นไปนั่งทำยรถพร้อมกับแม่ในวัยเด็กและพวกอาอีอาอี

รถกระบะเคลื่อนออกไป จากนั้นก็เร่งความเร็วขึ้นอย่างสม่ำเสมอ อากงกับอาม่านั่งข้างหน้าคุยกันไปตลอดทาง แต่ฉันไม่ได้ยิน

การนั่งทำยถกระบะ มีทั้งเสียงลมพัดผ่านหน้าตามความเร็วของรถ มีทั้งเสียงเด็กหลายคนคุยกันจ้อแจ พอฉันหันไปสนใจเรื่องที่พวกเด็กคุยกัน ก็รู้ว่าตอนนี้พวกเขากำลังไปจังหวัดนครสวรรค์ เพื่อเอายากลับมาให้เหล่ามา

ไม่มีใครพูดว่ายานั้นคือยาอะไร เป็นยาแบบไหนจึงต้องไปช่วยกันชนกลับบ้านหลายคนขนาดนี้ อากงขับรถไปเรื่อย ๆ พวกเด็กเริ่มเงิบเพราะหลับบ้าง นั่งมองวิวสองข้างทางบ้าง บรรยากาศร่มรื่น เห็นต้นไม้ใหญ่ทุ่งนากว้างตลอดเส้นทาง

ท้องฟ้าในยุคของอากงช่างสว่างสดใสเป็นสีฟ้าจ้ำสวงาม เห็นกลุ่มเมฆลอยเต็มท้องฟ้า ชวนให้จินตนาการถึงสิ่งมหัศจรรย์ได้ไม่สิ้นสุด ฉันประทับใจการได้เห็นผืนฟ้ากว้างแสนสวยไร้หมอกควันพิษ ตระหนักรู้ถึงคุณค่าของอากาศใสบริสุทธิ์ จึงสูดอากาศเย็นสะอาดเข้าไปเต็มปอด รู้สึกว่าความสุขของเราเกิดจากการหายใจง่าย ๆ เท่านั้นก็ได้เหมือนกัน

ฉันนั่งมองสองข้างทางอย่างตื่นเต้นจนเริ่มง่วงบ้าง จึงนอนหนุนสะโพกเล็ก ๆ ของแม่ในวัยเด็ก แล้วคงจะผล็อยหลับไปท่ามกลางอากูอา

เวลาผ่านไปเท่าไรไม่รู้ แต่น่าจะนานพอให้ฉันรู้สึกว่าคุณตื่นขึ้นในเวลาของฉันเสียที เมื่อลืมตาขึ้นฉันยังอยู่ที่หลังยถกระบะ ฉันเริ่มกลัวว่าการลืมตาก็ครั้งก็ไม่อาจย้อนเวลากลับไปได้ แต่ใจก็ยังพยายามกลับให้ได้ เพราะฉันอยากกลับไปหาแม่กับอามาของฉันมากเหลือเกิน ขณะนั้นพอดีกับที่รถจอด ฉันกระโดดลงจากท้ายยถกระบะเหมือนเด็กทั้งเจ็ดคนแล้วเดินตามพวกเขาไป พลังก็ครุ่นคิดถึงวิธีการต่าง ๆ นานาที่จะกลับไป ฉันคิด

ว่าอาจมีเหตุผลอื่นให้ฉันย้อนเวลามาที่นี้ในตอนนี้นั้น นอกเหนือจากคำขอ
ของฉันเอง ดังนั้นเหตุผลที่ฉันจะได้กลับไปอาจมีมากกว่าแค่เหตุการณ์
บางอย่างดำเนินไปจนจบสมบูรณ์ก็ได้

ระหว่างครุ่นคิดอยู่นั้น ขบวนการเด็ก ๆ เดินไปหยุดอยู่หน้ากองไม้ไฟ
ตัดเป็นกระบอกยาว กองสูงท่วมหัวเกินกว่าความสูงของพวกเขาและตัว
ฉัน ฉันเห็นอามาเดินหายเข้าไปในเพิงไม้ที่ดูคล้ายศาลาหรือบ้านหลังเล็ก
ไม่มีประตู ในนั้นมีเตาเผาที่หล่อขึ้นจากปูนสีขาวสภาพเก่า ๆ ตั้งอยู่ ปล่อย
ควันของเตาต่อท่อยาวระบายออกไปด้านนอกเพิงไม้

อาจสงสัยลูกชายทั้งสี่คนให้ช่วยกันขนไม้ไฟไปที่เตาเผา สั่ง
ลูกผู้หญิงทั้งสามคนให้ไปช่วยอามาเผาไม้ อาจจะไปตัดไม้มาเพิ่ม

ฉันมองดูทุกคนทำงานอย่างแข็งขัน ไม่เข้าใจสักนิดว่าสิ่งที่พวก
เขาทำจะกลายเป็นยาให้เหล่ามาได้อย่างไร ฉันเดินตามอากงไปยังพื้นที่
โล่งเห็นลำไม้ที่ยังไม่ได้ตัดท่อนวางซ้อนกัน มีชายชราคนหนึ่งกำลังจาม
มีดพร้าตัดให้เป็นท่อน

“มาแล้วหรือ อาปิก เขาไปสิ ส่วนนี้ของแม่ลื้อ” ชายชราพูด

“ขอบคุณมากครับ เจ็ก” อากงตอบชายชราผู้น่าจะน้อยกว่า
เหล่ามาได้มาก

“แม่ลื้อเป็นยังไงบ้างละ กินแล้วดีขึ้นไหม” ชายชราถาม

“หวังว่าจะดีขึ้นครับ เจ็ก ถ้าวิธีนี้ไม่ได้ผล อ้าวจะหาวิธีอื่น มันต้อง
มีสักวิธีที่จะช่วยอามาอ้วได้ อีเป็นคนแข็งแรง อีต้องหายแน่” อากงตอบ
แต่ทำเสียงเหมือนกำลังบอกตัวเองมากกว่า

หลินยูลี่

“ลื้อพาอามาไปหาหมอฝรั่งรียัง พวกนี้อาจจะมีวิธีรักษาก็ได้”

ชายชราเสนอ

“อัวไปหาหมอฝรั่งเป็นพวกแรก ๆ เลย อีบอกว่าถ้ารักษาหายขาดต้องใช้เวลาานาน ตอนนื่ก็พาอามาไปหาทุกอาทิศย์ แต่หลัง ๆ พาไปที่อัวสงสาร อามาเริ่มเหนื่อย ไม้รู้หมอเอามาอัวไปรักษาหรือไปทรมาน” อากงขมวดคิ้วสายหน้าเหมือนมีอคติเพราะสงสารอามา

“แล้วหมอที่อื่นละ ไปหาบ้างรียัง วิธีไหนใช้ไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยนนา” ชายชราพูด

“ทั้งหมอฝรั่ง หมอไทย ยาฉืด ยากิน เปลี่ยนอาหาร ทำกายภาพ ผึงเข็ม สารพัดที่จะทำได้ อัวทำทุกอย่างแล้ว” อากงพูดพลางหยิบมิดพรั้า อิกเล่มขึ้นจามลำไฝบ้าง

“ไ้อัทยา ดูแลเยอะแยะยังงั้น ลื้อทำคนเดียวยังงัใไหว” ชายชราพูด

“อัวจะทำคนเดียวไหวได้ยังงั แจ็ก เมียอัวโน่นทำงานหนักที่สุด” อากงยืมบาง ๆ ปาดเหงื่อที่หน้าผาก

“อื้อช่วยอัวประหยัดเงินทุกวิธี งานทุกอย่างในบ้านทำเองหมด ทั้งทำกับข้าว ตัดเสื่อให้อัว ให้ลูก กับม้าของอัวไฝเอง ช่วยดูแลหน้าร้านตอนอัวออกไปส่งแบตเตอรื่อก ซอคคิที่ลูกโตหนอยแล้วพอช่วยโน่นนี้ได้ ไม้งั้นอัวกับอื่คงตายก่อน” อากงเล่าน้ำเสียงแผงความภูมิใจลึก ๆ

“ลื้อเป็นลูกที่ดี เมียลื้อก็เป็นสะใภ้ที่ดี ลูกของลื้ออกตัญญูรู้จัักช่วยเหลือพ่อแม่ อามาลื้อต้องหายและได้พบสิ่งดี ๆ อาปิก ยานี้เขาบอกกันว่ากินแล้วหาย ได้ผลดีทีเดียว อามาลื้อต้องหายแน่” ชายชราให้

กำลังใจพลางชิมไขมันช่วยอาการตัดไฟ ตัวกูซึ่งตัวใหญ่กว่าน้องวิ่งมาบอก
กระบอกไม้ไผ่ถึงที่นี้ เอาไปให้น้อง ๆ ช่วยกันส่งต่อให้อามาและพวกพี่น้อง
ผู้หญิง

ฉันยังสงสัยไม่หายว่ากระบอกไม้ไผ่จะกลายเป็นยาได้อย่างไร
จึงเดินตามอาทู่คนหนึ่งเข้าไปในเพิงไม้ที่ตั้งเตาเพื่อดูวิธีทำ เห็นอามาส่ง
กระบอกไม้ไผ่เข้าเตาเผา รอให้น้ำที่ระเหยออกบ่มองไม้สดควบแน่นหยดลง
กระตักน้ำที่รองอยู่ ฉันฟังกับวิธีที่ทุกคนช่วยกันทำ นึกในใจว่ากว่าจะได้
น้ำสักครึ่งกระตักคงใช้เวลาทั้งวัน พลางก็คิดว่าน้ำที่ได้จะช่วยเหล่ามาได้
จริงหรือ แต่สิ่งที่เห็นนี้แสดงให้เห็นถึงความพยายามของอาทู่ว่าต่อให้วิธี
รักษาเหล่ามาจะยากลำบากพิสดารแค่ไหน อาทู่ก็พร้อมทำเพื่อให้ท่าน
หายเป็นปกติ

ฉันก็จะหาวิธีบอกอาทู่ให้ได้เหมือนกันว่าต่อไปชีวิตอาทู่จะเกิด
อะไรขึ้น อาทู่จะยังอยู่กับพวกเราต่อไปอีกนานในเวลาของฉัน อาทู่จะ
ได้มีชีวิตยืนนานเห็นหลานทุกคนเติบโต อาทู่ทำอะไรตั้งมากมายขนาดนี้
จะให้พลาดเวลาสำคัญของชีวิตที่เหลืออีกมากไม่ได้หรอก

ฉันเดินเตร่ตามริมบ่อน้ำข้างเพิงไม้ไปนั่งลงใต้ต้นไม้ใหญ่ แขนง
มองดูเมฆล่องลอยไปบนท้องฟ้า มองดูแล้วคล้ายฝูงกระดาษขาวกำลัง
กระโดดโลดเต้นตามกลุ่มเมฆที่กระจายตัวเป็นหย่อม ๆ ฉันรู้สึกง่วงนอน
อีกครั้ง การอยู่ในเหตุการณ์ต่าง ๆ หลายเหตุการณ์แค่ชั่วเวลาสั้น ช่างตั้ง
พลังงานในตัวฉันไปจนเหลือน้อยเต็มที ตอนนี้นั้นฉันหวังสุดหัวใจว่าหากตื่น
มาคงได้ย่อนเวลากลับไปนอนบนโซฟาข้างเก้าอี้ไม้เอนหลังของอาทู่ จะ
ได้คิดหาวิธีดี ๆ เพื่อช่วยให้อาทู่ฟื้นกลับมา ลึนความคิดนั้นสติของฉันก็

หลินยูลี่

เลื่อนวางไปท่ามกลางไอเย็นของธรรมชาติและกลิ่นดินกลิ่นหญ้าที่สายลมหอบมาโชยจุมูก

“เอาผลสอบมานี้!”

เสียงดังเฉียบขาดของอากาศปลุกฉันตื่นจากภวังค์ เมื่อลืมตาเต็มตา ก็เห็นวากังลั่งบนเก้าอี้หน้าเครื่องปะยางของอากาศ

“ฮือ” ฉันได้ยินเสียงแม่ที่ตอนนี้ดูโตขึ้นเล็กน้อยร้องให้

“เอามาเดี๋ยวนี้! สอบตกอีกแล้วใช่ไหม” อากาศดุเสียงเข้ม แม่ของฉันยังร้องให้หนัก ฉันเห็นตัวอียันเจียบอยู่มุมห้องข้างอำมา เห็นพวกอากูตัวอ้วนกลมกำลังลูบกันสีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บ ฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่าอากาศถือไม้เรียวด้ามหนึ่ง ฉันเกลียดความรุนแรงที่สุด และไม่เคยมคิดว่าอากาศจะใช้ความรุนแรง จึงตกใจมาก ที่ฉันเกลียดการใช้ความรุนแรงมาก เพราะ “พ่อของฉัน”

พ่อชอบชู้ฉันกับน้อง ชอบเปลี่ยนดีอย่างรุนแรงเมื่อฉันกับน้องเรียนหรือทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ หลังจากนั้นก็ทำตัวเย็นชาเย็นเฉยพวกเรา ฉันเกลียดความรู้สึกและเกลียดบรรยากาศแบบนี้ที่คนตัวใหญ่มีอำนาจมากกว่า คิดว่าตัวเองเหนือกว่า ใช้อำนาจทำร้ายคนไม่มีทางสู้ คนที่ตัวเล็กกว่าอ่อนแอกว่า พวกเขาใช้กำลังกดดันเราเพราะคาดหวังลม ๆ แล้ง ๆ อยากให้เราเป็นตามที่เขาต้องการ ฉันมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างโกรธจัด เพราะภาพตอนนี้ทำให้ฉันนึกถึงพ่อผู้เดินออกไปจากชีวิตของฉัน น้องชายและแม่

แม่ในวัยเด็กยื่นกระดาษซึ่งน่าจะเป็นผลการเรียนให้อากงอย่าง
ลังเล อากงอ่านผลการเรียน วางไม้เรียวแล้วนั่งลง

“ลื้อรู้ตัวไซ้ใหม่ว่าตัวเองไม่ตั้งใจเรียนถึงสอบตก” อากงพูดเสียง
เรียบหน้านิ่ง

แม่พยักหน้า

“ป้าตืออาเฮี้ยลื้อเพราะก่อเรื่องชกต่อยคนอื่น ตัวเองตัวใหญ่กว่า
แต่ชกเพื่อนจนตกคู้มน้ำ มันถึงโดนไล่ออกเพราะไม่ตั้งใจเรียน ผลการเรียน
ก็ไม่ดี ชอบก่อเรื่องแบบนี้ครู่ที่ไหนไม่ยอมเอาไว้หรอก” อากงพูดต่อ

“ถ้าลื้อไม่ตั้งใจเรียน เป็นคนไม่มีความรับผิดชอบ ไม่รักษาคำพูด
ของตัวเอง อีกหนอยคนก็ไม่เชื่อถือ ไม่ไว้ใจ ทำผิดเพียงเล็กน้อยคนก็
ตัดสินไปในทางเลว ทุกคนจงจำไว้ ความไว้ใจมนุษย์ทุกคนเรามีอยู่เท่ากัน
ลื้อจะรักษามันไว้ได้ทางเดียวคือการทำมาตายเป็นอย่างสม่ำเสมอ จจริงใจ
และรับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่คุณทำ ถ้าลื้อทำชั่ว ทั้งการเรียน ไม่สนใจชีวิต
ของลื้อ ป้าก็สุดปัญญาจะช่วยพวกลื้อ” อากงพูดพลางมองหน้าลูก ทั้ง
ใช้กู่ หยี้กู่ ไช้ยอ๊อ ตัวอ๊อ ตัวกู่ และแม่

“ป้าไม่มีเงิน ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไรจะให้พวกลื้อ ถ้าพึ่งตอนนี้
เลี้ยงพวกลื้อ พาอามาของพวกลื้อไปหาหมอ ป้าก็ไม่เหลืออะไรแล้ว สิ่ง
เดียวเท่านั้นที่ป้าให้พวกลื้อได้คือความรู้จากการเรียน” อากงก้มหน้าหัน
ไปวางไม้เรียวแล้วพูดต่อว่า

“ความรู้เป็นสมบัติเดียวที่ใครขโมยก็ขโมยไปจากลื้อไม่ได้ ถ้า
ใครอยากได้ความรู้ อยากได้สมองของลื้อ วิธีเดียวที่เขาทำได้คือต้องไว้

ชีวิตลือแล้วขอร้องให้ลือทำงานให้ ความรู้คือสิ่งเดียวที่ปามีกำลังส่งให้พวกลือหามาใส่ตัว ต้องตักตวงเอาไว้ให้ได้ จำไว้ว่าปามีพวกลือทุกคนเท่า ๆ กัน” อากงพูดจบก็ลุกเดินไปหลังบ้าน

แม่ของฉันหยูร้องไห้แต่ยังสะอึกสะอื้น พี่น้องทุกคนล้วนนั่งอึ้งครุ่นคิดสิ่งที่อากงเพิ่งพูด ฉันเองก็คิดตามว่าอากงให้ความสำคัญกับการเรียนของลูกหลานมาตลอด ชีวิตเด็กหลานอย่างฉันล้วนอยู่อย่างสุขสบายและได้ดี ก็เพราะผลแห่งความรู้ที่คนรุ่นแม่และพวกอากงอากูมี

หยู่กู่ผู้พิการทางการไต่ยิน อากงก็ส่งให้เข้าโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ ซึ่งหลายสิบปีก่อนเป็นโรงเรียนทันสมัยมาก เพราะสอนคนพิการด้านการไต่ยินให้จบชั้นสูงสุดเท่าที่การศึกษาสมัยก่อนมีให้แก่ผู้พิการ หากไม่ใช่เพราะ ‘สมบัติแห่งความรู้’ ที่อากงมอบให้เราทุกคน ชีวิตของเด็กในรุ่นฉันคงไม่อยู่ดีกินดีเช่นที่เป็น ขณะพวกเรานั่งจ้องอยู่ในห้วงความคิด เสียงทุปประตูลึกยึดหน้าบ้านก็ดังขึ้น

อามาไล่ให้ลูก ๆ ขึ้นไปห้องนอนชั้นบน และสั่งให้ตัวอ้ออายุาให้ตัวกู่ทาแผลที่ถูกตี เมื่อเห็นลูกขึ้นบ้านกันหมดแล้ว อามาก็เรียกให้อากงมาหน้าบ้านเพราะมีคนมาหา ฉันยืนมองเด็ก ๆ เดินขึ้นบ้านอย่างเงื่องงอย มองอากงที่เดินออกมาโยนไม้เรียวหักเป็นสองท่อนทิ้งถึงชยะหน้าห้องน้ำ เมื่ออากงอามาเดินไปหน้าบ้าน ฉันก็เห็นไชยอ้อแอบวิ่งลงมาแล้วเข้าไปห้องนอนของเหล่ามา ฉันเห็นไชยอ้อแอบทำลับ ๆ ล่อ ๆ จึงตั้งดูความสนใจให้เดินตามไปดู

ไชยอ้อค่อย ๆ แ้มประตูห้องนอนเหล่ามาแล้วรีบผลุบเข้าไป ฉันตามไชยอ้อเข้าไปเห็นเหล่ามานอนอยู่บนเตียง สภาพผิดไปจากที่ฉันเคยจำ

ท่านตอนไปเฝ้าแม่ที่โรงพยาบาลครั้งก่อนราวฟ้ากับเหว เหล่ามาดูแลรักษา ผ่ายผอม ซุปซีด ผมหาวโพลนทั้งศีรษะ จนฉันใจหาย แต่เหล่ามาสวม เสื้อผ้าสะอาดสะอาดกลิ่นตัวหอมอบอวลด้วยแป้งหอม เตียงนอนดู สะอาดตา มีอุปกรณ์ทำแผลและทำความสะอาดทุกอย่างวางไว้อย่างเป็น ระเบียบที่ตู้ข้างเตียง ภาพที่เห็นทำให้รู้ทันทีว่าที่บ้านคงดูแลเหล่ามาอย่าง ดีเลิศปานนางฟ้าลงมาอาศัยบนโลกมนุษย์ ไชยอีตัวน้อยของฉันบินขึ้นไป บนเตียงบอกเหล่ามาว่า

“เหล่ามา อ้วกสอตกอีกแล้ว อ้วกแล้วโดนอาป้าตี เหล่ามาต้อง ช่วยอ้วกนะ” ไชยอีคร่ำครวญ

“อาคกเถ่าเอ๋ย อาคกเถ่า” ‘อาคกเถ่า’ แปลว่า ‘เจ้าหัวลูกหิน’ น่าจะเป็นฉายาที่เหล่ามาตั้งให้หลานรัก

“ลื้อไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น นั่งอยู่ในห้องนี้จะไม่มีการทำอะไรลื้อ ได้ นอนกับเหล่ามาตรงนี่นะลูก มานี่มา” เหล่ามาปลอบ

“ฮือ ขนาดเจ็สสอบได้คะแนนมากกว่าหนูหนึ่งยังเกือบโดนตีเลย เหล่ามา” ไชยอีฟ้อง ราวกับเมื่อครู่กลัวจนไม่ได้ฟังที่อาคกพูด ตามประสา เด็ก

“ไม่เป็นไร เหล่ามาอยู่นี่” เหล่ามานอนบนเตียงกอดไชยอีแน่น ภาพนั้นฉันคุ้นตามาก กิริยาเหล่ามากับไชยอี ทำให้ฉันนึกถึงตัวเองวิ่งไป นั่งข้างอาคกเวลาจะถูกรังโทษ วิธีที่ไชยอีพูดจาฟ้องเหล่ามาก็ทำให้ ฉันนึกถึงตัวเองตอนที่พูดฟ้องอาคก

เหล่ามากับอาคกจะปลอบใจพวกเราแบบนี้ แม้อาคกพูดน้อย กว่าเหล่ามา แต่ก็ได้ผลเหมือนกันคือพวกเราสู้ลึกลับซ่อนปลอบภัยขึ้นมา

ทันที เห็นใช้ยอี่แล้วฉันรู้สึกกว้างขวางในใจเพราะอดคิดถึงวันที่เหล่ามาจะ
ไม่อยู่บนโลกนี้ไม่ได้

ฉันปลื้มฉันรู้สึกว่าร่ากายหนักอึ้งจนมองภาพตรงหน้าแทบ
ไม่ค่อยไหว ภาพใช้ยอี่ก็อดเหล่ามาสิ้นสะเทือนอารมณ์อย่างรุนแรงเพราะ
ทำให้ฉันคิดถึงช่วงเวลาแสนดีที่ไม่มีอีกแล้วของฉันกับอากง ฉันเป็น
หน้า พยายามลากขาอันแสนหนักเดินออกจากห้องไปหน้าบ้าน เริ่มคิดได้
แล้วว่าสิ่งที่ฉันอยากย้อนเวลามาทำ ไม่ใช่การมาเห็นสิ่งที่เกิดผ่านไปแล้ว
ในชีวิตของอากงซึ่งเป็นเหมือนการอยากให้อากงฟื้นคืนชีวิตกลับมา
ฉันเพียงอยาก...อยาก....

อยากบอกลาและกอดอากงให้นานกว่านี้

ขาของฉันพยายามก้าวพาตัวออกไปหาอากงที่หน้าบ้าน แต่ไป
ถึงอากงไม่อยู่ เห็นแต่อาม่าถือกระเป๋าใส่ของอากงในมือ เห็นถุงเงิน
ตั้งอยู่บนโต๊ะเหล็ก เห็นคนงานชายช่วยกันแบกกระเป๋าข้าวสารขนาดใหญ่
สามกระสอบเข้ามาในบ้าน แต่ละกระสอบคงเทใส่ได้เต็มโถงน้ำ แล้ว
เดินออกไป

อาม่ารีบวางกระเป๋าอากง กวาดเงินออกมาหมดทั้งลิ้นชักโต๊ะ
เหล็กเดินกำออกไป ถึงนอกร้านอาม่ายื่นเงินนั้นให้ชายหนุ่มผู้มีอายุรุ่น
ราวคราวเดียวกับอากง สวมเสื้อคอจีนนุ่งกางเกงสามส่วนท่าทางภูมิฐาน
เขาพูดว่า

“อาซ้อ ไม่ต้องหรอก บอกอาเสียด้วยว่าอ้วนคิดเงินไม่ได้ ถ้าคิดเงิน อ้วนก็เนรคุณมาก อาเสียช่วยอ้วนมาตั้งเท่าไร”

“ไม่ได้หรอก ของซ้อของชาย ลือไม่รับเงินแบบนี้พวกอ้วนกินข้าว ติดคอกันแน่ อย่าทำแบบนี้ รับไปเถอะ” อาม่าตอบ

“ซ้อ ถ้าวันนั้นเสียไม่ช่วยแม่อ้วนออกมาจากกองไฟ ซ้อไม่แบ่งข้าว ให้พวกอ้วนกินเป็นเดือน ๆ พวกอ้วนจะมีวันนี้หรอก มากกว่านี้อ้วนก็ให้ได้ ถ้า ซ้ออยากตอบแทน ก็ให้อ้วนมากินข้าวกับหลานที่บ้านสักมื้อแล้วกัน”

ชายหนุ่มตอบ

“ลือนี่จริง ๆ เลย งั้นเอาแบบนี้...ต้นเดือนหน้าอ้วนจะทยอยจ่ายให้ ตกลงไหม” อาม่ารีบต่อรอง “ซ้อตกลงนี่ถือเป็นคำขาด ถ้าลือไม่คิดเงินวัน หลังไม่ต้องมาชวนอาปิกออกไปข้างนอกนะ อ้วนไม่อนุญาต” อาม่าพูดปิด ท้ายแบบไม่ให้โอกาสชายหนุ่มปฏิเสธ

“โอ้โฮ อาซ้อ ตกลงครับ แต่ไว้ซ้อมีตั้งคเมื่อไหร่ค่อยจ่ายเถอะ ไม่ต้องรีบให้ตอนสิ้นเดือนหรอก ขอบคุณนะครับ ซ้อ” ชายหนุ่มพูดแล้วส่ง คณงานให้กลับร้านซึ่งน่าจะอยู่ในซอยถัดจากบ้านอากไม่ก็หลัง

“ม้า ทุงเงินบนโต๊ะของใคร” ตัวอ้วนเดินออกมาถามอาม่า ทั้งสอง เดินกลับเข้าบ้านยื่นมองดูเงินนั้น

“เพื่อนอาป้าอ้วนให้มา แต่ป้าบอกไม่ให้ให้ใช้ เขาให้มาเปล่า ๆ ไม่ได้ให้ยืม เพราะรู้ว่าช่วงนี้เราลำบาก” อาม่าสายหัวกุมขมับ

“ฮ่า...ให้มาเปล่า ๆ ใช่อาเจ๊กคนที่ทำธุรกิจสีเทาที่ม้าบอกรีเปล่า แบบนี้ตำรวจจะมาจับเราไหม ม้า” ตัวอ้วนกังวล

หลินยู่ลี่

“ไม่หรอก ธุรกิจที่อาเจ็กทำมีทั้งสี่ชาวสีเทา อีเอาเงินมาให้ป่า เพราะพวกอีโตมาด้วยกันเหมือนพี่น้อง อาป้าลือเป็นลูกพี่พวกอาเจ็ก เขาเลยเอาของเอาเงินมาช่วยแบบนี้ ม้าหนักใจจัง เราเคยแต่ช่วยเขา วันนี้กลับต้องให้เขามาช่วย” อาม่ารำพันถึงความลำบากคล้ายบอกตัวเอง

“ม้า อีัวขอพูดหน่อยได้มั๊ย” ตัวอีัตัดสินใจแล้วก้มหน้าพูด “อีัวว่าป่ากับม้ารับความช่วยเหลือจากพวกอาเจ็กครั้งนี้คงไม่เสียหาย เพราะพวกเรากำลังลำบากจริง ๆ อีัวรู้นะ ถึงป่ากับม้าจะไม่ได้พูด” ฉันสัมผัสได้ว่าตัวอีัวคงรวบรวมความกล้าสุดชีวิตเพื่อพูดแบบนั้น อาม่าเงิบ ไม่ตอบ แล้วเงยหน้าขึ้น บอกตัวอีัวอย่างตัดบทด้วยเสียงเปลี่ย ๆ ว่า

“ลือมีหน้าที่เรียนหนังสือก็เรียนไปเถอะ เรียนให้เก่ง กับช่วยม้าดูแลน้องพอแล้ว เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของเด็ก ขึ้นไปข้างบนไป” ฉันรับรู้่ว่าชวงนี้บ้านอากงคงยากลำบากกันมากจริง เพราะแม้แต่อาม่าผู้ปกติกอยให้กำลังใจอากงยังรู้สึกท้อแท้

ฉันค่อนข้างเห็นด้วยกับตัวอีัวว่าครั้งนี้อากงน่าจะยอมรับความช่วยเหลือจากพี่น้องและเพื่อนฝูงบ้าง แม้อากงสอนลูกหลานว่าเราต้องให้มากกว่ารับอยู่เสมอกก็ตาม แต่มนุษย์ทุกคนย่อมมีช่วงเวลาที่ยากลำบากและอ่อนแอทั้งนั้น อากงอาจไม่ค่อยโชคดีเรื่องเงินทอง พี่น้องหรือมีต้นทุนชีวิตที่ดี แต่อากงมีภรรยาคนสวยผู้ประเสริฐ มีคูชีวิตผู้คอยดูแลสนับสนุนอย่างอาม่า มีเพื่อนบ้านที่เล่นด้วยกันโตด้วยกันมาตั้งแต่เด็กจนดูแลกันตั้งพี่น้อง

ฉันคิดว่าเหตุที่ผู้คนในยุคก่อนไม่ให้ค่าแก่การเกิดมาด้วยความสมบูรณ์พร้อมของชีวิตเหมือนคนสมัยฉัน คงเป็นเพราะเข้าใจธรรมชาติ

ชีวิตที่ว่า ในยามก่อร่างสร้างตัวเราต้องอดทน ทุกคนต่างมีเวลาที่ชีวิต
บกพร่อง หรือมีช่วงเวลาแห่งความอ่อนแอ ดังนั้นการอยู่ร่วมกันแบบคอย
จุนเจือช่วยเหลือกันในยามยากของคนสมัยก่อน จึงเป็นการถ้อยที่ถ้อย
อาศัย ช่วยพยุงชีวิตกันและกันให้เติบโตงอกงามไปด้วยกัน

คนจีนอพยพที่มาแบบ 'เสื่อผืนหมอนใบ' รุ่นแรกนั้นต้องต่อสู้กับ
อุปสรรคมากมาย ทั้งต้องทิ้งถิ่นฐานบ้านเกิดเมืองนอน หนีภัย
คอมมิวนิสต์ออกมาตั้งรกรากในแผ่นดินใหม่ พุดกันคนละภาษา อยู่ต่าง
วัฒนธรรม ย่อมถูกดูถูก ไม่ยอมรับบ้าง ดังนั้นเมื่อขึ้นเรือมาจากท่าเรือ
คลองเตยแล้วทุกคนจึงจับกลุ่มกันไว้ คอยดูแลกันประดุจพี่น้องร่วมท้อง
เดียวกัน อากงกับเพื่อนต่างเติบโตอย่างยากแค้นลำบาก เมื่อเข้าวัย
ผู้ใหญ่เริ่มมีกิจการมีลู่อูทางทำมาหากินของตัวเอง มีครอบครัว แม้บางคน
ประกอบธุรกิจสุจริต บางคนประกอบธุรกิจสีเทา แต่ก็ยังคอยดูแลกันไม่
ห่าง

ช่วงนั้นปลายชีวิต ฉันยังเห็นอากงไปสมาคมกับเพื่อนฝูงพบปะ
พูดคุยสังสรรค์กันทุกเดือน ฉันคิดเสมอว่าวิถีชีวิตที่อากงอามาและเพื่อน
ผ่านมา ได้สร้างมิตรภาพอันแน่นแฟ้นไปจนแก่เฒ่า ช่างน่าประทับใจ

ฉันเดินชุด ๆ ไปหน้าบ้านจะมองหาอากง เพราะรู้สึกอยากกอด
ให้กำลังใจอากง คนที่เข้มแข็งอดทนกับทุกเรื่องได้ตลอดก็ย่อมมีมุม
อ่อนแอบ้างเหมือนกัน แต่ดูเหมือนโชคชะตาเล่นตลกกับฉันอีกแล้ว
เพราะเมื่อก้าวผ่านประตูหน้าบ้านฉันกลับวางเท้าเหยียบพื้นนอกตึกใน
ช่วงเวลาใหม่โดยไม่ทันรู้ตัวเลย

หลินยูลี่

เงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าวันนี้ท้องฟ้ามีดมิดมืดผิดปกติ ความเย็นในอากาศและขอบฟ้าที่ค่อย ๆ สว่างเรืองรองขึ้นเป็นสัญญาณว่ากำลังจะรุ่งสาง แต่บรรยากาศโดยรอบช่างเป็นยามเช้าที่ไม่สดใสเลย

ฉันเดินผ่านประตูบังตาหน้าร้านที่เปิดค้างไว้ เห็นถุงกับข้าวจากตลาดวางบนโต๊ะเหล็ก มีทอดมันกับปาตองโก รู้ทันทีว่าวันนี้อำมาจะทำข้าวหมูแดงสูตรพิเศษเฉพาะของบ้านเรา

ฉันเดินไปถึงครัวหวังว่าอำมาจะอยู่ในนั้น แต่ห้องครัวว่างเปล่า จึงเดินต่อไปถึงห้องเหล้ามาคล้ายมีแรงดึงดูดบางอย่างทำให้ฉันก้าวเท้าไป จนหยุดยืนหน้าประตูห้องก็ได้ยินเสียงพูดจากในห้องว่า

“อาเสียมหยอง ลื้อไปตามอาปิกเถอะ อำมาอีเดินทางแล้ว” ฉันมองเข้าไปเห็นหญิงชราคนหนึ่งนั่งพูดข้างเตียงของเหล้ามา เห็นด้านหลังของอำมาพยักหน้ารับ แล้วลุกออกจากห้องไปเรียกอากง

ฉันมองตามร่างอำมาเคลื่อนผ่านหน้าไป เมื่อหันกลับมามองร่างของเหล้ามา หัวใจก็หล่นวูบ ฉันคิดว่าเห็นร่างจางไปรังแสงของเหล้ามา ลุกจากตัวตอนที่นอนอยู่ขึ้นมาั่งที่ขอบเตียง ฉันมั่นใจว่าไม่ได้ตาฝาด เห็นร่างจางนั้นยกมือลูบหัวหญิงชราอีกคนผู้น่าจะเป็นน้องสาวของเหล้ามาเบา ๆ จากนั้นก็ลุกขึ้น แล้วหันมามองฉัน

ฉันผงะถอยหลังหลายก้าว แต่ร่างจางนั้นเคลื่อนมาหยุดมองฉัน ยิ้มให้อย่างอ่อนโยนละมุนละไม ฉันยืนตะลึงปลาบปลืมใจอย่างบอกไม่ถูกที่เห็นเหล้ามาเดินได้ แม้ยามเป็นร่างวิญญาณก็ตาม

ร่างจางของเหล้ามามองเลยฉันไปหาอากงที่รับผิดชอบผลันรูดมาในห้องนอน ร่างของเหล้ามามองอากงแล้วเหลียวมามองฉัน ฉันรู้สึก

คลับคล้ายคลับคลาว่าเห็นน้ำใส ๆ เอ่อคลอดวงตาของเหล่ามาแต่ไม่ค่อย
แน่ใจ เมื่ออากาศเดินเข้ามาในห้อง ร่างนั้นก็เคลื่อนไปยืนข้าง

อาหม่าน่าจะออกไปหน้าบ้านโทรศัพท์ติดต่อญาติคนอื่น ฉันเห็น
ร่างจางของเหล่ามาลูปหัวอากงแผ่วเบา แล้วค่อย ๆ คุกเข่าโอบกอดลูก
ชายผู้ทรุดนั่งอย่างหมดสิ้นเรี่ยวแรงอยู่กับพื้นข้างเตียงของเหล่ามา

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันได้เห็นอากงค่อย ๆ ร้องไห้จากเงียบ
เป็นดังซึ้น อากงไม่ได้ปกปิดแววตาเศร้าสร้อยหรือน้ำตาที่เอ่อนองทั่ว
ใบหน้า เสียงอากงร้องไห้ดังคล้ายเสียงเด็กที่เพิ่งหกล้มเป็นครั้งแรก ฉัน
เห็นร่างจางของเหล่ามายกมือโปร่งแสงปาดน้ำตาบนแก้มอากง

จากวิธีสารพัดที่อากงพยายามสรรหามารักษาเหล่ามา ใครเห็น
ก็ต้องเข้าใจว่าเหล่ามาจะมีชีวิตอยู่ไปได้อีกนาน แม้ฉันจะเกิดไม่ทันทานก็
ตาม ฉันไม่แปลกใจเลยที่ลูกผู้ชายคนหนึ่งพยายามยึดชีวิตคนที่รักและ
เคารพไว้อย่างสุดกำลัง ภาพอากงที่กอดร่างแน่นิ่งของเหล่ามา ร้องไห้
เหมือนเด็ก ทำให้ฉันไม่อยากเชื่อว่านี่คืออากงผู้เข้มแข็ง คนที่คอยบอกให้
ฉันอดทน อย่าอ่อนแอ ฉันเข้าใจมาตลอดว่าน้ำตาคือสัญลักษณ์ของ
ความอ่อนแอ ตั้งแต่เด็กจนโตฉันจึงไม่เคยยอมให้มันไหลออกมาเลย
แม้แต่ตอนโดนประตูปืนเท้าจนเล็บนิ้วก็อ้วยหลุด

เวลาผ่านไปพักใหญ่เสียงร้องไห้เริ่มเงียบลง อากงค่อย ๆ ลุกขึ้น
วานให้น้องสาวของเหล่ามา ช่วยเตรียมของใช้สำคัญสำหรับส่งเหล่ามา
เดินทางตามพิธี อากงยกมือลูบใบหน้าเหล่ามาเบา ๆ แล้วค่อย ๆ
ประคองร่างท่านขึ้นจัดเตรียมให้พร้อมสำหรับพิธีกรรมที่จะพาเหล่ามา
เข้า 'ตัวคู่' หรือ 'โลงจำปา' แบบจีน เป็นโลงศพไม้สีดำโค้งมน ตรงส่วนหัว

ท้ายยกโค้งคล้ายปีกนก วาดประดับลวดลายกนกแบบจีนและเขียนอักษรจีนสีทองอย่างสวยงาม มองแวบเดียวก็รู้ทันทีว่าโลงนี้ช่างฝีมือจัดทำอย่างวิจิตรประณีต

ฉันมองภาพอากงบรรจงขีดตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เหล่าน้าอย่างนุ่มนวล แล้วก็เกิดประจักษ์ใจว่า ปาฏิหาริย์วิเศษที่ช่วยให้ฉันมีโอกาสย้อนเวลามาเห็นเรื่องราวอดีตชีวิตของอากง แท้จริงแล้วก็เพื่อให้ฉันได้เห็นความเข้มแข็งและความอ่อนแอในช่วงชีวิตต่าง ๆ ของอากงนั่นเอง

ปาฏิหาริย์หรือพรวิเศษนี้ทำให้ฉันเพิ่งเข้าใจในยามนี้เองว่า แท้จริงในวันที่หัวใจของเราแตกสลาย การร้องไห้ให้น้ำตาลงล้นระบายนความทุกข์ความอาลัยออกมานั้น อาจเป็นหนทางหนึ่งที่จะพาเราก้าวผ่านพ้นห้วงแห่งความทุกข์ไปได้

การปลดปล่อยไข่ความคิดว่า “ต้องเข้มแข็ง” ที่พันนาการรัดหนองหัวใจของเราไว้ อาจเป็นบันไดขั้นแรกที่จะพาเราก้าวไปข้างหน้าก็ได้ แต่ที่จริงความเข้มแข็ง ย่อมไม่ใช่ความแข็งแกร่งกระด้าง แบบไม่ยอมแสดงความอ่อนแอได้ออกมาเพราะกลัวตัวเองจะหวาดหวั่นกับความรู้สึกสะเทือนใจ แท้จริงแล้วความเข้มแข็งอาจหมายถึง การเรียนรู้ที่จะอ่อนโยนกับหัวใจของตัวเองและหัวใจของคนรอบตัว ซึ่งไม่ใช่การแสดงความอ่อนแอต่อแต่ต่ออุปสรรคที่รุกเข้ามา

ในห้วงความคิดเหล่านี้ ฉันเห็นร่างโปร่งแสงของเหล่าน้ามองอากง แล้วหันมามองฉัน ยิ้มอ่อนโยนให้อีก ร่างนั้นเคลื่อนเข้ามาหาฉัน แล้วฉันก็รู้สึกว่เหล่าน้ายื่นมือเลือนรางมาสัมผัสมือฉัน พาเดินออกไปที่

ส่วนกลางบ้าน ซึ่งโซ้ยอี่ แม่และพี่น้องยืนออกกันอยู่ที่บันได โซ้ยอี่ยังดู
จิวเจียเหมือนเพิ่งตื่นนอน

ฉันรู้สึกเหมือนเหล่ามาปล่อยมือฉันแล้วเคลื่อนไปดูบหัวอำลา
หลานทุกคน ร่างจางของเหล่ามาสัมผัสแก้มของโซ้ยอี่เป็นคนสุดท้ายและ
ดูเหมือนมองใบหน้าโซ้ยอี่เนิ่นนาน จากนั้นฉันเห็นท่านเหลียวมามองฉัน
แล้วหันไปมองแม่ ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าท่านต้องการสื่อถึงอะไร แต่รู้สึก
คล้ายท่านอยากบอกอะไรบางอย่าง แล้วฉันก็เห็นร่างโปร่งแสงบางเบา
ของเหล่ามาเคลื่อนเข้ามาหาฉัน รู้สึกเหมือนได้รับสัมผัสแผ่วหิวบนไหล่
คล้ายท่านส่งสัญญาณให้ฉันเดินออกไปพร้อมกับท่าน ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่า
เหล่ามาเห็นฉันเป็นคนส่งสัญญาณหรือ ฉันแค่ผ่านเข้ามาในช่วงเวลานี้
ชั่วคราว ทำหน้าที่อะไรไม่ได้หรอกนะ

“เหล่ามาคะ หยุดก่อนค่ะ” ฉันพูดภาษาไทยกับร่างจางพราเสือน
ของเหล่ามาอย่างลึมตัว พอนึกได้ก็พูดอีกครั้งด้วยภาษาจีนว่า

“เหล่ามาคะ หยุดก่อน อ้าวไม่ใช่ขมขุดหรือคนส่งสัญญาณนะคะ”
ร่างของเหล่ามายังเลื่อนลอยต่อไป

“เหล่ามา หนูเป็นหลานของอากงปิกคะ เราจะไปไหนกันคะ” ร่าง
จางนั้นหยุดหันมาหา ฉันรู้สึกเหมือนเห็นร่างท่านพยักหน้ายิ้ม

“เหล่ามาอยู่แล้วหรือคะ” ฉันเหมือนเห็นร่างของเหล่ามาพยัก
หน้า จึงก้าวเข้าไปหาพูดต่อว่า “หนูมีเรื่องสำคัญต้องบอกอากงคะ ต่อ
จากนี้อีก ๓๐ ปี อากงจะ...” ร่างโปร่งจางคล้ายสายน้ำแข็งชำระกับ
ต้องการให้ฉันเงียบ เราทั้งคู่มาใกล้ถึงหน้าบ้านซึ่งตั้งตึ้งอยู่เอื่อยไว้

หลินยูลี่

ฉันเห็นอาม่ากำลังพูดโทรศัพท์แจ้่งข่าวแก่บรรดาญาติ ร่วงของเหล่ามาเถื่อนล่อยไปลูบหัวอาม่าเหมือนตั้งใจถ่ายทอดบอกความบางอย่าง ฉันเดาว่าท่านน่าจะให้พรอาม่า เพราะเห็นอาม่ายื่นนึ่งงันตาโต ถือหูโทรศัพท์ค้ำงราวกับสัมผัสรับรู้ได้ และดูเหมือนชั่ววืดใจก็เห็นอาม่าพยักหน้ารับเบา ๆ อย่างใจล่อย

ฉันเห็นร่วงของเหล่ามาล่อยกลับมาหา แล้วรู้สึกเหมือนท่านสัมผัสมือฉันพาไปหน้าตี่จูเอี้ยะ ร่วงเลือนรางของเหล่ามาทรุดลงเรื่องซ้าราวกับว่าท่านลงไปคุกเข่า ฉันจึงรีบคุกเข่าตาม ฉับพลันนั้นก็ไต่กลิ่นหอมของธูปล่องล่อยมาโอบล้อมรอบตัว ฉันคลืบคล้ายคลืบคลาวาเห็นร่วงที่ยิ่งพว้าเลือนลงเรื่อย ๆ ของเหล่ามาหันมาหา แล้วรู้สึกคล้ายกับมีอากาศลูบผ่านเส้นผม ซึ่งทำให้ฉันอบอุ้นใจอย่างลึกล้ำคล้ายกับว่าได้กลับถึงบ้านแล้ว ชั่วขณะนั้นหูของฉันเหมือนแ่ววเสียงแผ่วหวิวอ่อนโยนของเหล่ามาเอ่ยคำภาษาจีนบอกฉันว่า “ขอให้ลื้อโชคดี”

สติเสี้ยวสุดท้ายที่ยังหลงเหลือทำให้ฉันนึกคิดขึ้นว่า ฉันยังไม่ได้บอกลาอางเลย แต่ยังไม่ทันจะลุกไปไหน ภาพของเหล่ามาก็พว้าเลือนรางจนแทบมองไม่เห็น และภาพของตี่จูเอี้ยะก็อ่อนจางร่วงลงทุกที สิ่งสุดท้ายที่ฉันคิดว่าเห็นคือเหมือนว่าลวดลายมังกรสีเขียวบนแจ้กันซ้างตี่จูเอี้ยะ คล้ายกับกลุ่มควนสีขาวยที่มีชีวิตและขยับได้

+

นาฬิกาข้อมือ

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหน ก่อนฉันลืมตาตื่นขึ้นบนโซฟาที่มีข้างเก้าอี้ไม้เอนหลังของอาภา มือยังกำกระเป๋าสตางค์ไว้แน่น ใจยังวูบไหวกับคำอำลาของเหล่าแม่ เพราะคล้ายกับว่าฉันจะไม่ได้ย้อนเวลากลับไปอีกแล้ว ฉันลุกขึ้นนั่งนิ่งงันกับความคิดอยู่พักหนึ่ง มองกระเป๋าสตางค์ในมือแล้วเปิดสำรวจข้าวของ

แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างไปตอกระเป๋าและพื้นหินอ่อนในบ้าน แสดงให้เห็นว่าทุกอย่างอยู่ครบในที่ที่ควรอยู่ รูปถ่ายอำมาวัยสาวที่ฉันได้เห็นแล้วว่าแท้จริงเสื้อสีขาวนั้นคือเสื้อสีม่วง ส่วนชุดในรูปถ่ายอำมาอีกรูปซึ่งสวมชุดวันแต่งงานไม่ใช่สีขาวแต่เป็นสีชมพู กุญแจบ้านหลังเก่าของอาภายังอยู่ที่เดิมในช่องเก็บกุญแจ แผ่นไม้ชิ้นเล็กที่เก็บซ่อนในช่องลับยังอยู่ที่เก่า ฉันเลื่อนแผ่นไม้ออกมาดูข้อความ

หลินยู่ลี่

月云 21 ม.ค. 06

文福 12 ก.พ. 09

月水 18 มิ.ย. 10

文财 3 ส.ค. 11

月枝 21 ก.ค. 12

文平 13 ส.ค. 14

文江 26 มิ.ย. 16

วันเกิดลูกทุกคนอากงล้วนเขียนบนไม้แผ่นเล็กนี้ ด้วยลายมือภาษาจีนและภาษาไทยตัวบรรจง ก่อนหน้านั้นฉันเคยรู้สึกแค้นว่ากระเป่าใบนี้เป็นของส่วนตัวชิ้นหนึ่งของอากง แต่ตอนนี้ฉันมองมันเปลี่ยนไป เมื่อได้รับรู้เรื่องราวชีวิตอากง ฉันคิดว่ากระเป่าเก่าใบนี้เปรียบเสมือนคลังสะสมสิ่งสำคัญที่หล่อเลี้ยงชีวิตและความทรงจำของครอบครัว รวมถึงเป็นหลักฐานแห่งความรักที่อากงมีให้อาม่ามาตลอด ๖๐ ปี

ฉันพลิกแผ่นไม้ดูข้างหลังเล่น ๆ ก่อนเก็บเข้าที่เดิม ก็เห็นข้อความที่คาดไม่ถึง

“อยู่วันชนะวัน”

ลายมือตัวบรรจงเช่นนี้เป็นลายมืออากง แต่ฉันไม่รู้ว่าคุณเขียนไว้เตือนตัวเองหรือใคร มันคงมีความหมายสำคัญบางอย่าง

ฉันนั่งเหม่อมองแสงแดดทอดทอดลงไปต้องโต๊ะไม้หมุน แก้วน้ำ
ของอากาศและโซฟาในห้อง เวลานี้คงเป็นตอนสาย ๆ แต่เป็นวันอะไรยาก
จะเดา ฉันก้มลงไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่ชาร์จไฟไว้ข้างโซฟา ก็เห็น
กระป๋องชาที่อากาศกินเป็นประจำตกอยู่ข้างปลั๊ก จึงหยิบกระป๋องเหล็ก
ทรงกระบอกสีส้มนั่นขึ้นมา ใจคิดว่าจะเอาไปวางบนโต๊ะหมุนมุมที่อากาศ
ชอบวางของเหมือนเดิม แต่บางอย่างคลใจให้ฉันเปิดฝากระป๋องชา เมื่อ
เปิดดูก็เห็นนาฬิกาข้อมือเรือนที่อากาศใส่ประจำและโซ้ยูกำลังตามหา
มันเป็นเรือนเหล็กสีเงินธรรมดา เวลาบนหน้าปัดยังเดินปกติ บอกว่า
ตอนนี้ ๑๐ โมง ๑๓ นาทีแล้ว ฉันหยิบขึ้นมาดูวันที่แบบใกล้ ๆ ตา ก็เห็นว่า
วันนี้คือวันที่สี่นับตั้งแต่อากาศจากไป

ฉันลุกขึ้นเดินไปปิดสวิตช์ไฟบันได เดินไปหย่อนนาฬิกาที่โซ้ยูกู้
ฝากให้หาใส่ในกระเป๋าสะพาย แล้วตั้งใจจะลงไปชั้นล่างดูว่าอาม่ากับ
โซ้ย้อออกจากบ้านไปแล้วหรือยัง ฉันเดินช้า ๆ ลงบันไดที่ละชั้น พอถึงชั้น
สุดท้ายฉันเหลือบมองตู้जूเอี้ยะ แล้วเดินเข้าไปหา มันเป็นการขอที่มาก
เกินไปไหม หากฉันอยากขอให้ได้กอดลาอากาศอีกสักครั้ง ฉันคิดแล้วไม่
อยากลุ่มเลิกความตั้งใจ รีบจุกขอร้องเป็นครั้งสุดท้าย

“เหล่าเอี้ยะบ้อฮ้อ หนูหลังหลัง หลานอากาศโหวปิกกับอาม่า
เสียมหยของนะคะ ตอนนี้หนูรู้แล้วว่า เราไม่อาจจุดรั้งชีวิตของใครให้อยู่กับ
เรา ขนาดอากาศพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาชีวิตเหล่ามา สุดท้ายก็ทำ
ได้แค่ยอมรับความเป็นไป แต่ถึงอย่างนั้นขอเพียงให้หนูได้กอดอากาศเพื่อ
บอกลาสักครั้งได้ไหมคะ... หนู...” พูดได้แค่นี้ ฉันก็หยุดขอร้อง

อันที่จริงหลายคืนที่ฉันได้ขออนเวลาไปพบอากง ได้ร่วมมีความสุขความเศร้าไปกับช่วงเวลาต่าง ๆ ในชีวิตอากง ฉันควรพอใจได้แล้ว ฉันนึกถึงยามที่คลับคล้ายคลบลคลาเหมือนเห็นร่างจางโปร่งแสงของเหล่าม้าลูบหัวอ้าลาลูกหลานอย่างสงบ หากว่าอากงก็ได้อ้าลาพวกเราแบบนั้นแล้วเช่นกัน การพยายามยื้อหนทางเพื่อไปเจออากงให้ได้ของฉัน จะทำให้อากงไม่ได้จากลาพวกเราอย่างสงบหรือเปล่า

เพียงแค่นั้นฉันได้ไปเห็นอากงเคยใช้ชีวิต พุดคุยกับผู้คน เติบโตทำงาน ซ่อมแซมสิ่งของต่าง ๆ อย่างที่ท่านเคยทำให้เห็น ได้ไปเห็นท่านอยู่กับอาม่าและครอบครัว ยิ้มหรือหัวเราะ มันช่างดีเกินกว่าที่ฉันจะขออะไรอีกแล้ว ฉันควรก้าวต่อไปให้ได้ด้วยตัวเองเหมือนอย่างที่ท่านทำ หลังจากท่านสูญเสียเหล่าม้าสีถึงจะถูก ขณะคิดและหยุดขอพรแต่ฉันยังจ้องมองที่จู่กอย่างมุ่งมั่น แล้วตั้งใจพูดว่า

“หนูขอพระคุณความเมตตาของเทพเจ้าทั้งหลายที่สถิตอยู่ ณ ที่นี่ ทั้งองค์บึงเต่างงและที่จู่กวมถึงเทพท่านอื่น ที่ช่วยให้หนูได้รู้ว่าใจจริงหนูต้องการสิ่งใด แต่ที่สำคัญไปกว่านั้น”

ฉันหยุดพูด สุดหายใจลึกแล้วพูดต่อว่า “หนูขอขอบคุณที่ช่วยให้หนูได้พบกับอากงอีกครั้ง แม้อากงไม่เห็นหนู แต่การได้เห็นชีวิตของอากงทำให้หนูรู้แล้วว่าอากงก็เคยก้าวข้ามสิ่งกีดขวางที่หนูกำลังเผชิญอยู่ตอนนี้มาก่อน หนูจะต้องพยายามผ่านมันไปให้ได้ด้วยตัวหนูเองเหมือนที่เคยสัญญากับอากงไว้” ฉันคารวะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยสำนึกขอบคุณและตั้งมั่นใจในความเมตตา แล้วบักฐปลงในกระถางอย่างมั่นคง

เมื่อปลายฤดูปักลึกลงพอให้กำนธูปตั้งตรง ก็ได้ยินเสียงเปิดประตูห้องอำมาดั่งขึ้นพอดี ฉันหันไปมองเห็นอำมาชะเง้อหน้าออกมา แต่ก่อนที่อำมาจะพูดอะไรฉันจึงถามก่อนว่า

“อำมา จะไปกันแล้วหรือคะ”

“ใช่ ลือยังไม่อาบน้ำอีกหรือ อาหลัง ขึ้นไปอาบเดี๋ยวนี้เลย เป็นสาวเป็นนางนอนตื่นสาย น้ำท่าไม่อาบ ไปเร็ว อำมาจะรอข้างล่าง” อำมาตอบพลางบ่นพลางอย่างที่ชอบทำ

“ค่า” ฉันตอบรับ เพราะแม่อำมาบ่นเก่งและชอบตำหนิฉัน ที่จริงแล้วลึ ๆ ท่านเป็นห่วงทุกคนในบ้าน เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ในอดีตที่ฉันได้ไปเห็น หากไม่มีอำมาอยู่ บ้านก็จะไม่มีวันเป็นบ้านเลย ฉันว่าอาจเปรียบเหมือนเป็นบ้านของเราทุกคน แต่อำมาคือหัวใจของบ้าน แม้ตอนนี้บ้านของเราไม่เหมือนเดิมแล้วแต่ในยามนี้ที่หัวใจของบ้านยังคงอยู่ ฉันก็มีหน้าที่ต้องช่วยทุกคนดูแลให้หัวใจของบ้านมีความสุขต่อไป

ฉันวิ่งขึ้นไปชั้นบน แต่งตัวโดยสวมกระโปรงยาวพอดีเข้าใส่เสื้อแขนสั้นพอดีตัวสีดำ พอมองตัวเองในกระจกแล้วก็นึกในใจว่าฉันชอบการแต่งกายของคนยุคอำมาอาจในวัยหนุ่มสาวมาก ฉันว่ามันดูคล่องตัวและมีเสน่ห์เหนือกาลเวลาบางอย่างซึ่งต้องใจฉัน

ฉันไม่ลืมตรวจดูว่าเก็บนาฬิกาที่ใส่ยูกูฝากให้หาหลายวันใส่กระเป๋าถือแน่นแล้ว จึงรีบเดินไปชั้นล่างเพราะกลัวอำมารอนาน พอเปิดประตูห้องอำมา ท่านก็หันมามอง แล้วลุกขึ้นเตรียมไปขึ้นรถ

เมื่อทุกคนขึ้นรถเรียบร้อย ไข้อยู่บอกฉันว่า

“หลังหลิง เย็นนี้แม่บอกให้กลับไปนอนบ้านนะ”

ฉันหันไปมองไช่ยี้ทันที ถามว่า “ทำไมละคะ หนูนอนที่นี่จนกว่าจะจบงานไม่ได้เหรอ” ฉันคิดพลางกังวลใจถึงสิ่งที่อาจจะไม่ได้เกิดขึ้นคืนนี้เพราะผิดแผน

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ” อาม่าพูดขึ้นมา

“ม่า แม่เขาก็ห่วงลูกนะ” ไช่ยี้ตอบ หงุดหงิดเล็กน้อย

อาม่าเจียบครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “ฮ้อ ฮ้อ อี้ว์ไม่ยุ่งแล้ว อาหาลิง ลี้อ กลับไปคุยกับแม่ดี ๆ ถ้าขอได้ก็มานอนที่นี่นะ” ฉันหันไปมองอาม่าอย่างแปลกใจที่อาม่าพูดคล้ายอยากช่วยฉัน

“ได้ค่ะ” ฉันตอบ แล้วลอบสังเกตอาม่าผ่านกระจกมองหลัง แต่ไม่พบอะไรผิดปกติ อาม่านั่งนิ่งมองออกไปนอกหน้าต่าง ตลอดทางไปวัด อาม่าหันไปคุยกับไช่ยี้เรื่องแขกที่มางานบ้างเพราะหลายคนไม่ได้เจอกันนาน จึงเล่าเรื่องของแต่ละคนให้อี้ฟัง

“ตอนนี้ลูกอีโตจนจะแต่งงานปีหน้าแล้ว อี้ว์จำได้ว่าอียังแก้ผ้าวิ่งเล่นหน้าบ้านอยู่เลย แล้วอ...”

อาม่าพูดไม่ทันจบไช่ยี้ก็บอกว่า “ม่า ถึงวัดแล้ว ไม่ทำอู่ไหน” เป็นการตัดบทสนทนาดังขับให้อาม่าเตรียมตัวลง อาม่าหยุดเล่ารีบมองหาไม้เท้า

นั่งฟังมาตลอดทาง ฉันรู้สึกได้ว่าคล้ายจะคุ้นเคยกับรายละเอียดบางอย่างที่อาม่าเล่า แต่ลงจากรถแล้วฉันยังนึกไม่ออก

ฉันประคองอาม่าเข้าไปในวัด สวัสดิ์ศัญญาติที่มาช่วยงานทุกคน แล้วก็ทำหน้าที่พิบกระดาษของตัวเอง แม่ นั่งพิบกระดาษอยู่ที่มุ่มศาลาด้วย

เมื่อเห็นหน้าฉันแม่ถามว่า “กินข้าวหรือยัง หลิง”

“กินแล้วค่ะ ใช้อีซี่ซื้อให้กินบนรถ” ฉันตอบ

“อืบอกหรือยังว่าคืนนี้หลังต้องกลับบ้าน” แม่พูด

“บอกแล้วค่ะ หนูรู้แล้ว” ฉันตอบ นิ่งไปนิดหนึ่งเพื่อรวบรวมความกล้าถามว่า “แม่ คืนนี้เราไปนอนบ้านอาม่ากันไหม” แม่ขมวดคิ้วเหมือนที่ชอบทำทุกครั้งที่เวลาไม่พอใจคำพูดของฉัน

“ทำไม” เมื่อแม่ถามฉันก็คิดหาเหตุผลดี ๆ ไม่ออก แต่สังหรณ์ใจบางอย่างบอกว่าเวลานี้เราควรไปอยู่รวมกันที่บ้านอาม่า ทว่าฉันยังเงิบ

“หาเหตุผลดี ๆ ได้แล้วค่อยบอกแม่ ถ้ายังไม่มีความเห็นก็กลับบ้าน อัยารบกวรผู้ใหญ่ ช่วงนี้เขาเหนื่อยกันทุกคน ไม่มีใครมีเวลามาตามใจเราหรอก” แม่พูดตัดการสนทนาของเรา ฉันกับแม่เข้าใกล้กันแล้วเหมือนไม่เคยถูกใจกันเลยสักครั้ง ยิ่งช่วงปีสองปีมานี้แม่ไม่เข้าใจฉันเลยสักอย่าง เหมือนกับว่าทุกสิ่งทีฉันทำเป็นเรื่องผิดพลาดอย่างไม่น่าให้อภัยไปเสียหมด ฉันไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าแม่คิดอะไร จะขังฉันไว้เหมือนเป็นเด็กไม่รู้เรื่องรู้ราวไปอีกนานแค่ไหน

ฉันรีบหยุดคิดเรื่องนอนค้างบ้านอาม่าคืนนี้และเรื่องของแม่ หันไปตั้งใจพับกระดาษเงินกระดาษทอง วันนี้ดูเหมือนคอซีกับอวงแซจี้ที่ช่วยกันพับเมื่อวันก่อนยังมีมากพอ ฉันกับญาติจึงค่อย ๆ พับกันไปเรื่อย ๆ ไม่เร่งรีบ ในวงพับกระดาษทุกคนคุยกันเรื่องสารทุกข์สุขดิบและความ เป็นไปของชีวิตแต่ละคน บางครั้งก็พูดถึงอากงบ้าง แต่ผู้ใหญ่บางคนมักส่งสัญญาณซึ่งก็ไม่เล็ดรอดสายตาฉันว่า อย่าพูดนะ หยุดพูด คล้ายกับ

เรื่องของอากงเป็นเรื่องต้องห้าม ฉันลอบสังเกตทุกคนพลางทำเป็นไม่รู้ไม่
ชี้ นั่งพับกระดาษอยู่เงียบ ๆ สักพักไช่ยกู๋ก็มาสะกิดไหล่ ถามถึงนาฬิกา

“หานาฬิกาข้อมือของอากงเจอไหม” ไช่ยกู๋ถาม

“เจอแล้วค่ะ กู๋ นี่ค่ะ” ฉันตอบ ล้วงนาฬิกาออกมาจากกระเป๋าถือ
ส่งให้ แล้วถามกู่ต่อว่า

“กู่คะ หนูถามได้ไหมว่าทำไมถึงอยากได้นาฬิกาเรือนนี้” ไช่ยกู๋
ก้มหน้ามองนาฬิกา กู๋ยืนอยู่และฉันนั่งต่ำกว่า ทำให้มองไม่เห็นสายตาที่กู๋
มองนาฬิกา จึงไม่เห็นว่าสายตานั้นแทบเป็นคำตอบทั้งหมดที่ฉัน สายตา
ของกู่ยามนี้คล้ายกับสายตาของอากงขณะมองแผ่นไม้เล็กรั้วราคา แต่
เก็บความทรงจำเกี่ยวกับคนที่รักอัดแน่น เพราะไม่รู้ฉันจึงถามรบเร้าอีก
ครั้งด้วยคำถามเดิม กู่ละสายตาจากนาฬิกา มองไปรอบวงพับกระดาษ
แล้วบอกฉันว่า

“ไว้กู่จะเล่าให้ฟังนะ หลัง ถ้ามีโอกาส ขอบใจมากหลาน” กู่ตอบ
แล้วเดินไปช่วยงานส่วนอื่น ฉันมองตามก็เห็นไช่ยกู๋เดินไปที่ประตูทางเข้า
ศาลาแต่ะไหลบอกรอถามว่ามาแล้ว อาม่าพยักหน้ารับสีหน้าดูคล้ายกังวล
ลงมากเมื่อเห็นลูกชายมาถึงงานแล้วสักคน

อาม่าเป็นแบบนี้ตลอดไม่เคยเปลี่ยน การมีผู้ชายคอยคุ้มครอง
ดูแลทำให้อาม่าอุ่นใจได้เสมอ แม้จะมีลูกสาวผู้เก่งกาจไม่แพ้ลูกชายก็
ตาม เมื่อฉันได้ย้อนอดีตไปจึงเข้าใจงานมากขึ้นว่า อาจเป็นเพราะตลอด
ห้าสิบห้าปีอาม่ามีอากงคอยดูแลจนเป็นความเคยชินในชีวิต ซึ่งไม่ใช่
เพราะนิสัยหรือทัศนคติส่วนตัว แต่มันคือสิ่งที่ท่านถูกปลูกฝัง สั่งสอนและ
เติบโตมาว่าผู้ชายคือหลักของชีวิต ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันเข้าใจว่าอาม่า

แค่ชอบลูกชายกับหลานชายมากกว่าลูกหลานผู้หญิง ตอนนี่จึงตระหนักว่าสำหรับอาม่า ลูกกับหลานชายก็คงคล้ายเป็นตัวแทนอากง ผู้จะช่วยดูแลอาม่าให้มีความสุขและปลอดภัย

คิดมาถึงตรงนี้นั้นก็นึกถึงข้อสะดุดใจเมื่อเช้า มีบางอย่างที่ช่างคุ้นเคยแต่ฉันนึกไม่ออกเกี่ยวกับอาม่า เป็นความรู้สึกสับสน ๆ และว่างโหวงอย่างบอกไม่ถูกคล้ายว่ามีอะไรขาดหายไป ทำให้ฉันไม่อาจปล่อยให้เรื่องนี้ไร้คำตอบ

ฉันก้มหน้ามองอวงแซ่จีหรือกระดาศบพทสวดมนตร์สำหรับผู้ตายในมือ แล้วคิดว่าควรรีบพบให้เสร็จ วันนี้ต้องลงไปสังเกตอาม่าดูว่าสิ่งที่ฉันสะดุดใจว่าท่านแปลกไปคืออะไร คิดแล้วก็รีบพบกระดาศในกองของตัวเอง รีบลุกขึ้นเดินอ้อมหลังศาลาไปเข้าทางประตูหน้าเพื่อหลีกเลี่ยงหน้าที่อื่นที่จะทำให้ฉันไม่ได้อยู่ใกล้อาม่า พอฉันเดินเข้าประตูหน้าศาลาอาม่าก็เรียกใช้ทันทีตามคาด

“อาหลิง ลือมานี่ ช่วยอาม่าจดรายชื่อหน่อย แม่ลือจะได้ไปทำอย่างอื่น” แม่เงยหน้ามองฉัน แล้วเรียกให้ไปดูว่าต้องจดรายชื่อและเขียนข้อมูลต่าง ๆ ของผู้มงานยังไง ฉันพยักหน้ารับ เรื่องนี้ไม่ยากเกินความสามารถ แค่ต้องใช้ความรอบคอบซึ่งฉันไม่ค่อยจะมีนัก แต่ทำเพื่ออากงฉันจะทำให้ดีที่สุด

“ได้ค่ะ” ฉันรับคำสั่ง แม่จึงเดินไปครัวซึ่งตอนนี้พ่อครัวน่าจะมาเตรียมของแล้ว

ฉันจดรายชื่อไปพลางลอบสังเกตอาม่าเงิบ ๆ ขณะท่านทักทายแขก อาม่าดูปกติดี ที่จริงคืออาม่าปกติจนฉันคิดว่าดูผิดปกติไปเลย

หลินยูลี่

เพราะอามาไม่ร้องไห้เลยสักครั้งตั้งแต่อาการเสีย แม้ผ่านมาสี่วันแล้วแต่ก็ยังยิ้มแยมคล้ายว่าอาการยังอยู่ ฉันแปลกใจกับข้อนี้ไม่น้อย

จากที่ฉันได้เห็นเหตุการณ์ตอนย้อนอดีต อากงกับอามารักกันเองไม่ได้ถูกจับคลุมถุงชน ทั้งสองผ่านเรื่องราวมาด้วยกันมากมาย ทั้งยังคอยช่วยพยุงชีวิตของกันและกันเสมอมา ฉันจึงไม่ด่วนสรุปว่าอามาไม่เสียใจ พยายามคิดว่าจากหลายเหตุการณ์ที่ฉันได้ไปเห็น อามาเข้มแข็งกว่าที่ฉันเคยคิดมาก

ฉันเห็นอามากล่าวทักทายและยิ้มตอบแขกทุกคนที่เข้าไปพูดคุย แสดงความเสียใจ แต่น่าจะพูดคุยเพียงผิวเผิน เพราะเมื่อทักทายตามมารยาทจบอามาก็จะเงิบ ไม่ชวนพูดคุยต่อเหมือนในยามปกติ จนกระทั่งบ้านของเหล่าซู่ปี หรือ เพื่อนบ้านเก่าแก่เข้ามาในงาน ทั้งอามา และเพื่อนบ้านเก่าซึ่งเปรียบเสมือนครอบครัวเดียวกันต่างเฝ้าออกกัน เหล่าอี้เพื่อนบ้านของอามาปลอบใจอามาอย่างหนัก ขณะอามาพูดปลอบใจตัวเองด้วยท่าที่สบาย ๆ ว่า

“อาเหล่าของอ้ออี้ไปสบายแล้ว หนีไปเฝ้าเจ็กเซียนก่อนอ้ออี้ก็”

แล้วทั้งสองก็หัวเราะกัน เพื่อนบ้านของอามา นั่งลงใกล้ ๆ คู่กัน ถึงเรื่องครึ่งวันวานไม่หยุดปาก เห็นแล้วฉันค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นที่กับเพื่อนสนิทอามาคุยได้ไม่หยุดเหมือนเดิม คงเพราะได้ระลึกถึงความหลังซึ่งช่วยคลายความเหงาไปได้มาก เมื่อพระใกล้สวด หน้าที่ยึดบันทึกของฉันก็จบ เริ่มมีสมาธิฟังอามากับเพื่อนบ้านคู่กัน ทันทีที่ตั้งใจฟังสิ่งแรกที่ฉันได้ยินคือ

“ไหงก็ขำอืมากเหมือนกัน” เพื่อนบ้านเก่าแก่พูด ท่านใช้คำแทนตัวเองว่า ‘ไหง’ และเรียกคู่สนทนาว่า ‘หิง’ ยังมีคำว่า ‘กือ’ ที่ใช้แทนบุคคลที่สามอีก ภาษาจีนแคะที่ล่อยข้ามหัวไปมา ทำให้ฉันรีบปรับโหมดรับคำศัพท์ในสมองแทบไม่ทัน

“นั่นสิ ไหงออกจากบ้านไปงานเดียวกับหิง รีบเรียกอาปิกออกมาดูเลย” อาม่าเล่า

“อือไม่ใช่แค่นั้นนะ ไหงเป็นคนวาดแบบให้อาม่าตัดชุดด้วย ไหงยังงเลยว่อาซ้อก็ไปเอาแบบตัดชุดมาจากแคตตาล็อกไหน” แม่ฉันนั่งอยู่ข้างเพื่อนบ้านเก่าแก่ของอาม่าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ช่วยเสริมเรื่อง

“เออ ไหงจำได้ว่าตอนไปบ้านหิง หิงนั่งตัดชุดไปงานเลี้ยงของตัวเองอยู่ เสื้อเขียวเข้มปกสีดำไซ่ใหม่ เข้ากับหิงมาก ใสแล้วสวยจริง ๆ” เพื่อนบ้านของอาม่าพูด

“จริงหรอ อีตอนม้าแต่งตัวสวยไปงานเป็นยังง ไหงไม่ได้ไปไหงยังเด็ก” แม่ถาม

“ก็คือยังงี้ พอไปถึงงานอาป้าหิงมากับม้าไซ่ใหม่ ใ้อีห คนเขารอดูกันทั้งงานเพราะคุณีทั้งสวยทั้งหล่อ ลูกก็เยอะเยอะ พอคนเห็นไม่มีใครผิดหวัง สวยสมที่รอจริง ๆ แต่ที่ตลกก็คือกือร้านข้าง ๆ ที่เขาลอกแบบตัดชุดของอาม่าหิงไป เดินตามเข้่างานมาติด ๆ แล้วชุดก็อึะเหมือนชุดอาม่าหิงเลย แต่เป็นชุดสีขาวปกสีเขียว ดูได้ที่ไหนละ คนเขาเล็กรู้กันทั้งงานว่าลอกแบบไปตัด ม้าหิงนี่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่ป้าหิงอีกลั่นข่าไว้ไม่อยู่ ไหงก็ขำกลิ้งเหมือนกัน ฮ่า ฮ่า” เพื่อนบ้านเล่าเรื่องสมัยยังสาวสนุกเหมือนได้

ฟังนิยายย้อนยุค ฉันร่วมฟังก็อดซ้ำไม่ได้ที่อาจผู้แสนสุขุมยังกลั่นขำไม่
อยู่

“อ้อ อาป้าโหวเคยบอกว่า คนเราต้องมีเอกลักษณ์ ตอนนั้นโหวก็
ขำคำพูดของป้า เพราะรู้จักคำภาษาไทยว่า ‘เอกลักษณ์’ เสียด้วย” ทุกคน
หัวเราะแล้วค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มให้กัน จนต่างคนต่างเงิบมของรูปถ่าย
ที่ตั้งหน้าศพของอาจง ซึ่งเพิ่งถ่ายไม่นาน

ตอนที่อาจงถ่ายภาพนั้นฉันจำได้ว่าวันนั้นเราไปกินสุกี้ด้วยกัน
เพราะนาน ๆ ฉันกับหลานคนอื่นจะมีเวลาไปเยี่ยม ตอนแรกอาจงไม่ยอม
ออกจากบ้านแต่พอฉันติดต่อไม่หยุดก็ยอมตามใจ

เราเพิ่งกินสุกี้เสร็จก็พูดเข้าเหย้าให้อาจงอารมณ์ดี จนยอมเข้า
ร้านใกล้ ๆ ไปถ่ายรูปอาจงเดี่ยว ๆ เท่ ๆ หนึ่งรูป วันนั้นอาจงตั้งใจใส่เสื้อสี
เหลืองนวลตัวโปรดที่อาม่าตัดให้ แล้วบรรดาหลานก็ถ่ายรูปร่วมกับอาจง
เป็นที่ระลึก ภาพเดียวที่ถ่ายอาจงยิ้มได้น่ารักที่สุด เห็นดวงตาโค้งเป็นรูป
สระอิ บ่งบอกว่าเป็นยิ้มจากใจ ซึ่งยากจะเห็นจากบุรุษยิ้มยากอย่างอาจง

“มายเอาแล้ว เลิกพูด ไป พระจะสวดแล้ว หงรีบลูกเถอะ” เพื่อน
บ้านอาม่าพูด

“ได้ค่ะ ม้ามา ลูกไหวไหม หลัง ช่วยพุงอาม่าหน่อย” แม่บอกให้
ฉันช่วยประคองอาม่าค่อย ๆ เดินไปนั่งหน้าพระ ะหว่างที่พระสวดฉัน
ครุ่นคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตั้งแต่อยู่ในรถจนถึงเวลางานที่แขกเข้าไปคุยกับ
อาม่า

ฉันรู้แล้วว่าสิ่งที่ขาดหายไปคืออะไร บรรยากาศการสนทนาเวลา
ที่อาจงคุยกับอาม่า ไม่เหมือนเวลาที่อาม่าคุยกับคนอื่นไม่ว่าจะเป็นตอน

คุยกับไชยฉีโนรธ คุยกับแม่ หรือกับเพื่อนบ้านเก่าแก่ ญาติสนิทคนอื่น
ฉันรู้แล้วว่าไม่มีใครที่คุยด้วยแล้วทำให้อาม่าสนุก หรือบางครั้งได้เถียงกัน
อย่างถึงพริกถึงขิงเท่ากับเวลาท่านคุยกับอากง

ฉันหันไปมองอาม่าผู้กำลังพนมมือ สงบ นิ่ง ตามองรูปถ่ายอากง
อาม่ากำลังคิดอะไรอยู่ฉันอยากรู้ อาม่ารู้ตัวหรือเปล่าว่าท่านกำลังเศร้า
หรือท่านรู้ว่ากำลังเศร้าแค่ไหน หากคนที่เคยคุยด้วยอย่างสนุกสนานหัวใจ
ซึ่งมีคนเดียวในโลกจากไป ก็แปลว่าความสุขเล็กน้อยที่เกิดขึ้นได้ง่าย ๆ
หายไปอย่างหนึ่ง นี่ยังไม่นับการกระทำของอากงอีกมากมายตลอดชีวิตที่
คอยปกป้องดูแลตามใจอาม่านับหลายสิบปี ทั้งขับรถพาไปกินโจ๊ก ซื้อ
กับข้าว ซื้อบั้งที่ตลาดทุกวันตั้งแต่ตีห้าถึงหกโมง พาไปสมาคมกับเพื่อน
เก่าทุกเสาร์อาทิตย์ ทั้งยังพาไปเที่ยวต่างจังหวัดทุกครั้งเพียงแค่อาม่าเอ่ย
ปากว่าอยากไป ไหนจะเรื่องเล็กน้อยเช่นการฟังอาม่าเล่าหรือพูดถึงเรื่อง
ต่าง ๆ จนจบแบบไม่เคยขัดใจอีกล่ะ

ตอนนี้ฉันเริ่มรู้สึกกลัวว่าพวกเราทั้งหมดลึกกว่าคนในครอบครัว
จะทำทุกอย่างให้อาม่าได้ไม่ดีเท่าอากงเพียงคนเดียว ฉันมองตามสายตา
ของอาม่าไปยังรูปถ่ายอากง

‘หนูจะพยายามเป็นเพื่อนคุยที่สนุกที่สุดคนหนึ่งให้อาม่านะคะ
ง หนูอาจจะทำได้ไม่ดีเท่าอากง แต่หนูสัญญาว่าจะดูแลอาม่าเรื่องนี้ให้
ดีที่สุด’ ฉันคิดในใจว่าถ้าอากงได้ยิน คงช่วยให้อากงวางใจได้สักเรื่อง

เมื่อพระพักส์วด เราทุกคนรีบกระจ่ายตัวเสิร์ฟอาหาร วันนี้มีทั้ง
ข้าวและขนมจัดเต็มมากกว่าสามวันแรก หลายคนแซวว่าบ้านนี้เลี้ยงงาน

ศพหรือเลี้ยงโต๊ะจีน อุดมสมบูรณ์จริง อาม่ายิ้มหน้าบานเพราะคำชมล้นหลาม

งานศพดำเนินต่อไป หลังพิธีเคารพศพซึ่งวันนี้เจ้าภาพคือหัวหน้างานของแม่ อาม่าและลูกหลานทุกคนก็เริ่มส่งแขก แม่ อาม่า ทุกคนขอบคุณแขกที่มาให้กำลังใจและร่วมแสดงความเสียใจ ส่วนมากเป็นแขกที่เพิ่งมาวันนี้วันแรก เพราะพวกเขาจะกลับทีหลัง ส่วนมากเป็นญาติสนิท จึงมีเรื่องให้คุยกันไม่จบ

ฉันเริ่มวงนิตหนอย อาจเป็นเพราะหลายวันแล้วที่ต้องใช้พลังงานทั้งยามตื่นยามหลับ แต่แม่เหนื่อยล้าฉันยังคิดถึงวรรคหนึ่งจากบทกลอนบนกระดาษรูป ที่ว่า “เอาชีวิตรแลกชีวิตคนผูกพัน” วรรคนี้คล้ายบอกกับฉันโดยตรงว่า เราต้องแลกพลังชีวิตเพื่อให้ได้ฝันถึงคนที่จากไป ต่อให้แลกอีกครั้งฉันก็จะทำ แม้ฉันไม่อาจพาอางกลับมาจากความตายได้ก็ตาม

“หลัง หลัง ไปกันได้แล้ว ลืมของอะไรไว้เปล่า เดี่ยวใช้ยู่ลี่จะไปส่งเรา อย่าให้กูวอนะลูก” เสียงแม่เรียกสติของฉันกลับมา ฉันหันไปพยักหน้าก็เห็นน้องมองหน้าฉันแล้วแลบลิ้นให้

ไอ้เด็กคนนี้ เดี่ยวเถอะ ฉันยังไม่อยากเอาคืนตอนนี้

“หนูไปหยิบกระเป๋าก่อนนะ รถกู้อยู่ไหนคะ” ฉันถาม

“สี่ขวกคันแรกหัวมุม จอดอยู่หลังศาลา ออกไปก็เห็นเลยลูก” แม่

ตอบ

“ได้ค่ะ เดี่ยวหนูตามไป” พุดจบฉันรีบวิ่งไปหยิบกระเป๋าสะพายที่วางอยู่ตรงมุมพับกระดาษ พองยหน้าขึ้นเห็นว่าคนทั้งงานทยอยกลับจน

แทบไม่เหลือใคร ฉันเดินตัดเก้าอี้ว่างเปล่าทั้งหลาย อ้อมไปด้านหลังพวง
หวีและข้าวของแสดงความเสียหายหลายชิ้น จนถึงรูปถ่ายหน้าศพของอา
กง

ฉันเห็นกระจกเริ่มมีฝ้าเล็กน้อย จึงหยิบทิชชูในกระเป๋าสะพาย
ออกมาเช็ดจนสะอาดดี ฉันเดินไปที่ 'บ้านใหญ่' ของอากงเคาะโถงแล้ว
พูดว่า

"อากง ฟรุ้งนี่หนูมาใหม่ นะคะ" ฉันรู้สึกว้าวหลายวันมานี้ นี่เป็น
ครั้งแรกที่ฉันได้พูดกับอากงจริง ๆ ฉันรู้สึกถึงความเจียมเนื้อเจียมตัวที่ไร้เสียงตอบ ฉัน
ลืมหาองที่นอนอยู่ตรงนี้อย่างโดดเดี่ยวไปตั้งหลายวันได้อย่างไร

ฉันมีแต่แต่คิดไปไกล แต่ก็ไกลได้แค่รอบตัวเอง ฉันมีแต่คิดถึง
ชีวิตตัวเองว่าจะเป็นอย่างไรต่อจากนี้ คิดถึงแต่ว่าจะพาอากงกลับมาให้
ได้ มีแต่เพลิดเพลินไปกับการย้อนเวลาไปเห็นอากงมีชีวิตอีกครั้งใน
ความฝัน

แต่ฉันลืมนึกไป...ว่าอากงตัวจริงของฉันอยู่ตรงนี้ ในโถงไม้แคบนี้
ใกล้แค่นี้เอง ฉันวางมือทาบโถงไม้สีชาวยื่นเยียบอย่างแผ่วเบา 'อากงคะ
ฟรุ้งนี่หนูจะรีบมาแต่เช้า หนูจะไม่เถลไถลแล้ว คินนี่อากงพักผ่อนก่อนนะ'
ฉันเลื่อนมือลงจับสายกระเป๋าสะพาย สัมผัสความอบอุ่นจากตัวเอง ที่
แห่งนี้ไม่มีใครได้ยินที่ฉันพูดนอกจากตัวเอง

ฉันเดินลงจากแท่นตั้งโถงศพ ก้าวยาว ๆ ไปที่ประตู ฉันหันไป
มองโถงที่อากงนอนอยู่อีกครั้ง อย่างน้อยอางก็ยังอยู่ตรงนี้ ฟรุ้งนี่ค่อยมา
หาใหม่ นะ ฉันคิดปลอบใจตัวเอง

หลินยูลี่

เมื่อไปถึงรถ ไช่ยกู้ก็เพิ่งเดินมาถึง ฉันจึงรอดจากคดีให้ผู้ใหญ่หรืออย่างหวุดหวิด แม่ให้ฉันนั่งข้างคนขับ น่าจะเป็นเพราะวันนี้แม่เหนื่อยจึงอยากหลับระหว่างทาง

รถค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากวัด ฉันมองศาลาที่อาจอยู่ในกระจกมองข้าง ยังคงเปิดไฟสว่างไสว คงเปิดไว้ทั้งคืนแล้วปิดตอนเช้า กระจกมองข้าง ฉันคิด ศาลาเล็กลงเรื่อย ๆ จนลับตาเมื่อเราเลี้ยวออกจากวัด ไช่ยกู้หันมามองฉันแล้วชวนคุยแก้งว

“เป็นยังไงบ้าง หลัง ช่วงนี้ได้ข่าวว่าเรียนหนัก จะสอบเข้าที่ไหนล่ะเรา นี่อยู่ชั้นอะไรแล้วนะ” ไช่ยกู้อำถามจนไม่รู้จะตอบอะไรก่อนดี

“ม. ๓ ค่ะ หนูดู ๆ อยู่ แต่คิดว่าคงสมัครสอบสายศิลป์ค่ะ” ฉันตอบ

“อืม ดี แล้วไม่ชอบวิทย์คณิตเหรอ” กู้อถามคำถามที่ฉันเบื่อจะตอบ

“ไม่ค่ะ หนูไม่ชอบเลข” ฉันเริ่มตอบเสียงเหนื่อย

“อ้อ ไม่เป็นไร เรียนสายศิลป์ก็ดีเหมือนกัน” กู้อตอบ แล้วเราต่างเงิบ ฉันรู้สึกหนาว จึงปรับแอร์ให้เบาลง แต่สายตาเหลือบเห็นนาฬิกาข้อมือของอากาศที่กู้อขอให้ช่วยหาวางอยู่บนแผงหน้าปัดรถ จึงนึกถึงเรื่องที่ยากู้อขึ้นมาได้

“กู้อคะ หนูถามได้ไหม ทำไมกู้ออยากได้นาฬิกาของอากาศคะ” กู้อหมุนพวงมาลัยเลี้ยวไปตามทางด้วยมือข้างเดียวอย่างสบาย ๆ เหลือบมองกระจกหลังพบว่า

“ถามได้ กูอยากได้เพราะกูเป็นคนให้อากเอง” อากูตอบ ฉันทโ
เพราะคาดไม่ถึงว่ากูเป็นคนให้ อากูเล่าต่อว่า

“กูให้ตั้งแต่ก่อนหลังเกิดนะ” อากูยิ้มแล้วเล่าต่อ

“อากยังทำงานอยู่ที่ร้านไทยยนต์ ร้านเบตเตอร์ที่บ้านเรานั้น
ละ ทำจนอายุจะหกสิบยังไม่ยอมพัก เพราะกลัวลูกลำบากต้องหาเลี้ยง
พ่อแม่ ตอนนั้นตัวอแม่หลังแล้วก็พี่คนอื่นเรียนจบหมดแล้ว ทำงานแล้ว
มีกูคนเดียวยังเรียนอยู่ ตอนอยู่มัธยมกูเลยรีบเรียนแล้วก็สอบข้ามชั้นเข้า
มหาวิทยาลัยเลย แล้วรีบเรียนให้จบจะได้ออกมาทำงานเหมือนคนอื่น”
อากูหยุดมองกระจกหลังสลักับกระจกข้างเพื่อเปลี่ยนเลน

“ตอนเรียนใกล้จบ พวกอีบอกให้อากเลิกทำร้านได้แล้ว แต่อ
กก็คือไม่ยอมเลิก ตามสไตล์เขาละ ตอนนั้นกูก็ไม่รู้ว่าเข้าข้างตัวเองใหม่
นะ” กูหัวเราะแล้วเล่าต่อ

“อากน่าจะป็นห่วงว่ากูจะเรียนจบใหม่ เพราะข้ามชั้นเรียน
ถ้ากูเรียนไม่ได้อากคงกลัวไม่มีใครส่ง กูเลยรีบเรียนให้จบ ไปสอบใบ
ประกอบวิชาชีพทนายแล้วก็ทำงาน” กูเหลือบมองนาฬิกาอากแล้วมอง
ถนนที่ทอดยาวข้างหน้า

“อากเคยถูกดูถูกมาเยอะมาก คนในซอย คนแถวบ้าน ในตลาด
ว่าจนแต่มีลูกเยอะตั้งครึ่งโหล ดูซิจะเลี้ยงได้ตึขนาดไหน มีอยู่ช่วงหนึ่ง
หลังคงไม่รู้ เหล่าแม่แม่ของอากป่วยหนักมาก ตอนนั้นอากต้องใช้เงิน
เยอะมาก พวกเราต้องช่วยกันประหยัด พวกกูพวกอี่ใส่เสื้อผ้าถู ๆ ที่ซื้อ
ตามตลาดนัด แล้วรับเสื้อผ้าไปใช้ต่อกันเป็นทอด มันจะเก่า ๆ หน่อยใช่
ไหม” ฉันทพยักหน้ารับ

“ปิ่นนี่แหม่ อาม่าถึงจะตัดชุดสวยดี ๆ ด้วยผ้าสำลีให้คนละชุด จะใส่ที่ห้วงกันยิ่งกว่าอะไร คนแถวนั้นเลยมองว่าพวกเราจน แต่งตัวสกปรก แต่ตอนนั้นพวกกูไม่เคียดร้อนหรืออะไรนะ เราพี่น้องเยอะใครไม่เล่นด้วยเรากี่ เล่นกันเอง” กูหัวเราะ

“เล่าออกทะเลไปไกล เรื่องของเรื่องคืออากงอยากส่งลูกทุกคน ให้เรียนจบสูง ๆ ฝากค่าสอบประมาทที่คนดูถูก ถ้าฟังอากงไม่สนใจคำพูด คนพวกนั้นหรือก แต่เขาห่วงความรู้สึกอาม่าของหลิง เลยต้องฝากค่าพูด สิ้นคิดของคนพวกนั้นให้สำเร็จ” กูหยุดพูด มองทาง แล้วเลี้ยวตรงจุดกลับรถ ฉันทมองนอกหน้าต่างเห็นสองข้างทางเริ่มคุ่นตา น่าจะใกล้ถึงบ้านแม่แล้ว

“อากงเลยทำงานส่งกูเรียนจนจบ พอเรียนจบก็คิดว่าอากงควรพักผ่อนได้แล้ว เพราะทำงานหนักมาทั้งชีวิตขนาดนี้ ลูกทุกคนเห็นกันหมด กูเลยเอาเงินเดือนเดือนแรก ชื้อนาฬิกาเรือนนี้ให้อากง เป็นเงินที่กูหาได้เองครั้งแรก กูเอาไปให้แล้วกับบอกอากงว่าให้พักได้แล้ว ถึงเวลาไปเที่ยวและมีความสุขบ้างแล้วก่อนจะเที่ยวไม่ว่าง” กูหัวเราะ ฉันทยิ้มตาม

“แต่หลังจากนั้นก็ใช่ว่า ป้า...เฮ้ย...อากงจะไปเที่ยวนะ ยังคอยไปดูร้านให้ตัวกูทุกวัน ต้องให้โกว..เฮ้ย..ตัวอี่ไซ่ใหม่ หลิงเรียกแบบนี้” ฉันทพยักหน้ารับ “นั่นแหละ กับอาม่าลากไปเที่ยวไปไหนต่อไหน” กูหยุดพูด มองนาฬิกาข้อมือเรือนเก่า

“กูเอาแต่ทำงาน ไม่ได้รู้เลยว่าอากงใส่นาฬิกาข้อมือแบบนี้บ้างไหม สภาพยังดีแบบนี้คงเก็บไว้เฉย ๆ แน่” กูพูดพลางมองท้องถนนไร้รถในยามดึกที่ทอดยาว

“ใส่ตลอดเลยคะ ภูใส่ทุกวันเลย” ฉันทบอ

“เหวอ...อืม...ดีแล้วที่ใส่” ไซ้ยกูพยักหน้า

“ขอบคุณที่เล่าให้หนูฟังนะคะ” ฉันทพูด

“ไม่เป็นไร หลาน ขอบใจเหมือนกัน” ภูตอบ

เราทั้งคู่ต่างตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง ฉันทคิดว่าค้นพบวิธีที่จะช่วยให้ฉันทได้เจออากาศซึ่งมีทัศนวิสัยดีกว่าการจูดรูปขอพรและนอนหลับฝันแล้ว แท้จริงฉันทพบอากาศได้ทุกเมื่อในความทรงจำและเรื่องเล่าของผู้คนที่ผูกพันกับอากาศ หรืออาจพบท่านจากสิ่งของที่มีความทรงจำอากาศผูกพันกับมัน แท้จริงแล้วอากาศของฉันทอยู่ในทุกที่ที่ที่อากาศเคยอยู่ และอยู่ในตัวทุกคนที่อากาศเคยรู้จัก

ฉันทเริ่มคิดปलอบตัวเองได้แล้วว่า ความฝันไหน ๆ ก็ไม่จำเป็นสำหรับฉันทอีกแล้วนับแต่นี้

เมื่อเห็นว่าใกล้ถึงทางเข้าอาคารชุดซึ่งเป็นบ้านของฉันท จึงหันไปปลุกแม่กับน้อง น้องตื่นแบบงัวเงีย ส่วนแม่รีบขันตัวรวบรวมข้าวของทันที

“ขอบใจนะ เจียง” แม่พูดเมื่อลงจากรถกันแล้ว

“ขอบคุณนะคะ ภู สวัสดิ์ดีคะ” ฉันทพูด

“ไม่เป็นไร ฟรุ้งนี่เจอกัน” ภูตอบ แล้วพูดขึ้นว่า

“จริงสิหลิง หลังเก็บนาฬิกานี้ไว้ให้ภูก่อน ภูจะฝากให้ช่วยหากล่องกับสายหนังสำรองของนาฬิกาที่บ้านอากาศ หลังเอนานาฬิกาเรือนนี้ไปเทียบดูว่าใส่อันไหนได้ ภูจำได้ว่า กล่องเดิมเป็นสีน้ำเงินนะ ลองถามไซ้ยี่ดู เมื่อกี้คุยกันเพลินภูก็ลืมเลย” ฉันทรับนาฬิกามา

หลินยู่ลี่

ก่อนจะรับปากกันว่า จะหาให้ ฉันจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่า มันจะ อยู่ที่ไหนซักได้ เติงยงนอนของอาทง

เมื่อถูกขับรตออกไป พวกเราก็ดนเข้าที่พัท ทันทีที่ถึงห้อง ฉัน แม่ กับน้องชายแทบจะแยงกันเข้าห้องน้ำ

ฉันกับน้องเสี่ยสละให้แม่อาบก่อน คนตอไปคือฉัน แล้วตอด้วย น้องซึ่งมักจะทำานน้ำนานที่สุดอาบเป็นคนสุดท้าย ระหวางที่น้องเข้าไป อาบน้ำ ฉันพูดกับแม่ว่า

“แม่ ที่แม่บอกว่าถ้าหนูมีเหตุผลดี ๆ แล้วจะให้หนูไปนอนบ้าน อาม่า หนูคิดได้แล้วนะ หนูไม่ได้ตั้งใจคิดแต่หนูสังเกตจากหลายวันมานี้” ฉันสร้างพุดให้ดูเป็นเรื่งใหญ่

“ทำไมเรหระ ว่ามา เหตุผลอะไร” แม่ถาม

“หนูคิดว่า ไม่ใช่แค่หนูที่ควรไปนอนบ้านอาม่า แต่เราทั้งสามคน ควรไปนอนเป็นเพื่อนอาม่า หลายวันมานี้อาม่าต้องนอนคนเดียวในห้อง ทั้งบ้านมีแค่อาม่ากับไช่ยอี คงเหงามากแน่ ๆ ปกติทั้งคู่อยกันไม่กี่คำก็ ทะเลาะกัน แล้วอาทงคอยห้ามทัพตลอด” ฉันลอบสังเกตสีหน้าของแม่ แล้วพุดตอ

“แต่ตอนนี้อาทงไม่อยู่แล้ว ใครจะเป็นคนห้ามเวลาสองคนนี้ ทะเลาะกัน เมื่อเข้าตอนอาม่าเล่าเรื่งญาติที่มาจากงานให้ไช่ยอีฟัง หรือตอน เยนเวลาอาม่าเล่าเรื่งให้ญาติสนิทฟัง อาม่าดูเหงามากนะคะ” แม่ยังคง ทำหน้าครุ่นคิด ฉันจึงต้องหงายไฟตายที่แม่และอาม่าจะต้องยอม

“แม่คิดว่าถ้าหมิงไปอยู่บ้านกับอามา อามาจะแสบปี้อารมณดี ขึ้นขนาดไหน น้องจะช่วยให้อามาหายเหงาได้เยอะนะ อีกอย่างบ้าน อามาจะได้มีผู้ชายเหมือนเดิม อามาคงเบาใจขึ้นเยอะ” พอหายใจตาย สีหน้าของแม่ก็คลายลง กลายเป็นยิ้มเปิดเผยเห็นด้วยกับฉัน แต่แล้วก็ กลับนี้หน้าอีก

“อามาไม่ร้องให้เลยลูก ไม่รู้เป็นอะไรอยู่รีเปล่า” แม่พูดเรื่องนี้ ขึ้นมา ฉันประหลาดใจที่แม่ก็สังเกตเห็นเช่นกัน

“อามาคงทำใจได้สักพักแล้วมั้ง” แม่พูดแบบลังเล

“หนูว่าไม่มีใครทำใจได้หรอก โดยเฉพาะอามา” ฉันเสริม

“ลึก ๆ แม่ก็คิดอย่างนั้น จันดีแล้ว ช่วงนี้เราไปอยู่เป็นเพื่อนอามา ที่บ้านโน้นจนกว่างานอากงผ่านไป อามาจะได้ไม่เหงา” แม่พูดพลาง สะบัดผ้าห่มคลุมตัว ฉันกระซิบผ้าห่มของตัวเองบ้าง ตามองตามน้องชาย ที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้อง

“หมิง ตั้งแต่พุงนี้ไปจนจบงานอากงเราจะไปนอนบ้านอามา กันนะลูก เดี่ยวพุงนี้เข้าแม่โทรคุยกับอี่เรื่องนี้ ลูกรีบตื่นมาจัดข้าวของตัวเอง อย่าให้แม่ต้องเตือนนะ” น้องพยักหน้าแต่หันมาขมวดคิ้วใส่ฉัน เป็นนัยว่าอะไรกันเนี่ย ฉันยกไหล่ พูดเสริมแม่ว่า

“อย่าซักซ้าละ” แล้วแลบลิ้นให้

“เดี๋ยวเถอะ นอนทั้งคู่เลย ไม่งั้นโดน” แม่ขัดก่อนที่สงครามอันดุเดือดจะเกิดขึ้น ฉันลุกไปหยิบสายชาร์ตในกระเป๋า ก่อนจะหยิบนาฬิกา เรือนเก่าของอากงขึ้นมา มันเป็นนาฬิกาเรียบ ๆ ที่สวยดี ฉันหยิบนาฬิกา ของอากงกับสายชาร์ตโทรศัพท์ติดมือมา

หลินยูลี่

ก่อนจะปิดไฟให้แม่ แล้วกลับไปล้มตัวลงนอนที่ฟูกบนพื้น ฉัน
วางนาฬิกาไว้ใกล้หมอน นอนหงายมองเพดานสีขาวที่มุ่มเดมิในความมืด
มุ่มเดียวกับวันที่รู้ว่าอากาศจากไป หลับตาลงและหวังว่าคืนนี้ฉันจะได้นอน
หลับสนิทเสียที

+-

รักไว้ในใจ

ตุ้ง ตุ้ง ตุ้ง ตุ้ง

.

.

เสียงกลองดังมาจากไหน

.

หอมกลิ่นขนมจัง

.

ฉันลืมตาพลงสูดกลิ่นหอมหวานของขนมนานาชนิดที่เพิ่งเห็น
ว่าวางเต็มอยู่ตรงหน้า เมื่อเหลียวมองรอบตัวก็เห็นเหล่ามานั่งอยู่บนแคร่
ไม้ไผ่หน้าบ้านหลังเก่าของอากง กำลังมองดูตัวอี่ ตัวกู หลานคนโตมัดต้น
อ้อยให้โค้งเข้าหากันคล้ายขุ้มประตู่ เวลาน่าจะค่ำมากแล้ว แต่ห้องฟ้า
ราตรีสว่างไสวเพราะแสงนวลจากพระจันทร์เต็มดวง

ฉันมองเหล่าน้ามา ยังมีชีวิตอยู่อย่างพิศวง รีบไล่สายตาส้ารวจร่างกายของท่าน นี่ฉันคงย้อนเวลามาช่วงก่อนหน้าความฝันครั้งที่แล้วเป็นแน่ เพราะเหล่าน้ามา ยังเดินได้ ฉันลองลุกเดินไปหยุดหน้าเหล่าน้ามาเพื่อทดสอบให้แน่ใจว่าท่านไม่เห็นฉัน และก็ไม่ได้เห็นจริง ๆ ฉันงุนงงว่ากลับมาที่นี่ได้อย่างไร

ฉันมองเข้าไปในบ้าน เห็นแม่ซึ่งบัดนี้เป็นเด็กอายุประมาณแปดเก้าขวบกับใช้ยี่ที่อายุไล่กัน ช่วยกันหิ้วตระกร้าหว่ายใส่ขนมออกไปวางบนโต๊ะเหล็กสีแดงหน้าบ้าน มีขนมสารพัดชนิด ทั้งขนมโก๋ขาว ขนมไหว้พระจันทร์ใส่ทุเรียนไข่เค็ม ขนมไหว้พระจันทร์ใส่โหงวี่ง ขนมเหล็กเตาก่อรูปร่างต่าง ๆ และผลไม้นานาชนิด ทั้งสองช่วยกันจัดวางให้สวยงาม

ข้างขนมเหล่านั้นมีเสื้อผ้าของหญิงสาว กระดาษเงิน กระดาษทอง ตลับแป้งสีเหลี่ยมลายผู้หญิงเงินแตงหน้าคล้ายนักแสดงจิว ยังมีดอกไม้ ภูบเทียน ดอกไม้ประดับชุ่ม และเต็งลั้งหรือโคมไฟสีแดงตั้งอยู่ใกล้กัน

“อาหวนยเล็ก ลือตั้งใจวางของเรียงตามอาเจตี ๆ เรียงให้สวยงาม” เหล่าน้ามาพูดกำกับ

ทุกคนช่วยกันคนละไม้คนละมือจัดวางของให้เรียบร้อยนำมองไม่นานฉันเห็นอาม่าหอบหมอนอิงสองสามใบออกมา พร้อมน้ำและขนมวางไว้บนแคร่ไม้ไผ่ เหล่าน้ามาช่วยจัดหมอนให้เข้าที่ เด็กโตนั่งบนขอบประตูหน้าบ้าน เด็กเล็กอย่างใช้ยี่ แม่ ใช้ยี่กู่ขึ้นมานั่งบนแคร่ไม้ไผ่ข้างเหล่าน้ามา

ทุกคนมองเข้าไปในบ้าน คล้ายรอให้ใครบางคนออกมา

“มาแล้ว” เสียงของอากงดังมาจากหลังบ้าน แล้วเดินยกเก้าอี้ไม้กับกล่องหนังหุ่นกลองสี่คนคล้ายกลองต็อกของจีนออกมา ใบหน้ายิ้มแย้มเด็กทุกคนเก็บความตื่นเต้นดีใจไว้ไม่อยู่พากันจ้องมองกลองหนังขนาดเล็กนั้น

ทันทีที่อากงวางเก้าอี้ไม้และกลอง ก็ยื่นไม้ตีกลองให้ตัวกู๊ ลูกชายคนโตของบ้าน เราได้ยินเสียงกลองจากบ้านซึ่งเป็นร้านค้าริมถนนเหมือนกันดังมาจากที่ไกล ๆ แล้วค่อย ๆ ไล่เข้ามาใกล้ ทุกบ้านเริ่มตีกลองกันแล้ว

“ตีเลย อาตี ตีดัง ๆ เจ้าแม่กวนอิม เจ้าแม่ฉางเอ๋อ ท่านจะได้มารับของไหว้ของเรา เร็วเข้า ตีเลยอาตี” เหล่ามาบอก

ตัวกู๊ไม่รอช้า ตีกลองเสียงดังสนั่น อามา อากง แม่และพี่น้องจตุรบุปเตรียมไหว้พระจันทร์ กลิ่นหอมของธูปโชนมาจากทั่วทุกทิศ ทั้งจากหน้าบ้านของเราและจากบ้านอื่นหอมกำจายไปทั่ว เสียงกลองที่ตีจากบ้านโน้นบ้านนี้ดังเป็นระยะ ด้วยเหตุที่แถบนี้เป็นชุมชนชาวจีน คำคินนี้จึงคึกคักเป็นพิเศษ แม้แต่คนไทยก็มาเที่ยวเดินดูตามบ้านแต่ละหลัง เพราะนาน ๆ ที่จะได้เห็นพิธีตามเทศกาลของเพื่อนบ้านชาวจีนที่ทุกบ้านจัดอย่างพร้อมเพรียงแบบคินนี้

ไหว้พระจันทร์เสร็จแล้วแม่กับอาปู่ลัดกันตีกลองอย่างสนุกสนาน อากงเองก็ลุกขึ้นมาตีกลองกับลูก ๆ ด้วย อากงสอนให้หยี่กู๊ซึ่งหุฟิการตีกลองตามที่สอน พอตีได้ หยี่กู๊หัวเราะตามประสาเด็ก แม้ไม่ได้ยินเสียงกลองที่ตัวเองและพี่ ๆ ตี อามากับเหล่ามาหัวเราะชอบใจด้วย

หลินยู่ลี่

ความเอ็นดู ฉันมองอากงและบรรยาศยามค่ำคืนที่แสนดีครั้งนั้นด้วยความรู้สึกสงบใจ อากงก็มีมุขขี้เล่นกับลูก ๆ เหมือนกันแฮะ ฉันคิดพลางนึกถึงช่วงเวลาแต่อากงเข้มงวดกวดขันกับลูกมากที่เคยเห็นก่อนหน้านี้

ฉันคิดว่าหลังจากเหล่ามาลัมป่วย บรรยาศในบ้านคงตึงเครียด เพราะความยากลำบากในชีวิตทำให้เวลาแห่งความสุขเหือดหาย แต่โซ่วมันไม่เคยมีอยู่ ฉันมองดูแม่และพี่น้องมองอากงด้วยสายตาทั้งรักทั้งเทิดทูน แล้วอดคิดไม่ได้ว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวของคนจีนอย่างเราอาจไม่พูดคำว่า 'รัก' ให้แก่กันบ่อยนัก แต่ในทุกการกระทำมีคำบอกรักแฝงอยู่เสมอ

ที่ผ่านมาฉันอาจมองหามันไม่เก่งพอจึงมองข้ามความรักที่อาม่าแม่และพวกอี้แสดงออกแก่ฉัน หากฉันลองสังเกตให้ดีเหมือนที่ฉันเฝ้าดูสิ่งนี้อากงทำ ฉันก็คงหามันพบได้ไม่ยาก ฉันสูดหายใจเข้าลึกเพื่อเรียกพลังความมั่นใจที่จะเริ่มต้นมองโลกให้ดีขึ้น

อันที่จริง ฉันไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้ยืมเวลากลับมาอีกหลังจากความโศกอาดูรในความฝันครั้งก่อน การกลับมาครั้งนี้คล้ายเป็นของขวัญที่ดีที่สุดชิ้นหนึ่ง เพราะทำให้ฉันได้เห็นอากงอีกครั้งในยามท่าหน้าเรjingเปี่ยมสุข ฉันทรุดนั่งบนแคร่ไม้ไผ่ข้างอากง แล้วยึดตัวนอนคร่ำ มือเท้าคางกวาดตาละเลียดมองบรรยาศอันอบอุ่นนี้เพื่อจารึกช่วงเวลาแสนวิเศษนี้ไว้

อาม่าลาของไหว้ ตัดแบ่งขนมไหว้พระจันทร์ตามจำนวนสมาชิกในบ้าน แล้วแจกให้ทุกคนกินเท่ากัน อาม่ายังแบ่งขนมชนิดอื่นที่มีเหลือเพื่อให้เพื่อนบ้านและผู้ที่ได้เดินผ่านมาตกทายเอากลับไปกินด้วย

ตัวอ๊ อากง เหล่าม่า หยิบขนมโก๋มาแบ่งกันกินอย่างอร่อย แม่
ใช้ยี่อี่ หยี่กู่ ซากู่ และใช้ยี่กู่ผลัดกันตีกลองเป็นจังหวะ ร้องเพลงกีฬาสี่ของ
โรงเรียนคลอตามที่ตัวกู่สอน บรรยากาศรอยยิ้มแห่งความสุขที่แผ่ไปทั่ว
ทุกที่เช่นคีนี่ ทำให้พระจันทร์กลางหาวดวงมิ่งกว่าพระจันทร์คีนไหน
ที่ฉันเคยเห็น ฉันตั้งสายตากลับมามองอากงแล้วเขยิบเข้าไปชิดอีก ลดมือ
วางบนแคร่ไม้ไผ่ ไบหน้าแนบแขนแขนมองอากง

มองจากมุมนี้ ฉันเห็นอากงมองอาม่าพลางยิ้มอบอุ่นให้กัน แล้ว
แหงนหน้ามองพระจันทร์เรืองรองสูงสกาวกกลางฟ้าสีน้ำเงินเข้มกว้าง
ไพศาล เห็นหมู่ดาวทอประกอระยิบระยับสู้กับแสงบ้านเรือนข้างล่าง
ลมโชยมาอ่อน ๆ เป็นพักระยะทำให้เคลิ้มหลับได้ง่าย

หากนี่คือความฝัน ช่างเป็นฝันดีจนไม่มีอะไรเทียบ ฉันนอนชม
ดวงจันทร์นวลส่องอยู่พักเดียว เปลือกตาก็เริ่มหนักขี้จวนจะปิด ชั่ว
ขณะนั้นจินตนาการแสนล้ำเลิศของฉันทำให้รู้สึกคล้ายว่าเห็นสัตว์สีขาวหู
ยาวขนปุยตัวหนึ่ง กำลังวิ่งเล่นลึงโลดอยู่บนดวงจันทร์ มันหันมาขยับหูไป
มาเหมือนโบกมือลาให้ฉันนอนหลับฝันดี...

กิ้ง กิ้ง กิ้ง

ต๊ต ต๊ต ต๊ต

หลินยูลี่

เสียงเพลงของนาฬิกาปลุกที่คุ้นเคยและแรงสั่นจากโทรทัศน์มือถือที่ตั้งไว้ดังเตือนตามเวลาปลุก ฉันลืมตาที่ละน้อย หายใจช้า ๆ รับอากาศเย็นฉ่ำจากเครื่องปรับอากาศในห้องนอนเข้าปอด แล้วยกมือขยี้ตาให้หายง่วงเจีย

นี่เป็นคืนแรกนับจากอากาศเสีย ที่ฉันนอนหลับได้อย่างเต็มอ้อมจริง ๆ แม้เมื่อคืนฉันฝันอีกแต่ไม่รู้สึกเหนื่อยล้าเหมือนที่เคยฝันในครั้งก่อนเลย และไม่ทำให้ฉันง่วงสับสนวันเวลาเหมือนเมื่อสัปดาห์ก่อนด้วย ตอนนั้นฉันรู้สึกคล้ายกับว่าตัวเองกระโดดไปตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ไม่มีหยุดไม่ต่างจากกระต่ายตัวหนึ่ง

แม้กับน้องยังหลับอยู่ ฉันมีนิสัยแปลกอย่างหนึ่งที่อาจนับเป็นเรื่องดี คือฉันไม่อาจนอนต่อได้อีกหลังจากนาฬิกาปลุกดัง ทำให้มีโอกาสสังเกตการนอนของคนรอบตัวแบบเงียบ ๆ ได้เสมอ เวลาเห็นคนนอนหลับ หายใจแผ่วเบาเป็นจังหวะ เปลือกตาปิดสนิท หรือเห็นบางคนกำลังฝันแล้วนอนยิ้มหรือนอนขมวดคิ้ว ฉันว่าช่างเป็นความอัศจรรย์ คล้ายว่าช่วงที่เรานอนหลับเป็นช่วงเวลาที่เราสร้างโลกอีกโลกขึ้นมา หรือแท้จริงแล้วขณะนอนหลับฝันอาจเป็นช่วงเวลาที่เราได้เข้าไปอยู่ในโลกอื่นที่เราไม่รู้จัก ได้เป็นคนที่เราไม่เคยเป็น หรือได้ทำสิ่งที่เราไม่อาจทำได้ในโลกจริง

ฉันอดคิดไม่ได้ว่าความฝันที่ฉันได้ไปเฝ้าดูเหตุการณ์ในอดีตของอากาศ ช่างคล้ายกับว่าฉันคือลูกกระต่ายที่อยากออกจากโพรง แต่กล้า ๆ กลัว ๆ ไม่กล้าทิ้งโพรงจากไป ฝันที่ฉันเห็นเหล่านั้นเป็นความจริงที่เทพเจ้าบันดาลขึ้น หรือเป็นเรื่องเพื่อฝันที่ฉันสร้างขึ้นจากความทรงจำกันแน่

ฉันมองออกไปนอกหน้าต่างห้อง เห็นวิวกว้างสุดลูกหูลูกตา ประกอบด้วยท้องฟ้าและตึกกรมบ้านช่องหนาแน่นมากมาย ทำให้ฉันได้แต่ภาวนาว่าในโลกที่ทุกอย่างชัดแจ้งแจ่มจริงบนวิถีแห่งวิทยาศาสตร์นี้ จะมีปาฏิหาริย์ซ่อนอยู่ในบ้านหลังเล็กของอากงอามา

“ตื่นแล้วหรือ หลิง” แม่ทักเสียงงัวเงีย

“คะ หนูขอไปอาบน้ำก่อนนะคะ แล้วจะมาจัดกระเป๋า” ฉันตอบ

“อ้อ ได้” แม่พูดแล้วเอนตัวนอนมองเพดาน

ฉันรีบลุกไปหยิบผ้าเช็ดตัวหายเข้าห้องน้ำ การได้นอนเต็มอิ่ม และได้ขี้ยอึ่งทำกิจวัตรประจำวันอย่างไม่รีบร้อน ทำให้ฉันค่อย ๆ ไตร่ตรองสิ่งที่เกิดขึ้นมากมาย จนรู้สึกหัวใจสงบกับทุกเรื่องมากขึ้น

แต่ยังมีเรื่องที่ฉันยังไม่อาจทำให้สงบยอมรับและบอกตัวเองให้ชัดเจนได้ คือคำว่า ‘อากงไม่อยู่แล้ว’ ถ้อยคำที่ฉันควรใช้ให้ถูกกับสภาพที่อากงกลายเป็น ฉันก็ยังใช้คำนั้นไม่ได้แม้กระทั่งในความคิด ที่ฉันสงสัยที่สุดตอนนี้คือ แล้วอีกนานแค่ไหน เราถึงจะทำใจได้เรื่องผู้เป็นที่รักที่ผูกพันกันมาตลอด ไม่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกแล้ว

ฉันอาบน้ำพาลงคิดไปเรื่อยเปื่อย เวลาอาบน้ำคือตอนที่ฉันได้ใช้ความคิดอย่างแท้จริง แต่สำหรับเช้าที่ต้องเร่งรีบหน่อยฉันอาจจะใช้เวลาเนิ่นเกินไป จึงรีบจัดการตัวเองแต่งตัวเรียบร้อยออกจากห้องน้ำไปจัดกระเป๋าเพื่อไปนอนบ้านอาม่าสักสองสามวัน

กระเป๋าของฉันใส่ของไม่มาก แค่อของใช้ส่วนตัวกับเสื้อผ้าไม่กี่ชุด ซึ่งอาจไม่ได้ใช้เลย เพราะที่บ้านอาม่ามีเสื้อผ้าของฉันหลายชุด ฉันหยิบ

หนังสือที่อ่านค้างไว้สองเล่มใส่กระเป๋าไปด้วยเผื่อจะได้อ่าน ฉันทำแบบนี้
เสมอเวลาจัดกระเป๋าไปไหน แม้สุดท้ายอาจจะไม่ได้อ่านเลยสักเล่ม

ครั้งไหนที่ฉันได้อ่านหนังสือที่เอาไปจนจบ เล่มนั้นจะกลายเป็น
ตัวแทนความทรงจำของสถานที่แห่งนั้นทันที ฉันเคยได้ยินว่าหากไปเที่ยว
ที่ไหนให้ใช้น้ำหอมกลิ่นหนึ่ง เมื่อกลับบ้านพอฉีดน้ำหอมกลิ่นนั้นก็จะหวน
นึกถึงสถานที่แห่งนั้นได้ชัดเจนทุกครั้ง แต่กรณีของฉันหนังสือคือเครื่อง
เตือนความจำ

พักนี้ฉันเริ่มสนใจน้ำหอมขึ้นมาบ้างเพราะเพื่อน ๆ กำลังนิยมกัน
ฉันขอหาข้อมูลเรื่องน้ำหอมจากหนังสือด้วยความเคยชิน ทั้งที่ไม่รู้ว่า
ชอบน้ำหอมจริงไหม เหมือนกับตอนที่ฉันรู้ว่าฉันชอบห้อยตุ๊กตาเต็ม
ทั้งกระเป๋าจริงหรือเปล่า ต้องขอบคุณอากาศที่ทำให้รู้ว่าเวลาเราชอบอะไร
อย่างแท้จริงจะรู้สึกอย่างไร

ตอนนั้นตุ๊กตาห้อยกระเป๋าของฉันพังเป็นรอบที่สิบกระมัง เพราะ
ห่วงห้อยกระเป๋าหลุดหายตอนไหนก็ไม่รู้ อากาศไปค้นหาห่วงกำมปูในบ้าน
มาซ่อมให้ ฉันมองอากาศซ่อมตุ๊กตาแล้วถามว่า

“อากาศว่าหนูชอบตุ๊กตาตัวนี้ไหม”

อากาศหัวเราะแล้วย้อนถามว่า “ลืดยังไม่รู้ แล้วอากาศจะรู้หรือ”
จากนั้นก็พูดต่อว่า “เวลาเราชอบอะไรต่อให้มันพัง ใจเราก็จะอยากซ่อม
มัน อยากอยู่กับมันแม้จะพังจนซ่อมไม่ได้ อากาศให้แก้มซ่อมตุ๊กตาตัวนี้
เพราะแบบนี้รีเปล่าละ”

ฉันคิดอยู่นาน มองตุ๊กตามารูโกะผมสั้นเอี่ยมแดงนมมืออากาศ ไซ้
ฉันชอบมัน ชอบมาก ต่อให้พังก็ครั้งก็ไม่ยอมทิ้งเด็ดขาด ฉันพยักหน้า รับ

ตุ๊กตาที่ซ่อมห้วงจนแข็งแรงแล้วจากมืออากง พอรู้ใจตัวเองว่าชอบมัน ฉันก็ยิ่งรักมันมากขึ้นอีก นับจากวินาทีนั้นเรื่อยไป ฉันใช้วิธีนี้กับการเลือกสิ่งที่ยากทำหรือถนัดในชีวิตโดยตลอด ใครจะรู้ว่าเราดีเท่าตัวเราละจริงไหม

ฉันเก็บของเสร็จแล้วก็นั่งเปิดโทรศัพท์มือถือดูความเป็นไปของโลกผ่านหน้าจอ เห็นญาติผู้ใหญ่ของฉัน ไข้อยู่และตัวอ้อเขียนถึงอากงลงในเครือข่ายสังคมออนไลน์ ฉันจึงเขียนบ้างเพื่อบันทึกความทรงจำครั้งนี้

พอกดปุ่มประกาศเรื่องที่ยืนยันไปแล้ว ฉันอดถามตัวเองไม่ได้ว่าที่เขียนนี้ พวกเขาเขียนให้อากงหรือเขียนให้ตัวเองกันแน่ อากงคงไม่มีวันรับรู้หรือกว่าเราเขียนอะไร เพราะคงไม่เล่นอินเทอร์เน็ตบนสวรรค์ แต่คิดอีกทีไม่ว่าเราเขียนอะไรถึงใคร มันคือการได้ระบายสิ่งที่รู้สึกแต่ไม่เคยพูดออกมา จึงอาจช่วยเยียวยาความรู้สึกที่กดลึกไว้ในใจเราได้ดีกว่าเก็บไว้คนเดียว

ไม่นานแม่กับน้องก็เตรียมตัวเสร็จ ซึ่งเวลาล่วงไปเกือบบ่ายโมง เสียงลุงชยะที่แม่ผูกวางไว้หน้าประตูเป็นสัญญาณบอกให้เราออกเดินทางได้แล้ว ฉันสะพายกระเป๋าช่วยแม่ยกถุงชยะไปทิ้ง พวกเราลงลิฟต์ออกจากอาคาร เดินผ่านผู้คน ผ่านสวนส่วนกลางไปถึงป้ายรถเมล์สุดท้ายพวกเรادتัดสินใจเรียกแท็กซี่เพราะมีของเยอะ แท็กซี่รับเราแล้วขับตรงไปวัดที่อากงอยู่

ที่หน้าศาลายังไม่มีแขกมา มีแต่อาม่ากับไข้อยู่ แม่ขนของไปใส่รถไข้อยู่ พี่น้องไปส่งขึ้นรถไฟฟ้าก่อนจะไปทำงาน ฉันเดินไปนั่งข้าง

หลินยู่ลี่

อาม่า วันนี้เราไม่มีอะไรทำเลย เพราะกระดาษในพิธิกงเด็ก ทั้งคอปซี อวง แซจี้และของใช้นานาชนิดที่จะเผาส่งให้อากง วางกองรวมกันไว้หน้า ศาลาเรียบร้อยแล้ว เพอร์นิเจอร์ เครื่องใช้กระดาษที่เราไม่ได้ทำเอง เช่น บ้านกระดาษ คนใช้กระดาษ ตู้ โต๊ะ เตี้ยงนอน พัดลม โทรทัศน์ โทรศัพท เครื่องใช้ไฟฟ้าจำเป็นประจำบ้าน เสื้อผ้า เงิน ถ้วยชามอาหาร ของมีค่าต่าง ๆ พวกผู้ใหญ่สั่งจากร้านกระดาษสำหรับทำพิธิกงเด็กให้มาส่งที่นี่

ข้าวของพวกนี้ขึ้นเล็กน่ารักกระจุมกระจิมดูคล้ายสิ่งของในบ้าน ตึกตา เราจะเผาส่งมันไปสวรรค์ให้อากงได้ใช้ พอเห็นคนใช้กระดาษ ฉันทอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเรื่องที่เพื่อนสนิทเคยเล่า

เพื่อนเล่าว่าตอนอากงของเพื่อนเสียชีวิตต้องส่งสาวใช้ไปให้หลายคน ต้องเป็นสาวใช้ที่ “สาว” จริง ๆ เท่านั้นนะ อากงของเพื่อนสั่งไว้ว่าขอสวย ๆ ด้วย ซึ่งพี่ชายของเพื่อนก็ทำให้จริง เล่นเอาเกือบโดนไม้เท้าอาม่าของตัวเองเขกหัว นึกถึงเรื่องนี้ฉันก็มึน

ชาวจีนเชื่อว่าความตายคือการเฉลิมฉลอง เพราะผู้วายชนม์กำลังจะไปอยู่สุขสบายบนสวรรค์กับเจ็กเซียนฮ่องเต้หรือเทพเจ้าแห่งสวรรค์ บางงานศพนอกจากญาติจัดพิธิกงเด็กให้ผู้ตายแล้ว ยังจัดการแสดงอลังการใหญ่โต ให้คนตายได้ชมด้วย

ฉันเคยไปงานที่มีการแสดงงิ้วให้ชม ซึ่งตื่นตาตื่นใจมากเพราะไม่เคยดูงิ้วของจริงมาก่อน จำได้ว่า อาม่า อากง กับผู้สูงอายุคนอื่นในงาน ยิ้มปลื้มอย่างดีใจกันใหญ่ขณะชมงิ้ว เด็กวัยรุ่นวัยเดียวกับพวกฉันก็หิบบ โทรศัพทขึ้นมาถ่ายรูปลอยอย่างตื่นเต้น

ขณะคิด ฉันได้ยินอาม่าเรียกให้ไปทำหน้าที่จัดซื้อแกลงสมุดงานศพอีกเหมือนเมื่อก่อน ฉันจึงไปนั่งประจำโต๊ะตรวจดูข้อมูลที่เขียนเมื่อก่อนเพื่อไม่ให้วันนี้มีอะไรผิดพลาด ดูจนเข้าใจแล้วฉันก็มองไปรอบงานเห็นพี่ชายซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของฉันมาถึงแล้ว

เราคงต้องรอหลายชั่วโมงกว่าแขกจะเริ่มทยอยมา ตอนนั้นฉันว่างจึงเดินอ้อมหลังรูปถ่ายหน้าศพออกไปเคาะโถง บอกว่า “หลังหลังมาแล้วนะคะงะ” เพราะช่วยให้ฉันรู้สึกสบายใจ แล้วก็ไปเดินดูข่าวของผู้คนส่งมาแสดงความเสียใจฆ่าเวลา

ฉันอ่านข้อความบนพวงหรีดไปเรื่อย ๆ ทุกพวงล้วนมีข้อความแสดงความเสียใจกับครอบครัว ไม่เห็นมีพวงไหนเลยที่เขียนถึงอากง ตกหลังแล้วเราจัดงานศพให้อากงหรือจัดให้ญาติอย่างพวกเรากันแน่ ฉันสงสัย ฉันเดินออกจากบริเวณพวงหรีดไปนั่งลงใกล้เสียดคนที่สอง ชวนคุยว่า

“เฮีย วันนี้ไม่มีเรียนหรอ” ฉันถาม

“ไม่ ลาววันนี้ เพราะอีกสองวันก็จะจบงานอากงแล้ว” เฮียคนที่สองเป็นหลานที่อากงรักมากคนหนึ่งในบรรดาลูกหลานฝั่งผู้ชาย น่าจะเป็นเพราะเฮียดูเหมือนอากงมาก คนนอกมักเข้าใจว่าเฮียหน้าตาเหมือนอากง และรูปร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้าง มีดวงตาและสีผิวคล้ายอากง

สำหรับฉัน สิ่งที่เฮียเหมือนอากงไม่ใช่ตรงหน้าตาแต่เป็นนิสัย เฮียนิสัยเหมือนอากงโดยธรรมชาติ มีทั้งความอดทน ความนิ่งและความชอบสังเกตสิ่งแปลก ๆ ที่คนอื่นไม่มองกัน อย่างเช่นสีของไฟใน

ร้านอาหารและพ่อต่าง ๆ บนเพดานในร้านที่เก็บไม่เรียบร้อย เรียกได้ว่า
นิสัยแปลก ๆ นี่ส่งผ่านทางพันธุกรรมเลยกระมัง

“หลังล่ะ ไม่ไปเรียนหรือ” เฮียถาม แล้วรีบตอบเองว่า “อ้อ งาน
ของอากง ไม่ไปเรียนอยู่แล้วนะ” ฉันยี้มพยักหน้ารับ

พอมองไปรอบศาลาก็เห็นว่าเราช่างไม่มีอะไรทำจริง ๆ มองไป
ทางโน้นอาม่านั่งคุยกับเหล่ากิมผู้เป็นภรรยาของเหล่ากุน้องชายอามา
เขามาช่วยงานอย่างแข็งขันทุกวันด้วยความนับถืออากง ทั้งสองคุยกัน
ออกรส ฉันคิดวาระหว่างนี้น่าจะหาอะไรทำ จึงถามเฮียว่า

“เฮีย เราไปหาอะไรกินกันไหม” เวลาว่างมาก ฉันอดคิดเรื่องกิน
ไม่ได้ เฮียมองรอบงานอีกทีแล้วตอบว่า

“อืม...ได้นะ อีกตั้งสามสี่ชั่วโมงกว่างานจะเริ่ม” เฮียมองออกไป
นอกศาลา พูดว่า “ไปห้างที่อยู่ใกล้แถวนี้ดีไหม เดี่ยวเฮียพาไป” เฮียถาม

“ไปค่ะ” ฉันรีบตอบ

“ม่า อ้าวพาลิงไปเดินเล่นข้างนอกนะ ม่ากับเหล่ากิมเอาอะไร
ใหม่ครับ” เฮียร้องถามอามาข้ามศาลา ถ้าฉันทำแบบนี้มีหวังโดนสวด
เป็นชุด

“เข้ามาใกล้ ๆ ม่าไม่ได้ยิน มานี้...ว่าไงลูก” อามาบอกอย่างเอ็นดู
เฮียถามเหมือนเดิมอีกครั้ง อาม่ากับเหล่ากิมรีบโบกมือส่ายหน้า ถึงอามา
จะชอบบอกว่าไม่เอาอะไรเลย แต่ฉันก็รู้ว่าอามาชอบกินอะไร และคิดว่า
ชื่อเข้ามาเลยน่าจะดีที่สุด จึงบอกเฮียว่า

“เฮีย เดี่ยวเราซื้ออาหารเข้ามาเลยก็ได้ค่ะ”

“โอเค ไปกัน ” เสียตอบ พวกเราเดินผ่านลานจอดรถเห็นรถจอดอยู่ไม่กี่คัน วันนี้เป็นวันกลางสัปดาห์ทำให้คงมีคนมาไม่เยอะมาก เราเดินผ่านประตูวัดออกไปเป็นร้านค้าข้างทาง แต่ช่วงบ่ายต้น ๆ แบบนี้แทบทุกร้านไม่ค่อยมีคนแล้วเพราะกลุ่มคนทำงานกลับไปทำงานกันหมด ฉันกับเสียเดินผ่านสถานีรถไฟใต้ดินซึ่งมีทางเชื่อมเข้าสู่ห้างสรรพสินค้า

แม้จะชวนกันมาหาอะไรกินแต่เราไม่ได้ตรงไปร้านอาหาร ฉันกับเสียเดินดูข้าวของ แล้วก็เข้าไปเดินเล่นในร้านหนังสือ ฉันเดินดูหนังสือดีวสอบเข้ามหาวิทยาลัยโดยอัตโนมัติ เพราะช่วงนี้ใกล้เวลาสอบเข้าไปทุกที แต่ความรู้สึกก็อึดอัดกับบอกให้ฉันเผาหนังสือดีวพวกนั้นให้เรียบ ฉันรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับหนังสือเก็งข้อสอบ หนังสือดีวสอบเต็มทีแล้ว ทุกปกทุกเล่มที่ฉันมองแบบผ่าน ๆ ล้วนมีคำโฆษณาสรรพคุณเลอเลิศว่าช่วยให้สอบติดได้เหมือนกันหมด แต่การซื้อพวกมันไปตั้งไว้ข้างโต๊ะเรียน ไม่ได้ทำให้หนังสือพวกนั้นมีค่ามากไปกว่ากองกระดาษ

ความรู้สึกขุ่นเคืองใจที่มีต่อหนังสือดีวสอบทำให้ฉันหงุดหงิดมาก จนพาดวงพาดงาหาเรื่องตำหนิกล่าวโทษสิ่งอื่นไปเรื่อยยกเว้นการโทษตัวเอง ฉันโทษแบบคนพาลว่าการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นสาเหตุความห่างเหินระหว่างฉันกับอาภางในระยะหลายเดือนมานี้

ฉันนั่งลงหน้าตู้หนังสือหมวดวรรณกรรม เอนหลังพิงชั้นหนังสือตาก็เหลือบมองชั้นหนังสือที่อยู่อีกฝั่ง แท้จริงแล้วหนังสือดีวสอบพวกนั้นไม่มีความผิดหรอก ฉันต่างหากที่จมดิ่งหมกมุ่นกับความสำเร้จ จนลืมแบ่งเวลาให้คนรอบตัว

หลินยู่ลี่

ฉันนั่งชันเข่า เหลี่ยมมองว่าแถวชั้นหนังสือไม่มีคน จึงเลือกหนังสือเล่มบางปกสีน้ำเงิน บนปกมีรูปกระต่ายขาวและดวงจันทร์สุกสกาวใต้ท้องฟ้าที่มีดวงดาวระยิบระยับ ฉันหยิบเล่มนั้นไปเปิดอ่านแก้เหงา แล้วก็ปล่อยให้หนังสือโอบอุ้มจิตใจ

เวลาสามชั่วโมงผ่านไปเร็วราวกับโกหก เสียเดินมาเรียก บอกว่าเราควรกลับได้แล้วเพราะใกล้ถึงเวลาเริ่มพิธีสวดศพ ฉันปิดหนังสือที่เพิ่งอ่านไปได้หนึ่งในสาม จดจำรายละเอียดของปกไว้ วางมันกลับเข้าชั้น นึกในใจว่ากำลังอ่านถึงตอนสนุกเสียด้วย แต่ฉันไม่ได้หยิบเงินติดตัวมาเลย จะให้เสียชื่อให้ก็เกรงใจ แม่คงไม่ชอบแน่ถ้ารู้ว่าฉันรบกวนคนอื่น ฉันหันหลังให้หนังสือเดินตรงไปหาเสียซึ่งกำลังยืนรอ

“หลังไม่อยากได้หรือ” เสียถาม ปราชิตามองหนังสือบนชั้น

“ไม่เป็นไรค่ะ เราไปหาข้าวกินกันดีกว่า” ฉันยิ้มตอบ

เราออกจากร้านหนังสือไปแวะกินอาหาร แล้วซื้อส้มโอถาดเล็กกับถ้วยเดี่ยวเส้นเล็กแห้งไปฝากอาม่า

เมื่อเดินกลับไปทำงาน ยังไม่มีแขกมา แต่ศาลาคึกคักไปด้วยญาติสนิทที่มางานตั้งแต่วันแรกและวันนี้มาอยู่คู่ๆเป็นเพื่อนอาม่า ฉันเดินไปนั่งข้างอาม่า เปิดสมุดจดรายชื่อแขกในงาน สวัสดิ์ญาติผู้ใหญ่ที่มาเพิ่ม วันนี้เป็นวันที่ทำแล้วทุกอย่างจึงลงตัว ฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่าสิ่งที่ ‘ลงตัว’ ที่สุดคือสภาพจิตใจของทุกคนที่เริ่มทำใจกับการจากไปได้แล้วว่าอากงหมดความทุกข์บนโลกนี้แล้ว

วันนี้ผ่านไปเหมือนกับวันที่ผ่านมา พระสวดให้อากง เราเสิร์ฟข้าวต้มกึ่งแสนอร่อย ถึงแม้เป็นเมนูซ้ำกับเมื่อวันก่อน แต่ทุกคนยินดี เมื่อพระสวดจบ เราทำพิธีเคารพศพ แล้วแขกก็ทยอยกลับบ้าน ที่พิเศษกว่าวันอื่นคือวันนี้แม่และพี่น้องทุกคนนั่งประชุมกันหลังจบบงานและเรียกพวกเรารุ่นหลานไปนั่งฟังด้วย

“พรุ่งนี้พวกเราจะทำงตึกให้อากง” แม่เริ่มพูดกับหลานทุกคนคือ ฉันและพี่ ๆ รวมถึงน้อง ๆ พยักหน้ารับรู้

“ตั้งนั้นพรุ่งนี้เราต้องมาให้เร็วกว่าปกติ เพราะต้องไล่เรียงลำดับศักดิ์ และต้องเตรียมชุดให้เหมาะกับทุกคน เข้าใจนะ พรุ่งนี้ไม่มีใครติดเรียนอะไรไหม ถ้ามีก็ไม่ใช่ไร” แม่ถาม

“ไม่มีครับ/ไม่มีค่ะ” ทุกคนตอบ

“งั้นวันนี้กลับบ้านไปพักผ่อนเตรียมตัวกัน พิธีกงเต๊กนานกว่าพิธีวันอื่น ต้องทำแบบต่อเนื่องหลายชั้นตอนจะเหนื่อยกันมาก ไปพักผ่อนก่อน” แม่พูดขณะหันไปพยักหน้าให้พวกอี่และกู

ฉันเคยร่วมพิธีกงเต๊กเมื่อครั้งยังเด็กมาก เป็นงานของเหล่ามาแม่ของอามา จำได้ว่าฉันเป็นเหลนจึงต้องไปยืนอยู่ปลายแถว ตอนข้ามสะพานก็เหมือนกัน ฉันรู้สึกสนุกมากที่เราได้ขึ้นสะพานไม้อันเล็กด้วย แต่ฉันจำได้แค่นั้นเอง ไม่รู้เลยว่างานกงเต๊กอันแท้จริงเมื่อเรา่วมในฐานะหลานจะเป็นอย่างไร

ระหว่างที่ทุกคนเก็บข้าวของเก็บขยะก่อนกลับบ้าน ฉันเดินอ้อมหลังรูปภาพและพวงหรีดไปเคาะโถงบอกอากงว่าพรุ่งนี้ฉันจะมาหาใหม่ ฉันบอกด้วยว่าพรุ่งนี้เราจะจัดพิธีกงเต๊กซึ่งฉันเองก็ไม่ค่อยรู้ว่ามันคืออะไร

หลินยูลี่

ให้อากงด้วย ฉันยิ้มให้อากงในโถงสี่เหลี่ยมสีเขียว วันนี้ฉันเริ่มพูดกับอากงได้อย่างสบายใจขึ้น และรู้สึกว่าคุณอย่างไม่ได้แยะอย่างที่คิด

บอกลาอากงเรียบร้อย ฉันก็มองหาแม่กับอามาเพราะวันนี้เรากลับบ้านด้วยกัน ฉันกระซิบกระปายสะพายนับนิ้ว วิ่งตามอามาผู้กำลังเดินไปที่รถโดยมีหมิงน้องชายฉันช่วยประคอง ฉันเห็นอามายิ้มตาหยีหัวเราะกับสิ่งที่น้องพูดบ่อย ๆ จึงชะลอฝีเท้าเดินตามหลังอยู่ห่าง ๆ ความรักและความเอ็นดูไม่อาจวัดในเชิงปริมาณ แต่วัดได้ด้วยความรู้สึก

ฉันเดินตามหลังอามาแล้วเริ่มคิดถึงอากง ไม่ใช่ความผิดของอามาที่รักน้องชายฉันหรือหลานชาย อากงเองก็ไม่ผิดที่รักฉันมากกว่าหลานคนอื่น

หากจะบอกว่าอามาลำเอียง อากงก็ลำเอียงไม่ต่างกัน หลานคนอื่นไม่กล้าเข้าไปหาอากงเหมือนฉันเองนี่ ดังนั้นคงโทษใครไม่ได้ เมื่อมองย้อนดูตัวเองบ้าง ฉันก็รักทุกคนในบ้านไม่เท่าที่รักอากง ฉันรักพ่อไม่เท่ารักแม่ รักอามาไม่เท่ารักอากง และรักใช้ยี่มากกว่าพี่น้องคนอื่นของแม่ แต่ไม่ได้แปลว่าฉันไม่รักพวกเขาทั้งหมด ดังนั้นอากงกับอามาก็คงรู้สึกรักหลายคนหลายแบบไม่ต่างจากฉัน

การรักใคร่มากกว่าใครเป็นความผูกพันส่วนตัว เป็นชะตาที่ต้องกันระหว่างคนสองคน ตอนนี้มีใครที่รู้สึกผูกพันกับฉันมากกว่าคนอื่นบ้างนะ อยากรู้จริง ๆ

ฉันมองพระจันทร์บนท้องฟ้าไร้ดาวกลางเมืองหลวงที่ไม่มีวันหลับไหล ถึงใครจะรักใครมากกว่าก็ไม่สำคัญนักหรอก เพราะสุดท้ายทุกคนก็คงเหมือนฉัน รักคนโน้นมากกว่าคนนี้นิดหน่อย แต่สุดท้ายเราทุกคน

ก็รักกัน พอดคิดได้ว่าญาติทั้งหลายคอยส่งเสียงแห่งความรักมาให้ฉันทุกวัน ฉันก็เร่งเท้าเอากระเป๋าสะพายไปคล่องไหล่น้องชาย อยากยั่วโมโหให้หมั่นได้ เปิดประตูฝั่งข้างคนขับซึ่งเป็นที่ประจำของฉันแล้วขึ้นรถ

พ่อแม่ตามเหยื่อขึ้นมาขึ้นรถเรียบร้อย เราออกจากวัดกลับบ้านกัน ฉันมองถนนยามค่ำคืนแล้วยังอดสงสัยไม่ได้ว่างานงเด็กพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร

“อาม่า เมื่อกี้ที่อาม่าบอกหมิงว่าอากงจะมางานงเด็กกับเราด้วยคืออะไร อาม่า” น้องชายฉันถาม เขากลัวผีมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เพราะอาม่าชอบชูเรื่องผีน้องให้กลัวจะได้ไม่ออกไปชุกชนตอนกลางคืน ที่จริงอาม่าแค่ใช้กุศโลบายหลอกไม่ให้เด็กเล่นจนได้รับบาดเจ็บ เพราะกลางคืนอาจไม่มีใครรู้จะช่วยไม่ทัน แต่คำขู่เหล่านั้นก็ฝังใจน้องมาจนโต

“เวลาคนตาย วิญญาณของพวกเธียังไม่รู้หรือกว่าตัวเองตายแล้วต้องผ่านไปห้าหกวันก่อน วิญญาณถึงรู้ว่ากลับเข้าร่างไม่ได้ พวกเธียังมีหน้าที่ต้อนรับอากงลี้กลับบ้านแล้วบอกทางให้อีไปสวรรค์” ฉันละสายตาจากแสงไฟบนท้องถนน หันมาสนใจเรื่องที่อาม่าพูดทันที

“แปลว่าอากงจะมาดูพวกเราจริง ๆ เหรอคะ มา” ฉันถาม

“ใช่ อีจะมาเดินตามเรานำทางไปขึ้นสวรรค์ อหาลิงอหามิงลือสองคนจำไว้นะว่าตอนเดินงเด็กอย่าหันหลังเด็ดขาด ไม่งั้นอากงอีเห็นพวกลือแล้วจะไม่สบายใจ ไม่ยอมไปเฝ้าเขียนบนสวรรค์ เข้าใจไหม” อาม่ากำชับ

หลินยู่ลี่

“ถ้าเราหันหลังจะเกิดอะไรขึ้นหรือคะ มา เคยมีคนหันหลังไหมคะ แล้วเป็นยังไง” ฉันทถาม

“อ้าวไม่รู้หรือก ไม่มีใครเขาหันหลังกัน ธรรมเนียมเขาทำกันมาแบบนี้ ใคร ๆ ก็อยากให้อาณาเขตออกไปสู่สุคติ” อามาตอบ ซึ่งไม่ช่วยให้ฉันทคลายความสงสัยเลย แต่ฉันทไม่อยากรถามมากกว่านี้ เพราะน้องชายง่วงนอนจนไม่สนใจเรื่องนี้แล้ว หากฉันทยังซักไซ้ต่อไปคงทำให้คนอื่นรำคาญ

“คะ” ฉันทตอบ ใจยังคิดต่อว่าถ้าเราหันหลังล่ะ อาจกจะยังอยู่กับพวกเรากันต่อไปหรือเปล่า ความคิดไร้สาระเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง หากฉันทหันหลังอาจกจะยังอยู่กับฉันทนี่ไซ้ไหม ในเมื่อไม่มีทางรู้คำตอบ ฉันทได้แต่ปล่อยให้ความคิดล่องลอยไปกับแสงไฟริมถนน

กลับถึงบ้าน เราล้างหน้าด้วยน้ำแช่แข็งที่บิทมเช่นเคยแล้วแยกย้ายกันเข้านอน วันนี้ใช้ยี้ ฉันท แม่ และน้องชายนอนในห้องอามาด้วยกัน แม้ห้องจะเล็กไปหน่อยสำหรับผู้ใหญ่สามคน เด็กโตอีกสองคน แต่เรานอนรวมกันแบบนี้กันมาตั้งแต่เล็กเวลามาบ้านอากหลังนี้ คือปูที่นอนปลายเตียงของอามากับอากแล้วนอนห้องเดียวกัน

แม่ปูที่นอนสำหรับแม่กับน้องบนพื้นหน้าโทรทัศน์ ใช้ยี้กับอามาอนบนเตียง ฉันทนอนบนโซฟา ทุกคนทยอยอาบน้ำกัน ฉันทขออาบน้ำก่อนแม่ พอเสร็จเรียบร้อย ก็เห็นคนอื่นหลับหมดแล้วเพราะความเหนื่อย

แม่เดินเข้าไปอาบน้ำเป็นคนสุดท้าย ระหว่างนั้นฉันทนั่งเซ็ดผมที่เพิ่งสระจนแห้งหมาด เดินออกจากห้องอามาไปหลังบ้านซึ่งตู้เสื้อผ้าตั้งอยู่

วันนี้ฉันไม่ได้จุดธูปเพียงแต่พนมมือเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานให้ท่านฟัง
ฉันยังบอกที่जूเอี้ยะและบึงเต่างอกอีกว่า

“พຽ່ງนี้เ้ากจะกลับมาหาพวกเราแล้ว หนูหวังใหเ้ากรู้ว่าพวก
เราจัดงานทุกอย่างใหเ้ากอย่างดี หนูหวังว่าจะได้บอกลาเ้ากจริง ๆ สัก
ครั้งด้วย ได้โปรดเมตตาหนูนะคะ” ฉันขอในสิ่งที่รู้ดีว่าแทบเป็นไปได้

“อาหลิง” เสียงแม่เรียกทำใหฉันลืมตารีบลาที่जूเอี้ยะ

“ไปทำอะไรตรงนั้นลูก ทำไม่ไมนอน” แม่ถาม ฉันรีบลุกขึ้นยืนปิด
กางเกงนอนตอบแม่

“หนูมาไหว้ที่जूเอี้ยะเพื่อว่าพຽ່ງนี้เ้ากจะเข้าบ้านคะ แม่”

แม่มองหน้าฉัน ฉันเตรียมตัวถูกตำหนิเหมือนทุกครั้งที่ทำอะไร
แปลก ๆ แต่เปล่า ไม่มีเสียงต่อว่าจากแม่

แม่มองฉัน แม่ปาก กลอกตาขึ้น คล้ายพยายามสะกดความรู้สึก
ที่กำลังจะท่วมท้นออกมา แม่ก้มมองพื้น แล้ววงแขนนำพุดกับฉันเสียงอ่อน
ว่า

“มาเถอะลูก ดึกแล้ว มานอนเถอะ”

ฉันเดินกลับไปห้องนอนอาม่า เหลือบมองไปทางเตียง ก็โล่งใจ
ไฟหัวเตียงสลัวที่เปิดไว้ใหอาม่ามองเห็นทางไปเข้าห้องน้ำช่วยใหเห็น
อาม่ากับโซอี้หัดสนิทอยู่ ฉันหันไปมองแม่อีกครั้ง ในแสงสลัวฉันรู้ว่าแม่
กำลังร้องไห้เงียบ ๆ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันเห็นแม่ร้องไห้ ในบ้านคนจีนแบบเรา การ
แสดงความรู้สึกออกมาตรง ๆ ไม่ใช่เรื่องที่เกิดบ่อยนัก การเติบโตใน

หลินยูลี่

ครอบครัวแบบนี้ทำให้หลายครั้งเวลาเราแสดงความรู้สึกอะไรบางอย่างด้วยการร้องไห้ก็มักทำให้คนอื่นกระอักกระอ่วนใจทำตัวไม่ถูก

“แม่ หนูทำอะไรผิดรีเปล่า” ฉันทามให้แน่ใจ

“ไม่ลูก นอนเถอะ” แม่ตอบ

“แม่คิดถึงอากาศไหม” ฉันทอยากรู้ แม่เม้มปากอีกครั้งแล้วพยักหน้ารับ ฉันทิ้งบนโซฟาทางผ้าห่มคลุมตัว แม่เปิดตู้เย็นหยิบน้ำขวดหนึ่งแล้วเดินมานั่งบนโซฟาข้างฉันท

“วันที่แม่แต่งงาน” อยู่ ๆ แม่ก็พูด ฉันทหันไปมอง

“แม่ใส่ชุดสีแดง จัดงานแต่งเล็ก ๆ ที่บ้านหลังนี้ วันนั้นอากาศแต่งตัวหล่อที่สุดวันหนึ่ง แนนอนอามากก็ไม่พลาด สวยมาก” แม่ยิ้ม

“ถึงจะเป็นงานแต่งเล็ก ๆ แต่แม่พอใจมาก เพราะได้แต่งกับคนที่รักและคิดว่าเขาก็คงรักแม่เหมือนกัน เพื่อนแม่มางานกันทุกคน งานแต่งเป็นไปได้ด้วยดี” แม่หยุดพูดครู่หนึ่ง เล่าต่อไปว่า

“หลังรู้ใหม่ ตั้งแต่เกิดมาแม่ไม่เคยเห็นอากาศร้องไห้เลยสักครั้ง ยกเว้นตอนที่เหล่ามาเสีย วันนั้นแม่กับพี่น้องทุกคนยืนอยู่ตรงบันได เสียงร้องไห้ของอากาศทำให้เรากลัว มันเป็นเรื่องร้องไห้ธรรมดาไม่ได้ดั่งลั่นหรือโหยหวน แต่มาจากคนที่หัวใจเข้มแข็งไม่ธรรมดา พวกเขาได้แต่ยืนฟังบนบันไดที่บ้านเก่า หลังจำบ้านตัวกูได้ไซ้ใหม่ บันไดที่ขึ้นไปห้องเฮีย ๆ นั้นนะ” ฉันทพยักหน้า

“หลังจากวันนั้น แม่แต่วันที่จัดงานศพเหล่ามา พวกเขาไม่มีใครได้ยืนหรือได้เห็นอากาศร้องไห้อีกเลย จนกระทั่ง...” แม่หยุดพูด เงยหน้า

“วันที่แม่แต่งงาน...ตอนส่งตัวเจ้าสาวขึ้นรถออกจากบ้านตามธรรมเนียมคนจีนที่ลูกสาวต้องแต่งงานออกไป อากงกับอาม่าเดินทางมาจากบ้านส่งแม่ขึ้นรถของป้า ก่อนประตูรถจะปิด แม่เห็นว่าอากงมีน้ำตาคลอ อากงรีบเช็ดเพราะอาม่าดูว่า ถ้าร้องไห้แบบนี้จะอัปมงคล ถึงลือจะร้องเพราะดีใจก็เถอะ” แม่ยิ้มแล้วแม่ปากเหมือนกลั่นความรุ่มลึก

“แต่หลังรู้ใหม่ แม่บอกไม่ได้ว่าอากงดีใจ แม่เห็นแววตาของอากงมีแต่ความเป็นห่วงชีวิตของแม่ต่อจากนั้น วินาทีนั้นแม่ถึงตระหนักว่าตัวเองพ้นจากอกของพ่อกับแม่แล้วจริง ๆ ต่อจากนี้เป็นชีวิตที่แม่เลือกเอง มันจะดีหรือไม่ดีก็ตาม” เสียงของแม่เริ่มสั่นเครือ แต่ยังไม่พูดต่อว่า

“หลังจากนั้นชีวิตแม่ก็ไม่เคยง่ายเลยจริง ๆ ลูก ตอนที่ต้องเลี้ยงดูหนูกับน้องใหม่ ๆ แม่คิดว่าไหวแต่มันไม่ง่ายเลย แม่เริ่มคิดว่าที่ผ่านมามีอากงเลี้ยงแม่กับพี่น้องตั้งเจ็ดคนมาได้ยังไง ทั้งที่เรียนน้อย ความรู้ไม่สูง แม่คิดว่าทางเดียวที่จะรู้คือต้องถาม” แม่พูด

“หลังรู้ใหม่ แต่งงานไปแรก ๆ แม่ไม่กล้าถามอากงอาม่าหรอกว่าต้องทำยังไงบ้าง เพราะกลัวพวกท่านกังวลว่าชีวิตของแม่ลำบาก แต่พอตัดสินใจถาม อาม่าตอบว่าตอนเลี้ยงลูก อากงกับอาม่าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำได้ยังไง พ่อแม่ทุกคนเพิ่งจะเคยเป็นพ่อแม่ครั้งแรกกันทั้งนั้น อาม่าเพิ่งเคยมีลูกหนึ่งคน ต่อมาก็เพิ่มเป็นสองคน สามคน สี่ ห้า หก และเจ็ดคน แต่สิ่งที่อาม่ากับอากงรู้คือ ‘อยู่วันชนะวัน เลี้ยงวันโตวัน’ ดังนั้นเลี้ยงลูกวันนี้ให้ดีที่สุด สักวันลูกก็จะโตขึ้นมาอย่างดี” แม่ยิ้มทั้งน้ำตา

หลินยูลี่

“ตอนนั้นแหละที่แม่เพิ่งรู้ว่า แม่กับพี่น้องเติบโตมาอย่างจริงจัง ๆ เราเติบโตมาโดยมีพ่อแม่ที่รักเรามากจริง ๆ” แม่ช้ำน้ำตา ฉันทิ่มมือไปหยิบกล่องทิชชู้นำทิชชู์ส่งให้

“พอพวกหนูโตอีกหน่อย แม่ก็รู้ว่าแม่มีปัญหาเรื่องการเลี้ยงลูก เพราะป้าไม่ช่วยอะไรเลย อากงกับอาม่าต้องช่วยแม่เลี้ยงพวกหนูมาตลอด หลังรู้ใหม่ ทุกครั้งที่แม่หมดกำลังใจจะใช้ชีวิต รู้สึกหมดหนทางเวลาที่แม่มาบ้านหลังนี้ ได้เห็นอาม่าอยู่ในครัว ได้เห็นอากงนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ที่หน้าโทรทัศน์ แล้วถามแม่ทุกครั้งว่า ‘เป็นยังไงบ้างลูก’ แม่จะรู้สึกว่ามีปัญหาทั้งหลายมันกำลังเล็ดลอด แล้วมันก็จะค่อย ๆ หายไป” แม่ดึงทิชชูมาซับน้ำตา

ฉันทึ่งไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเวลาที่แม่พาดูกับน้องมาบ้านอาม่า อากง แม่กำลังท้อแท้กับชีวิต ฉันทึ่งรู้ว่านอกจากดูแลฉัน อากงยังคอยดูแลแม่ตลอดมาด้วย

เสียงแม่เล่าต่อว่า “ตอนนี้อากงจากไปแบบที่พวกเราไม่ทันตั้งตัว แม่นึกย้อนไปตลอดชีวิตที่ผ่านมาว่า แม่เป็นลูกแบบไหน เคยทำให้อากงเสียใจหรือเปล่า ถึงแม่จะดี๊ดี เรียนไม่เก่ง แต่แม่พยายามทำให้อากงภูมิใจในตัวแม่มาตลอด ถึงอย่างนั้นแม่อีกอดคิดถึงเรื่องวันแต่งงานไม่ได้ว่าวันนั้นแม่ทำให้อากงเสียใจรีเปล่า ตอนนี้อย่างไรก็ตามเรื่องนั้นกับอากงแล้ว...” แม่ซับน้ำตาที่ไหลนองแก้มไม่หยุด พูดต่อว่า

“เมื่อครั้งที่หนูคุกเข่าไหว้ตุ๊จู่เอี้ยะอยู่ตรงนั้น บอกแม่ว่าเพื่ออากงจะกลับมาบ้าน ทำให้แม่นึกถึงคำพูดของอากงที่เคยสอนแม่ว่า ‘ให้รักลูกไว้ในใจ’ ตอนนั้นแม่ไม่เข้าใจว่ารักไว้ในใจจะทำให้อะไรดีขึ้น ถ้าไม่รีบ

แสดงออกเราอาจจะมีโอกาสนี้ แล้วก็คิดไปเองว่าอาจคงไม่เข้าใจการ
เลี้ยงลูกในยุคนี้” แม่สูดจมูกครั้งหนึ่ง พูดต่อว่า

“แม่ต่างหากที่เข้าใจเจตนาของอากงผิด ที่อากงบอกให้แม่รักลูก
ไว้ในใจ เพราะถ้าแม่แสดงออกว่ารักน้องมากเกินไป น้องจะเสียคน หลังก็
จะรู้สึกที่ไม่ได้รับความรักจากแม่อย่างเท่าเทียม อากงหมายถึงแบบนี้ ซึ่ง
แม่เพิ่งคิดได้ตอนอากงไม่อยู่กับเราแล้ว” น้ำตาแม่ไหลอีกครั้ง

ฟังถึงตอนนั้น ฉันไม่รู้จะหาคำพูดใดมาอธิบายความรู้สึกที่รู้ว่าฉัน
กำลังได้รับการปกป้องจากอากงเป็นครั้งสุดท้าย แม่อากงไม่อยู่กับฉัน
แล้ว แต่ยังไม่กล้าพูดเตือนสติไว้ให้แม่หันมารักฉันบ้าง

น้ำตาคลอลตาจนเห็นแม่เลือนราง ฉันรีบปาดน้ำตา

“แม่ขอโทษนะลูก แม่รักลูกทั้งสองคนเท่ากัน แม่แค่เป็นห่วงน้อง
มากกว่าและคิดว่าลูกดูแลตัวเองได้ จนแม่ลืมใส่ใจลูก แต่แม่รักและภูมิใจ
ในตัวหนูทั้งสองคนมากนะ” แม่ยิ้มทั้งน้ำตา แม่ปากแน่นสะกดเสียง
สะอื้นหลังจากคำพูดสุดท้าย ฉันพยักหน้า ปลอบแม่ว่า

“แม่ไม่ต้องห่วงค่ะ หนูว่าหนูเข้าใจธรรมชาติของบ้านเรา”

ฉันนึกถึงช่วงเวลาที่ดีและร้ายของอากงที่ได้ไปเห็นด้วยตัวเอง
ทุกเหตุการณ์ที่เผชิญมาทำให้เราเป็นครอบครัวแบบ ‘จีน ๆ’ อย่างที่เรา
เป็น พวกเราไม่ได้บอกรักกันทุกวัน แต่พวกเราวิธีแสดงความรักผ่านการ
กระทำต่างหลายแบบ ไม่พูดว่ารักก็ไม่ใช่ไรหรอก แคร่รักกันไว้ในใจก็พอ

ฉันเข็ดน้ำตาบนแก้มบ้าง ทันใดนั้นเจ้าน้องชายตัวแสบที่น่าจะ
แอบฟังเงียบ ๆ นานแล้ว ก็ผุดลุกขึ้นนั่งมองพวกเรา แล้วหยิบทิชชูยื่นให้

หลินยู่ลี่

ฉัน ถึงหมิงจะเป็นน้องกวนประสาทน่าหมั่นไส้ที่สุดในโลก แต่ความจริงแล้วฉันรักน้องมาก

แม่ชวนฉันลูกไปล้างหน้าแล้วกลับมานอน ใจจริงฉันอยากกอดแม่ แต่ฉันไม่ได้กอดแม่เนิ่นนานมากแล้ว น่าจะตั้งแต่ช่วงเรียนชั้นประถมปลายที่ฉันไม่ยอมให้พ่อกับแม่กอดเลย พอตอนนี้ฉันก็รู้สึกเจ็บเกินกว่าจะให้กอดแล้ว จึงได้แต่กอดแม่อยู่ในใจและฉันก็พอใจที่เป็นแบบนี้

十二

ห้ามหันหลังกลับ

ความเย็นจัดจากเครื่องปรับอากาศทำให้ฉันนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ เพราะรู้สึกหนาวแขนสลับกับขา เหมือนผ้าห่มที่คลุมตัวเลื่อนหลุด แต่เพราะง่วงเกินกว่าจะลุกมาหยิบผ้าฉันจึงทนนอนไปอย่างนั้น คิดว่าอีกเดี๋ยวคงเช้า

นอนหนาวอยู่ไม่นาน ก็รู้สึกมีลมเย็นวูบหนึ่ง ตามด้วยความอบอุ่นจากผ้าห่มที่คลุมตัว ฉันปรือตาคุณิดหนึ่ง ในแสงไฟสีส้มสลัวเงาตะคุ่มของอำมาค้อย ๆ เดินอ้อมโซฟากลับไปทีเดียว อำมาคองตื่นมาเข้าห้องน้ำกลางดึกเหมือนเคย คิดอะไรได้ไม่มาก ความง่วงงุนผนวกกับความอบอุ่นก็ดึงฉันกลับสู่นิทรา

หลินยูลี่

กลิ่นอาหารจากมุมทำกับข้าวในห้องและเสียงคนคุยกันทำให้ฉันรู้สึกตัว ลืมตาขึ้นก็เห็นแสงไฟเพดานผสมกับแสงแดดที่ส่องเข้ามาทางประตูทำให้รู้ว่าเช้าแล้ว วันนี้เราคงจะกินข้าวเช้าก่อนออกไปงานศพของอาทง

อาม่านั่งเก้าอี้ประจำตัว บนโซฟาเดี่ยวสีดำแบบหนึ่งที่นั่งซึ่งตั้งข้างโซฟายาวที่ฉันนอนอยู่ กำลังใส่ต่างหูแล้วหวีผมให้เข้าทรง อาม่ารักสวยรักงามเสมอ อาม่าชอบพูดว่าอายุเท่าไรก็สวยได้ วันไหนหยุดสวยวันนั้นคงต้องตายก่อน คติชีวิตแบบนี้เป็นเสน่ห์ทำให้บ้านเรามีชีวิตชีวา จะว่าไป เรื่องความสวยความงามเป็นเรื่องเดียวที่อาทงอาม่าเข้ากันได้เป็นปี เป็นขลุ่ย ทั้งสองชอบให้ลูกหลานแต่งตัวดีตามกำลังที่มี อาทงบอกว่าการแต่งกายของเราดีหรือไม่ดีไม่ได้แต่งให้คนอื่นดู เราแต่งเพื่อให้เกิดใจดีตัวเราเองว่าเรารักและดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ฉันก็ชอบแต่งตัวมากเหมือนกัน คงติดนิสัยมาจากพวกท่าน

ฉันลุกขึ้นพับผ้าห่ม แล้วหอบผ้าห่มและหมอนขึ้นไปเก็บที่ห้องอาทง ตอนเดินผ่านโต๊ะอาหารก็แวะดูว่ากับข้าววันนี้คืออะไร พอเห็นห้องก็ร้องทันที เมนูไข่เจียวสุตพิเศษของอาม่าที่ไม่มีไข่เจียวที่ไหนบนโลกเทียบได้

เมื่อนึกถึงไข่เจียวคนทั่วไปอาจนึกถึงไข่เจียวกรอบ ไข่เจียวสีเหลืองนวลนุ่มฟู แต่ฉันไม่กินไข่เจียวของใครนอกจากฝีมืออาม่า ไข่เจียวที่อาม่าทำใส่เครื่องปรุงอัดแน่น มีทั้งผัก หมู กระเทียม บางครั้งก็ใส่อย่างอื่น ฉันเคยลองถามสูตรไข่เจียวของอาม่า อาม่าบอกว่าใส่น้ำมะนาวนิดหนึ่งให้ฟู แต่ไข่เจียวอาม่าทั้งนุ่ม ฟู เค็มกำลังดี กินกับข้าวหอมมะลิหุง

ร้อน ๆ อร่อยเหาะ ฉันพยายามให้แม่ทำไข่เจียวเลียนแบบอาม่าตอนอยู่บ้านหลายครั้ง ทั้งที่ใส่เครื่องปรุงทุกอย่างเหมือนกันแต่รสชาติไม่เหมือนกันเลย ดังนั้นการได้มาอยู่บ้านอาม่าได้กินไข่เจียวสูตรเด็ด คือการได้ขึ้นสวรรค์บนดิน กับข้าวบนโต๊ะนอกจากไข่เจียวยังมีหมุกระเทียมของโปรดของฉันกับน้องชายด้วย

ฉันรีบหยิบผ้าเช็ดตัวจากกระเป๋าตัวเองวิ่งขึ้นไปอาบน้ำชั้นสองสวมเสื้อกางเกงสีดำที่แม่เตรียมให้ แม่บอกว่าวันนี้ต้องนั่งกางเกงเพราะเราต้องสวมชุดทำพิธีทับอีกชั้น ตอนที่ค่อย ๆ เดินลงมาผ่านชั้นลอย ทันทีที่ก้าวลงบันไดชั้นแรกจากชั้นของอาง ฉันได้กลิ่นหอมราวกับดอกไม้ของธูปลอยมา จึงก้าวลงไปช้า ๆ ใจเต้นตึกตักอย่างตื่นเต้น เมื่อเดินไปมองหน้าตู้जूเอียะ หัวใจก็คลายจังหวะเต้นแรง มีคนจุดธูปให้วิ่งเฝ้ากางกับตู้जूเอียะนี่เอง

ฉันหยิบไม้กวาดข้างประตูมากวาดพื้นหน้าตู้जूเอียะ รู้สึกเย็นวูบที่หลังทั้งที่ตรงนี้เป็นที่ปิด พอหันไปดูก็ไม่เห็นใคร แต่ฉันรู้สึกเหมือนว่ามีใครอยู่แถวนี้ พอกวาดเสร็จฉันเก็บไม้กวาดกับบั้งเต้าหรือที่โกยขยะไปไว้ข้างประตูดั้งเดิม รีบสลัดความคิดไร้สาระออกไป แล้วเปิดประตูเข้าไปในห้องอาม่า

กำลังตักข้าวกันพอดี เรายิ่งกินข้าวพร้อมหน้า เป็นบรรยากาศที่ฉันไม่ได้สัมผัสมานานแล้ว เรากินข้าวไปคุยถึงเรื่องแปลกในงานวันที่ผ่านมาและความเรียบร้อยในงาน อาม่าดูไม่กังวลใจเรื่องงานศพเหมือนวันแรก แต่วันนี้ดูตื่นเต้น น่าจะเป็นเพราะวันนี้อางจะกลับมา

หลินยูลี่

เราทยอยขึ้นรถที่ไช่ยอี่เป็นคนขับ แม่เพิ่งหัดขับรถได้ไม่นานแต่ไช่ยอี่พยายามมีสมาธิมากเพื่อขจัดความซุ่มซ่ามที่อึ่กับฉันมีเหมือนกัน ฉันได้เห็นฝีมือขับรถของไช่ยอี่พัฒนาขึ้นตั้งแต่วันแรกที่อึ่เริ่มออกถนน เพราะฉันคือตุ๊กตาหน้ารถผู้ทดลองโดยสารในครั้งนั้น แต่ฉันไม่รู้รู้สึกกลัวเลยเพราะฉันไว้ใจอึ่ วันนี้อึ่ตรวจความเรียบร้อยว่าทุกคนเอาของมาครบหรือเปล่า แล้วออกเดินทางไปวัด

เมื่อขับเข้าไปจอดหน้าศาลาของอาก ก็เห็นทุกคนมาถึงงานแล้ว ไช่ยอี่กำลังโทรตามผู้นำการทำพิธีวันนี้ให้เรา พอเห็นหน้าก็บอกให้ฉัน น่อง แม่และไช่ยอี่ไปแต่งตัว

พอเดินเข้าไปในศาลา ฉันกับน่องตื่นตื่นตาตื่นใจกับผ้าที่จัดไว้หน้าที่เคาศพอาก ก่อนหน้านี้เราก็เห็นว่ามีการตกแต่งหน้าที่เคาศพอาก แต่วันนี้ดูพิเศษมาก เพราะมีผ้าคล้ายฉากกัน ติดพู่ห้อยสวยงาม ทั้งยังมีคอมเขียนตัวอักษรจีนสีน้ำเงินว่า “家严 เจี้ยนเยียน ” ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าแปลว่าอะไร เพราะไม่เคยเห็นคำนี้มาก่อน ที่พอเข้าใจคืออักษรตัวแรกแปลว่าบ้าน ฉันเดาว่าคงหมายถึงอาก ฉันลองค้นความหมายของคำนี้ในโทรศัพท์มือถือก็พบว่า คำนี้เป็นคำสุภาพแปลว่า ‘พ่อ’

แม่เดินไปรับชุดทำพิธีของบ้านเรามาให้ฉันกับน่องใส่ ชุดที่ฉันได้รับเป็นเสื้อผ้าดิบสีขาวติดกระดุมหน้าตัวใหญ่ กับกางเกงผ้าดิบสีขาวเอวยางยืด พอสวมทับเสื้อสีดำแล้วทำให้ดูอ้วนขึ้นนิดหน่อย ฉันมองคนอื่นเห็นว่าน่องลูกพี่ลูกน้องของฉันก็ใส่ชุดสีขาวแบบนี้ มีแต่เฮียคนโตที่ใส่ชุดผ้ากระสอบสีน้ำตาลอ่อนทับชุดผ้าดิบเหมือนพวกแม่ อึ่ และอู๋

“แม่ ทำไมไม่เหยียดใส่ชุดนั้นคะ” ฉันสงสัย

“อ้อ คนจีนถือว่าหลานชายคนโตก็คือลูกชายคนเล็ก เฮียเลยได้ใส่ชุดนั้น แต่ไม่ตีหรือก ไล่แล้วค้นคว้าชุดของหนูเยอะ” แม่ตอบ

“เหอะคะ แล้วทำไมหนูกับน้องถึงใส่ผ้าสีนี้ละคะ” ฉันทูผ้าโพกหัวสีน้ำเงินในมือให้ดู พลงามองพี่น้องคนอื่นที่ใช้ผ้าโพกหัวสีขาว

“หนูสองคนเป็นลูกแม่ แม่แต่งงานออกเรือนไป พวกหนูเลยถือเป็นหลานนอกใจ หลานนอกได้ผ้าโพกหัวสีน้ำเงิน ตอนจัดแถวเรียงลำดับศักดิ์จะได้เรียงถูก” แม่ตอบ ฉันทพยักหน้าพลงาคิดอยู่ในใจว่า หนีไม่พ้นต้องอยู่แถวเพราะธรรมเนียมจีนอีกแน่นอน ไม่ชอบใจเลย

เมื่อเราแต่งตัวกันเสร็จ ก็พอดีกับที่พระจีนมาถึง ท่านอธิบายว่าการทำพิธีงเด็กในวันทีหกของงานศพนี้ เราทำบุญใหญ่ให้อากง เพื่อให้ได้ขึ้นสวรรค์ บุญที่อากงจะเอาไปนั้นเป็นเพียงหนึ่งส่วน พวกเราจะได้รับอีกสี่ส่วน ดังนั้นขอให้เราตั้งใจทำพิธี พระยังกำชับข้อห้ามต่าง ๆ ของผู้ร่วมพิธี ไม่ว่าจะเป็น ห้ามแต่งหน้า ห้ามทาปาก รวมถึง “ห้ามหันหลังกลับไปมอง” ระวังเดินขึ้นสะพานเหมือนที่อาม่าย่ากับเราเมื่อวาน

“สวัสดิ์ครับทุกท่าน วันนี้ผมจะเป็นคนอธิบายและดูแลพิธีการทำงเด็กให้ทุกท่าน พิธีงเด็กวันนี้มีสิบขั้นตอน ก่อนอื่นเราจะฮู้กกวง หรือเปิดด่านสวรรค์กันก่อน จากนั้นเราจะเชิญพระมาเป็นพยานว่าผู้ตายเสียชีวิตแล้ว...” ฉันทตั้งใจฟังคำอธิบายนักเพราะกำลังถูกสลบตำแหน่งในแถวลูกหลาน จนสุดท้ายก็มีคนบอกให้ออกไปยืนรอข้างนอก

“หลังหลิง ลือไปยืนข้างนอกนุ่นเลย ไปรอปลายแถว ลือเป็นคนสุดท้าย หลานนอกที่เป็นผู้หญิงไปอยู่หลังสุด” ตัวอีพุดขณะจัดหลาน ๆ ให้เข้าแถวตามศักดิ์

หลินยูลี่

ฉันเดินออกมาเงียบ ๆ หันไปมองโลงไม้สีขาวยประดับดอกไม้สดงามที่อากาศนอนอยู่ ตอนทำพิธีฉันคงอยู่ไกลลิบเลย ไม่รู้จะได้ยินอะไรกับเขาไหม อาจจะได้เห็นฉันไหม แล้วก็ถูกเรียกสติกลับมาเมื่อตัวอึดจืดลำดับแถวตามศักดิ์ของทุกคนเรียบร้อยแล้ว ฉันอยู่ปลายแถวหลังสุดเช่นเคย ถัดขึ้นมาเป็นน้องชายฉัน แม้อายุน้อยกว่าแต่เป็นผู้ชายจึงได้อยู่ใกล้กว่า

กว่าผู้ช่วยนำพิธีจะอธิบายขั้นตอนเสร็จ แขกก็เริ่มทยอยเข้ามาในงาน วันนี้งานศพเริ่มตั้งแต่ช่วงบ่าย ถือว่าเริ่มเร็วมาก แต่วันนี้เป็นวันเสาร์แขกจึงทยอยมากันแล้ว ดูเหมือนมากกว่าทุกวัน อาม่าบอกว่าวันที่ทำงตึก คนอยากมาดูเพราะอยากรู้ว่าบ้านนี้มีลูกหลานกี่คน ใครเป็นใครบ้าง ซึ่งรู้ได้ทันทีถ้ามาวันนี้ เมื่อกวาดตามองขณะยืนแถว ฉันว่าแขกดูตื่นเต้นกับงานจริงนั่นแหละ อาจเป็นเพราะพิธีกรรมแบบนี้หาดูยากขึ้นในยุคที่ผู้คนนิยมมีครอบครัวเดียว ซึ่งจำนวนสมาชิกแต่ละครอบครัวน้อยลงแหม...แถวญาติไม่ยาวแล้วจะสนุกได้อย่างไร จริงไหม

ฉันคิดพลางถอนหายใจที่แลเห็นความยาวจากหัวแถวมาถึงจุดที่ฉันยืนอยู่นั้นช่างห่างไกล ตัวกูกับแม่กำลังสวมเสื้อของอากลงบนโคมวิญญาณเสียบด้วยไม้ยาว พอสวมเรียบร้อยแล้วชูไม้ขึ้นก็คล้ายกับว่าอากยืนอยู่ที่หัวแถวของเรา ชักเริ่มรู้สึกแล้วว่าพิธีกรรมกำลังจะเริ่มขึ้น

ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง

เสียงกลองดังสามครั้งเป็นสัญญาณว่าพิธีเริ่มแล้ว วงดนตรีบรรเลงเพลงประกอบบทสวดมนต์เป็นจังหวะเร็วสลับกับช้าไปเรื่อย ๆ ทุกคนในตระกูลเริ่มต้นไหว้พระ ไหว้เทพเจ้า ไหว้เจ้าที่ และไหว้บรรพบุรุษ รวมถึงอากง จากนั้นพระจีนที่เราเชิดมาก็อพรมน้ำมนต์และเผากระดาษที่มีข้อความภาษาจีนตัวเต็มซึ่งเป็นข้อมูลของอากง รวมถึงเผาผ้าในถังเผากระดาษ ฉันคิดเอาเองว่าผ้าคงเป็นผู้ส่งสารไปยมโลก ฉันอยากถามใครก็ได้ว่าพระกำลังทำอะไรแต่ทำได้แค่เดา เพราะอยู่ห่างจากผู้ใหญ่มาก ไม่อยากถามให้ทุกคนเสียสมาธิ เมื่อเผากระดาษเสร็จพระก็ให้เรากราบพระสามครั้ง กราบอากงอีกสี่ครั้ง

ฉันสนใจมองความเป็นไปของพิธีมาก เพราะโตมาอย่างไม่เคยได้ดูแบบใกล้ชิด พระท่านยื่นอ่างสี่ขาขนาดพอดีมือให้เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยทำพิธี ในนั้นมีกระดาษเงินกระดาษทองกับผ้าอะไรบางอย่าง

จากนั้นพระรับเปลือกหอยลักษณะคล้ายหอยเชลล์ร้อยเชือกติดกันยื่นให้ตัวกู้อือ ไช้ยี่เป็นผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ฉันที่สุดหันมาบอกหลาน ๆ ว่า พระท่านกำลังเสี่ยงทายว่าอากงมาถึงที่นี่หรือยัง ไช้ยี่บอกว่าถ้าเปลือกหอยคว่ำอันหนึ่งและหงายอันหนึ่ง เราจะทำพิธีต่อไปได้ เพราะแปลว่าอากงรู้ตัวและมาถึงที่วัดแล้ว

ฉันจ้องมองเปลือกหอยที่พระโยนอย่างใจจดใจจ่อ พระโยนให้เปลือกหอยลอยขึ้นเหนือพื้นไม่มาก มันตกลงมาแบบคว่ำทั้งสองอัน ฉันกับน้อง ๆ มองหน้ากันเพราะไม่รู้ความหมาย ยังไม่ทันถามก็ได้ยินว่า

“ดวงวิญญาณ ยังมาไม่ถึง” พระพูดเสียงดังให้พวกเราได้ยิน “เชิดลูกชายคนโตไปเรียกอาป้า” ท่านพูดต่อ ตัวกู้อือพองค้ำแนะนำจาก

เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยทำพิธี แล้วเดินอ้อมไปหลังรูปถ่ายหน้าศพและพวงหรีด เข้าไปที่โลงศพของอาทงแล้วพูดอะไรบางอย่าง พวกอีกับแม่และอาทงก็ ทุกคนเริ่มคุยกันว่า เกิดอะไรขึ้น เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยทำพิธีเดินเข้ามาใกล้ อธิบายว่า ซั้นเค้า (算卦) หรือเปลือกหอยเสียงทายคว่าทั้งสองอัน แปลว่าวิญญาณยังไม่มา ต้องให้ตัวกูเดินไปเคาะโลงเรียกให้อาทงมาที่วัด มาสิงในโคมวิญญาณ เราจะได้พาท่านไปส่งสวรรค์ได้

ฉัน หลาน ๆ พวกผู้ใหญ่ พักหน้าหงิกหงักเพราะเพิ่งเข้าใจ เมื่อ ตัวกูกลับมานั่งที่เดิม พระก็เริ่มเสียงทายใหม่ คราวนี้เปลือกหอยคว่า อันหนึ่งหายอันหนึ่งที่ตกพื้น แปลว่าอาทงมาถึงแล้ว

ฉันกวาดตามองที่ว่างาน รู้อยู่หรอกว่าคงไม่เห็นอาทง แต่ก็อดมอง หาไม่ได้ พิธีดำเนินต่อไป พระจุดเทียนและจุดธูปให้ตัวกูลูกชายคนโตไหว จากนั้นพระทำอะไรบางอย่างกับตุ๊กตารูปคน ครูหนึ่งก็หันมา พรมน้ำจากอ่างสี่ขาใส่พวกเรา แล้วบอกให้เราจับชายเสื้อต่อ ๆ กัน ฉัน โดนน้ำแค่ชนิดเดียวและไม่มีใครจับชายเสื้อของฉันต่อ แต่แปลกที่รู้สึกว่ามี ลมเย็นวูบไหวผ่านข้อศอก จึงยกมือข้างที่ว่างลูบ พลังรีบกำมศีระระรับ น้ำนมนต์ที่พระท่านพรมต่อ

ตัวกูลุกขึ้นนำอ่างน้ำไปเททิ้งที่ต้นไม้ข้างศาลา เรารอให้ตัวกูเดิน กลับมาเข้าแถวจึงทำพิธีต่อ พระเริ่มสวดมนต์ที่ฉันฟังไม่เข้าใจ บอกให้ พวกเรากราบสามที่ตั้งหลายครั้ง พอกราบจบชุดสุดท้ายเราก็ได้นั่งพัก

อาเฮียหัวขนมจากตัวอีมาให้พวกเรากิน ฉันกินขนมปังไส้กรอก ไปพลาง มองอามา อีและแม่ที่ช่วยกันล้างเสียงข้าวของ อาหาร และเตรียม กล่องกระดาษหน้าตาคล้ายหีบสมบัติไปตั้งหน้าโลงศพอาทง ทั้งผลไม้

อาหารคาว อาหารหวาน จัดอย่างสวยงาม ฉันเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ เพื่อแม่
อยากให้อวยอะไร แต่แม่บอกให้ฉันกลับไปนั่งอย่าเดินไปเดินมา ฉันจึงทำ
ได้แค่ยืนดูห่าง ๆ สังเกตว่าอาหารในจานสีขาวล้วนเป็นสีขาวหมด ทั้งข้าว
กับข้าวและขนม อาหารพวกนี้น่าจะไม่ใช่ของโปรดอากง ฉันสงสัยว่าจัด
ให้ใครแต่ก็ไม่ถามเพราะระบวงงานของผู้ใหญ่ เดินกลับไปนั่งรอที่เก้าอี้
ซึ่งพี่ ๆ น้อง ๆ นั่งกินขนมรอกท้องด้วยกัน

เจ้าหน้าที่เรียกให้พวกเรากลับไปยืนเรียงแถวตามลำดับอีกครั้ง
แล้วให้ยื่นล้อมรอบโต๊ะอาหาร เอมมีอวางบนโต๊ะ ทุกคนหลับตาบ้างไม่
หลับตาบ้าง คล้ายว่าตอนนี้คือเวลาที่เราต้องอธิษฐานทำสมาธิ

“หลัง เขาบอกให้อธิษฐานให้อากง เหล่ากงเหล่าม่าและบรรพ
บุรุษ ขอให้พวกท่านมากินเลี้ยงแล้วรับอากงไปอยู่ด้วย ตั้งใจทำลูก” ใ้ย้อ
เห็นฉันลืมหืมตามองทุกคน รีบบอกให้ฉันทำตาม

“คะ” ฉันจึงหลับตา เมื่อประสาธสัมผัสหนึ่งปิดลง ประสาธ
สัมผัสอื่นก็ไวขึ้น ฉันพยายามตั้งสมาธิท่ามกลางกลิ่นหอมของธูปและกลิ่น
อาหารคาวหวานตรงหน้า บรรดาบรรพบุรุษของตระกูลฉันไม่รู้จักใครเลย
ยกเว้นเหล่าม่า ดังนั้นฉันจึงอธิษฐานในใจว่า

‘เหล่าม่าคะ ถ้าได้ยินหนู หลังหลัง หลานของอากงตั้งเื่อวิก
เหล่าม่าช่วยมารับอากงไปอยู่ด้วยนะคะ อย่าปล่อยให้อากงเหงาอยู่ที่นี่
แม้ใจจริงหนูอยากให้อากงอยู่กับหนูต่อไป แต่หนูรู้แล้วว่าไปไม่ได้ คง
เหมือนกับตอนที่อากงอยากให้อาณาอยู่กับท่านที่นี่ แต่ฝันโชคชะตา
ไม่ได้ ตอนนี้อากงจะได้ไปอยู่กับท่านแล้ว เหล่าม่าชวนบรรพบุรุษทุก
ท่านมากินอาหารและรับอากงไปด้วยนะคะ’

หลินยู่ลี่

ฉันทิ่มตาขึ้น เห็นสายตาทุกคู่มองมาที่ฉันเหมือนกำลังรออยู่ จึงรีบชักมือออกจากโต๊ะ ผงกศีรษะขอโทษที่ทำให้ทุกคนต้องรอ พระเริ่มไหว้กระดาศเงินกระดาศทองและกล่อ่งสมบัติ (ซึ่งภายหลังเสียบอกว่ามันเป็นคือหีบเสื้อผ้าต่างหาก)

หลังจบพิธีรอบโต๊ะอาหารผ่านไป พวกเรากลับไปนั่งพักและรอฉันเห็นแขกทยอยมางานจนเต็มศาลาแล้ว แม่เดินมานั่งใกล้กับกลุ่มหลาน หยิบเงินเหรียญที่ใส่ถุงขนาดพอดีมือแจกให้พวกเราคนละถุง พลังอธิบายน่า

“ตอนเย็นเราจะเดินขึ้นสะพานงูเด็ก พาออกไปส่งที่สวรรค์กัน ใครยังไม่เคยเดินสะพานบ้าง” แม่ถาม น้องชายและน้องสาวคนเล็ก ลูกพี่ลูกน้องของฉันทิ่มมือ แม่อธิบายน่าให้ฟังว่า

“เราจะเดินข้ามสะพานไปส่งอากาศห่ารอบ เดินขากลับอีกห่ารอบ รวมเป็นสิบรอบ ทุกรอบเงินที่ไกวให้ในถุงนี้ทุกคนต้องโปรยลงจากสะพาน ตอนที่เดินขึ้น เข้าใจไหม” ทุกคนพยักหน้า

“แล้วอย่าหันหน้าหันหลังคุยกันเวลาเดิน โดยเฉพาะตอนอยู่บนสะพาน เขาห้ามไม่ให้หันหลังนะ” พวกเราพยักหน้าอีกครั้ง

“ดีมาก เดี่ยวไกวมาเรียก พวกเราไปต่อแถวเหมือนตอนบายน่าที่ตัวไกวจัดไว้นะ” แม่พูดจบก็ลุกขึ้น

“ครับ/ค่ะไกว” ฉันทิ่มมองตาม เห็นแม่เดินไปช่วยอีจัดเตรียมของและถามอะไรบางอย่างกับอาม่า

ฟ้าเริ่มมืดแล้ว พระอาทิตย์โอบมือลาพระจันทร์อยู่ที่ขอบฟ้า ท้องฟ้าสีส้มอมชมพูแสนสวย บรรยากาศเสริมให้รู้สึกสะเทือนอารมณ์

เหมือนแคว้งคว้างในใจ ถ้าไปส่งอางวันนี่แล้วเราจะยังได้เจออางอีกหรือเปล่า ฉันคิดขณะเหม่อมองไฟซึ่งวัดเปิดให้ความสว่างแก่คนในศาลา

น้องชายสะกิดให้รู้สึกตัว

“เจ้ แม่เรียกแล้ว ไปต่อแถวกัน” น้องพูด

“เจ้รู้แล้ว ไป ” ฉันลุกขึ้นเดินไปต่อแถวพร้อมน้องชาย

พิธีดำเนินต่อจากช่วงบ่าย เมื่อพวกเราจัดแถวกันเรียบร้อย เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยประกอบพิธีจุดธูปให้ตัวกู๋ไหว้กระดาดเงินกระดาดทอง และขนม พระจีนผู้นำพิธียืนอยู่คนแรกหน้าแถว ถือโคมวิญญานเป็นไม้ยาวตรงปลายแขวนเส้นด้ายโปรดสีเหลืองนวลของอาง ไม่นี่สูงพ้นศีรษะของตัวกู๋ จากนั้นเจ้าหน้าที่แจกธูปให้ทุกคนคนละหนึ่งดอก เราถือธูปเหยียดเตรียมไว้ในมือ ดนตรีบรรเลงเพลง พระสวดมนต์พลางเริ่มเดินนำ

พระเดินชูโคมวิญญานซึ่งเปรียบเสมือนตัวอางขึ้นสะพานเป็นคนแรก ตามด้วยตัวกู๋ หยี้กู๋ ซากู๋ ไช้ยกู๋และเฮียซึ่งเป็นหลานชายคนโต จากนั้นก็เป็นผู้หญิงที่เรียงลำดับให้ตัวกิมเดินก่อน ตามด้วยกิมคนที่สอง กิมคนที่สาม แล้วจึงเป็นตัวอี่ แม่ และไช้ยอี่

หมดจากลูกจึงเป็นหลานใน เริ่มจากหลานชายได้แก่เฮียคนรอง น้องชายคนเล็กลูกพี่ลูกน้อง แล้วจึงตามด้วยหลานสาวคือ พี่สาว และน้องสาวสองคนซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของฉันตามลำดับ ต่อมาเป็นหลานนอก ก็คือน้องชายของฉัน สุดท้ายคือฉันผู้อยู่ท้ายสุดปลายแถว

ทุกคนทยอยเดินขึ้นสะพานพลางไปรอยเหยียดลงไป รวากับกำลังให้ทานและทำบุญแทนอาง ทุกคนปฏิบัติตามข้อห้ามอย่างเคร่งครัด อากิมเดินอ้อมสะพานไปเพราะมีรอบเดือน ส่วนคนอื่นเดินขึ้น

หลินยูลี่

สะพาน เมื่อถึงคราวของฉันคนสุดท้ายของแถว ฉันก้าวขึ้นสะพานไม้
ขนาดเล็ก มีอ่างวงกลมวางรอบสมมุติให้เป็นบ่อน้ำสำหรับโปรยเหรียญ
ลงไป ฉันค่อย ๆ ก้าวขาเดินบนสะพาน หยิบเหรียญในถุงออกมาโปรยลง
อ่างสีขาว แล้วอธิษฐานครั้งที่หนึ่ง

‘ช่วยเปิดทางให้อากงของหนูไปพบเหล่าม้าบนสวรรค์นะคะ’

ฉันคิดแบบนี้ไปตลอดจนก้าวสุดท้ายพ้นขอบสะพาน แล้วเราก็
เดินวนกลับไปขึ้นสะพานอีกครั้ง คราวนี้ฉันอธิษฐานครั้งที่สองว่า

**‘ถ้าสวรรค์มีจริง ช่วยเมตตาอากงของหนูด้วย
อย่าใจร้ายกับอากงอีกเลย’**

ฉันเดินลงจากสะพานแล้ววนครั้งที่สาม อธิษฐานว่า

‘ถ้าสวรรค์มีจริง ช่วยให้อากงได้อยู่ในที่ที่มีแต่คนรัก’

ฉันอธิษฐานแม้รู้ว่า ‘ที่’ ที่อากงมีแต่คนรักก็คือ ‘โลกแห่งนี้’
ฉันกำถุงเงินในมือแน่นแล้วก้าวขึ้นสะพานครั้งที่สี่

**‘หากข้ามสะพานนี้ไปแล้ว
บนสวรรค์จะมีคนที่รักอากงมากเท่าที่นี้ใช่ไหมคะ’**

ฉันคิดขณะมองไล่ไปจากตัวฉันจนถึงหัวแถว แล้วเหลือบมองข้างสะพานซึ่งมีญาติสนิทมิตรสหายมากมายของอากงนั่งดูพวกเรา ฉันตั้งสายตาค้างมองไปข้างหน้าอย่างแน่วแน่ แต่ชักเริ่มไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เรากำลังทำดีสำหรับอากงจริงหรือ พอคิดแบบนี้แต่ละย่างก้าวของฉันก็หนักอึ้ง เมื่อต้องก้าวขึ้นสะพานครั้งที่ห้าเพื่อส่งอากงเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่เราจะเดินกลับสู่โลกตามความเชื่อของชาวจีน ฉันคิดว่า

**‘ถ้าที่นั่นไม่มีใครรักอากงเท่าพวกเรา
ช่วยส่งอากงกลับมาหาเราได้ไหมคะ ได้โปรด’**

ฉันแม้ปากแน่นสนิทสะกดกลั้นความรู้สึกไว้ กำเงินทั้งหมดในถุงโปรยลงอ่างสี่ขาข้างสะพานอีกครั้ง มากไปหรือเปล่านั้นเราขอแค่นี้ให้อากงกลับมาหากสวรรค์ไม่มีอยู่จริง ฉันยกขาก้าวที่ยากที่สุดลงจากสะพาน ก้มหน้าซ่อนความรู้สึกที่มี เดินไปต่อทำขบวนที่ตั้งใหม่เพื่อกลับสู่โลกของคนเป็น

‘ห้ามหันหลังกลับ อากงหมดความทุกข์จากโรคภัยบนโลกนี้แล้ว’

‘ห้ามหันหลังกลับ อากงไม่ต้องรับรู้เรื่องวุ่นวายของเราอีกต่อไป’

‘ห้ามหันหลังกลับ บนนั้นต้องมีคนที่รักอากงอยู่บ้างแหละ’

‘ห้ามหันหลังกลับ อากาศอาจจะยื่นมองเพื่อส่งพวกเราอยู่’

‘ห้ามหันหลังกลับนะ อย่าทำให้อากาศต้องเป็นห่วงอีกเลย’

ในที่สุดฉันก็ลากขาก้าวสุดท้ายลงจากสะพานอย่างยากลำบาก แล้วก็ได้ยินเสียงพระจีนสวดดังขึ้น ฉันยกมือข้างที่กำถุงเงินว่างเปล่าขึ้น ปาดน้ำตา หวังว่าอากาศจะไม่เห็นหนูร้องไห้นะ หนูทำได้ หนูปล่อยอากาศไปได้ อากาศไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ หนูเข้มแข็งขึ้นแล้วจริง ๆ ฉันปาดน้ำตา เร็วกว่าเดิม และเพิ่งค้นพบข้อดีของการเป็นหลานนางแฉวคือ ไม่มีใครสังเกตเห็นฉันเลยสักคนเดียว เป็นเช่นนี้เสมอ ความรู้สึกของฉันจึงหลบเร้นสายตาของผู้คนได้ทุกครั้ง

ฉันเรียกสติให้สนใจพิธีที่ดำเนินต่อ เจ้าหน้าที่ยกหีบสมบัติซึ่งความจริงคือหีบเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวของอากาศ ไปตั้งหน้ารูปถ่ายอากาศ ในนั้นมีเครื่องช่วยฟังที่อากาศใส่ตลอด และข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวที่จำเป็น เสียงพระเริ่มสวดมนต์ภาษาจีนต่ออีกจนจบ แล้วท่านให้พวกเรากราบสี่ครั้ง บอกให้เราทุกคนไปแตะที่ของใช้ส่วนตัวของอากาศแล้วอธิษฐานคล้ายพิธีตอนบ่ายที่เราแตะโต๊ะ พิธีนี้เรียกว่า “เหยียง” หรืออธิษฐานให้วิญญาณมารับของและบุญกุศล

ความมืดเริ่มแผ่คลุมไปทั่ววัด ตัวอู๋เดินมาแจกซองอั่งเปาสีแดงให้พวกเราคนละซอง แล้วให้ตั้งแถวคู่ ในขณะที่นั้นพระผู้ประกอบพิธีและเจ้าหน้าที่ใช้น้ำวาดวงกลมรอบเครื่องกระดาศทั้งหมดที่เราพับและส่งมาให้อากาศเอาไปใช้ในโลกหน้า

ตัวอ้อบอกว่าเดี่ยวเราจะเดินไปที่เตาเผากระดาษในวัด จึงให้ทุกคนเดินไปเป็นคู่ อ้อยแจกไม่ให้พวกเราคนละคู่ด้วยเพื่อจะได้ช่วยกันเคาะระหว่างทางที่ชนเครื่องกระดาษและเดินขบวนไปเตาเผา พวกเราไปตั้งขบวนที่ประตูทางออกหน้าศาลา อาม่าผู้นั่งอยู่ที่โต๊ะลงบัญชีตลอดพิธีเดินมาหาฉันกับพวกหลาน เพื่อกำชับให้เราเคาะไม่เสียงดังตลอดทางได้ วิญญาณเร่ร่อนที่จะมาแย่งของใช้ของอากง อาม่าและไหล่บางคนเบา ๆ แล้วกลับไปนั่ง

อาม่ายิ้มให้ญาติที่นั่งดูอยู่ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจกับพิธีของอากง ซึ่งจัดขึ้นอย่างดี พวกเราฟังหัวแหวให้สัญญาณเพื่อเดินขบวนไปเตาเผา ผู้ใหญ่ทุกคนถือเครื่องกระดาษ ส่วนหลาน ๆ เคาะไม่เสียงดังตลอดทางอันมีตมิด ซึ่งขณะเดินฉันรู้สึกคล้ายมีคนตามหลังมามากมาย ฉันรีบเคาะไม่ให้ดังขึ้นเพื่อไล่ความกลัวและความคิดฟุ้งซ่านออกไปจากใจ

ตัวอ้อ ใช้อ้อย แม่และกุ่ทุกคนพูดเป็นระยะตลอดทางตามที่พระนำและไว้ว่า

“ของเหล่านี้มอบให้ตั้งโอบปิก”

ฉันก็ท่องแบบนั้นในใจเหมือนกัน เจ้าหน้าที่เดินมาบอกพวกเราเป็นพัก ๆ ว่าเมื่อเผาเครื่องกระดาษเรียบร้อยแล้วให้เดินกลับศาลาทันทีอย่าหันหลังกลับ ไม่งั้นวิญญาณจะไม่มารับของ แล้วยังกำชับอีกว่าตอนเผาอย่าเขียนกระดาษที่เผา ธรรมเนียมนี้พวกฉันรู้ดีอยู่แล้วเพราะในวันเซ็งเม้งอากงก็ไม่ให้เราเขียนของที่เผาให้เหล่มา่าเช่นกัน

หลินยูลี่

เมื่อพวกเราทยอยเผาเครื่องกระดาษ รอจนเปลวไฟร้อนระอุลูกใหม่แผดเผากระดาษรูปต่าง ๆ พระกัศัญญเทพเจ้า พระโพธิสัตว์และสัตว์ประจักษ์นักษัตรปีเกิดของอากง ให้มารับอากงไปสู่สวรรค์พร้อมของให้เหล่านั้น

อากงเกิดปีเถาะ หรือปีกระต่าย สัตว์เทพเจ้าที่จะมารับอากงไปสวรรค์ต้องเป็นกระต่าย มันจะใช้กระต่ายหยกในความฝันที่อากงเคยเล่าให้ฉันฟังหรือเปล่า คิดถึงตรงนี้ฉันรู้สึกกว้างโหวงอ้างว้างลึก ๆ ทำไมวันนั้นฉันถึงไม่ถามอากง แล้วให้อากงเล่าให้ฟังอีกครั้งนะว่าเรื่องราวของนิทานจบยังไง

ความคิดที่ว่าเดี๋ยวพຽ່ງนี้ค่อยมาคุยกันใหม่ กลับกลายเป็นวันพຽ່ງนี้ที่ไม่เคยมาถึง ฉันไม่มีโอกาสได้ถามเรื่องนิทานหรือเรื่องไหนจากอากงอีกแล้ว เพราะตอนนี้ วินาทีนี้อากงคงขี่กระต่ายหยกผู้แสนใจดีกลับขึ้นไปอยู่บนดวงจันทร์กับเหล่าม้าและเทพทั้งหลายแล้ว

เมื่อเผาของทุกอย่างหมด พระกับเจ้าหน้าที่บอกให้พวกเราหันหลังกลับเดินตรงไปศาลาห้ามหันหลังไปมองเด็ดขาด ทุกคนจึงรู้สึกวาปึธิในวันนี้จบลงแล้ว เพราะพิธีสำคัญที่สุดล้วนลุล่วงไปได้ด้วยดี ต่อจากนี้เหลือเพียงกลับไปทำพิธีเคารพศพเหมือนทุกวันที่ผ่านมา

ฉันเดินกลับถึงศาลาก่อนใคร เพราะขากลับจากที่อยู่ท้ายสุดของขบวนกลายเป็นว่าฉันอยู่หน้าสุด อาม่ามองฉัน ถามทันทีว่า

“เป็นยังไงบ้าง ลูก เสร็จแล้วหรือ” อาม่าคงอยากรู้เรื่องที่ไม่ได้เห็นด้วยตัวเอง

“เรียบริ่อยแล้วค่ะ มา...ไม่มีใครเขี่ยกระดาดค่ะ หนูสาบานได้”
ฉันทึ่งให้อำมา พยายามพูดต่อว่า

“ไม่มีใครหันหลังด้วยค่ะ หนูเชื่อแบบนี้” ก็ถ้าจะมีใครสักคนใน
ตระกูลที่หันหลังฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ใหญ่ คนคนนั้นคงเป็นหนู แต่ฉันไม่ได้
บอกเพราะถ้าบอกก็ต้องอธิบายเหตุผล จึงพูดแต่คำที่ทำให้อำมาสบายใจ
อำมาตบแขนฉันทึ่งเบา ๆ บอกว่า

“ดีแล้วลูก ดีแล้ว” ฉันทึ่งเห็นอำมากระพริบตาถึงขณะหันไปมอง
ลูกหลาน อาจู่ อาอี และแม่ที่เดินตามมา พวกเขาไปนั่งเรียงกันเหมือนทุก
วันเพื่อเคารพศพอาจุง

“孝子 เค้าจื้อ 叩谢 เค้าเสี่ย”

ลูกหลานขอค้ำบเพื่อขอบพระคุณ

ฉันทึ่งบอกให้เคารพแขกที่มาร่วมงาน เราทั้งตระกูลก็โค้ง
ค้ำบแขกด้วยความขอบคุณจากใจ เพราะพิธีวันนี้ยาวนานมาก เราจุด
ธูปไหว้พระและไหว้อาจุงเหมือนทุกวัน ก่อนจะเอากระดาดที่เจ้าภาพ
เคารพศพไปเผา

วันนี้ฉันทึ่งกับไช่ยู่รับหน้าที่เผากระดาด ฉันทึ่งชอบเผากระดาด
กับไช่ยู่มาก เพราะรู้สึกสงบกว่าการเผากระดาดกับคนอื่น ไช่ยู่ชอบมี
เรื่องเล่าให้สบายใจ และฉันทึ่งรู้สึกว่าไช่ยู่ไม่จ้องจับผิดฉันเท่าคนอื่น

เราจุดไฟเผากระดาดเงินกระดาดทองในถัง เปลวไฟกองเล็ก
ค่อยลุกโชนทีละน้อย อาจเป็นเพราะตอนกลางคืนลมแรงและอากาศเย็น

หลินยูลี่

ฉันเงยหน้ามองฟ้าอันมืดมิด คืนนี้ไม่มีดาวสักดวงส่องประกาย แสงที่พอทำให้เราเห็นเงาเมฆลอยคว้างไร้ทิศทางคงเป็นแสงจันทร์ที่สุกสว่างบนฟ้า

กู่เอากิ่งไม้มาเชียวอย่างเบามือเพื่อให้อากาศเข้าไปในถัง ออกซิเจนจะช่วยให้ไฟเผากระดาษทุกส่วนมอดไหม้ทั้งชิ้น เศษขี้เถ้าที่ลอยฟุ้งสู่อากาศคล้ายสะพานเชื่อมต่อจากโลกขึ้นไปสูฟ้า แล้วก็จางหายไป ฉันพอเข้าใจคนโบราณแล้วว่า การเผากระดาษให้ผู้ที่จากไป คือความสบายใจอย่างเดียวที่เราทำได้หลังคนที่รักจากไป ความสบายใจที่ว่านั้นคือเขายังคงได้รับเครื่องปรนเปรอกิเลสที่เราส่งไปถึงเพื่อให้เขาอยู่สบาย

แต่ฉันยังคิดว่าเศษขี้เถ้าพวกนี้ช่างไร้ความหมาย หากวันที่อยู่ด้วยกันเราไม่ได้ให้แก่คนที่เรารักมากพอ เพราะเราไม่มีทางรู้เลยว่าเศษกระดาษที่หายไปจะไปปรากฏต่อหน้าคนที่เรารักจริงหรือไม่ แม้แต่ตอนที่เราเองตายจากโลกนี้ก็เช่นกัน เราไม่มีทางรู้เลยว่าจะตามหาคนที่เรารักบนสวรรค์อันกว้างใหญ่ไพศาลกว่าโลกนี้เจอได้อย่างไร

สิ่งที่เราทำได้โดยแท้จริงมีเพียงการเผากระดาษและอยู่กับคนที่ยังอยู่เคียงข้างเราตรงนี้ บนโลกนี้ให้ดีที่สุด ฉันมองกระดาษที่กลายเป็นเถ้าผุยผง แล้วมองไปที่ศาลา อาม่ากำลังหัวเราะให้เรื่องตลกของซาอู๋ ลูกชายที่อาม่ารักที่สุด ซึ่งฉันไม่แปลกใจ ซาอู๋หน้าตาทำทางเหมือนอากงราวกับแคะ ไม่ใช่แค่นั้น ซาอู๋ยังเป็นคนจิตใจอ่อนโยนและเป็นห่วงอาม่ามาก

ส่วนไช่กู่ของฉันรูปร่างหน้าตาภายนอกคล้ายอากง ยิ่งตัวตนภายในยิ่งเหมือนเป็นสำเนาของอากงก็ว่าได้ แต่ไช่กู่มักจะเป็นห่วงอาม่า

แบบ ‘อยู่ห่าง ๆ อย่างห่าง ๆ’ เขาเน้นแสดงความรักผ่านการกระทำมากกว่าคำพูด

เมื่อสังเกตให้ดีฉันว่าลูกอามาทุกคนรักอามามากแบบไม่แสดงออกตรง ๆ แต่แสดงผ่านความเป็นห่วงที่บางครั้งก็มากเกินไปจนกลายเป็นไม่เข้าใจกัน อย่างใช้ยี่ของฉันที่จริงก็รักอามาไม่น้อยกว่าใคร แต่ใช้ยี่วิธีพูดที่เข้ากับอามาไม่ค่อยได้ ฉันหวังอยู่ลึก ๆ ว่าหลังจากอากงจากไป ทุกคนจะพยายามรักและดูแลอามาให้ดีได้สักครั้งหนึ่งของตอนที่อากงยังอยู่ ฉันเองก็จะพยายามดูแลท่านให้ดีเช่นกัน

ฉันกับใช้ยี่กุเอาถังเผาไปล้างน้ำแล้วเดินกลับเข้างาน แม่และตัวอีเรียกให้ทุกคนไปประชุมเพื่อสรุปงานและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แล้วพูดถึงวันพรุ่งนี้ซึ่งเป็นการจัดงานวันสุดท้าย

“พรุ่งนี้งานจัดช่วงเช้านะ เราจะเลิกเร็วกว่าทุกวัน” แม่พูดแล้วถามปิดท้ายว่า

“ใครรับผิดชอบอะไร จัดเตรียมส่วนของตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้วใช่ไหม ที่ยังไม่ได้เตรียมคือของที่ระลึกแจกแขกที่มาส่งตอนเช้าเนอะ” แม่ถาม

“ใช่ค่ะ” อากิมตอบ

“ดี งั้นเรากลับกัน พรุ่งนี้เจอกัน อย่าสายนะ เราต้องมาเตรียมตัวก่อน” แม่ดูกังวลกับงานพรุ่งนี้ น่าจะเป็นเพราะพรุ่งนี้เป็นวันที่เราจะเผาศพของอากงแล้วและขั้นตอนในพิธีคงมากมายเหมือนวันนี้ ฉันคิด

ระหว่างทางเดินไปขึ้นรถ ฉันนึกถึงข้อความในใบมรณบัตรที่อากงบอกมาให้ “เผา” ฉันหันกลับไปมองบ้านใหญ่ของอากงในศาลาอีกครั้ง

หลินยู่ลี่

รีบวิ่งกลับไปเคาะโถงแล้วบอกอากงเหมือนเดิมว่าพุงนี้ฉันจะรีบมาแต่เช้า ฉันกระซิบกระปายสะพាយวิ่งกลับมาที่รถ อาม่ากำลังค่อย ๆ ขึ้นไปนั่ง เพราะอาม่าเดินมาถึงช้าฉันจึงไม่ถูกดูว่าเถลไถลไปไหนมา

ฉันสงสัยว่าทำไมบ้านเราถึงไม่ฝังอากงแล้วทำฮวงซุ้ยให้ท่านเหมือนเหล่ากงเหล่าม่าและอาเหล่าแปะพี่ชายอากง แต่ไม่ได้ถามเพราะไม่รู้ว่าสมควรถามหรือเปล่า

รถขับออกไปตามทางที่คุ้นเคยจนถึงหน้าบ้านอาม่า ฉันเปิดประตูเข้าบ้านฝั่งขวามือเพื่อขนของใช้จากงานศพบางส่วนเข้าไปเก็บ ขณะที่อาม่าเข้าทางประตูฝั่งซ้ายมือซึ่งเป็นห้องอาม่าที่ทำใหม่ ตอนขนของเข้าไปในบ้าน ฉันเห็นรถโตโยต้าวิออสสีบรอนซ์เงินคันที่ตัวอู๊ซื่อให้อากงยังอยู่ในสภาพเดิม จอดอยู่ฝั่งบ้านที่ซาอู๊ใช้ทำการค้าเหมือนเก่า อากงรักรถคันนี้มากเพราะตัวอู๊ลูกสาวคนโตอู๊ซื่อให้อากงขับมันพาอาม่าไปไหนมาไหน ขับไปรับฉันกับน้องที่โรงเรียนประถมตอนเด็ก ๆ ฉันมองไปก็คิดว่าอีกหน่อยใครจะเป็นคนขับมัน ไม่นานมันก็คงจากบ้านเราไปเหมือนกับอากง

ขนของมากมายเข้าบ้านทางนี้เพราะไม่ต้องเกะกะเดินทะลุห้องนอนของอาม่า ฉันเดินผ่านตู้जूเอี้ยะและบึงเถ่ากงขึ้นไปบนบ้าน แล้วทยอยเก็บข้าวของต่าง ๆ ให้เข้าที่ ฉันเดินไปหยิบกระเป๋าสตางค์อากงบนโต๊ะหมอนมาเก็บไว้เอง เพราะไม่อยากให้ใครเอาไปทิ้งหรือบริจาคให้คนอื่น ฉันเก็บของแสนสำคัญนี้ใส่กระเป๋าสะพายแล้วเดินกลับลงไปล้างหน้าที่ชั้นล่าง

เมื่อล้างหน้าด้วยน้ำแช่กิ่งทับทิมแล้วก็เอาน้ำไปรดต้นไม้ที่อาจปลูกไว้หน้าบ้าน นอกจากรดยนต์แล้ว ต้นไม้พวกนี้ที่อาจเคยรดน้ำทุกเช้าก็เหมือนกัน ใครจะเป็นคนคอยดูแลมัน เพราะพวกเรา 'มีร้อน' กันหมด เลี้ยงต้นไม้อะไรตายเรียบ มีอาจคนเดียวที่มีมือเย็น แคร่รดน้ำอย่างเดียวต้นไม้ก็โตวันโตคืน

รดยนต์เป็นสิ่งของ พอมันจากเราไปอาจจะได้เจ้าของใหม่ หรือเปลี่ยนรูปโฉมใหม่ แต่ต้นไม้เป็นสิ่งมีชีวิต มันดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์ที่มนุษย์หายใจออกมาเข้าไปในตัวเอง แล้วคายออกซิเจนที่มนุษย์ใช้หายใจต่อชีวิตให้เรา หลังจากนั้นถ้าไม่มีอาจ ความตายก็คงจะมาเยือนมันในไม่ช้าหากเราไม่ช่วยดูแลต่อ

ฉันเดินกลับเข้าบ้านไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอน ระหว่างที่รอแม่มกับน้องให้เข้ามานอน ฉันนั่งหิวผมนชอบเตี๋ยของอามา มองอามาซึ่งอาบน้ำเสร็จเป็นคนแรกกำลังจะสวมถุงเท้า แต่ทำท่าลำบากเพราะก้มตัวเอื้อมไม่ถึงปลายเท้า แถมมือไม่ค่อยมีแรงดึงถุงเท้าขึ้นมา ฉันรีบลงไปนั่งพื้นช่วยสวมถุงเท้าให้อามา

ฉันเพิ่งรู้สึกตอนนี้เองว่าอามาเดินช้าลง อามาทำกับข้าวเค็มขึ้น อามาใส่เสื้อผ้าและถุงเท้าลำบากขึ้นทุกวัน และผมของอามากก็เปลี่ยนเป็นสีขาวมากกว่าเดิม ความแก่ชรากำลังจะมาเป็นเพื่อนสนิทของอามาเหมือนกัน...

ฉันตัดสินใจถามอามาเมื่อสวมถุงเท้าเสร็จ

“อามา ทำไมอาจไม่ผิงคะ แล้วอีกหน่อยเราจะไหวแข็งเม็งอาจที่ไหน”

หลินยูลี่

“เดี๋ยวพุงนี้ลื้อก็รู้เอง” อาม่าพูด จากที่สังเกตอาม่ามาสองสามวัน ฉันคิดว่าอาม่าคงเหนื่อยเกินกว่าจะอธิบายอะไรในตอนนี้อ จึงยอมเชื่อฟัง ยอมลุกไปนอนที่โซฟาหน้าโทรทัศน์เหมือนเมื่อวาน

พอเอนตัวนอน สัมผัสของหมอนอันนุ่มนิ่ม ประกอบกับอากาศเย็นจัด ทำให้ฉันเพิ่งรู้ว่าวันนี้เป็นวันที่เหนื่อยล้าที่สุดวันหนึ่ง แต่รู้เดี๋ยวเปลือกตาของฉันก็ปิดสนิท สติเลือนรางล่องลอยเข้าสู่ห้วงนิทรา

十三

ดอกไม้จันทร์

แสงแดดเข้านี้เป็นแสงอ่อน ออบอุ่น แจ่มใส ฉับและทุกคนใน
ตระกูลไปถึงวัดตรงเวลาตามนัด วันนี้ฉันตั้งใจสวมชุดกระโปรงสีดำทรง
พริ้วแต่งลูกไม้ที่ชายกระโปรง เพราะคิดว่าวันนี้พิเศษกว่าวันอื่น

วันนี้เป็นงานศพออกงานสุดท้าย หลังจากมาถึงไม่นานพวกเรา
เริ่มพิธีสวดศพตั้งแต่เช้า ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น ฉันมองโลงศพออก
จากแล้วรู้สึกประหม่าพรั่นใจกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

พระสงฆ์สวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้อากงแล้ว พวกผู้ใหญ่ให้เรา
ลุกขึ้นไปช่วยขนของว่างและน้ำที่จะเสิร์ฟแขกกลางจากรถ วันนี้แขกที่มา
งานมีแต่ญาติสนิทคุ่นหน้าคุ่นตาและรู้จักกันดี ฉันทักทายทุกคนตลอด
ทางที่เดินไปชนของ

สักพักหน้าเจ้าหน้าที่วัดมาแจ้งให้พวกเราทุกคนออกจากศาลาที่
อากงอยู่มาตลอด ๗ วันนี้ ไปที่เมรุประกอบพิธีฌาปนกิจ หรือพิธีเผาศพ

หลินยู่ลี่

ฉันพยายามคิดหาเหตุผลว่าทำไมคนจีนแท้ ๆ อย่างอากงจึงเลือกประกอบพิธีเผาศพแบบไทย แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก การทำสงฆ์ช่วยให้พวกเขายังไปไหว้อากงได้ทุกเทศกาลเซ็งเม้ง แต่พิธีของคนไทยต่อไปเราจะไหว้อากงกันอย่างไร

ฉันเดินตามน้องชายกับพวกเสี้ยไปข้างเมรุ เห็นว่าสองข้างศาลาที่ขนาบเมรุเผาศพมีแขกนั่งเต็มหมดทั้งสองฝั่ง อากู๋และลูก ๆ ของเหล่ากู่ น้องชายของอาม่ากำลังจัดเก้าอี้ที่ยกไปเพิ่มทางศาลาฝั่งซ้าย

ไช่ยี้เรียกให้ฉันไปต่อท้ายขบวนที่เราจะเดินตามโลงศพ อีบอกว่ายาวเราจะเวียนรอบเมรุสามรอบ แล้วพาอากงขึ้นเมรุ ทุกคนพยักหน้า

เมื่อทุกอย่างพร้อมขบวนก็เริ่มเดินเวียนทวนเข็มนาฬิกาไปรอบเมรุ เริ่มด้วยโลงของอากง อากู๋ อาเสี้ย รวมถึงเจ้าหน้าที่เดินนำหน้า ตามด้วยขบวนพวกอี อากิม แม่ ฉันและลูกพี่ลูกน้องทุกคน ดูเหมือนวันนี้เราไม่เคร่งเรื่องลำดับศักดิ์มากมายเช่นตอนทำพิธีจีนที่ผ่านมามาตลอดหกวัน พวกเราเพียงแค่เดินวนรอบเมรุด้วยกัน

รอบที่หนึ่งผ่านไป

รอบที่สอง

และรอบที่สาม

พวนครบสามรอบ เขาก็ยกโลงศพออกงขึ้นไปบนเมรุ เมรุของ
ไทยมีลักษณะคล้ายศาลาสีขาวยกสูง มีบันไดทอดยาวขึ้นไปหลายชั้นทั้ง
สามทิศ ด้านหน้า ด้านซ้ายและขวา ด้านหลังที่บเพราะเป็นเตาเผา บน
เมรุมีพื้นที่พอให้คนยืนได้ ๕-๑๕ คน มีแท่นวางโลงที่สามารถเลื่อนเข้าสู่
เตาเผาแคบมีประตูเหล็กปิดได้

เมื่อยกโลงออกวางบนแท่นนั้นพิธีก็ดำเนินต่อไป เจ้าภาพใน
งานเริ่มอ่านข้อความไว้อาลัยที่เตรียมมา แล้วเจ้าหน้าที่ก็เชิญแขกผู้ใหญ่
ขึ้นทอดผ้าบังสุกุลบนเมรุ ก่อนพิธีทอดผ้าบังสุกุล แม่กับซ้อยี่สงัดใส่
ดอกไม้จันทน์มาให้หลานสาวสี่คน และสั่งให้หลานชายไปเข็นถ้ำน้ำดื่ม
เข้าไปข้างศาลาฝั่งขวา ฉันจึงเพิ่งรู้ว่าพี่น้องผู้หญิงรวมถึงซ้อยี่รับหน้าที่
ถือถาดดอกไม้จันทน์แจกแขก

เมื่อทอดผ้าบังสุกุลเสร็จ ก็เชิญแขกทุกคนขึ้นเมรุไปวาง
ดอกไม้จันทน์ที่ด้านหน้าหรือใต้โลงศพแทนการเผาเทียน แขกทยอยลุก
จากที่นั่งเดินขึ้นบันไดหน้าเมรุ โดยต้องหยิบดอกไม้จันทน์ในถาดของฉัน
และน้อง ๆ ด้วยตัวเอง อีกำลังพวกเราก่อนแขกจะเดินขึ้นมามาว่า ห้ามหยิบ
ดอกไม้จันทน์ให้ใครเป็นอันขาด พวกเราไม่รู้ว่าทำไมแต่ก็ทำตามอย่างว่า
ง่าย

แขกหยิบดอกไม้จันทน์ในถาดของฉันจนใกล้หมด พอแขกสอง
คนสุดท้ายเดินขึ้นไปวางดอกไม้ แล้วลงบันไดได้ทั้งด้านซ้ายขวา อาวุ์ อา
เฮีย แม่ ทุกคนในบ้านของเราและอาม่าก็เดินขึ้นไปวางดอกไม้จันทน์

หลินยูลี่

ฉันกับไชยอียิปดอกไม้จันทน์ในถาดของตัวเองบ้าง ฉันวางดอกไม้จันทน์ให้อากงเป็นคนสุดท้าย ดอกไม้จันทน์สีขาวนวลทำให้ฉันคิดถึงแม่ว นกและมังกรสีขาวที่ฉันเจอในฝัน สีของพวกมันขาวละเอียด นวลตาเหมือนสีดอกไม้จันทน์ที่ฉันกำลังมองไม่มีผิด เจ้าหน้าที่ถามครอบครัวเราว่าอยากเปิดโลงศพเพื่อดูหน้าผู้ตายเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเผาหรือไม่ ฉันและทุกคนหันไปมองอาม่า เราคิดว่า การตัดสินใจครั้งนี้ควรเป็นของอาม่ามากที่สุด อาม่าโบกมือส่ายหน้า น้ำตาคลอ แปลว่าไม่ ฉันมองตามถาดดอกไม้จันทน์ที่ถูกเคลื่อนไปตามแท่นพร้อมโลงศพของอากง เจ้าหน้าที่เปิดประตูเตาเผาแล้วเลื่อนโลงที่มีร่างของอากงเข้าไป

ไชยอี้เดินมาตีแขน ฉันจึงได้สติเห็นว่าทุกคนเดินลงบันไดไปหมดแล้ว

“รออะไร หลัง ลงไปได้แล้ว” อี้พูด

“คะ” ฉันตอบ แต่ตายังจ้องเปลวไฟสีส้มแดงผ่านช่องเล็กของประตูเตาเผา ยังพอเห็นโลงศพในเตาด้วย ชับพลันนั้นความรู้สึกที่คิดว่าทุกอย่างกำลังดีขึ้นแล้วก็หายไปหมด

ไม

ฉันยังรับเรื่องนี้ไม่ไหว

อากงอยู่ในนั้นต้องร้อนมากแน่ ๆ เรื่องนี้มีบางอย่างไม่ถูกต้อง ฉันพาร่างที่หัวใจสับสนไประหว่างวางดอกไม้จันทน์เมื่อครู่ลงบันไดมา

อย่างหมดแรง ฉันเริ่มคิดว่าเราทำแบบนี้กับอากงไม่ถูกต้อง ทำไมเราถึงเอาอากงใส่ในที่แคบ ๆ แล้วเปิดไฟเผาแบบนี้ โหดร้ายเกินไป

ฉันมองหาอามา อามาน่าจะเข้าใจเรื่องนี้มากกว่าใคร นั่นไง อามานั่งอยู่ที่ข้างเมรุฝังขวา ใต้ผ้าใบกันแดดกำลังตีมีกินน้ำ ฉันแล่นไปหาทันที

“อามา อามา หนู... หนูว่ามันไม่ถูกนะคะ อากงให้เราเผาจริง ๆ หรือ เราทำแบบนี้อากงได้หรือ เราต้องรีบพาอากงออกมาก่อนโลงจะใหม่หมด อามา ทำอะไรสักอย่างได้ไหม หนูกลัวจะไม่ทันแล้ว” ฉันลະล้าละลักพูดใจความสำคัญไปหมดโดยไม่ได้เรียบเรียง แค่คิดว่าต้องแก้ไขให้เร็วที่สุด

“อาหลิง อาหลิง ลี้อใจเย็นก่อน ค่อย ๆ พูด” อามายกแก้วน้ำค้าง

“ค่อย ๆ พูด ให้นุ้คน่อย ๆ พูดยังไง จะไม่ทันอยู่แล้ว เมื่อกี้หนูเห็นเขาเข็นโลงเข้าไปแล้วนะมา เราต้องฝังอากงสิมา เหล่ากงเหล่ามายังฝังเลย” ฉันพูดเร็วไม่เว้นช่องไฟ อามารีบวางแก้วน้ำพลาสติกบนเก้าอี้ข้างตัว ตบมือที่เก้าอี้ข้างให้ฉันนั่งลง

“อาหลิง ลี้อใจเย็นก่อน เดี่ยวพอเขาเผาเสร็จแล้วเราจะเอากระดูกของอากงลื้อกลับบ้านกัน” อามาพูด ฉันหน้าเนื่อคือขมวดเพราะไม่เข้าใจ

“อากงลื้อเสี่ยงกับอ้าวไว้เองว่าให้เผา ไม่ต้องฝัง ลื้อฟังดี ๆ” อามาพูดต่อ

“อากงลื้อบอกว่า ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว ถ้าไม่ทำยังงี้ ไม่เผาอีกหน่อยคนที่ลำบากก็คือพวกลื้อ คนที่รู้ธรรมเนียมนจีนดีและยังไปไหว้

หลินยูลี่

บรรพบุรุษมีน้อยลงไปเรื่อย ลี้อก็เห็นทุกครั้งที่เราไปสุสานเหล่ากงเหล่ามาว่าสุสานเสื่อมสภาพลงทุกปี คนที่จ้างให้ดูแลก็ดูแลแบบทิ้งขว้าง เราไม่ได้ไปดูแลปีหนึ่งยังเลอะเทอะไปหมด ถ้าอากงอี่ให้เราทำของขวัญ ก็ต้องซื้อที่เพิ่มไว้ทำ แต่ชลบุรีแทบจะไม่เหลือที่แล้ว คนก็ตายทุกวัน จะมีที่ดินพอฝังคนทั้งโลกหรือ อ่าหลิง” อาม่าถาม ฉันกัดฟันส่ายหน้า

“อากงลื้อไม่ยอมให้ลูกหลานที่ยังเหลืออยู่ต้องลำบาก อีสิ่งไว้ว่าโลกทุกวันนี้อยู่ยากขึ้นทุกวัน อะไรผ่อนให้เขาได้ก็ผ่อนปรนลงบ้าง สิ่งที่เคยเชื่อมาแต่เก่าก่อน มาถึงวันนี้ก็ต้องปรับกันไป คนที่ยังมีชีวิตต่อจากนี้ ต้องหันมองโลกด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง จะยึดธรรมเนียมเก่า ๆ ไว้อย่างเดียวไม่ได้แล้ว” อาม่าหยุดพักหายใจมองไปที่เมรุ พูดต่อว่า

“อ๊วก็ไม่เห็นด้วยหรอกนะ แต่หลายวันนี้อ๊วเห็นพวกลื้อทุกคน ได้ยินที่ลื้อคุยกับม้าของลื้อแล้ว อ๊วรู้ว่าต้องคิดใหม่จริง ๆ อ๊วเป็นอาม่าจะทำให้ลูกหลานทุกขใจได้ยังไง” อาม่าพูดถึงตอนนั้นก็มึนน้ำใส ๆ คลอตา แต่อาม่ารีบกระพริบตาถี่ แล้วตบไหล่ฉันเบา ๆ

“อากงลื้ออี่คิดดีแล้ว ทุกอย่างในชีวิตอี่คิดเผื่อพวกเราไว้ดีแล้ว” อาม่าสูดหายใจเข้าลึก เช็ดน้ำตาที่เอ่อล้น ยิ้มให้ฉัน

“อ่าหลิง ก่อนอากงอี่จะหลับแล้วเข้าไอชียูคีนั่น อีบอกกับอ๊วไว้นะว่า ให้บอกพวกลื้อว่าให้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ให้กล้าเรียนรู้อะไรใหม่ ๆ ถ้าวันไหนท้อแท้ พวกลื้อก็คิดซะว่า เราอยู่วันเพื่อชนะวัน...นะลูก” อาม่ายิ้ม มองฉันด้วยแววตาอ่อนโยนอย่างที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน ฉันสัมผัสได้ถึงความรักเข้มแข็งอย่างแท้จริงในใจอาม่าที่ส่งมาถึงฉัน

“คะ หนูเข้าใจแล้ว” ฉันตอบเสียงเบาหวิว

หลินยูลี่

ฉันพยายามสุดฤทธิ์กลั้นน้ำตาไว้ไม่ให้ไหลออกมา ไร้สาระจริง
ทั้งที่ทำได้แล้ว ทำไมหยุดร้องไห้เรื่องของอากงไม่ได้สักที แค่คิดถึงอากง
ไม่ว่าจะเรื่องดีหรือเรื่องเศร้า น้ำตาก็พยายามเอ่อล้นตาออกมาทุกครั้ง

ฉันจะต้องไม่ร้องไห้ ที่นี้ไม่มีใครปลอบใจฉันได้ ถ้าร้องไห้ออกมา
ฉันอาจจะถูกหาว่าอ่อนแอ ร้องไม่เข้าเรื่อง ฮึบไว้ ฮึบ อยากร้องไห้ละ อยา
ร้อง

ฉันกำโทรศัพท์ในมือไว้แน่น รู้สึกถึงความเย็นเยียบที่กำลังรุก
เข้าเกาะกุมจิตใจ แคร่ร้องไห้ต่อหน้าคนอื่นยังทำไม่ได้เลยเหอ ทำไมชีวิต
ต้องบีบบังคับให้ฉันเข้มแข็งนัก ฉันเริ่มทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

“ต้องใจดีกับตัวเองบ้างนะ”

ฉันต้องใจดีกับตัวเองบ้าง เพราะต่อจากนี้โลกจะไม่มีใครใจดีกับ
ฉันเท่าอากงอีกแล้ว ฉันจะไม่แสบแสร้ายตาพี่น้องหรือญาติผู้ใหญ่อีกแล้ว
ไม่ไหวแล้ว อยากร้องนะ แต่น้ำตาที่สะกดกลั้นเก็บกักไว้ใจตลอดหลาย
วัน กำลังหลังไหลท่วมท้นออกจากตาไม่ขาดสาย มันอุ่น มันเอ่อ จนตา
พร่าเบลอไปหมด เหมือนวันแรกที่รู้ข่าวอากงแล้วฉันร้องไห้คนเดียว

วันนี้ฉันไม่ขอให้ใครปลอบใจ แค่ขอให้ทุกคนเข้าใจว่าฉันแบก
ความรู้สึกสูญเสียซึ่งที่กัดกินใจแบบนี้ไม่ไหวอีกแล้ว ต่อจากนี้โลกของ
ฉันและพวกเราจะไม่ใช่อากงแล้วจริง ๆ

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันร้องไห้ต่อหน้าคนอื่น อาเสี่ย น้องชายฉัน ที่ไม่
เคยเห็นฉันร้องไห้มาก่อน พวกมันทำอะไรไม่ถูก พวกผู้ใหญ่มองฉันแล้วเส

มองผ่านเลยไปเหมือนฉันไม่ได้อยู่ตรงนั้น ช่าง! ฉันไม่สนใจใครทั้งนั้น ใครจะคิดยังไงก็เชิญ! ความสุขความเศร้าของฉันขึ้นอยู่กับสายตาของทุกคนมากพอแล้ว ต่อจากนี้สุขทุกข์จะต้องขึ้นอยู่กับฉันเอง ฉันสูดหายใจลึกพยายามเข็ดน้ำตาให้แห้ง ลูกขึ้นจะเดินออกไป แต่อาเฮียรีบลุกเดินเข้ามาแล้วพูดกับฉันสั้น ๆ ว่า

“ไม่เป็นไรนะ มานี่มา” เฮียเข้ามาลูบหัวฉันเบา ๆ อย่างอ่อนโยน เป็นอาการที่ฉันไม่ทันตั้งตัวรับ ฉันอายและตกใจจนยืนนิ่ง แต่รู้สึกว่เฮียทำให้รู้ว่าโลกนี้ยังปลอดภัย ในเวลาเดียวกัน พี่น้องคนอื่นที่มองฉันอยู่บ้างก็ลุกขึ้นมาลูบแขนปลอบ บ้างก็เดินมายิ้มให้ ฉันยังยืนนิ่ง ได้ยินเฮียบอกอีกว่า

“ไม่เป็นไรนะ อาหลิง”

ใจที่หนาวเหน็บจนชาไปแล้วของฉัน คล้ายมีกระแสลมอบอุ่นโอบล้อมไว้ให้มันคลายหนาวจนกลับมาเต้นอีกครั้ง ‘ไม่เป็นไร’ แค่นี้เองที่ฉันต้องการ ใจของฉันที่เกรี้ยวกราดอยากอาละวาดเพราะทนไม่ได้กับความรู้สึกว่างเปล่า คล้ายถูกทำให้สงบลงทีละน้อย ฉันค่อย ๆ หายใจยาวขึ้น ยึดหลังได้ตรงขึ้น เยกหน้าได้มากขึ้น น้ำตายังคงล้นออกจากตา แต่ค่อย ๆ น้อยลง จนครู่ใหญ่ ไนที่สุดฉันก็สงบลง

อาเฮียจูงฉันให้นั่ง แล้วก็นั่งตรงข้ามคอยมองฉันเงิบ ๆ ฉันนั่งเฉยตาอยู่หน้าพัดลม น้องผู้หญิงเริ่มทยอยออกไป เฮียก็ลุกออกไปบ้าง สักพักหมีงสะกิดแล้วยื่นน้ำให้ น้องนั่งลงข้างฉันเงิบ ๆ เจ้าเด็กนี่ก็คงเหมือนฉันที่ไม่อยากแสดงความอ่อนแอให้ใครเห็น การอยู่ในวัฒนธรรม

หลินยูลี่

ครอบครัวที่มองว่าความอ่อนแอเปรียบเหมือนกลางร้าย อย่าให้มันมากล้ำกรายเป็นที่ที่สุด ทำให้พวกเราต้องพยายามเข้มแข็งตลอดเวลา จนบางครั้งลืมไปว่าการแสดงความรู้สึกอย่างเช่นความเศร้าออกมา ไม่ใช่การแสดงความอ่อนแอ มันคือความกล้าหาญที่จะแสดงความอ่อนโยนออกมาต่างหาก

“ไม่เอา อิมน้ำแล้ว” ฉันทพูด

“เอามาสิ” น้องแย่งน้ำไปจากมือฉัน รีบเอาหลอดเจาะดูตรวจดูเดี๋ยวหมด

“เรื่องมาก ขึ้นรถได้แล้ว แม่ให้มาเรียกเจ้” หมิงเขย่าแก้วน้ำดูว่าหมดครึ่งยัง

“รู้แล้ว ไป ลูกสิ” ฉันทลุกขึ้นเดินออกไปพลงแรงน้อง หมิงลุกขึ้นเดินคู่กับฉันไปที่รถด้วยกัน ตอนที่ไช่ยี่ซึบออกไปประตูทางออกของวัด ฉันทมองศาลาที่อากาศเคยอยู่เป็นครั้งสุดท้าย แล้วหันไปมองน้องชาย แม่ไช่ยี่และอาม่า บอกตัวเองว่าแม่อาจไม่อยู่ตรงนี้แล้ว แต่ฉันยังมีพวกเขา

十四

กระต่ายหยกบนดวงจันทร์

ครืด ครืด...ตึง!

เสียงเก้าอี้ไม้สีน้ำตาลอ่อนของอากงดังตอนที่ฉันปรับพนักให้
เอนเป็นเก้าอี้นอน ฉันก้าวขึ้นไปนอนบนนั้น รอพี่น้อง และสมาชิกบ้าน
อากูทุกคน ซึ่งกำลังเดินทางมารวมกันที่บ้านอาม่า ฉันรู้สึกเหมือนได้กลืน
ยาจีนของอากงยังกรุ่นอยู่บนหอมอบนเก้าอี้ ฉันเอนหลังพิงพนักถ่าย
น้ำหนักลงหลังกับขาให้เก้าอี้ราบไปตามน้ำหนักตัว

วันนี้ครบหนึ่งร้อยวันแล้วนับตั้งแต่อากงจากไป เราไปเก็บอัฐิของ
อากงที่วัดวันรุ่งขึ้นหลังจากเผา แล้วอีกไม่กี่วันก็ไปลอยอังคารกันในทะเล

ฉันยังจำภาพสีขาวยาวของซีไถ้่า ล่องลอยบนลอนคลื่นของผืนน้ำทะเลสีฟ้า
อมเขียวได้อยู่เลย

ไม่น่าเชื่อว่าคนทั้งคนจะเหลือเพียงเก้ากระดูกเต็มโหลแก้วขนาด
พอให้คนอุ้มอย่างสบายเท่านั้น ฉันจำได้แม่นยำว่าวันนั้นอาม่ากดโหลสี
ขาวรุ่นใส่เก้ากระดูกอากงไว้แน่น หลังจากเราลอยอังคารเสร็จ อาม่าก็ดู
ซีม่ไปมากนับแต่วันนั้น

ไม่วันหลังจากไปลอยอังคาร ข้าวของเครื่องใช้ทั้งหมดของอากง
เมื่อครั้งยังมีชีวิต และของที่เรานำมาซื้อตอนไว้เผื่อให้อากงใช้ เช่น ยา ผ้าพันแผล
แผ่นปูรองนอน แอลกอฮอล์ และสมุนไพรต่าง ๆ ล้วนบริจาคให้ผู้ที่
ต้องการและให้โรงพยาบาลไป ของใช้ส่วนตัวบางชิ้นของอากงที่มี
ความหมายกับพวกเรา ก็แบ่งกันไปแล้วแต่ใครอยากเก็บอะไร เพราะอากง
ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร และไม่ได้ฝากธุระอะไรไว้ให้เรา
รับภาระต่อ

ใช้กุชชอนาฬิกาข้อมือของอากงไป ใช้ยี่เก็กก็ขอเก็บกล่องเครื่องมือ
ไว้ อาม่าเป็นคนเก็บกระเป๋าสตางค์ที่บรรจุความทรงจำแห่งรักที่อากงมีให้อาม่า
ตอนแรกเก้าอี้ไม้เอนหลังตัวนี้ก็จะถูกบริจาคเช่นกัน แต่ฉันขอเก็บ
ไว้พร้อมเสื้อตัวโปรดของอากง เพื่อเป็นตัวแทนไว้ให้ฉันได้ระลึกถึงอากง

เก้าอี้ไม้ตัวนี้ ฉันทิ้งผูกพันทั้งชอบมันมาแต่เด็ก เวลาอากงเปลอ
ฉันกับน้องชอบเปลี่ยนมันเป็นเรือโจรสลัด เล่นกันอย่างสนุกสนาน
บางครั้งเก้าอี้นี้ยังเป็นศาลาเล่นนิทาน เวลาอากงจับเรานั่งตักเล่าเรื่องให้
ฟัง หลายครั้งมันเป็นบ่อมปราการแสนวิเศษที่ช่วยปกป้องฉันในวัยเด็ก

จากความอยู่ดีธรรมในบ้าน ฉันเลยอยากเก็บมันไว้เป็นเครื่องพิทักษ์
ความทรงจำของฉันต่อไป

ฉันดึงโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋ากระโปรงสีแดง จัดแจงดึง
ปลายเสื้อสีขาวแขนตุ๊กตาที่สวมวันนี้ให้เรียบร้อย เสียบหูฟังกับโทรศัพท์
แล้วเปิดเพลง “ฉันจะฝันถึงเธอ” ฉบับที่นักแสดงนำในภาพยนตร์ร้องเอง
เพื่อใช้เพลงนี้เป็นเพลงประกอบหนัง ฉันวางโทรศัพท์บนตัก ยกมือรวบผม
แล้วผูกโบสีแดงเส้นโปรดที่ปกไว้ติดตัว เข้านี้ฉันตื่นก่อนใคร ไม่รู้เพราะ
อะไรจึงรู้สึกตัวตื่นก่อนเวลาปกติ

วันนี้บ้านเราจะ ‘ออกทุกข์’ หรือยุติการไว้ทุกข์หนึ่งร้อยวันตาม
ธรรมเนียมให้อากง พวกเขาต้องใส่เสื้อดำมีสีสันและจะไหว้อากงครั้งใหญ่
ฉันนอนฟังเพลงบนเก้าอี้ไม้จนเริ่มเคลิ้ม แต่ถูกรบกวนด้วยเสียงพุดคุย
ของเสี้ยกับน้องชายที่ตั้งตามบันไดขึ้นมาเรื่อย

“จริงเสี้ย หมิงหลงแล้ว มันทำได้ด้วย หมิงชนะขาดเลย” น้องพุด

“ดี ไว้ควรวางหน้าเสี้ยจะลองบ้าง” เสี้ยตอบ ฟังบทสนทนาที่พอจะ
เดาได้ว่าคอกेमทั้งสองคุยกันเรื่องอะไร

“หลัง ลงไปไหว้ญาติได้แล้ว เค้มากันครบแล้ว” เสี้ยหยุดยื่นร้อง
เรียกที่หัวบันได แล้วหันหลังจะเดินกลับไปข้างล่างอีก เพราะขึ้นมาแค่
ตามฉัน ฉันลุกขึ้น ลากเก้าอี้ไม้เข้าไปชิดผนัง แล้วรับให้พนักงานตั้งตรง

ฉันเดินตามเสียงเสี้ยคุยกับน้องชายลงไปชั้นล่าง แต่ละก้าวที่
เดินลงบันได ยิ่งทำให้ได้กลิ่นธูปหอมฉุนจุกจิกชัดขึ้น กลิ่นนี้ทำให้ฉันนึกถึง
วันที่หนีออกจากการงานศพวันแรกกลับมาบ้านอามา แต่ว่ากลิ่นธูปวันนั้น
หอมอ่อนละมุนพิเศษกว่านี้มาก

หลินยูลี่

ฉันเดินไปดูตู้जूเอี้ยะกับบึงเถากง เห็นว่าวันนี้สวยามสะอาด
สะอาดสว่างไสว ฉันยิ้มเบิกบานใจเพราะรู้สึกดีจังที่วันนี้มองอะไรก็ดู
สะอาดตา

ถ้าเดินเข้ามาจากหน้าบ้าน จะเห็นว่าฝั่งซ้ายมือก่อนเดินเข้า
ห้องนอนอาม่า มีหิ้งสำหรับไหว้อ่างตั้งอยู่ บนหิ้งวางรูปถ่ายที่เคยตั้ง
หน้าศพอากง เป็นรูปที่อากงสวมเสื้อสีเหลืองนวลยิ้มจนตาเป็นรูปสระอิ
ไลในกรอบสีทอง หิ้งนี้อยู่ต่ำกว่าหิ้งพระ บนหิ้งยังวางกระถางรูปอันเล็ก
แคพอให้ปักธูปได้ตั้งอยู่หน้ารูป มีแจกันดอกไม้วางขนาดหน้าหิ้งมี
พวงมาลัยดอกมะลิกับดอกดาวเรืองแขวนอยู่ทั้งสองข้าง แม่กำลังแจกรูป
ให้ทุกคน

“หลิง มานี้ลูก นี๋ของหนู” แม่ยื่นรูปที่ยังไม่ได้จุดให้ฉันกำหนึ่ง

“ขอบคุณคะ” ฉันรับมา พวกเราจุดธูปแล้วไหว้อาหารคาวหวาน
ที่ตั้งอยู่พร้อมอธิษฐานให้อากงมารับของไหว้ววันนี้

สำหรับฉัน แม้จะผ่านไปสามเดือนกว่าแล้วแต่ฉันยังไม่อาจพูด
ถึงอากงโดยไม่รู้สึกรึเพราะบางเศร้าลึกซึ้งในใจ ฉันคิดถึงอากงทุกวัน
โดยเฉพาะเวลาอยู่บ้านกับทุกคน หลังจากงานศพ อาม่าให้ครอบครัวของ
ฉันย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน อาม่าคิดว่ามีคนอยู่บ้านเยอะ ๆ อุ่นใจกว่า ส่วน
แม่ ที่แรกฉันคิดว่าคงปฏิเสธ แต่แม่ตอบตกลงเพราะอยากมาช่วยดูแล
อาม่า แม้พวกเราจะดูแลอาม่าได้ไม่ดีเท่าที่อากงเคยทำ แต่แม่ ใช้อยู่ ฉัน
กับน้องชายก็พยายามทำให้ดีที่สุด

‘ตอนนี้ถ้าจะขออะไรได้ หนูขอเพียงให้อากงรับรู้ที่หนูพยายาม
เติบโตขึ้นทุกวัน กับหนูอยากให้อากงรู้ว่าหนูคิดถึงทุกวันเลยนะคะ’

ฉันลืมนตา ปีนเก้าอี้ขึ้นไปปักธูปในกระถางอย่างที่อากงเคยสอน แล้วป็นลงมา จากนั้นก็ช่วยใช้ยี่เกีเฝ้ากระดาดเงินกระดาดทองที่เราเตรียมไว้ไหว้อากงวันนี้ เครื่องกระดาดที่เราเผ่าให้อากงวันนี้มีพวกของใช้จำเป็น เช่น เงิน เสื้อ กางเกง รวมถึงเสื้อผ้าของเหล่าม่าและเหล่าแปะด้วย แน่นอนว่าเราไม่ลืมนองแซจี้เพื่อเบิกทางให้ของเหล่านี้ไปถึงอากง

พอทุกอย่างไหม้กลายเป็นขี้เถ้าดำสนิท ฉันกับอี้ก็ล้างถังเผา ถือโอกาสรดน้ำต้นไม้ของอากงไปด้วย เรรอดจนต้นไม้อิมชุ่มฉ่ำพอสมควร แล้วก็กลับเข้าบ้านไปกินอาหารไหว้เจ้า

การไหว้อากงครั้งใหญ่วันนี้เราสั่งอาหารแทบทุกอย่างที่อากงชื่นชอบ ไม่ว่าจะเป็นชาหมูแบบมีมันเยอะ ไก่ซีอิ๊ว กระเพาะปลา ปลาแห้ง มะนาว ปลากะพงทอดน้ำปลา ผัดเต้าหู้ทอด ทอดมันปลากายเจ้าประจำ ไก่ย่างจากภัตตาคาร กับปู้จ่าขึ้นใหญ่ ถ้าอากงได้รับอาหารเหล่านี้จริงคงจะอิมหน้าสำราญ แต่ก็อาจตำหนิพวกเราเหมือนกันว่าซื้อมาขนาดนี้จะกินคนเดียวหมดได้ยังไง หรือไม่อากงอาจจะบ่นว่าเปลืองเงินก็ได้ แค่คิดว่าอากงจะพูดอะไรเมื่อเห็นของโปรดเต็มโต๊ะฉันก็อิมกริม

“อ่าหลิง ตักข้าวเลย ช่วยกันกินหน่อย” ตัวอี้พูด

“คะ อี้เอ้าวใหม่คะ เดี่ยวหนูตักเฟื่อ” ฉันถาม

“เอานิดเดียว นิดเดียวจริง ๆ ” ฉันอิมรับอย่างนิกขำเพราะ ‘นิดเดียว’ ของตัวอี้คือการเติมข้าวหลายรอบ ฉันตักข้าวจากหม้อให้พอดีตามปริมาณที่อยากกิน แล้วตักเพิ่มเฟื่อตัวอี้ก็อิมครั้งเท่าจากข้าวของฉัน

“อ้อ๊ย เยอะจ้งเลย” ตัวอี้พูดทันทีที่ฉันตักข้าวใส่จานให้ตามที่กะไว้ “เดี๋ยวอี้ก็กินหมด หนูรู้” ฉันอิม คนอื่นพากันขำ

“ถ้าไม่มีใครกินแก้มปลา หนูขออะ ปกติอากาศให้หนูกินตลอดเลย” ฉันทองของอ๋อยแต่ทุกคนเงยบมองฉัน ไม่มีใครพูดอะไรต่อหลังจากอากาศเสีย อาม่าดูซีมไปบ้าง ทุกคนจึงหลีกเลี่ยงไม่เอื่อยอะไรที่จะไปแตะความรู้สึกที่คิดว่าอาจทำให้อาม่าเจ็บปวด

“เอาเลย ใครกินพิศดารอย่างอากาศลื้อไม่มีแล้ว นอกจากลื้อนี่แหละ” อาม่าหัวเราะเสียงเบา ฉันทองอก รีบเปิดแก้มปลาตักเนื้อใส่ช้อนแล้วส่งเนื้อนุ่มละมุนนั้นเข้าปาก

“อ้วเกลียดปลาที่สุด” อาม่าพูดโพล่ง เงามองอาม่าอย่างงุนงง

“อากาศลื้อชอบปลาที่สุด” แล้วก็หัวเราะ คีบปลาที่ไม่ได้แกะก้างให้ฉันชิ้นหนึ่งเหมือนตอนเป็นเด็ก

“แต่มาทำอาหารเมนูปลาอย่างอ๋อยเลยนี่” น้องชายฉันพูด

“จริงด้วย มาไม่ชอบปลา ทำไมทำอาหารปลาได้ละคะ” ฉันทอง

“ก็เหมือนอากาศลื้อไม่ชอบนอนห้องแอร์แต่ก็ต้องนอนนั่นแหละ”

อาม่าตอบ คราวนี้ฉันหัวเราะพรีต เพราะรู้ว่าอาม่าซีร้อนแต่อากาศซีหนาวมาก ตอนกลางคืนบางคืนอากาศเดินออกไปนอนข้างนอกตรงหน้าโทรทัศน์เพราะทนหนาวไม่ไหว ถ้าหากอาม่ายอมปิดแอร์ให้ ก็จะกลายเป็นอาม่าตื่นมาแล้วอารมณ์เสียเอง ฉันไม่รู้ทั้งสองคนทนอยู่ด้วยกันได้อย่างไร แม้กับพวกอื่ก็เริ่มอ้อมยิ้มเพราะซ้ำเหมือนฉัน

เรื่องอากาศนี่หนาวถึงขั้นที่ชาอยู่กับตัวอื่จะซื้อเตียงมาให้อากาศนอนข้างนอกเพิ่มอีกหลัง แต่อากาศอาม่าหาจุดกึ่งกลางระหว่างกันได้แบบน่ารักมาก คือห่มผ้าคนละผืน อาม่าห่มผ้าแพรผืนเบาบางลื่น เย็น ส่วนอากาศห่มผ้าขนวมผืนอุ่นหนาที่ญาติทางเหนือส่งมาให้จากเสียงคำ ภาพตอน

เข้าที่เราเห็นจึงน่ารักน่าเอ็นดู เพราะคนหนึ่งนอนไม่ห่มผ้าอีกคนนอนคุ้ย
ขาดตัวในผ้าห่ม

“หนูสงสัยสารอางจริง ๆ เล้ย ออดทนได้ยังไง” ฉันทุดเสียงสูง

“ไอ้หย่า สารอาง พวกคือต้องสงสัยนี่” อาม่าหัวเราะตาทะลึง

“หมิงชอบอกเลยที่อางอดทนเป็นเลิศเวลาดูโทรทัศน์ หมิงนั่งดู
กับอางตลอด เวลาโทรทัศน์มาที่อาม่าคายนานเป็นชั่วโมง ตั้งแต่หนังเริ่ม
จนหนังจบ แล้วทุกคนก็ออกไปใหม่ ภาษาจีนแคะ มันคืออารมณ์รัก หง
มง หง โห่ง ถก ทง ป็อยป็ุกป็ุกใส่อารมณ์กันตลอดเวลา อางนั่งดูหนัง
หน้านี้ แต่หมิงฟังไม่รู้เรื่องแล้ว หมิงนี่มองหน้าอาม่าสลับกับอาง สลับ
กับหนังตรงหน้าเหมือนฉากในหนังตลกแบบนี้เลย” ไม่พูดเปล่า

หมิงทำท่าหันหน้าสลับซ้ายสลับขวาสลับกับมองตรงประกอบ
ทุกคนหัวเราะครืน เพราะหมิงเล่าเรื่องจริงที่สุด

“แต่หนูจำได้ว่ามีตอนที่อางทนไม่ไหว ตบที่เท้าแขนบอกให้
อาม่าวางสายเหมือนกัน บอกเลยตอนนั้นแทนที่จะกลัวหนูกลับซ้ำ” ฉัน
เสริม

“สองคนนี่ คุ้ม เดียวจะโดน คินนี่ไปนอนนอกบ้านเลย” อาม่า
ว่าไปซ้ำไปเพราะตัวเองทำจริง

“อางนี่อดทนมาก อยู่กับอาม่าได้เนี่ย สงสารป้าจริง” ไซ้ยอ้พูด
บ้าง

“เดี๋ยวก่อน แม่ขอเข้าข้างอาม่า เวลาอางอารมณ์เสียก็ไซ้ยอย
นะ อาม่าต้องอดทนมากเหมือนกัน แม้ว่าที่อางอดทนได้เพราะอาม่าก็
อดทน” แม่พูด

หลินยูลี่

“เขารักกันเองก็แบบนี้แหละ” ฉันได้โอกาสพูดแซวอามาма แต่ฉันพลาดนั่งใกล้มืออามาเลยถูกตีหัวเบา ๆ ทีหนึ่ง

“โหย ม่า...” ฉันแกล้งร้อง

“รู้ดีนัก จีแนจริง” อามาพูด ‘จีแน’ แปลว่า ‘สู้รู้’ แต่ฉันยึดอกรับคำต่ำด้วยความภาคภูมิใจ เพราะฉันรู้ดีเสียวละ

ความสุขของอากงคือการได้แก้มอามาตัวเอง ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน คนที่ทำให้อากงยิ้มและหัวเราะเสมอคืออามา รอยยิ้มของอากงเห็นได้ยากมาก แต่เมื่อไรที่มีอามาอยู่ใกล้ การทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กน้อยกลับสร้างรอยยิ้มให้อากงได้ทันที ความหมั่นไส้ที่แฝงความเอ็นดูไว้ไม่มีผิดของอากงทำให้ฉันรู้ว่า การได้รักและเป็นที่รักของใครสักคนเป็นอย่างไร

ตลอดชีวิตการแต่งงาน ๕๕ ปีของอามาอากง ไม่ได้มีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ คราบน้ำตา แหวดตาเศร้า ก็อยู่ในความสัมพันธ์อันยาวนานนี้ด้วย พวกเขาทั้งสองต่างรักและอดทนเพื่อกันและกันมานาน สิ่งที่ทำให้ฉันมั่นใจว่าพวกเขาจะรักกันแน่นแฟ้น ไม่ใช่เพราะแสดงความรักต่อกันด้วยคำหวาน แต่อากงอามายอมรับนิสัยทุกด้านของกันและกันแล้วโอบอุ้มมันไว้ ไม่พยายามเปลี่ยนแปลงให้อีกฝ่ายเป็นตามใจตัวเอง ไม่ว่าจะดีหรือร้ายเพียงไหน

นอกจากคอยส่งเสริมกันและกันเงียบ ๆ แล้ว อากงยังมีสายตาแบบหนึ่งเพื่อมองอามาในยามอามาทำสิ่งต่าง ๆ หรืออยู่ท่ามกลางผู้คน เป็นสายตาที่ทั้งเอ็นดู รักและชื่นชม ซึ่งแสดงออกอย่างเรียบง่าย ทำให้ลูกหลานหรือใครก็ตามที่พบเห็นต่างพูดได้ทันทีว่า ทั้งคู่ช่างโชคดี

“หนูรู้ว่าอากงจีบอาม่ายังไง แล้วก็รู้ด้วยว่าอากงเจออาม่าครั้งแรกที่ไหน” ฉันท้าอาม่าต่อ

“รู้ได้ยังไง ยัยหลัง อากงเล่าให้ฟังเหวอ” ตัวอี้ถาม ทุกคนทำหน้าสนใจ ฉันทลอมพูดปากก๊ิบว่าตามน้ำทันที

“ใช่คะ อากงเล่าให้ฟัง” ฉันทบอกความจริงไปนิดเดียว ไม่ได้บอก ว่าที่รู้เพราะหนูไปเห็นด้วยตาตัวเอง

“ไหน อากงเล่าอะไรให้ฟังบ้าง” ตัวอี้ถามอีก

“อากงเล่าว่า...ว่า...สมัยเด็กอี้เป็นเด็กเนิร์ดส่วนแม่กับอัยอี้เป็นเด็กเกเรคะ” ฉันทหัวเราะแล้วก๊ิบลูกหลบก่อนจะโดนหยิกเพราะไปแซว ‘ซาใหญ่’ ของบ้าน

“เดี๋ยวเถอะยัยหลัง ถ้ากลับมาตรงนี้ละโดนแน่ ฉันทไม่ได้เนิร์ดยะ ฉันทแค่ตั้งใจเรียน” ตัวอี้แก้ตัว

“ตั้งใจเรียนเกินก็คือเนิร์ดแหละอี้ ยอมรับเถอะ” หมิงพูดยิ้ม ๆ รีบไปหลบหลังอาม่า

“เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ สมัยเรียนอี้ทำการบ้านแล้วต้องค้นคว้าเรื่องนักการเมืองอะไรสักอย่างนี่แหละ จะถามใครก็ถามไม่ได้ สมัยนั้นอี้เรียนอักษรศาสตร์เอกภาษาญี่ปุ่นรุ่นที่หนึ่ง จะหาข้อมูลอะไรก็ยังไม่มีคนเคยทำ ต้องชวนช่วยหาเอง เรียนรู้อะไรลงพื้นที่จริงเอง ู้ใหม่พ่อฉันท อากงของพวกเธอที่จีบแค่ปอสีทำยังไง” ทุกคนรอฟัง

“อากงลงทุนโทรไปหาสำนักพิมพ์ผู้พิมพ์หนังสือ หากคำตอบของสิ่งที่ฉันทเรียนให้ พ่อฉันทมีความพยายามเกินชั้น ไม่ธรรมดาณะ ถึงเรียนจบแค่ปอสี” พวกเรายิ้มตาม อากงเป็นคนใฝ่เรียนรู้อะไรก็ไม่เคยมีสักครั้งที่

หลินยู่ลี่

ล้มเลิกอะไรโดยง่าย นิสัยนี้บ่มเพาะให้พวกเราเป็นคนไม่ยอมแพ้กับเรื่องต่าง ๆ ในชีวิตเช่นเดียวกัน

“จะว่าไป... ป้าไปสบาย ดีแล้วล่ะ” ตั่วอีพุด

“จริง ป้าไปเที่ยวเมืองจีนกับแม่จนจะทั่วเมืองจีนอยู่แล้ว น่าจะสนใจอยากเลย” ไช่ยกุ้นั่งฟังเงิบ ๆ พุด

“อย่าให้แม่ท้อ ป้าเคยบอกว่าจะส่งม้าไปอยู่เมืองจีนสักยี่สิบปี เพราะป้าเบื่อเมืองจีนมาก ไปบ่อยจนเวียน” ไช่ยกุ้นั่งหัวเราะ

“ทั้งที่ไม่ได้ไปเที่ยวแค่เมืองจีน ยังเบื่อขนาดนั้น” แม่หัวเราะ

“ใช่ อาป้าพวกลื้อไปสบายแล้ว อีต้องทนกับโรคทรมาณนั้นนานเกิน ถ้าอยู่ต่อไปก็ไปไหนลำบากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งเป็นทุกข์” อาม่าหมายถึงโรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ รวมถึงโรคสะเก็ดเงินที่ทำให้ผิวหนังอักเสบ แผลง่าย เป็นแผลตกสะเก็ดบ่อยและฉิวบาง ทำให้คุณหมุในร่างกายไม่ปกติ เวลาเป็นแผลก็หายช้า ต้องทรมาณมากกว่าคนทั่วไป แถมคนที่รักสวยรักงามอย่างอาองยังต้องทนสายตาเหยียดหยามจากผู้ที่ไม่เข้าใจว่าอาองเป็นโรคสะเก็ดเงินด้วย อาม่าจะโกรธแทนทุกครั้งที่มีคนแสดงท่าที่ไม่เป็นมิตรต่ออาองเวลาที่ออกนอกบ้าน

“จริง ป้าไปสบายแล้วจริง ๆ” ไช่ยกุ้นั่งขอบตาเริ่มแดงมีน้ำรั้นคลอตา

“ป้าอดทนมาก” ตั่วอีพุด “ไม่รู้ตอนนี้เป็นอย่างบ้าง” เสียงตั่วอีเริ่ม

สิ้น

“หนูภูมิใจที่เกิดมาเป็นหลานอากง อากงผู้ชีวิตตลอด ถึงชีวิตจะลึกลับ อากงไม่เคยยอมแพ้เลย” ฉันทุดยิ้ม ๆ ไม่อยากให้บรรยากาศเศร้าเกินไป

อาหารมื้อนี้แม้ความจริงแฝงความเศร้าไว้มาก แต่ฉันรู้สึกสบายใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เหมือนตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าเวลาคิดถึงอากงจะคุยกับใครได้บ้าง การที่ทุกคนยอมเปิดใจพูดคุยเรื่องอากง ทำให้ช่วยเยียวยาใจของพวกเขา ช่วยปลดปล่อยเราจากความเศร้าและความคิดถึงได้ดีมาก

“ได้ ได้ ใครที่อยู่ก็ต้องมีชีวิตอยู่อย่างดีต่อไป เดี่ยวอ๊วจะไปเที่ยวให้บ่อย พอไม่มีป่าเรื่องมากของพวกลือแล้วอ๊วจะไปไหนก็ได้ อ๊วอยากไปเมืองฝรั่งบ้าง เห็นในทีวีเขาไปกัน” อาม่าพูดอย่างร่าเริงช่วยให้ความเศร้าในอากาศเบาบางลง

“แหม เลียมหยอง ซ่าเลยน้ำ” แม่แซวอาม่า

“เดี๋ยวจะโดนอีกคน ไปเอาช้อนมา อ๊วจะกินข้าวเหนียวมะม่วงแล้ว อาหลังลือเอากะทิออกไป อ๊วไม่กินอะไรที่เป็นนม” อาม่าพูด

“อาม่า มันเป็นกะทิไม่ใช่นม เอามาเลยเดี๋ยวหนูกินเอง” ฉันทุด

“อย่าชี้ชี้้วมาราดข้าวเหนียวของอ๊วนะ” อาม่าลากจานข้าวเหนียวมะม่วงไว้ใกล้ตัว พวกเราก็สาละวนกับการหยิบขนมกิน ตัวอ๊วและพี่น้องของแม่ทุกคนยิ้ม เราเริ่มคุยเรื่องอื่นกัน

วันนี้เราคงยังไม่เข้มแข็งพอจะพูดถึงอากงด้วยน้ำเสียงที่มั่นคง แต่ฉันเชื่อว่าสักวันความเศร้าใจเรื่องอากงจะจางหายไป เหลือไว้เพียงความคิดถึงและความสุข

หลินยู่ลี่

หลายเรื่องในชีวิตหากทิ้งบาดแผลไว้ เราไม่อาจหายเจ็บได้ทันทีที่ผ่านมันมา เราอาจต้องใช้เวลาเยียวยารักษา อาจต้องยอมปล่อยยให้ตัวเองร้องไห้ออกมา เพื่อปลดปล่อยความทุกข์ออกจากหัวใจให้หมด ถ้าร้องให้จนหมดความอัดอั้นในเรื่องใดแล้ว เราก็จะค่อย ๆ ร้องให้กับเรื่องนั้นน้อยลง

ฉันมองทุกคนกินอาหารด้วยกัน พุดคุยกันอย่างสนุกสนาน แล้วคิดว่าหากอากงมาเห็นภาพแบบนี้คงมีความสุขเช่นกัน ฉันเองเห็นความสุขของลูกหลานเวลาได้อยู่ใกล้อากงอาม่า เปรียบเหมือนการได้พักผ่อนแดดหลบฝนใต้ต้นไม้ใหญ่ เรารู้ว่าเมื่อใดที่เราทุกข์ใจ อากงอาม่าจะเป็นบ้านให้เรากลับมาพักพิงได้เสมอ

เวลาผ่านไปจนท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีโทนอุ่นเรื่องร้อง ทั้งสี่ชมพูล้ม เหลือง ปนเปคาลัยสี่ที่หกผสมรวมกันอย่างลงตัว ไม่นานพระจันทร์ที่ลอยขึ้นมาทักทายพวกเราบอกให้รู้ว่าถึงเวลาทำงานเลี้ยงต้องเลิกแล้ว

อากุ ตู๋อี อาเฮีย และน้อง ๆ ทายอดกันกลับบ้าน ต่างหอบหิ้วผลไม้บ้าง ขนมบ้างติดมือกลับบ้านตัวเองให้เป็นมงคล ฉันตั้งประตูเหล็กยึดทั้งสองข้างให้ลั่นลงมาเหมือนปิดม่านละครเวทีแห่งชีวิต

ครบร้อยวันแล้ว แต่อากงไม่เคยไปจากใจของเรา อากงไม่ได้มาเข้าฝันใครเลย ไม่เหมือนที่ผู้ใหญ่ชอบเล่าว่า พอคนตายจะไปเกิดใหม่จะมาร่ำลาใครสักคนในบ้านที่เขาผูกพัน หากไม่มาเลยดียิ่งดีเพราะแปลว่าเขาไปดีแล้ว

ฉันหวังอยู่บ้างว่าอากาศจะมาหาพวกเรา ใครก็ได้เพื่อบอกว่าสบายดี ฉันถือกระเป๋าถือเล็ก ปิดประตูบังตาชั้นใน เดินทะลุห้องของอามา แล้วขึ้นไปข้างบนเพื่ออาบน้ำเข้านอน

คำคืนนี้พวกเราสุขใจยิ่งกว่าวันไหน เพราะได้ออกทุกซ์และได้รวมญาติ ทำให้หัวใจเหี่ยวเฉากลับมามีชีวิตชีวา อามาพูดถึงหลานทุกคนไม่หยุดปาก เพราะเพิ่งได้รับรู้เรื่องราวใหม่ ๆ ในชีวิตของพวกเขา อามายังไม่ลืมสั่งให้ยออีเรื่องของตักบาตรให้อากงวันพรุ่งนี้ อามาตั้งใจว่านับจากนี้ จะตักบาตรให้อากงทุกวัน แม้กับยออีเห็นตรงกันว่าเรื่องนี้ทำให้อามาไม่เหงา และมีอะไรทำตอนเช้าเหมือนตอนอากงยังอยู่ จึงตกลงกันว่า จะจัดของใส่บาตรให้อามา

ยออีกับแม่ส่งอามาเข้านอนแล้วก็ไปจัดการตัวเอง ส่วนฉันขึ้นมาอาบน้ำสระผมเปลี่ยนเสื้อผ้าจนตัวเบาสบาย ฉันแหวะหยิบหนังสือเล่มใหม่ที่เฮียซื้อให้จากห้องหนังสือที่ชั้นสามของบ้าน เขาเดินลงมาที่ห้องนั่งเล่นชั้นสอง เห็นเก้าอี้ไม้เอนหลังถูกเลื่อนออกมาจากผนัง นึกฉงนว่าฉันลืมเก็บเข้าที่หรือนี้ แต่ก็เดินไปเลื่อนมันเข้าไปชิดผนังอีก

เมื่อมองไปนอกหน้าต่าง ฉันก็รู้สึกใจสงบ คืนนี้ฟ้ายามค่ำมีแสงจันทร์ระจ่างสว่างพอให้เห็นกลุ่มเมฆ ถ้าบนดวงจันทร์มีกระดาษจริง ตอนนั้นมันจะวิ่งเล่นซ่อนตัวอยู่หลังเมฆหรือเปล่านะ ฉันคิดเรื่อยเปื่อย แล้วหันไปมองเก้าอี้ของอากง ไม่มีตรงไหนเหมาะจะนั่งอ่านหนังสือเท่าตรงนี้อีกแล้ว ฉันเดินไปเปิดพัดลมระดับเบาสุด เลื่อนเก้าอี้ออกห่างผนังหน่อยหนึ่งให้พอเอนหลังนั่งสบาย

หลินยูลี่

ฉันหยิบหนังสือที่บนปกมีกระต่ายและดวงจันทร์สีเหลืองนวลท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำขึ้นมา หลังจากอ่านเนื้อหาค้างไว้ที่ร้านหนังสือในวันนั้น เสียก็แอบซื้อวรรณกรรมเรื่องนี้ให้ฉัน ฉันเก็บมันไว้ในห้องหนังสือรอวันที่โอกาสดีเช่นวันนี้จึงได้หยิบมาอ่านต่อเสียที่ อากาศเย็นกำลังเพลิน แก้อ้อเอนหลังที่นั่งแล้วรู้สึกสบาย เสียงแมลงกลางคืนหวีดหวิวแว่วมา ทำให้ลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอ หลังจากอ่านหนังสือไปพักใหญ่ หนังสือจึงค่อย ๆ หนักอึ้ง นาฬิกาภาพหนังสือตรงหน้าดับวูบประสาทมัมผัสในการรับกลิ่นของฉันก็ทำงาน

หอมกลิ่นขนมจิ้ง

อากงนี่นา

กระต่าย ไข่แล้ว กระต่ายหยก

“กระต่ายหยกหน้าตาน่ารักไหมคะ”

ฉันถามพลางเคี้ยวไข่เค็มในขนมไหว้พระจันทร์ซึ่งหวานมันละมุนลิ้นเต็มสองแก้ม

“ค่อย ๆ กินลูก” อากงเตือนแล้วพูดต่อ “ขึ้นชื่อว่า ‘หยก’ ก็ต้องดี
ทั้งนั้นแหละลูก มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับกระต่ายหยกเรื่องหนึ่งที่คงเคยฟังตอน
เป็นเด็ก” อากงยิ้มอย่างอบอุ่น เล่าว่า

“เมื่อนานมาแล้ว... ในสมัยที่มนุษย์และสัตว์ต่างพูดภาษา
เดียวกัน มีเทวดาสามองค์กำลังตามหาผู้ช่วยที่เหมาะสมสำหรับเทพธิดา
แห่งดวงจันทร์ หรือที่เราเรียกว่า ‘เจ้าแม่ฉางเอ๋อ’ ท่านต้องการผู้มา
ช่วยเหลือดูแลมนุษย์ที่น่าสงสาร เทวดาทั้งสามตกลงกันว่าจะแปลงกาย
เป็นชายชราหิวโซสามคนเพื่อช่วยกันเสาะหาผู้มีจิตเมตตาและใจดี ทั้ง
สามเร่ร่อนไปขอรานอาหารจาก ลิง สุนัขจิ้งจอก และกระต่าย

“ลิงเห็นชายชราก็รีบออกไปหาอาหารให้กิน เพราะมันไม่สะสม
อาหารไว้เลย สุนัขจิ้งจอกเมื่อเห็นชายชราก็รีบไปหาอาหารมาให้ เพราะ
มันเพิ่งกินเหยื่อที่ล่าได้หมดไป สุดท้ายชายชราทั้งสามจึงไปหากระต่าย
ป่า เมื่อกระต่ายพบชายชราผู้หิวโซก็พูดอย่างแน่วแน่เด็ดขาดว่า ‘พวก
ท่านเชิญกินข้าเถิด’ พุดจบกระต่ายก็กระโดดเข้ากองไฟยอมสละชีวิตให้
ชายชราผู้หิวโซได้อิ่มท้อง

“ชายทั้งสามเห็นเรื่องเป็นแบบนี้ จึงคืนร่างกลับเป็นเทวดา เสก
ให้กระต่ายคืนชีพเป็นอมตะ จากนั้นจึงส่งกระต่ายขึ้นไปอยู่ที่พระราชวัง
กวงหันกง (广寒宫) บนดวงจันทร์กับเจ้าแม่ฉางเอ๋อ เมื่ออยู่บนดวง
จันทร์กระต่ายมีขนขาวสุกสการวากับหยกขาวของพระราชินี กลิ่นของ
มันหอมดังกลิ่นธูปที่ปั้นจากดอกไม้เจ็ดสี นับแต่นั้นผู้คนจึงยกย่องเรียก
ขานกระต่ายว่า ‘กระต่ายหยก’ ”

หลินยูลี่

“หนูชอบกระต่ายหยกจังเลยคะ” ฉันทบอแล้วถามต่อ “แต่กระต่ายป่าไม่ตายไม่ได้เหรอคะ”

“คนเราจะรวยจะจน เป็นมนุษย์หรือสัตว์ก็ต้องตายทั้งนั้นลูก” อากงตอบ “เพียงแต่ตายแล้วเหลืออะไรไว้ให้ใครจดจำ เพราะที่สุดท้ายที่คนเราจะมีชีวิตอยู่คือในนี้” อากงชี้ศีรษะตัวเอง

“อยู่ในหัวของอากงเหรอ” ฉันทถาม

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” อากงหัวเราะ “เกือบถูกแล้วลูก เกือบถูกแล้ว เดี่ยวสักวันหนึ่งลื้อก็เข้าใจเอง” อากงลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ที่โต๊ะหมอนกกลางบ้าน เดินไปปิดกาน้ำที่ส่งเสียงร้องว่ามันเดือดเต็มที่แล้วในห้องครัว ส่วนฉันทรงไปที่ตู้เย็นในครัวหาขนมอร่อยกิน วินาทีที่หยิบขนมสาละขึ้นมาฉันทก็หยุดก็เพราะตระหนักได้ว่าฉันไม่ใช่เด็กเจ็ดขวบอีกแล้ว

ภาพเหตุการณ์ตลอดสิบห้าปีจนถึงวันที่อากงจากไป หลังไหลเข้ามาสู่ความทรงจำของฉัน ไซ่แล้วอากง ตอนนี้แหละ ฉันทต้องบอกอากงให้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอีกแปดปีข้างหน้า

“หลานคนนี่คือหลานที่ไซ่ได้ อัจฉริยะในตัวอีกมากที่สุด” เสียงอากงสนทนากับใครสักคนที่ปลายสาย หลังประตูตู้เย็นที่ฉันทเปิดค้าง

ตอนนี้แหละคือโอกาสของฉัน อย่างน้อยก็ขอให้ได้บอกลาอากงสักหน่อยก็ยังดี มือไหวเท่าความคิด ฉันทรีบปิดประตูตู้เย็น พุดเร็วจี๋

“อากง หนูมีเรื่องสำคัญจะบอก...”

แต่ทันทีที่ประตูตู้เย็นปิด แทนที่จะเห็นอากง ฉันกลับยืนอยู่หน้า
ร้านขายแบตเตอรี่หรือบ้านหลังเก่าของอากงอามา ประตูบ้านเปิดอยู่ แต่
อากงไม่ได้นั่งอยู่หน้าร้านเหมือนทุกที

อากงอยู่ที่ไหน ฉันซักไม่แน่ใจว่ามีใครเห็นฉันในความฝันครั้งนี้
หรือเปล่า ขอให้ยังมีโอกาสด้วยเถอะ ฉันรีบเดินเข้าไปในบ้าน ไม่มีใครอยู่
เลย แปลกจริง ทุกอย่างดูเจียบสจัด คล้ายเป็นโลกที่สร้างขึ้นเปล่า ๆ ไร้
ผู้คน ฉันเดินลึกเข้าไปในบ้านมองหาคน แต่พบเพียงความว่างเปล่า

บางอย่างดูตั้งใจให้ฉันก้มลงมองตู้เสื้อผ้าบนพื้น ก็เห็น 'กลอนบท
นั้น' ที่เขียนอยู่บนกระดาษ ฉันกวาดตามองรอบ เอะ...หรือฉันได้กลับมาใน
อดีตของอากงอีก แต่ฉันไม่มีอะไรนำทางเลยนี่ แล้วจะต้องไปไหนต่อ ฉัน
สาวเท้ากลับไปหน้าบ้านอย่างสับสน แล้วก็ไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง

อากงอยู่ตรงนั้น

อากงที่ฉันรู้จักและรู้จักฉัน อากงคนที่ยิ้มให้ทุกครั้งเมื่อฉันกลับ
ถึงบ้าน อากงผู้คอยเลี้ยงดูฉันมาตลอดสิบห้าปี แม้อากงยืนหันหลังอยู่แต่
ฉันจำไม่ผิดแน่

อากงกำลังจะขึ้นพาทะบางอย่างที่คุณเลือกรางเห็นไม่ชัดเจน
มันอาจดูคล้ายจักรยาน หรือรถอะไรสักชนิดซึ่งพราวมัว ฉันไม่รู้ว่ามีใครคือ
คนขับรด อากงขึ้นซ้อนท้าย จากนั้นรถจักรยานหรือพาทะบางปริศนานั้นก็
เคลื่อนตัวออกไป

หลินยูลี่

“อากงรอก่อน!”

ฉันตกใจตะโกนสุดเสียง อากงหันมามองฉันเหมือนได้ยิน แต่ไม่ยอมตอบฉัน ไม่มีทาง! ถ้าอากงรู้ว่าฉันเรียกต้องหยุดแน่ ฉันรีบร้องเรียกอากงอีก

“หนูลูหลิง หลานของอากง
อากงได้ยินไหม หยุดก่อน รอก่อนด้วย”

นาที่นั้นไม่มีอะไรน่าหวาดหวั่นยิ่งไปกว่าการเห็นอากงลอยไกลออกไปที่ไหนสักแห่งแล้วไม่กลับมา ฉันวิ่งไปตามถนนอย่างลืมหืมตา ความกลัวลดลงแทบเป็นศูนย์ ขาวิ่งออกไปเต็มกำลัง

ฉันวิ่งสุดแรง แต่แปลกเหลือเกิน ฉันวิ่งตามเร็วเท่าไรก็ไล่ตามจักรยานที่เคลื่อนอย่างเชื่องช้าไม่ทัน แต่ฉันไม่ล้มเลิกความตั้งใจ ยังวิ่งตามไปเรียกอากง

ฉันร้องเรียกจนหมดเสียง เจ็บคอ เหนื่อยมากจนแทบสิ้นสติ อากงหันมามองแล้วยิ้มให้ ยิ้มนั้นคล้ายมีถ้อยคำบางอย่างแฝงอยู่ แต่ฉันรู้สึกเหมือนตาใกล้ปิดเต็มที่ นี่ไม่ใช่เวลาที่ฉันจะหมดสติเพราะฝัน แต่ฉันกำลังจะหมดสติเพราะว่าหมดแรงแล้วจริงๆ แล้วนี่ฉันจะได้พบกับอากงอีกไหม ทำไมห่างแค่นี้ก็วิ่งตามไม่ทัน แยกจริง สองขาที่ไม่เอาไหน ช่างไม่ได้เรื่องเลย เกือบจะถึงอยู่แล้วเชียว

ทันใดนั้นฉันก็ลืมตา เห็นมือตัวเองกำลังเปิดประตูห้องนอนของ
อำมาบ้านหน้าห้อง เหตุการณ์ช่างคุ้น ๆ คล้ายวันที่เรากลับมาจากงาน
ศพวันสุดท้ายไม่มีผิด แต่ฉันรู้สึกได้จากความมืดรอบตัวว่าเวลานี้เป็น
ตอนกลางคืน

เมื่อเปิดประตูเพ่งมองเข้าไปในห้อง ใจฉันก็วูบหาย สมอง
บ้านปูนสลับสนไปหมดกับภาพตรงหน้าและสิ่งที่เกิดขึ้น

“อากงนั่งอยู่ตรงที่นั่งประจำของอำมา”

ยามนี้ฉันไม่รู้อีกแล้วว่าอะไรคือความจริงอะไรคือความฝัน สิ่ง
เดียวที่คิดได้คือ ความคิดถึงที่สะสมมานานหลายเดือนคลอใจให้ฉันอยาก
ให้ภาพที่เห็นอยู่นี้เป็นความจริง งานศพตลอดเจ็ดวันที่ผ่านมาหรือสิ่งที่
เกิดขึ้นต่อจากนั้นเป็นเพียงความฝัน

อากงนั่งอยู่ตรงหน้าฉัน ตรงที่ที่อำมานั่งทุกวัน ยิ้มให้ฉันด้วย
รอยยิ้มอ่อนโยนที่ฉันคุ้นเคยและโหยหาที่สุด ครั้งนี้ฉันจะไม่ยอมพลาด ไม่
ลังเลหรืออะไรอีกแล้ว!

ฉันทิ้งกุญแจบ้าน ทิ้งของทุกอย่างในมือ พุ่งโถมเข้าไปกอดพุงโต
ของอากงอย่างที่ยากกอดมานานแสนนาน แต่แล้วก็ใจหายวาบร้อง
ออกมา เพราะที่ฉันกอดอยู่คือความว่างเปล่า ทั้งเย็นยะเยือก ว่างโหวง
เหมือนกอดอากาศ ทั้งที่เห็นอากงอยู่ตรงหน้านี้เอง ฉันร้องให้น้ำตากลบ
ตาจนมองไม่เห็นอะไรเอาแต่พูดว่า

หลินยูลี่

“หนูคิดถึงอากง หนูคิดถึงอากงที่สุดเลย ฮือ”

ฉันร้องไห้เหมือนเด็กเล็ก พุดประโยคนั้นเข้าไปเข้ามา เพราะรู้ว่า จะไม่มีโอกาสได้บอกอากงอีก

อากงไม่ได้ตอบ วางฝ่ามือใหญ่หนาลงบนผมของฉันลูบเบา ๆ แม้ฉันเห็นอยู่ว่าอากงลูบหัว ทำไมไม่อาจสัมผัสไอนุ่นจากมือท่านได้เลย แต่ประสาทสัมผัสใดก็ไม่สำคัญแล้ว ตอนนี้ได้เจอกันอีกครั้ง จริง ๆ แล้ว ไม่ใช่มีแต่ฉันเฝ้ามองอากงหรืออากงเฝ้ามองฉัน

ฉันงยหน้ามองอากงหวังจะได้พูดจากันสักคำ แต่อากงเพียงแต่ ยิ้มให้ คล้ายจะฝากฝังสิ่งลาให้ฉันช่วยดูแลอาม่าและดูแลตัวเองต่อจากนี้ ให้ดี ฉันสายหน้ากลัวอากงจะหายไป

อากงสวดมนต์หรือพุดประโยคภาษาจีนบางอย่างคล้ายกับตอนที่ เหล่ามาพาฉันกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง ฉันสายหน้าอีก

ไม่เอา หนูไม่อยากกลับตอนนี้ อากงอย่าเพิ่งทิ้งหนูไปอีกได้ไหม อยู่กับหนูอีกสักนาทีได้ไหม

ที่ว่าร่างของอากงค่อย ๆ เลือนรางหายไป ทั้งที่ยังยิ้มให้ยังลูบหัว ฉัน ซึ่งเป็นท่าทางที่อากงทำทุกครั้งเวลาบอกฉันว่า ‘ไม่เป็นไร’ และ ‘ทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว’ ฉันสายหน้าพลงพยายามยิ้มตอบอากง เพื่อบอกว่า ‘ไม่ต้องเป็นห่วง’ ร่างของอากงค่อย ๆ เลือนรางจางลงเรื่อย ๆ

ฉันพยายามเฝือกอดอากงอีกครั้ง พยายามจดจำการลูบหัวแผ่วเบาในความฝันครั้งสุดท้าย ให้สัมผัสอบอุ่นข้างในจิตใจเช่นนี้คงอยู่ไป ตลอดกาล

กระดาษหยกบนดวงจันทร์

แล้วฉันก็ตื่นขึ้นบนเก้าอี้ไม้ของอางพร้อมคราบน้ำตา ความร้อนที่ดวงตา จมูก ริมฝีปากและโหนกแก้มทำให้รู้ว่าฉันกำลังร้องไห้อย่างหนัก แต่ร้องไห้ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งอื่น ครั้งนี้ฉันได้บอกลาอางแล้ว ทำให้รู้สึกในใจลึก ๆ ว่า มันจะเป็นการร้องไห้ด้วยความเศร้าครั้งสุดท้าย

ฉันเหม่อมองดวงจันทร์กลมโตสีนวลตา ที่เต็มดวงเหมือนหัวใจที่ได้รับการเติมเต็มของฉันในคืนนี้ และสัญญากับตัวเองว่า ต่อจากนี้หากฉันร้องไห้เพราะการจากไปของอาง จะเป็นเพราะฉันนึกถึงท่านด้วยความสุขใจเท่านั้น...

หลินยู่ลี่

๐

แต่ทุกคนที่ฉันรัก

ฉันขอพื้นที่เพียงเล็กน้อยเพื่อกล่าวขอบคุณและอุทิศหนังสือเล่มนี้แต่ทุกคนที่ฉันรัก

เรื่อง *กระต่ายหยกบนดวงจันทร์* เล่มนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นเลยหากไม่มี 'อากตั้งโอวปิก' ผู้เป็นแรงบันดาลใจสำคัญทำให้ฉันสร้างสรรค์วรรณกรรมเรื่องนี้สำเร็จ ฉันกราบขอบคุณคำสอนและความรักที่อาจมอบให้ฉันเสมอมาตลอดระยะเวลา ๑๕ ปีแรกบนโลกนี้ของฉัน

ตลอดเวลาที่เขียนเรื่องนี้ฉันคงไม่มีพลังใจดี ๆ มากมายเพื่อทำงานทุกวัน หากไม่ได้รับการดูแลอย่างดีจากแม่ ผู้เข้มแข็งและอ่อนโยนที่สุดคนหนึ่งที่ฉันรู้จัก ฉันขอขอบคุณตัวอู๊และไชยอู๊ ผู้คอยส่งเสริมฉันทุกด้านที่พวกเขาทำได้

หลินยู่ลี่

ฉันขอใบหมิง น้องชายผู้คอยให้คำปรึกษา คอยเติมพลังรวมถึงให้ความคิดพิเศษแก่ฉันผ่านพรสวรรค์ในการเล่าเรื่องของเขา

ฉันขอบคุณกำลังใจสำคัญจากเพื่อน ได้แก่ หนูนา ผู้คอยรับฟัง และผลักดันให้ฉันทำงานนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ขอขอบคุณเบลล์ ซาซ่า มายแอนนี่ ปิงและครอบครัว รวมถึงทุกคนที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนชิ้นนี้จากใจ พวกเขาอยู่เคียงข้างฉันเสมอไม่เคยห่าง และพร้อมให้ความช่วยเหลือทุกครั้งที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่

ที่ขาดไม่ได้เลยคือ ฉันกราบขอบคุณคุณคณาจารย์ทุกท่านจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์อัฉรวรา ประดิษฐ์ ที่ปรึกษาผลงานชิ้นนี้ ขอขอบคุณที่ท่านช่วยดึงความสามารถที่ฉันไม่รู้ว่ามีอยู่ ออกมาได้เสมอ ขอขอบคุณเหล่าซือ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ฉันมีความรู้ และหลงรักภาษาจีนจนสามารถนำมาต่อยอดในงานชิ้นนี้

นับจากวันสุดท้ายที่ฉันได้พบอากาศที่โรงพยาบาลก็ผ่านมากกว่า ๗ ปีแล้ว แต่พวกเราทุกคนก็ยังระลึกถึงอากาศทุกวัน โดยเฉพาะอาม่าผู้ยังคงตักบาตรให้อากาศทุกเช้าและไหว้อากาศทุกเทศกาล บ่อยครั้งอาม่าแสดงความคิดถึงอากาศผ่านรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เวลาที่เราเล่าเรื่องของอากาศให้กันและกันฟัง

ฉันคิดว่า อาม่าเองก็คงกลัวจะหลงลืมรายละเอียดเล็กน้อยใน ความทรงจำเกี่ยวกับอากาศเหมือนกับฉัน จึงพยายามเล่าถึงอากาศ โอบกอดทุกความทรงจำทั้งสุขและทุกข์ที่มีร่วมกับอากาศไว้ให้มากที่สุด ดังนั้นฉันจึงอยากอุทิศวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นพิเศษแด่ “อาม่า ล้อเสียม

กระดาษหยกบนดวงจันทร์

หยอง” ผู้เป็นสีสัน เป็นความสว่างไสว ตั้งดวงจันทร์ในยามค่ำคืนของ
ครอบครัวเราไว้ ณ ที่นี่

เมื่อเรื่องราวชีวิตของอากงจบลง ต่อจากนี้จะเป็นจุดเริ่มต้น
เรื่องราวชีวิตของพวกเขาทุกคนที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ ฉันหวังว่าผู้ที่
เรารักจะกำลังมองพวกเรามาจากข้างบนนั่น ณ ที่ซึ่งท้องฟ้า ดวงจันทร์
และดวงดาวโอบกอดพวกเขาไว้

รักและคิดถึงอากงเสมอ
หยกสวยของอากงปิก

ประวัติผู้เขียน

ญาณิศ ลิ่มเจริญ (ลีลี่) เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียน
พระหฤทัยคอนแวนต์ ปัจจุบันกำลังจะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จาก
สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ

ชื่นชอบการอ่านหนังสือและงานฝีมือ วรรณกรรมเรื่องโปรดคือ
เจ้าชายน้อย โดย อองตวน เดอ แซงเตก-ซูเปรี, โต๊ะโต๊ะจั่ง เด็กหญิงข้าง
หน้าต่าง โดย คุโรยานางิ เท็ตสึโกะ, วรรณกรรมเยาวชนทุกเรื่องของโรอัลด์
ดาห์ล หลงรักภาพยนตร์แอนิเมชันสองมิติทุกเรื่องจากค่ายสตูดิโอจิบลิ ความ
ฝันในอนาคตคือ การได้ทำงานกับเด็ก ได้อ่านหนังสือทุกเล่มที่อยากอ่าน และ
มีความสุขกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในทุกวัน

“ท้องฟ้าตอนกลางคืน
เรามองขึ้นเพราะมีดวงจันทร์
ชีวิตของอีวน่าอยู่ต่อไป
ก็เพราะมีลี้่ออยู่ด้วยกัน”